

ELIZABETH ADLER

NOROCUL ESTE O FEMEIE

FORTUNE IS A WOMAN

PROLOG.

Când bunicul Lysandrei, Mandarinul Lai Tsin, își dădu seama că mai avea foarte puțin timp de trăit pe acest pământ, o duse să viziteze Hong Kong-ul. Avea vreo șaptezeci de ani, poate mai mult, era scund și firav, foarte demn, cu pielea ca pergamentul, cu pomeții înalți și cu ochii migdalați, negri ca smoala. Lysandra avea șapte ani, și părul auriu i se învârtejea într-o mie de bucle pline de energie. Avea ochii rotunzi, de culoarea safirelor, și un ten delicat, alb ca laptele, dar nu i se părea deloc ciudat să-i aparțină lui Lai Tsin. El era bunicul, iar ea era Lysandra, pur și simplu.

Drumul de la San Francisco le luă șase zile cu dirijabilul, făcură opriri în fiecare noapte la marile hoteluri din diferitele orașe de pe drum și, în tot acest timp, el îi vorbi despre afacerile lui și despre China, iar Lysandra ascultă atentă.

— Sunt un om bătrân, îi spuse el pe când dirijabilul se ridica leneș din golful Manilla, pe ultimul segment al călătoriei lor. Nu voi avea onoarea de a te urmări pe lungul tău drum prin viață. Îți dau tot ce ți-ai putea dori pe acest pământ - bogății, putere și succes - în speranța că viața îți va fi binecuvântată cu fericire. Ți-am spus tot, Lysandra, în afară de un singur adevăr. Acest adevăr e secretul meu. Acest adevăr se află scris și pus la adăpost în seiful meu personal din biroul din Hong Kong. Numai dacă te copleșește disperarea și drumul prin viață ți se pare înceteșat, doar atunci trebuie să-l citești. Și dacă ziua aceea va veni, nepoată, mă rog să mă ierți, și mă rog ca acel adevăr să te ajute să alegi drumul cel bun către fericire.

Lysandra dădu mirată din cap; uneori Mandarinul era foarte ciudat, dar îl iubea atât de mult, încât „adevărurile” nu păreau nici pe departe la fel de importante ca faptul că o alesese pe ea ca tovarășă de drum.

Când ajunseră în Hong Kong, se duseră imediat la conacul alb, înțesat de comori, care se înălța deasupra golfului Repulse, unde îi întâmpinară nenumărați servitori chinezi, care se minunară de extraordinarul păr blond și de ochii albaștri ai copilului și de fragilitatea bătrânului.

După ce s-au răcorit cu câte o baie și au mâncat, Mandarinul a chemat automobilul, un Rolls-Royce elegant, de culoarea jadului, și a plecat cu Lysandra la cartierul general Lai Tsin, un bloc turn, cu coloane, care se întindea pe toată suprafața dintre bulevardele Queens și Des Voeux.

Luând copilul de mână, Mandarinul îi arătă leii de bronz care flancau intrarea, holul superb, cu pereții și podelele de marmură de diferite culori, coloanele înalte din malachitul lui preferat, sculpturile de jad și mozaicurile. Apoi o duse dintr-un birou într-altul, prezentând-o fiecărui angajat, de la cel mai umil om de serviciu, până la cel mai înalt taipan din puternicul imperiu Lai Tsin. Lysandra se plecă cu respect în fața fiecăruia, fără să spună nimic și ascultând cu atenție, cum o învățase bunicul.

La sfârșitul zilei avea cearcăne de oboseală la ochi, dar nu se terminase încă totul. Ignorând șoferul, Mandarinul chemă o ricșă și, urmat de automobilul elegant, porniră pe străzile aglomerate. Conducătorul ricșei își croia drum cu pricepere prin labirintul de alei înguste, către zona murdară a portului, lăsând șoferul și mașina împotmoliți undeva înapoi. În cele din urmă, după un timp care Lysandrei i se păru nesfârșit, se opri în fața unei colibe de lemn, cu acoperiș de tablă. Lysandra își privi întrebător bunicul, când acesta coborî din ricșă și-i întinse mâna s-o ajute.

— Vino, nepoată, îi spuse el calm. Ca să vezi asta, te-am adus până aici. De aici a început averea lui Lai Tsin.

Ea îl prinse strâns de mână și porniră către ușa de lemn. Deși părea o nimica toată, Lysandra observă că era întărită cu drugi groși de metal și închisă cu lacăte puternice. Întreaga clădire fusese întărită cu cărămizi și reparată cu lemn nou, iar ferestrele mici și așezate foarte sus aveau gratii de metal cu vârfuri ascuțite.

— Numai focul ar putea distruge magazia Lai Tsin, spuse Mandarinul, cu vocea lui blândă, plină de încredere, și asta nu se va întâmpla niciodată.

Lysandra știa că e convins că vechea magazie nu va arde niciodată, pentru că ghicitoarea, pe care o consulta săptămânal, îi spusese cu multă vreme în urmă că, deși avea să fie un incendiu, nimic din ce era al lui nu avea să fie vătămat.

Mandarinul bătu de două ori în ușa de lemn. După câteva secunde, se auzi zgomotul zăvoarelor trase și ușa se deschise încet. Un chinez de vreo patruzeci de ani se plecă adânc și-i invită să intre.

— Venerate Tată, vă rog să intrați cu Nepoata cea Mică, spuse el în chineză.

Fața Mandarinului se luminează de zâmbet când îl îmbrățișa pe bărbat, apoi se dădură înapoi și se priviră unul pe celălalt.

— Mă bucur să te văd, spuse Mandarinul, dar, după tristețea din ochi, amândoi știau că era pentru ultima pară. Acesta e fiul meu, Philip Chen, îi spuse Lysandrei. Îl numesc „fiul meu” pentru că a venit în casa noastră când era mai mic decât ești tu acum. Era orfan, neformat, și a devenit ca propriul meu copil. Acum este compradorul meu. Are grijă de toate afacerile Lai Tsin de aici, din Hong Kong, și este singurul om de pe lume în care am încredere.

Ochii albaștri ai Lysandrei se măriră de uimire și-l privi intens pe bărbat. Mandarinul o luă de mână și o duse prin depozitul lung și îngust. Rafturile erau prăfuite și goale, luminate de un singur bec fără abajur, care se legăna la capătul unui fir lung. Lysandra privi speriată în colțurile întunecoase,

tresărind când ochii ei îi întâlneau pe ai altcuiva; dar nu era șobolanul sau dragonul fioros la care se aștepta, ci un băiețel chinez.

Philip Chen spuse mândru:

— Domnule, am onoarea să vi-l prezint pe fiul meu, Robert.

Băiatul se plecă adânc în timp ce bătrânul îl cerceta.

— Când te-am văzut ultima oară, aveai trei ani, spuse Mandarinul încet, iar acum ai zece – ești aproape un bărbat. Ai ochi cinstiți și frunte înaltă. Te vei strădui să moștenești încrederea pe care i-o acord tatălui tău.

Lysandra îl privi curioasă: era scund și bine legat, cu brațele și picioarele musculoase, și era îmbrăcat occidental, cu pantaloni scurți, crem, o cămașă albă și o jachetă gri, cu emblema unei școli pe piept. Când Mandarinul se întoarse cu spatele, ochii cercetători ai copilului, pe jumătate ascunși de ochelari cu rame metalice, îi întâlneau pe ai ei și-i țineau prinși pentru o lungă clipă.

— Speram să vă primesc în casa mea, spuse Philip, trist, dar sunteți atât de oboșiți!

— Mi-a fost de ajuns să te văd în aceste câteva clipe, răspunse Lai Tsin, în timp ce capul lui Philip se odihni un moment pe umărul lui, într-o îmbrățișare de rămas bun. Atât cât să-ți pot mulțumi pentru că ai fost un fiu bun. Și să te rog să ai grijă de familia Lai Tsin și de afacerile ei, așa cum ai făcut întotdeauna, chiar dacă eu nu voi mai fi aici.

— Ai cuvântul meu, Venerate Tată.

Philip se dădu un pas înapoi, cu fața încordată de efortul de a-și reține lacrimile.

— Atunci pot muri împăcat, spuse Mandarinul, încet și, luând-o pe Lysandra de mână, porni lent către ricșa care aștepta.

Îndepărtându-se pe străduța îngustă, îi ceru să mai privească o dată la vechiul depozit de lemn.

— Niciodată nu trebuie să uităm de umilele noastre începuturi, îi spuse blând. Dacă uităm, putem crede că suntem prea deștepți, sau prea bogați, sau prea importanți. Și asta atrage joss rău, ghinion asupra familiei noastre.

La conacul din Repulse Bay, pe Lysandra o aștepta o comoară de daruri din partea numeroșilor asociați de afaceri ai Mandarinului. Pe când deschidea pachetele, exclamând de încântare la vederea colierelor de perle perfecte, a figurinelor de jad minunat sculptate, a rochiilor de mătase și a evantaielor pictate, el o avertiză din nou:

— Ține minte, darurile nu sunt pentru că oamenii aceștia îți sunt prieteni, ci pentru că ești o Lai Tsin.

Cu mulți ani după aceea, Lysandra avea să aibă de ce să-și amintească de vorbele lui.

La sfârșit, când Mandarinul se afla pe moarte, într-o zi rece de octombrie, la San Francisco, numai Francie, frumoasa occidentală cunoscută sub numele de concubina lui, fusese primită la căpătâiul său. Ea îi răcorea fruntea, arsă de febră, cu prosoape reci, îl ținea de mână și-i șoptea vorbe de încurajare. El deschise ochii și o privi cu tandrețe.

— Știi ce ai de făcut! murmură.

Ea dădu din cap.

— Știu.

O pace adâncă se așternu asupra trăsăturilor lui și apoi se stinse.

Oasele Mandarinului Lai Tsin nu au fost trimise înapoi în China, pentru a fi îngropate alături de ale strămoșilor săi, cum era obiceiul. În loc de asta, Francie închirie un iaht alb, splendid, îl decora cu ghirlande roșii și, însoțită doar de Lysandra și purtând haine albe de doliu, îi împrăștie cenușa departe, în golful San Francisco.

Asta își dorise Mandarinul.

PARTEA I.

FRANCIE și ANNIE.

CAPITOLUL 1

Marți, 3 octombrie.

Annie Aysgarth era o femeie micuță, rotunjoară, cu ochi mari, expresivi, de culoare cafenie, cu păr strălucitor, șaten, tuns scurt, și permanent încruntată. „Din cauza anilor de griji”, spunea ea întotdeauna. Avea cincizeci și șapte de ani, era prietena lui Francie Harrison de aproape treizeci de ani, și știa despre ea tot ce era de știut.

Annie era proprietara și directoarea luxosului hotel Aysgarth Arms din Union Square. Era vinoaie ca un terrier, încăpățânată ca un catâr și bună la suflet că pâinea caldă. Mai era, de asemenea, și președinta companiei Aysgarth Hotels International, o ramură a Corporației Lai Tsin, cu hoteluri în șase țări. Pentru o fetișcană din Yorkshire, Annie Aysgarth făcuse un drum lung.

Parcurse rapid coridoarele cu mochete moi ale hotelului ei din San Francisco, privind în Salonul Dales, ca să se asigure că în șemineul elizabethan ardea focul, ca în fiecare zi, fie vară fie iarnă, iar chelnerii, în jachete purpurii și pantaloni de vânătoare, erau atenți să ia comenzile de brandy sau cafea ale oaspeților. Verifică barul din malachit și crom, înclinându-și capul către cei cinci barmani zeloși, mulțumită că barul, ca de obicei, era plin de tinerii bogați și veseli ai orașului. Traversă apoi restaurantul opulent, decorat cu oglinzi în rame bogate, oprindu-se, ici și colo, ca să schimbe o vorbă cu unul din clienții regulați sau să salute o figură familiară. Zâmbi, auzind obișnuitele șoapte cum că, probabil, ea este faimoasa Annie Aysgarth, că acesta fusese primul ei hotel și era preferatul ei. Era o femeie teribil de atrăgătoare și, probabil, valora milioane, se spunea.

Antenele ei erau atât de bine acordate, după atâția ani, încât ar fi observat un covor deplasat cu un centimetru, o scrumieră negolită sau un client care aștepta prea mult ca să i se ia comanda. Își iubea hotelul; îl construise, practic, cu mâinile ei, de când avea zece camere și până ajunsese să aibă două sute. Cunoștea fiecare centimetru al lui și știa exact cum funcționează, de la kilometrii de cabluri electrice, până la complicațiile sistemului de încălzire cu aburi. Îți putea spune exact câte cearceafuri de pânză irlandeză există în camerele de serviciu, de pe fiecare etaj, și câte livre de carne de vită, de primă calitate, comandase bucătarul-șef săptămâna

aceea, câți chelneri erau de serviciu în seara aceea, și numele oaspeților care soseau sau plecau a doua zi.

Le spusese spălătoreselor, care lucrau la subsol, exact cât apret trebuia folosit la fețele de masă din damasc roz, și se știa că le arătase personal cameristelor cum trebuia curățată corect o cadă. Ea însăși hotărâse schemele coloristice, stofele și mobilierul din fiecare din cele douăzeci de apartamente, și supraveghease decorarea întregului hotel, alegând stilul de casă de țară englezească pentru saloanele publice și decorația în stil art deco, verde cu argintiu, pentru bar. Întotdeauna supraveghea personal meniul și cumpărarea vinurilor, iar cafeaua era un amestec făcut special, după gustul ei. Nimic la Aysgarth Arms nu era lăsat la voia întâmplării, sau în grija unui simplu director. Annie era o pasionată a curățeniei și calității și își conducea hotelul la fel cum condusesse casa tatălui ei, în Yorkshire, în toți anii aceia risipiți.

Mulțumită că totul era așa cum trebuia, se întoarse în holul de marmură și descuie, cu o cheiță de aur, ușa liftului ei particular, care o ducea direct la ultimul etaj. Oftă încântată când acesta porni în sus, cu un șuierat ușor, și se întrebă de ce oare oamenii spuneau că e rău să te bucuri de lux. Liftul se opri, ușa se deschise și ea intră în lumea ei. Aruncându-și haina de catifea pe un scaun, se duse direct la fereastră, cum făcea întotdeauna.

Apartamentul era la etajul 20, ferestrele, din tavan până-n podea, se întindeau pe toată lungimea de doisprezece metri a salonului, și priveliștea nocturnă a orașului era magică. Traficul de pe străzile de dedesubt era asurzitor, dar acolo, sus, era liniște, și orașul se desfășura sub ea într-un milion de luminițe. Oftă satisfăcută, încântată că îi dădea același fior ca prima dată când îl văzuse, apoi se întoarse și privi zâmbind în jurul ei. Își dorise ca locuința ei să fie complet diferită de tot ce cunoscuse vreodată și, de aceea, consultase o faimoasă decoratoare de interioare.

Decoratoarea era vicleană, talentată, plină de succes, subțire și urâtă, iar Annie era vicleană, talentată, plină de succes, drăguță și rotunjoară, și se plăcuseră una pe alta aproape imediat.

— Uită-te la mine, îi ceruse Annie, luând o poză dramatică în mijlocul camerei imense și goale. Privești o femeie din Yorkshire, scundă, grăsuță, cu păr șaten, de o anumită vârstă, dar pe dinăuntru sunt suplă, blondă și superbă. Și cu zece ani mai tânără. Pentru această femeie vreau să decorezi apartamentul.

Decoratoarea răsese și-i spusese că știe exact ce vrea Annie, apoi se apucase și crease un apartament în alb și argintiu, mătase și satin, lac și cristal, exact ca un decor de Hollywood. Podelele fuseseră făcute în marmură scumpă și acoperite cu covoare crem, catifelate, ferestrele enorme, drapate cu zeci de metri unduitori de tafta de mătase crem, pereții, ascunși sub oglinzi și luminați cu candelabre de argint filigranat; sofalele opulente erau din brocart alb și peste tot erau măsuțe din alabastru, sticlă și crom, cu lămpi de cristal cu abajururi din mătase. Patul uriaș al lui Annie era îmbrăcat în satin alb și avea deasupra o coroană de argint, arătând, cum spunea Annie cu afecțiune, ca budoarul unei târfe.

Bufetele și comodele erau din lac alb și presărate cu vase înalte, pe care, indiferent de anotimp, le ținea pline cu trandafiri albi, cu tije lungi. Decoratoarea îi spusese că folosise cel puțin cincizeci de nuanțe de alb ca să creeze acest efect, iar apartamentul îi dădea lui Annie un sentiment de bunăstare și confort și lux, mult diferit de cel dat de mușamalele și covoarele turcești roase, din tinerețea ei. Și știa că nu ar fi avut nimic dacă n-ar fi fost Mandarinul și Francie. Și, bineînțeles, Josh – cu care începuse totul. Totul se datora norocului, sau baftei, cum spuneau ei în Yorkshire, și nimic nu i se părea mai îndepărtat ca locul care fusese casa ei douăzeci și șase de ani din viață.

Dar în seara aceea gândul nu-i era la trecut, nici la decorul somptuos sau la scânteietoarea privescătoare a nopții; era la Francie. Luând ziarul San Francisco Chronicle, se trânti pe sofa și reciti coloana de bârfe mondene, pe care o mai citise de cinci ori în ziua aceea. Purta titlul Moartea Mandarinului Lai Tsin.

Mandarinul Lai Tsin, celebrul om de afaceri misterios, a murit ieri la aproximativ șaptezeci de ani, deși nimeni nu-i cunoaște cu certitudine vârsta. Se spune că s-a născut într-un sat mic de pe malul râului Yangtze din China, și nimeni nu știe cum a venit în Statele Unite, ci doar că a ajuns la San Francisco înainte de sfârșitul secolului și s-a îmbogățit repede, făcând comerț, folosind sistemul chinezesc de credit rotativ.

Dar ceea ce l-a ajutat pe Mandarin să ajungă în zone inaccesibile unui chinez în acele zile, a fost legătura lui scandaloasă cu Francesca Harrison, fiica lui Harmon Harrison, milionarul din Nob Hill, fondatorul uneia din cele mai importante bănci ale noastre și membru al elitei societății. Francie Harrison a fost cea care a încheiat toate afacerile lui Lai Tsin aici, în Statele Unite, ca și în Hong Kong, și multă lume susține că ea a fost forța călăuzitoare care l-a transformat pe Mandarin în miliardar.

Lai Tsin a fost generos cu averea sa, creând fundații care să finanțeze școli pentru copiii chinezi, creând burse la cele mai bune școli și facultăți ale națiunii, construind spitale și orfelinat. Se spune că a încercat să compenseze propria sa copilărie nefericită și lipsa de educație. Dacă este așa, atunci nu a reușit, pentru că, până acum, niciuna din facultățile pe care le-a înzestrat nu i-a acordat vreun titlu onorific, și nu a fost membru în niciunul din consiliile școlilor, orfelinatelor sau spitalelor sale.

Mandarinul a fost un om foarte discret, viața lui – mai puțin foarte publică sa legătură cu așa-numita sa concubină – a rămas un secret. Dar cel mai mare secret dintre toate este dacă mereu tână și frumoasă Francesca Harrison îi va moșteni averea – și cât de mare este aceasta.

San Francisco așteaptă, cu răsuflarea tăiată, să afle ultimul episod al poveștii celui mai misterios, mai celebru și mai bogat cetățean al său.

Annie se întrebă dacă Francie citise articolul și cât de mult o supăra încă bârfa. Annie nu participase la funeraliile Mandarinului, deși îl cunoștea de tot atâta vreme și îl iubise la fel de mult ca Francie; înțelesese că aceasta îi îndeplinea ultima dorință luându-și un rămas-bun special, în intimitate.

Aruncând nerăbdătoare ziarul pe podea, ridică receptorul, sună la recepție și ceru să i se aducă la intrare Packard-ul ei mic, verde închis. Își aruncă pe umeri haina de catifea, cu guler moale de blană, îndesă în buzunar exemplarul din Chronicle și luă din nou liftul spre hol.

Se opri să schimbe o vorbă cu directorul de serviciu.

— Au plecat deja senatorul și doamna Wingate? întrebă ea degajat, punându-și mânușile.

— Da, doamnă, cam acum o jumătate de oră.

Trecând ca furtuna pe ușile înalte de sticlă, îl salută din cap pe portar, apoi se așeză la volanul micului Packard. Un lucru știa cu siguranță: nu avea să menționeze, față de prietena ei Francie, că Buck Wingate se afla în oraș cu soția sa, Maryanne, și că cinau cu detestatul frate al lui Francie, Harry.

Ah Fong, servitorul chinez pe care Francie îl avea de peste douăzeci de ani, îi deschise ușa lui Annie și-i spuse că Francie era sus, în dormitor, cu Lysandra.

— Spune-i să nu se grăbească. O să aștept, spuse Annie, traversând holul și intrând în salonașul lui Francie.

Își turnă un coniac mare, se așeză și privi apreciativ în jur. În casă mai existau încă trei saloane mari de primire, o bibliotecă cu peste douăzeci de mii de cărți și biroul Mandarinului, care era la fel de gol și de auster ca o chilie de călugăr. Dar salonul lui Francie era feminin și confortabil. Tablourile pe care le adunase din toată lumea acopereau pereții, o colecție de sculpturi prețioase din jad alb umplea un cabinet Sheraton din lemn de magnolia, iar cărțile și revistele nu mai încăpeau în rafturi și înțesau scaunele și mesele. Covoarele, în culori pale, erau turcești, sofalele erau comode și tapisate cu stoffe cu desene paisley, iar draperiile grele de mătase aurie erau trase, ca să nu pătrundă în casă noaptea umedă și cețoasă.

Annie ridică întrebător privirea când ușa se deschise și intră Francie.

— Lysandra a adormit, în fine, spuse, oftând. O să-i fie dor de el, Annie.

— N-o să ne fie tuturor? spuse Annie, tristă. Și mai știu alte sute de oameni care au motive să-i fie recunoscători. A fost un om mare.

Îi aruncă lui Francie ziarul.

— Ai citit asta? Este Chronicle - dar toate scriu la fel.

— Am citit.

Annie o privi neliniștită; părea calmă și senină, dar frumoasa ei față ovală își pierduse culoarea, iar mâinile îi tremurau când împături cu grijă ziarul și-l puse pe masă. Annie își spuse că Francie era la fel de frumoasă ca în ziua când o cunoscuse; ochii ei albaștri erau întunecați de tristețe, dar privirea avea aceeași intensitate de safir pe care o avusese în tinerețe. Părul lung, blond și moale, îi era prins în părți, în piepteni strălucitori, și răsucit în coc la spate, iar rochia albă, din crep de lână, îi sublinia silueta subțire, plină de grație.

— Mai bine ai bea un pahar de coniac, sugeră Annie, adăugând dur: Pari bolnavă.

Francie ridică din umeri. Refuzând coniacul, se adânci în pernele canapelei.

— I-am cerut să nu-mi lase mie banii, spuse ea. Am mai mult decât îmi trebuie și am casa asta și ferma. Au fost mai multe donații, o sumă substanțială - zece mii de dolari - a fost dată familiei Chen din Hong Kong, dar cea mai mare parte a banilor a lăsat-o Lysandrei. O avere personală de trei sute de milioane de dolari și o afacere care valorează cel puțin de trei ori pe atât. Îngrijorată, se juca cu șiragul de perle imense de la gât. Conacul din golful Repulse, cu toate comorile de artă și antichitățile, a fost donat Hong Kong-ului ca muzeu de artă, împreună cu un fond pentru achiziții viitoare. Și, evident, Fundația Mandarin e deja autonomă.

Annie o privi, uluită.

— N-am realizat cât de mulți bani avea. Vreau să spun, știam că e bogat... dar...

— O, Annie! exclamă Francie, cu ochii plini de tristețe, lucrul cel mai sfâșietor e că toți banii nu i-au putut cumpăra ceea ce-și dorea cel mai mult: o educație, cultură - și acceptarea în societate. A fost obligat să învețe pe stradă, iar cultura și-a dobândit-o prin instinctul lui pentru frumos. Dar n-a fost niciodată acceptat. Mă învinuiesc pe mine însămi pentru asta. Dacă n-aș fi fost eu, l-ar fi acceptat măcar chinezii.

— Asta s-ar fi putut, dar societatea din San Francisco n-ar fi făcut-o niciodată. Iar el asta voia. De dragul tău.

Francie luă de pe birouașul Empire, de lângă fereastră, un pergament legat cu panglică roșie și, când îl desfăcu, Annie văzu numele lui Lai Tsin, marele lui sigiliu de aur.

— El însuși a scris asta în chineză, îi spuse Francie. Vreau să auzi ce spune.

Mandarinul scrisese fiecare caracter chinezesc cu precizia elegantă a unei miniaturi.

Este voia mea ca nici un moștenitor de parte bărbătească din familia Lai Tsin să nu ocupe vreodată poziția cea mai înaltă din corporație. În schimb, vor fi despăgubiți cu bani, cu care să pornească singuri în afaceri, să-și urmărească propriile lor interese și să-și croiască propriul drum în viață, cum se cuvine unui bărbat.

De-a lungul anilor mi s-a dovedit, de nenumărate ori, că femeile sunt mai vrednice decât bărbații. De aceea doresc ca femeile să poarte întotdeauna povara familiei Lai Tsin. Femeile Lai Tsin vor fi la fel de puternice ca marile împărătese ale Chinei. Dar vor fi întotdeauna modeste, nu vor permite familiei Lai Tsin să se facă de rușine și nu vor aduce niciodată dezonoarea asupra familiei, nici în afaceri, nici în viața lor personală. Cele ce o vor face vor fi izgonite din familie, fără întârziere, și nu vor mai fi niciodată reprimite. Astfel că, atunci când Lysandra Lai Tsin va împlini optsprezece ani, doresc ca ea să devină proprietar și taipan al Corporației Lai Tsin. Iar până ce ea va avea vârsta de optsprezece ani, Francesca Harrison va controla corporația și va avea putere totală și ultimul cuvânt în orice decizie majoră.

— Nu e drept să împovărezi un copil cu o asemenea răspundere, spuse Annie. Lysandra e încă un copil, și nu știm măcar dacă va fi destul de deșteaptă, sau destul de puternică - sau dacă va dori să conducă Corporația

Lai Tsin. Francie, o să se reediteze trecutul, o să fie o femeie într-o lume a bărbaților. Și tu, mai mult ca oricine, ar trebui să știi cât de greu este.

Francie închise ochii, refuzând să-și amintească.

— Crede-mă, Annie, n-am vrut ca Lysandra să fie moștenitoarea averii

Lai Tsin. O să vezi, imediat ce află ziarele, o să fie etichetată ca „Cea mai bogată fetiță din lume”. O să facă din ea un subiect de senzație. Eu n-am dorit pentru ea decât să aibă o copilărie normală, să se mărite, să aibă copii... să fie fericită. Asta e ceea ce a vrut Mandarinul. El i-a planificat destinul. Când termină școala, va pleca din San Francisco și se va duce la Hong Kong. O să locuiască cu familia compradorului și o să învețe despre corporație și despre cum se conduce. O să învețe cum să fie Tai Pan al uneia din cele mai mari companii comerciale ale lumii.

Buzele lui Annie se strânsură.

— N-o poți lăsa să se ducă în Hong Kong. Și, în plus, când ai de gând să-ți spui adevărul?

Francie nu răspunse. Se duse la fereastră și trase draperia grea, privind în noapte. Luminile orașului sclipeau în ceață, dar ea nu le vedea; în locul lor vedea fața Mandarinului, zăcând pe patul de moarte și cerându-i să repete promisiunea pe care i-o făcuse.

— Annie, spuse ea încet, nici chiar tu nu știi tot adevărul.

Annie se ridică, netezindu-și fusta pe șoldurile generoase.

— Francie Harrison, spuse, furioasă, suntem prietene de atâția ani și în viața mea nu există nici un secret pe care să nu-l știi. Și acum tu îmi spui că mi-ai ascuns ceva. Nu că ar avea importanță - doar dacă e legat de Lysandra, și atunci am dreptul să știu.

Pergamentul subțire foșni când Francie îi băgă sub nas testamentul Mandarinului.

— Despre Lysandra știi tot ce e de știut. Poftim, citește singură...

— Știi că nu citesc în chineză... și oricum, nu asta voiam să spun.

— Atunci nu mai e nimic altceva de spus. Mandarinul ne-a călăuzit viețile și știm că a avut dreptate. Acum o va călăuzi pe a Lysandrei, și e de datoria mea să am grijă ca dorința să-i fie împlinită.

Înhățându-și haina, Annie își aranja gulerul de blană la gât.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Francie Harrison, dar nu sunt de acord, și nu voi fi niciodată. Și o să mă asigur că Lysandra știe la cine să vină, când lucrurile n-or să meargă bine - la nașa ei, la mătușa Annie, acolo!

Se repezi la ușă, apoi ezită, cu mâna pe clanță.

— Of, Francie, adăugă ea, cuprinsă de remușcări. Am venit, să te alin și nu fac decât să te necăjesc. Ce fel de femeie sunt?

Francie zâmbi printre lacrimi în timp ce se îmbrățișau.

— Ești exact aceeași femeie care ai fost întotdeauna, Annie Aysgarth, și nu te-aș iubi dacă ai fi altfel.

— Ține minte că trecutul e trecut, Francie. Viitorul contează.

Francie clătină din cap.

— Pentru chinezi și trecutul face parte din viață.

— Cu atât mai rău, murmură Annie Aysgarth, numai pentru ea, pe când se îndrepta spre ușă.

Francie urmări farurile Packard-ului dispărând în ceața nopții. Era doar ora nouă, dar strada California era pustie. Sus pe deal, vedea luminile casei copilăriei sale. Desigur, nu mai era aceeași casă, pentru că aceea fusese distrusă în timpul marelui cutremur din 1906, dar fratele el, Harry, o reconstruise imediat. „Ca să arate Americii și orașului că nimic – nici măcar voința Domnului – nu-i putea înfrânge pe Harrison-i”, spusese el. Numai Francie o putuse face.

Privi în jos, spre luminile înceteșate ale San Francisco-ului, gândindu-se la oamenii fericiți care se duceau să ia masa, sau să danseze, sau să vadă spectacole, și singurătatea o învăluia ca o ceață rece și cenușie, înghețând-o până la oase și făcând-o să tremure. Se grăbi să arunce încă un lemn pe foc și se ghemui pe sofa, învelindu-se în pătură. Liniștea se așternu peste ea ca o ceață; buștenii trosneau și ceasul ticăia, dar nu mai exista nici un alt sunet. De parcă era singurul om de pe pământ.

Așa se simțise când era copil, singură în camera ei din imensa reședință Harrison din Nob Hill.

Minutele se târau unui după altul și ea își privi ceasul. Era mic și simplu, din aur, și fusese cumpărat pentru ea, cu ani în urmă, de Buck Wingate; și acesta era un alt nume din trecut, la care nu trebuia să se gândească în seara aceea. Dar o făcea. În minte îi apăru fața lui frumoasă, întunecată, la fel de clar ca și când s-ar fi uitat la o fotografie. Trecuseră opt ani și ea încă se mai gândea la el zi și noapte. Micul portret de copil, pe care i-l dăruise el de un Crăciun, era tot pe noptiera ei, ceasul de la el se afla la mâna ei, iar amprenta lui exista pe trupul ei. Era neajutorată în iubirea pentru el, și spera să nu-l mai vadă niciodată.

Nu-i spusese Mandarinul, înainte de a muri, că trebuia să-și scoată din minte tot ce se întâmplase și să meargă înainte? Să nu se uite niciodată înapoi? Clătină din cap – era ușor de spus, dar nu și de făcut.

Se ridică, netezindu-și rochia moale și întinzându-se. Apoi se îndreptă către fereastră și trase perdelele.

Puțin mai jos, pe stradă, fiecare fereastră a casei fratelui ei strălucea de lumină și un lung șir de automobile elegante aștepta afară. Harry dădea una din celebrele lui petreceri. Francie știa că, în ciuda zvonurilor despre greutățile lui financiare, nu se cruțase nici o cheltuială pentru a se atinge perfecțiunea pe care o cerea el. Mâncarea era pregătită de bucătarul lui francez; vinurile și șampania erau, fără îndoială, din cele mai fine, și cele mai bune sere fuseseră probabil jefuite de cele mai frumoase flori, pentru ca cel puțin o duzină de florari la modă să le aranjeze în buchete, care să-ți taie răsuflarea. Valeții purtau, probabil, livreaua bordo a casei Harrison, iar majordomul englez, care lucrase cândva pentru un duce și despre care se spunea că e mai snob chiar și decât Harry, anunța oaspeții pe măsură ce soseau. Francie știa că acolo se aflau femeile din cele mai bune familii, purtând rochii de satin și dantelă de la Mainbocher și bijuterii de la Cartier, iar bărbații erau îmbrăcați în fracuri. Și, bineînțeles, Harry avea alături cea mai proaspătă

starletă de la Hollywood. Care, fără îndoială, se străduia din răspuțeri să-l mulțumească, pentru că, chiar după două divorțuri și cu reputația de a fi la fel de șovin ca și tatăl său, fratele ei, cu poziția lui socială și cu milioanele lui, era încă o partidă.

Trase perdelele, gândindu-se cu amărăciune că sincronizarea lui era perfectă. Aproape că părea să sărbătorească fiindcă, în sfârșit, Mandarinul Lai Tsin era mort și nu mai putea mânji numele Harrison.

CAPITOLUL 2

La ora unsprezece și jumătate, Harry le spuse „Noapte bună” oaspeților săi. Îi privi mulțumit cum pleacă, cu excepția lui Buck Wingate și a soției acestuia, Maryanne, pe care îi conduse personal până la mașină. Familia Wingate era o veche familie californiană, a cărei bogăție data de zeci de ani și se datora grânelor și pământurilor, căilor ferate și băncilor. Dar familia lui Maryanne, familia Brattle, provenea din Philadelphia și avea o avere atât de veche, încât nimeni nu se mai întreba de unde vine. Averile vechi erau acolo dintotdeauna.

Tatăl lui Buck fusese la Princeton cu tatăl lui Harry, biroul de avocatură Wingate se ocupa de afacerile lor de ani de zile, iar Buck și Harry se cunoșteau de-o viață, deși niciodată nu fuseseră ceea ce se numește prieteni.

O sărută ușor pe Maryanne, pe obrazul parfumat, pe când urca în limuzina condusă de șofer, iar ea îi aruncă un zâmbet mic și rece, care nu venea nicidecum din ochii ei frumoși și verzi. Părul ei blond curgea în valuri perfect sculptate, buzele îi erau de un roșu perfect, strălucitor, iar rochia de seară, de un albastru noptatec, nu avea nici cea mai mică cută. Arăta de parcă abia ar fi început seara, nu ca la sfârșitul ei.

Harry știa că Maryanne Brattle nu se măritase cu Buck Wingate pentru că acesta era frumos, fermecător și interesant – și o partidă bună, pe deasupra. Se măritase cu el pentru că era un bărbat cu picioarele bine înfipite pe terenul politic, iar ea adora lumea politicii. Familia ei fusese în Congres și în guverne timp de generații, dar nimeni nu ajunsese până la președinție. Iar Maryanne asta spera pentru Buck. El fusese senator de California în ultimii doisprezece ani și deținuse posturi oficiale sub doi președinți republicani. Acum se vorbea despre el ca fiind viitorul candidat la Președinție. Era exact cum plănuise Maryanne. Își folosise toată puterea pe care o avea ca membru al unei familii cu influență politică, împreună cu numeroase intrigi și scheme, pentru a ajunge unde dorea.

Aveau o casă pe strada K din Georgetown, reședința familiei Wingate, lângă Sacramento, un apartament imens pe Park Avenue, și o moșie impozantă, Broadlands, în zona de vânătoare din New Jersey, moștenită de la bunicul ei. Aveau doi copii politicoși și frumoși, un grajd plin de cai pursânge, garaje pline de mașini scumpe și hectare de pajiști umbroase, pe care se putea lua ceaiul și se putea juca crochet. Maryanne Brattle Wingate avea totul. Nu exista decât un singur om care putea opri drumul lui Buck spre Casa Albă, și acela era Harry. Maryanne știa asta și de aceea îl ura. Îi spuse rece:

— Noapte bună, Harry. Nu pot să spun că m-am distrat. Mă tem că vedetele de film nu se prea pricep la conversație. Privind malițios la blonda

platinată, cu o rochie strânsă pe trup, care-l aștepta în hol, adăugă: Deși bănuiesc că Gretchen are calități care compensează asta.

— Greta, o corectă Harry, zâmbind și gândindu-se ce mare cățea e. Dar era deșteaptă, asta trebuia să i-o recunoască. Uite numai cum condusesese cariera lui Buck! I-ar fi fost de folos și lui o soție ca Maryanne, în locul celor două pacoste cu care se alesese.

— Noapte bună, Harry, spuse și Buck, urcându-se în limuzină și întrebându-se de ce dracu' trebuise să ia cina la Harry Harrison. Era un om ocupat, timpul lui nu-i aparținea, și Maryanne avea grijă de aranjamentele lor „sociale”, care erau toate legate de politică, pentru că în viața lor nu exista nimic altceva. La colțul străzii o privi furios pe Maryanne:

— Poți să-mi explici exact de ce ne-am petrecut seara cu Harry? spuse el. Nu-l pot suferi, și tu știi asta.

— Ți-am spus mai devreme, dragul meu, numele lui încă mai înseamnă mult în San Francisco, iar în seara asta a avut la el câțiva oameni cu bani și foarte multă influență.

— Nu dau doi bani pe Harry sau pe prietenii lui influenți, spuse el, rece. Să nu-mi mai faci asta vreodată.

— În definitiv, dragul meu, biroul tău încă se mai ocupă de afacerile lui. M-am gândit că nu e bine să-l ignorăm pur și simplu, spuse ea, conciliant. Dar dacă-ți displace atât de tare, n-o s-o mai facem.

Trecând pe lângă casa lui Francie Harrison, Maryanne observă că el întoarse capul ca să se uite la ferestrele luminate, dar nu făcu nici un comentariu.

Harry le făcu cu mâna, urmărind mașina care cobora pe strada California și se îndrepta către Aysgarth Arms, unde închiriaseră Apartamentul Regal, pentru că Maryanne considera de prost gust să închirieze, prematur, Apartamentul Prezidențial. În josul străzii nu mai străluceau lumini decât la Fairmont, la Clubul Pacific Union și la ferestrele singurei case particulare de pe strada California, cea a surorii sale, Francie.

Își aminti de reportajul despre moartea Mandarinului Lai Tsin, pe care-l citise mai devreme în San Francisco Examiner, și de speculațiile despre averea lui. „Milionarul Lai Tsin” spunea titlul, și apoi evident că menționa vechiul scandal legat de Francie și de chinezul ei. Numele Harrison era din nou târât prin noroi, și din nou Harry își dorea s-o omoare. Își spuse cu amărăciune că, dacă Lai Tsin ar fi plănuit să-l distrugă, nici că ar fi putut alege un moment mai bun, pentru că moartea lui dezgropa vechiul scandal, tocmai când Harry avea nevoie să stea cât mai ferit de ochii publicului, cel puțin până reușea să dea lovitura cu sondele.

Urcă încet scările, aruncându-i o privire scurtă Gretei, tânăra actriță care aștepta în hol. Ea îi zâmbi plăcut, dar el nici măcar nu se opri.

— Spune-i lui Huffkins să scoată mașina și s-o ducă pe domnișoara Wolfe înapoi la hotel, îi spuse majordomului când trecu pe lângă ea.

Ea privi fără expresie în urma lui; fuseseră împreună timp de trei săptămâni pline de pasiune și avea dreptul la un rămas-bun, măcar politico,

dar până când Harry ajunsese în biroul său și închise ușa în urma sa, el o uitase deja. Greta Wolfe aparținea trecutului.

Harry se prăbuși în fotoliul de piele și-și puse picioarele pe biroul de mahon. Fierbea de furie împotriva surorii sale, Francie, și a lui Maryanne Wingate; împotriva primei, pentru că era o târfă care-i împrășcase numele cu noroi, împotriva celei de-a doua, pentru că ținea nasul pe sus și era inaccesibilă, și în seara aceea îl făcuse să simtă că tot îi mai era superioară, în ciuda valeților lui în livrea, dineurilor scumpe și florilor somptuoase. Și în ciuda relației lor „complexe”.

Harry era un bărbat frumos, înalt, cu umeri lați, și purta barbă ca tatăl său. Avea ochi sfredelitori, de culoare albastru-deschis, păr blond-închis, pe care începuse să-l piardă, și un farmec social bine calculat. Prezenta, de asemenea, o puternică atracție pentru sexul opus. Dar în seara aceea, Maryanne stătuse în dreapta lui, la masă, pe locul de onoare, ignorând vinurile fine și abia atingându-se de mâncarea delicioasă, catadicsind, din când în când, să asculte ce-i spunea cel mai important producător și proprietar de studiouri de la Hollywood, Zev Abrams.

La un moment dat, își întorsese privirea rece către Harry și-i spusese:
— Buck și cu mine am început să ne restrângem în privința oaspeților. Ne-am stabilit la dineuri simple și la petreceri mai mici, mai intime. În poziția în care suntem noi, avem impresia că e de prost gust să-ți fluturi averea, când abia a trecut depresiunea.

Și zâmbise cu zâmbetul ei superior. Maryanne știa că dineul scânteietor fusese menit să-i impresioneze, pe ea și pe Buck, ca și pe ceilalți potențați financiari, pe care Harry spera să-i convingă să investească în sondele lui de petrol, și dorise să-l anunțe că ea una nu se lăsa păcălită. Maryanne știa că Harry se folosea de ea și că, fără ea, nu avea nici o șansă de a face rost de investitori. Și, fir-ar să fie, afurisita avea dreptate.

Harry își turnă un coniac, rotind lichidul chihlimbariu în paharul fin de cristal Baccarat.

Își lăsa capul pe pielea rece a fotoliului, amintindu-și de șocul prăbușirii bursei, care-i înjumătățise, peste noapte, ce-i mai rămăsese din avere și care, doar cu câteva zile în urmă, i-o decimase din nou. Iar după aceea venise depresiunea economică, și banca lui abia dacă supraviețuise. O, nu fusese obligat să se arunce de la o fereastră de pe Wall Street sau să vândă mere pe trotuar, dar averea familiei Harrison nu mai exista. Mai intrau încă ceva bani – datorită norocului pe care-l avusese cu câțiva ani în urmă, și inteligenței de a-l exploata – dar ieșeau imediat din nou, din cauza afacerilor lui nerentabile. De data aceasta erau sondele de petrol; fora zi și noapte de peste un an și nu găsisese nimic. Bani și timpul începeau să se termine, și avea nevoie și de una și de alta. Și acesta era motivul dineului costisitor din seara aceea.

Își înghiți lacom coniacul, amintindu-și de povestea bunicului său și de lingourile de aur care se adunau în beciurile Băncii California, și-și spuse scârbit că bătrânul negustor avusese dreptate. Aurul era singura investiție sigură în vremuri grele. Dar acum avea nevoie de puțin ajutor. Avea nevoie de capital ca să finanțeze o nouă companie, care să caute petrol în largul

țărurilor Californiei, și-l invitase pe Buck Wingate la cină ca să-i înmoaie pe ceilalți și să se lase mulși. Dorise să le arate că nu avea, de fapt, nevoie de bani, ci doar să poată conta pe vechii prieteni, când era vorba de un câștig sigur. Dar Maryanne nu jucase cum trebuia în seara aceea. Se purtase rece și superior, de parcă n-ar fi fost prea sigură ce căutau ea și Buck acolo, alături de indivizii aceia inferiori. Maryanne era o cățea și Harry își dorea să fi avut și el una ca ea.

Își mai turnă un coniac. Ce-i trebuia era o alianță, nu o căsătorie. Era vremea să-și găsească o femeie cu bani, putere și ambiție. În definitiv, uite ce mult îi folosise lui Buck. Iar dacă soția lui ar fi fost la fel de rece ca Maryanne, el, ca și Buck, și-ar fi căutat plăcerea în altă parte. Era sigur că femeile ca Maryanne nu luau seama la astfel de lucruri. De fapt, probabil le făcea chiar plăcere, din moment ce le scutea de disconfortul de a-și mulțumi bărbații, când aveau atâtea alte lucruri importante de făcut – copiii, casele de condus, servitorii, operele de caritate, croitoresele, întâlnirile și acțiunile politice, dineurile de strângere de fonduri, și toate evenimentele circuitului social de la Washington. Dar în seara aceea, cățeaua îi întorsese spatele, când, de fapt, ar fi trebuit să se uite recunoscătoare în ochii lui și să le spună tuturor să investească în sondele lui.

Mai bău un coniac, gândindu-se la femeile din viața lui, la nesfârșitul șir de amante și aventuri de-o noapte, la cele două soții care nu fuseseră bune de nimic, și la Francie. Doamne, își amintea de parcă ar fi fost ieri; tatăl lui spunându-i, când era doar un copil, că sora lui e nebună și că nu merita să poarte numele de Harrison. La înmormântarea mamei sale, înțelesese că el era cel important. El era fiul și moștenitorul. Ea nu era decât o fată și nu avea nici o importanță.

CAPITOLUL 3

Francie nu putea dormi. Auzea mașinile și vocile oaspeților lui Harry, apoi liniștea așternându-se peste oraș. Mintea i se întoarse înapoi, acolo unde nu voia să se întoarcă.

Prima ei amintire era din săptămâna când se născuse fratele ei. Era în 1891. Avea trei ani și coborâse din pat, în camera copiilor de la etajul trei, și venise pe scări, în vârful picioarelor, până la parter, ca să vadă ce era cu toată agitația aceea. Sala cea mare, cu lambriurile de stejar întunecat, cu domul de vitralii și cu pilaștrii de marmură italiană, era luminată ca ziua. Servitorii, purtând livreaua bordo a casei Harrison, alergau de colo-colo, sub supravegherea lui Maitland, majordomul englez, purtând platouri cu mâncare către sufragerie.

Atârnată de balustradă, privea fascinată o lume pe care n-o mai văzuse niciodată. Din sufragerie auzea frânturi de conversație și râsete și vocea bubuitoare a tatălui ei lătrând un ordin către Maitland. Majordomul ieșise pe hol cu o figură impasibilă și repetase ordinul unuia dintre servitori. Ea se strânse într-un colț, iar omul trecuse în grabă pe lângă ea, în sus pe scări.

Câteva minute mai târziu, se întorsese purtând o bocceluță bine împachetată. Era frățiorul ei, despre care știa că doarme într-un leagăn lângă patul mamei ei și pe care avusese voie să-l vadă doar o dată, pentru câteva

minute, când tatăl ei era plecat. „Pentru a-l feri de microbi, draga mea”, îi spusese mama ei. Servitorul dispăruse în direcția bucătăriei, cu copilul, și Francie își puse mâna la gură, îngrozită. Aveau oare să-l pună la cuptor și să-l gătească pentru cină?

Se agăță înspăimântată de balustradă. Câteva minute mai târziu, Maitland traversă holul purtând un platou imens de argint, acoperit cu un capac.

Frica dădu aripi picioarelor lui Francie și ea se repezi în jos pe scările mochetate, împiedicându-se de opritoarele de aramă; era aproape să cadă pe podeaua în pătrate albe și negre. Marmura era rece sub picioarele ei goale. Alergă spre sufragerie și intră pe ușile întredeschise.

Masa lungă strălucea de lumânări, argintărie și cristaluri. Vinul sclipea rubiniu în carafe și fumul albăstrui al trabucelor se încolăcea în aer. Tatăl ei, Harmon Harrison, era așezat în capul mesei. Era înalt, bărbos și bine legat. Emană puterea și încrederea pe care i le dădeau averea și poziția. Ochiul îi erau fixați asupra lui Maitland, care aducea platoul către el. Își lovi paharul cu un tacâm și cei douăzeci și trei de bărbați din jurul mesei tăcură ascultători.

— Domnilor, bubui Harmon, v-am invitat aici astă-seară nu numai pentru plăcerea companiei dumneavoastră și nu doar ca să discutăm cum să aducem asupra orașului gloria pe care o merită, strângând legăturile cu Coasta de Est. Nu, domnilor! V-ați înfruptat din tot ce are mai bun de oferit casa Harrison, dar acum vreau să vă arăt ceva. Ceva special. Împingându-și înapoi scaunul, se ridică în picioare și, cu un gest teatral, luă capacul de argint de pe platou. Domnilor, spuse el mândru, permiteți-mi să vi-l prezint pe fiul și moștenitorul meu – Harmon Lloyd Harrison junior.

Copilașul, acoperit doar cu un scutec de bumbac, dormea pe un pat de ferigă, ignorând râsul și aplauzele. Luând platoul de argint, Harmon Harrison îl ridică și continuă: Un toast, domnilor, pentru fiul meu, iar toți băură solemn în sănătatea copilașului.

Francie stătea neobservată lângă ușă în timp ce platoul de argint, cu mica lui povară umană, era trecut din mână-n mână în jurul mesei. Copilul era la fel de nemișcat și de tăcut ca păpușa ei de cârpă. Din gât îi scăpă un țipăt și se aruncă deodată spre tatăl ei.

— Oprește-i, tata, oprește-i, strigă ea, îmbrățișându-i piciorul. Nu-i lăsa să-l mănânce!

— Francesca!

Furia adâncă din vocea tatălui ei îi îngheță țipetele. Cu un gest, acesta arătă că trebuia luată de acolo și un servitor îi desfăcu mâinile de pe pantalonii lui imaculați.

— O să mă ocup de tine dimineată, spuse el, pe un ton care-i îngheță sângele în vine, în timp ce era dusă de acolo. Atunci a înțeles Francie, pentru prima oară, că tatăl ei n-o iubea.

Ura era un cuvânt nepotrivit pentru a descrie atitudinea lui Harmon Harrison față de fiica sa; pentru el, ea pur și simplu nu exista. Fiul lui era ceea ce dorise mai presus de orice, și toată energia, ambiția și forța lui erau îndreptate spre a-l crește pentru a-i lua locul în fruntea Băncii Harrison și a

altor mii de afaceri Harrison, care finanțau viața lor îndestulată și averea lui în continuă creștere.

Harmon pretinsese întotdeauna că tatăl lui provenea dintr-o veche familie yankee din Philadelphia și că strămoșii mamei sale veniseră pe Mayflower. Nimic nu era mai departe de adevăr. Tatăl lui, Lloyd Harrison, era într-adevăr yankeu, dar fusese negustor ambulant, a cărui viață fusese dedicată ideii de a face bani rapid, unde se putea, în mod legal sau nu, și de a face plăcere oricărei femei atrăgătoare care se lăsa cucerită de aspectul lui întunecat și aspru.

Lloyd sosise la San Francisco, un oraș de corturi și colibe, cu douăzeci de dolari în buzunar, câștigați din vânzarea de arme și muniție coloniștilor din Vestul Mijlociu. Nu-i trebui mult ca să-și ducă talentele pe terenurile aurifere, unde se apucă de negustorit, schimbat la troc sau târguit orice, de la corturi de pânză, la lopeți, lumânări, ceai, băutură, mobile, biblii și paturi de alamă pentru bordeluri. Uneori era plătit cu bani gheață, alteleori în acțiuni de terenuri aurifere, încă lipsite de valoare. Dar acțiunile au fost cele care, în final, au făcut din el un om bogat. Cu firea lui ușuratică, de pasăre de noapte, Lloyd nu păstră acțiunile; cum deveniră din inutile, valoroase, și se ridicară la o mie de dolari bucata, le vându, și cu banii de pe ele cumpără terenuri în San Francisco, bucăți nisipoase de pământ ieftin, care după un an se vindeau la prețuri fabuloase. Deși nu puse niciodată umărul să muncească în minele de aur, tot ce atingea Lloyd se prefăcea în lingouri de aur, care se adunau cumiți în beciurile Băncii California.

În doi ani deveni milionar, în cinci, multimilionar, dar prefera în continuare atmosfera dubioasă a satelor de colibe din jurul minelor de aur, plăcerilor urbane ale unui San Francisco în plină dezvoltare.

Într-o zi, se trezi cu un transport de rochii și pălării cu pene, sosit direct de la Paris. În San Francisco era criză de femei, așa că le duse în singurul loc unde existau și femei și bani: la bordelurile din orașul de lângă minele de argint, Virginia City.

Vându o jumătate de duzină de rochii și niște lenjerie de mătase lui Bessie Maloney, proprietara brunetă și plinuță a stabilimentului Maloney, consumând și personal tranzacția, în aceeași seară. Bessie era o femeie drăguță, conducea un local civilizată, iar el făcuse un profit frumos de pe urma transportului; nu însemnase nimic mai mult pentru niciunul din ei. Numai că, peste câteva luni, atunci când se întoarse la Virginia City, Bessie îl anunță că e însărcinată.

Avea treizeci și patru de ani, nu avusese niciodată un copil și avea intenția să-l păstreze pe acesta. Lloyd ridicase din umeri, îi aruncase câteva mii de dolari peste bar și-i promisese, neglijent că o să „aibă grijă de ea”. Apoi uitase complet de toate.

Când, un an mai târziu, se întorsese la Virginia City, i se spusese că Bessie murise la naștere și copilul – un băiat – era crescut de târfe. Privise copilul care dormea într-un coș de răchită, pe barul dă mahon, în timp ce în jurul lui plutea un fum murdar de trabuc și cuvinte încă și mai murdare.

Luând coșul, pornise către ușă. „Ăsta e copilul meu”, spusese el ferm. „Fiul meu. Și vine cu mine acasă.”

Dar mai întâi trebuia să construiască o casă. Își alesese cu grijă terenul, în vârful dealului aproape părăsit, și construi prima dintre marile reședințe care aveau să-l facă faimos. Mai târziu, locul avea să fie numit „Nob Hill”, pentru că cei care locuiau acolo erau ca nababii din estul țării, cei mai puternici oameni din San Francisco, mai bogați ca în vise. Cheltui mai bine de un milion de dolari pentru a crea, pentru fiul său, un palat și pentru a se asigura că totul este de cea mai bună calitate. În timp ce se construia casa, își închirie un apartament la hotelul Oriental, unde-și lăsă fiul în grija a trei doici, și se întoarse la vechile sale obiceiuri, locuind în preajma minelor de argint.

Când, în cele din urmă, casa fu gata, ocupa aproape o stradă întreagă. Avea șaizeci de camere, inclusiv un salon cu panouri pictate, aduse dintr-un castel din Franța, o sală de bal cu oglinzi copiate după cele de la Versailles, și podele și săli de baie din marmură importată din Italia. În casă mai erau trei sute de aplice de argint și patruzeci de candelabre de cristal de la Veneția, păduri întregi de lambriuri de stejar și o scară dintr-o casă în stil iacobin, adusă din Anglia. Ferestrele înalte erau acoperite cu perdele de satin și catifea, importate din Lyon, iar pe jos erau covoare superbe din Persia. Grajdurile din spatele casei rivalizau în lux cu reședința, aveau boxe din lemn de trandafir, împodobite cu argint, podele de mozaic, covoare de Bruxelles și candelabre elegante. Casa era senzația orașului, ca și stilul de viață strălucitor al lui Lloyd.

Fiul lui, Harmon, fu crescut de doici și guvernante și, la șapte ani, conducea deja casa ca un tiran; cuvântul lui era lege. „Arată-le, fiule”, spunea tatăl său, privindu-l pe Harmon dând ordine cameristelor. „Arată-le cine e stăpânul casei.”

La zece ani, Lloyd îl trimise la o școală în est, ca să învețe cum să se poarte în compania bărbaților. „Ai stat prea mult printre femei plângăcioase”, îi spusese el. Harmon avea o inteligență medie, era înalt, blond și frumușel și avea o grămadă de bani de aruncat. Imediat își găsi un grup de aghiotanți și astfel se bucură de anii de școală și de compania bărbaților. La optsprezece ani se duse la Princeton, de unde se întoarse când împlinise douăzeci și unu, cu o diplomă și cu sentimentul propriei importanțe. Devenise aristocrat peste noapte.

De aceea pentru el fu un șoc îngrozitor când, într-o noapte, ceva mai beat ca de obicei, Lloyd îi spuse adevărul despre mama sa, Bessie Maloney, de la bordelul Maloney. Devastat, Harmon închise secretul în inimă, și ura pentru „mama” sa deveni o ură aprinsă față de toate femeile.

Pentru un bărbat tânăr și frumos, Harmon nu-și făcu prea mult de cap. Prefera compania masculină și evenimentele sportive, iar pe femei le considera o rasă inferioară, ele existau numai ca să distreze bărbații și nu valorau cât banii pe care-i cheltuiau aceștia pe ele.

Lloyd muri când Harmon avea douăzeci și doi de ani, și acesta se trezi singurul moștenitor al unei averi calculate la mai mult de optzeci și cinci de

milioane de dolari. Își înmormântă tatăl cu o imensă pompă, dând la reședința Harrison o recepție la care participară toate notabilitățile orașului San Francisco, care își făcuseră averile la fel ca tatăl lui Harmon. După aceasta, se apucă să refacă imaginea familiei, acoperind reputația lui Lloyd și detaliile propriei sale nașteri, și se adânci în afaceri. Toate acestea îi reușiră de minune și, în trei ani, devenise unul din stâlpii societății din San Francisco și-și dublase averea. În privința vieții sale particulare și a predilecțiilor sexuale, era discret, iar viața sa publică era un model de corectitudine.

La treizeci și doi de ani era încă celibatar, dar dorea un fiu, un moștenitor care să ducă mai departe numele Harrison și tradiția, așa că începu să caute o soție potrivită.

Pe Dolores de Soto o cunoscuse la un bal, la un vecin din Nob Hill. În timp ce o învățea într-un vals, cu mâna lui pe talia ei subțire, Harmon se gândea mai puțin la frumusețea și la ochii ei de safir și mai mult la arborele ei genealogic, pentru că familia de Soto descindea din aristocrația spaniolă și era faimoasă pentru faptul că avea mai întotdeauna băieți. Iar el, fiul unui negustor ambulant yankeu și al unei târfe, își dorea relații sociale la fel de mult cum își dorea un fiu. Știa că familia de Soto fusese cândva bogată, stăpânind mai multe mii de acri de pământ, dar nenumărați ani de proastă administrare făcuseră ca averea lor să se reducă la o mică fermă în valea Sonoma. Nu aveau bani – dar arborele lor genealogic mergea până la regina Isabela a Spaniei.

Ceruse o întâlnire cu tatăl lui Dolores; imediat se ajunsese la o înțelegere și se semnase contractul de căsătorie. Familia de Soto părăsise ferma ca să se mute în Mexic și, în câteva săptămâni, fata se trezise mergând spre altar în Catedrala St. Mary, sub privirile a o sută de oaspeți aleși pe sprânceană, ca soție a lui Harmon Harrison. În acel moment, tatăl ei redeveni un om bogat, iar ea deveni proprietatea soțului ei, pentru a fi folosită când avea acesta chef, pentru a fi animal de prăsilă și pentru a participa la acele ocazii publice, când prezența unei soții era considerată necesară.

Dolores știa de ce se însurase Harmon cu ea și oftă ușurată când își dădu seama că era însărcinată. Harmon chemă cel mai bun doctor din San Francisco pentru a o examina; îi păzea sănătatea ca un uliu, dar ea slăbea și se ofilea. Ochii îi deveniseră imense lacuri albastre, pe fața palidă, iar părul negru își pierduse strălucirea. Hotărând că ceața și dealurile din San Francisco nu erau bune pentru o femeie însărcinată, Harmon o trimise în nord, la vechea fermă a familiei, în valea Sonoma, unde o lăsă în grija unei infirmiere. Aduse la fermă vaci de Jersey, ca să aibă lapte proaspăt și smântână; comandă celui mai bun măcelar din San Francisco să-i pregătească cea mai gustoasă carne, pe care o împacheta în gheață și o trimitea zilnic la fermă; angajă un bucătar special care să supravegheze dieta soției sale și să-i facă de mâncare.

Dolores nu avea decât nouăsprezece ani și se simțea ca o vițea care era îngrășată pentru tăiere. Era o fată binecrescută, cu o voce blândă și timidă, îi era frică de răceala soțului ei față de ea și era îngrozită de furia lui. Tot ce făcea era ca să-i placă lui; felul în care-și purta părul negru, prins într-

un coc elegant; felul cum se îmbrăca, discret dar costisitor, cum se potriveau soției unui om bogat; felul cum se purta, zâmbind alături de el în public sau prezidând masa la cină. Dar, când erau singuri, stătea în apartamentele ei, departe de el. Pentru că așa voia el să fie. Și Dolores știa, cu certitudine, că ținea la câinii lui, dogii germani, King și Prince, mai mult decât la ea.

Când sarcina ei ajunsese în șapte luni, Harmon o aduse înapoi la San Francisco, îngrijorat că se putea ca nașterea să se producă mai devreme. Dolores, mai slabă și cu burta mai mare, fu instalată într-un apartament special redecorat, la parter, ca să nu fie nevoie să se obosească urcând scările. Nu avea voie să se dea jos din pat până la prânz și era dusă la o scurtă plimbare cu trăsura, în fiecare zi la ora trei. Murea de plictiseală și era îngrozită că ar fi putut să nu-i dăruiască soțului ei fiul, pe care cu atâta încredere îl aștepta de la ea.

Nu avea pe nimeni cu care să se sfătuiască; mama ei era moartă și nu avea surori. Tatăl și frații ei luaseră dota pe care o oferise Harmon și își cumpăraseră o moșie întinsă, pe malul lacului Chapala la Jalisco, în Mexic, iar ea nu avea nici o prietenă de vârsta ei. Deprimarea se așternea asupra ei ca o pătură grea; își dorea să nu se nască niciodată copilul. Nu simțea nici un fel de emoție față de copil; dacă era băiat, avea să fie copilul lui Harmon, și ea n-ar fi avut nimic de-a face cu el; dacă era fată, Harmon avea s-o urască pe ea pentru asta. Oricum ar fi fost, ea nu avea decât de pierdut.

Când, în cele din urmă, începură chinurile facerii, într-o noapte caldă de septembrie, Harmon fu chemat de la Clubul Pacific, unde cina cu prietenii mult mai des decât cina acasă cu soția. Cu vocea tremurând de emoție, îi promise lui Dolores că totul avea să fie în ordine, că cei mai buni doctori erau acolo – trei doctori – și că, după ce se termina totul, avea să-i cumpere un iaht mai mare decât North Star al lui Vanderbilt. În primăvara următoare, când ea avea să se simtă mai bine, iar copilul avea să fie destul de mare ca să poată fi lăsat singur, vor pleca în vacanță în Europa. Îi promise să-i cumpere rochii și blănuri de la Worth din Paris, o tiară de diamante de la bijuterii din Londra, un palazzo la Veneția, orice ar fi dorit. Dar ochii lui Harmon erau duri când privi într-ai ei. „Când îl voi avea pe fiul meu”, adăugă el, cu un zâmbet. Apoi o bătu pe mână și o lăsă în grija celor trei doctori eminenți.

Travaliul dură treizeci și șase de ore îngrozitoare și, la sfârșit, când copilul se născu, doctorii se uitară unul la altul și clătinară din cap cu gravitate. Hotărâră că cel mai bătrân dintre ei trebuia să-i spună tatălui.

— Mă tem că e fată, domnule, spuse doctorul Benson, remarcând în sinea sa că, pentru prima oară în carieră, se scuza pentru nașterea unui copil.

Harmon nu spuse nimic. Se duse la fereastră și privi în tăcere la casa de peste drum. După o vreme, spuse:

— Când va putea...?

Amintindu-și conversația despre călătoria în Europa, doctorul răspunse:

— Când va putea călători? Păi, a avut o naștere grea. Să zicem, patru sau cinci luni.

— Nu, prostule, se răsti Harmon, întorcându-se cu spatele la fereastră și privindu-l arogant. Vreau să spun, când va putea concepe din nou?

Doctorul îl privi în ochi.

— Domnule Harrison, spuse el pe un ton glacial, soția dumneavoastră de abia a născut. Și, deși nu ați întrebat de ea, țin să precizez că este epuizată și are dureri. Mai poate avea copii mulți ani de acum înainte și, fără îndoială, vă va dăruia fiul. Între timp, s-ar potrivi o purtare mai cuviincioasă.

Harmon ridică din umeri.

— Îmi pare rău, doctore. Un fiu înseamnă mult pentru mine.

— Și la fel de mult, spuse doctorul, sper că înseamnă și o fiică.

Harmon nu veni s-o vadă pe Dolores, iar ea își dorea să moară. Îi seca laptele și fu găsită în grabă o doică. De fiecare dată când îi era adus copilul, Dolores întorcea fața la perete; copilul era simbolul viu al nereușitei ei.

Trei zile mai târziu, Harmon bătu la ușa dormitorului ei. Nu-i aduse nici un dar, nici măcar flori, ci se apropie de pat și o privi cu răceală.

— Ești palidă, observă el. Când te simți destul de bine, cred că ar trebui să te întorci la fermă. Acolo te poți întrema.

În timp ce dădea din cap în tăcere, degetele i se încleștaseră pe cearceaf. El continuă:

— Familia ta și a mea sunt cunoscute pentru că au fii. Faptul că primul copil e fată nu contează. Următorul va fi băiat.

Ea întrebă timid:

— N-ai vrea s-o vezi?

Harmon abia dacă privi bocceluța roz, adusă de doică.

— M-am gândit că mi-ar plăcea s-o numesc Francesca, spuse Dolores, după mama mea. Bineînțeles, dacă nu preferi numele mamei tale, adăugă ea grăbit.

— Francesca e un nume potrivit, replică el, îndreptându-se către ușă. Dar botezul va fi în intimitate.

Dolores acceptă. Înțelegea că nu avea să fie mare sărbătoare pentru nașterea unei fete și că viața ei, ca soție a lui Harmon Harrison, depindea de nașterea unui fiu. Iar Harmon era un bărbat foarte nerăbdător.

Harmon le trimise pe Dolores și pe fetiță înapoi la fermă, apoi consultă un nou doctor în legătură cu restabilirea relațiilor maritale, luând în considerație constituția delicată a soției și propria lui dorință arzătoare de a avea un fiu. Nu se duse niciodată să-și vadă soția sau copila în cele șase luni cât îi prescrisese doctorul să aștepte, dar exact în ziua când abținerea forțată luă sfârșit, trimise după ele să fie aduse înapoi la San Francisco.

Dolores privi înapoi cu regret când trăsura plecă de la fermă. Ferma era doar o structură simplă de lemn, cuibărită într-o vale, cu padocuri cu iarba verde, garduri de bușteni și plop înalți și foșnitori, dar era mai aproape de un cămin decât mareașta reședință din Nob Hill. Aici găsisse plăceri simple, în locul luxului, găsisse liniștea, în locul permanentei frici față de soțul său, și ajunsese să-și cunoască fiica.

Francesca crescuse frumos în aerul proaspăt de la țară și, la șase luni, era un copil robust, cu obraji îmbujorați, cu părul blond al tatălui ei și cu ochii

de safir ai mamei, scăpărând de inteligență și de fericire. Pe Dolores o îngrozea întoarcerea în casa imensă și încărcată; își dorea să poată rămâne pentru totdeauna la fermă. Și, în plus, știa exact de ce fusese chemată înapoi.

Imediat ce se întoarseră, Francie fu instalată cu doica, în camera de la etajul trei – departe de apartamentele părinților. Dolores își relua locul alături de soț, la evenimentele sociale – și în pat.

Când Harmon era la bancă, la Clubul Pacific sau la întâlniri de afaceri, Dolores reușea să petreacă ceva timp ce Francie. Micuța ei fiică continua să crească și Dolores spera ca dragostea ei s-o despăgubească pentru indiferența tatălui ei.

Inițial, camera copiilor fusese decorată pentru așteptatul fiu; era strălucitoare, luminoasă și veselă, cu covoare albastre și perdele albe, apretate, și un leagăn drăguț, plin de dantele. Francie era dusă la plimbare zilnic, într-un cărucior special, adus de la Londra.

Dolores știa că Harmon n-o iubește; o trata cu curtoazie, dar distant, numai că acum nu se mai simțea singură, pentru că o avea pe Francie. Dar trecură șase luni și, în ciuda invaziilor lui nocturne asupra trupului ei, tot nu rămăsese gravidă, și simțea cum soțul ei își pierde răbdarea. După un an, o duse la un specialist din New York, care declară că Dolores era epuizată.

— Te străduiești prea tare, îi spuse doctorul lui Harmon. Uită de făcutul copiilor și lasă natura să-și urmeze cursul. Curteaz-o puțin, acordă-i mai multă atenție, fă-o să se relaxeze...

Harmon reflectă la ce-i spusese doctorul, apoi telegrafie birourilor sale și anunță pe toată lumea că avea să lipsească o vreme. După ce închine apartamentul nupțial de pe vasul S. S. America, o informă pe Dolores că o duce în Europa.

Convins că un asemenea voiaj romantic avea s-o pună pe Dolores în dispoziția potrivită pentru a face un copil, o duse peste Atlantic, la Paris, Londra, Roma și Veneția, dar, după opt luni, trebui să-și recunoască înfrângerea. Dolores tot nu era însărcinată, iar afacerile îi solicitau prezența la San Francisco. Apoi, pe drumul de întoarcere către New York, se petrecu miracolul. Dolores o știe imediat – știa pur și simplu, așa cum știe întotdeauna femeile – dar nu-i spuse nimic lui Harmon până peste câteva săptămâni, la micul dejun.

El o privi fix, cu față hirsută strălucind de surprindere și plăcere.

— Ești sigură? o întrebă.

Ea dădu calmă din cap.

— Absolut sigură. Am fost deja la doctorul Benson și el mi-a confirmat.

— Ești bine? E totul în regulă?

Ea oftă când întâlni privirea neliniștită a ochilor lui albaștri.

— Totul este absolut normal, Harmon. Mă rog doar ca, de data asta, să fie fiul pe care-l dorești.

— O să fie, spuse el, încrezător în faptul că soarta nu va îndrăzni să-i dea lui Harmon Harrison, pentru a doua oară, o carte proastă.

Dolores și Francie fură trimise, pentru a doua oară, la fermă, pentru șase luni de minunată pace și singurătate. Dar timpul trecu prea repede și, grasă ca un vițel de dus la tăiere, Dolores se văzu, pentru a doua oară, instalată în apartamentul de la parter, iar Francie fu exilată în camera de la al treilea etaj.

În spatele drăgălășeniei de păpușă a lui Francie, la trei ani, se ascundea o minte foarte ascuțită. Dolores o învățase alfabetul cât stătuseră la fermă și deja putea lega laolaltă literele și putea citi câteva cuvinte din cărțile ei de povești. Știa să numere până la zece și-și putea lega singură șireturile la ghetuțe, deși nu întotdeauna le puneă în piciorul potrivit. Ochii ei erau ochii albaștri, scăpărători, ai mamei, fețișoara avea formă de inimioară; Clara, tânăra doică, îi puneă pe moațe, în fiecare seară, părul lung, blond-argintiu, iar dimineața i-l pieptăna în bucle bogate. Dar tatăl ei n-o vedea decât când Clara o aducea în salon, la ora șase, în fiecare zi, ca să spună noapte bună.

Era proaspăt spălată, buclele îi luceau și purta rochițe de bumbac scrobit, cu nesfârșite rânduri de dantelă. Dolores o lua în brațe și o strângea și o săruta, apoi copilul se apropia de scaunul tatălui. „Noapte bună, papa”, îi spunea cu vocea ei limpede și ciripitoare, făcându-i o mică reverență.

„Noapte bună, Francesca”, îi răspundea el, ridicând ochii pentru o clipă din San Francisco Chronicle. Apoi doica o lua de mână și o scotea din salonul vast și opulent, ducând-o înapoi în siguranța camerei copiilor.

CAPITOLUL 4

Din ziua când se născu fratele ei, viața lui Francie se schimbă. Tatăl ei ordonă să fie mutată imediat într-o cameră mică de la etajul patru, chiar lângă scara servitorilor, în timp ce frumoasa cameră pentru copii era redecorată cu covoare noi, perdele noi și dotată cu un leagăn minunat, lucrat în argint masiv.

Francie văzu bebelușul în leagăn, când fu adus în salon pentru botez, și ochii i se măriră de uluire uitându-se la metrii de dantelă crem care drapau argintul strălucitor, la funda albastră și la fețișoara mică și rozalie a copilașului care plângea după biberonul lui.

Într-un fel sau altul, după ce camera copiilor fu terminată, ea nu se mai întoarse niciodată acolo și bebelușul, Harmon Harrison jr., sau Harry, cum îi spunea tatăl ei, domnea peste ea în singurătate – dacă nu punem la socoteală jumătatea de duzină de doici și ajutoare de doici și cameriste angajate pentru a-l răsfăța și a se învârti în jurul lui, în timp ce Francie își păstră cămăruța de pe scara de serviciu.

Camera se afla la nord și era mică și întunecoasă, dar ei nu-i păsa prea mult, pentru că fereastra dădea spre grajduri și putea vedea cum erau îngrijiți caii, și-i putea asculta pe servitori bârfind în curte, în timp ce puneau rufele la uscat sau fumau o țigară interzisă.

Când Clara, tânăra ei doică, o găsi atârând pe jumătate peste fereastră, șocul o făcu să acționeze.

— Trebuie să protestez că fetița este ținută în cămăruța aceea, domnule, spuse ea, înfruntându-și stăpânul în propriul bârlog.

— Și de ce, mă rog? întrebă el distant, de abia privind-o.

— Păi, e prea mică. E întunecată și meschină, iar azi era aproape să cadă peste geam. Aia e o cameră de servitor, adăugă ea, cu toată mândria poziției sale, pentru că o doică era considerată deasupra servitorilor, și nu e un loc potrivit pentru fiica stăpânului casei.

— Asta o să judec eu, replică Harmon, cu un ton glacial. O să-i spun lui Maitland să-ți plătească salariul până la sfârșitul lunii și o să pleci imediat.

— Să plec? Clara era împietrită. Dar eu... nu pot să plec... Cine o să aibă grijă de Francie?

— Cred că servitorii sunt perfect capabili să se descurce cu un copil de trei ani. În ultima vreme am descoperit că a devenit mult prea obraznică sub supravegherea ta. Te rog să nu trântești ușa când pleci.

Francie îi făcu tristă cu mâna, în timp ce Clara, cu valizele strânse în mâinile înmănușate, cobora dealul, înlăcrimată. Iar a doua zi, un muncitor instala bare de fier la fereastra ei micuță. „Pentru siguranța lui Francesca”, spuse tatăl ei.

Sarcina lui Dolores fusese una dificilă, și anul care urmă nu ieși din cameră, astfel încât nu știu niciodată exact ce se întâmpla. Când tatăl ei era plecat, Francie stătea prin preajmă, privind cum intră și ies doctorii și infirmierele. Iar când știa că mama ei e singură, se strecura pe ușă și venea până la patul ei. De cele mai multe ori, Dolores avea ochii închiși și zăcea la fel de liniștită ca păpușa de cârpă a lui Francie. Dar, alteori, își sălta capul de pe maldărele de perne brodate și-i zâmbea lui Francie.

„Vino, draga mea”, îi spunea blând, bătând cu palma pe partea de pat goală, unde dormise cândva Harmon, care, de când era bolnavă, se mutase în propria sa cameră, pe același etaj. „Ce mai faci tu, puiul meu?” o întreba, ciufulindu-i lui Francie părul blond, care atârna lins acum, când nu mai era Clara care să-l pună pe moațe și să-l bucleze. Nici curat nu era, pentru că servitorii erau toți atât de ocupați; cu toții aveau sarcinile lor, iar dădăcitul lui Francie și spălatul părului ei nu se numărau printre ele.

Francie își spunea, în ziua aceea, că dormitorul mamei ei miroase a flori și a pastile roșii și a parfumul ei preferat – lăcrămioare – și se simțea bine și în siguranță, ghemuită lângă ea, sub plapuma de mătase crem.

— Te simți mai bine, mama? întrebă ea, temătoare.

— Sigur că da, draga mea. O să mă pun pe picioare cât ai clipi, replică mama ei, zâmbind, numai că lui Francie i se părea că ochii ei nu prea zâmbeau.

— Mama, ce e oftica? întrebă ea, brusc.

— Unde ai auzit cuvântul ăsta? Vocea mamei ei se asprise și Francie se sperie.

— Doctorii au spus așa, mama. E un cuvânt urât?

Dolores zâmbi trist.

— Nu, nu e un cuvânt urât. E numai numele unei boli.

— Atunci, asta ai tu, mama? întrebă Francie, apropiindu-se și privind-o atent.

— Păi... da, bănuiesc că da. Un pic, oricum. Dolores zâmbi din nou, ca să facă totul să pară lipsit de importanță. Dar nu e așa de îngrozitor, să știi, e

ca un fel de răceală mai serioasă. Și știi și tu cât de slăbit și de rău te simți când ești răcit.

— O, bine. Francie oftă ușurată. Atunci o să te faci bine repede și putem să ne ducem la fermă.

— Sigur că da, Francie.

— Când, mama? Când? întrebă ea, ȝopăind în pat de încântare.

— O, într-o zi... replică Dolores, cu acea promisiune vagă pe care o faci unui copil și care înseamnă „poate niciodată”.

Trecură doi ani până când Francie se duse din nou la fermă, și atunci pentru că mama ei era pe moarte.

Doctorii nu-i spuneau nimic, dar Dolores vedea adevărul în ochii lor, în timp ce puterile îi slăbeau cu fiecare lună care trecea. Și în fiecare din nopțile când stătea trează, scăldată în sudoare și chinuindu-se să respire, gândul i se întorcea la lunile pe care le petrecuse la fermă cu fiica sa, și-și spunea că acele luni fuseseră cele mai fericite din viața ei de femeie măritată.

Într-o după-amiază, Harmon veni s-o viziteze. În ultimii ani se îngărășase; aceasta, împreună cu înălțimea lui impunătoare, cu vesta în dungi, încheiată peste abdomenul proeminent, cu barba blondă, cu favoriții mari și cu cei doi câini alături, îl făcea să fie o prezență intimidantă. Dolores îl privi îngrijorată. Încă se mai temea de furia lui și îi trebui tot curajul ca să-i spună că voia să se întoarcă la fermă.

Îl privi uluită când fu de acord pe loc. Dar apoi adăugă:

— O să fie mai bine pentru băiat. Nu e bine pentru el să aibă o femeie bolnavă în casă...

— Dar Harry nu are decât trei ani, protestă ea, cu ochii plini de lacrimi din cauza cruzimii lui nepăsătoare. E prea mic ca să-i pese că sunt tot timpul aici, în pat...

— Sigur că-i pasă. Nici un băiat nu vrea să stea în camera unui bolnav. Oricum, nu ești pe moarte, Dolores. Doctorii spun că nu trebuie decât să iei în continuare medicamentul cel nou. Du-te la fermă, aerul proaspăt o să-ți facă bine. Sora poate veni cu tine și o să-l trimit pe doctorul Benson să te consulte, o dată pe săptămână. O să-i cer lui Maitland să aranjeze mutarea.

— Aș vrea să-l iau pe Harry cu mine, spuse ea, înfruntându-i privirea. Și lui o să-i facă bine aerul proaspăt de la fermă și, în plus, s-ar putea să nu fie pentru multă vreme...

— Să-mi iei băiatul? Era uluit că ea putuse să dorească un asemenea lucru. Bineînțeles că nu se poate. Fata poate să-ți țină companie. Harry rămâne aici cu mine.

— Harmon, te rog, te implor. Îi prinse mâna în palmele ei reci. Te rog, o, te rog, lasă-mă să-mi iau fiul cu mine, măcar pentru puțin timp.

— O să ȝi-l aduc în vizită, promise el, grăbit. Mai târziu, când te aranjezi. Da, așa e, mai târziu. Scoase din buzunarul de la vestă ceasul de aur și se uită la el. Am o întâlnire. Nu o să vin acasă până târziu, așa că nu mă aștepta. O să-i spun lui Maitland să dea ordin cameristelor să-ȝi împacheteze lucrurile.

Francie se distră minunat la fermă. Departe de casa încărcată, mama ei păru să se simtă imediat mai bine; în obraji îi apărură bujori, ochii albaștri începură să-i sclipească, iar părul negru își recapătă luciul.

Francie promisese să aibă grijă de ea. Avea acum șase ani, era înaltă pentru vârsta ei și prea subțire, pentru că niciodată nu mânca de ajuns. Bucătarul familiei Harrison gătea mâncăruri complicate pentru tatăl ei și oaspeții lui, și feluri delicate pentru a o tenta pe mama ei; doicile pregăteau mâncarea pentru fratele ei de trei ani, iar servitorii aveau propriul lor bucătar. Dar Francie nu intra în niciuna din aceste categorii. Era tot timpul la mijloc, un copil al nimănui, într-o gospodărie aglomerată, care mergea ca pe roate fără ea. Bucătarul o gonia din bucătăria lui, crezând că este hrănită în camera copiilor, iar dădacele o izgoneau de la masă pentru că tatăl ei spusese că trebuie să mănânce la parter. Așa că, deseori, după o masă mizeră, compusă din pâine și lapte, era atât de flămândă, încât se strecura în bucătărie și fura ce apuca.

La fermă era altfel. Bucătăreasa făcea mare caz de ea și-i gătea mâncărurile preferate – pui și înghețată; sora o îmbăia și-i spăla părul și-l lăsa să se usuce la soare, așa că strălucea ca satinul și avea voie să-și scoată ghetele strâmte și să alerge desculță prin iarbă, și să strige și să chiuie cât dorea de tare, în loc să trebuiască să se poarte ca un șoricel tăcut. Pentru că nu era făcută să fie șoricel, oricât de tare ar fi încercat.

O împingea pe mama ei prin iarbă în scaunul greoi cu rotile, trăncănind fără încetare despre iepurii care țâșneau de sub picioarele lor, și despre păsările din copaci și despre plopii înalți care foșneau în vânt, făcând un zgomot ca de izvor de munte. Iar seara, după cină, lua de pe comodă peria de argint masiv și se așeza în spatele scaunului mamei ei. Îi desfăcea agrafele din părul lung și negru și i-l peria încet, cu mișcări lungi și egale, până când strălucea ca o aripă de corb, și încruntarea de durere dintre sprâncenele ei dispărea.

Zilele erau lungi, soarele era fierbinte, iar viața era ușoară și lipsită de griji, dar cel mai bun lucru se întâmplă într-o dimineață, când doctorul Benson sosi cu un pui de dog german.

— E unul din puii lui Prince, îi spuse el lui Dolores. Femela a făcut șase pui. Aceasta a fost unica femelă, și domnul Harrison a spus că are un defect – ceva legat de o ureche strâmbă. S-a gândit că ar putea sta aici, la fermă, să vă țină companie.

Puse cățelul pe podeaua de scândură și Francie exclamă încântată:

— O, nu are nici un defect. E doar frumoasă!

Apoi se dădu timidă înapoi, punându-și mâinile la spate.

— Nu vrei s-o iei în brațe? Întrebă doctorul Benson, uimit.

Ea se uită în jos, spre podea, trasând cu degetul gol de la picior linia dintre două scânduri.

— E câinele lui mama, explică ea, liniștită. Papa a spus că e pentru ea.

— Atunci, ți-o dau ție, Francie, spuse Dolores repede. Acum e câinele tău.

— Zău? Chiar pot s-o iau, mama?

Fața i se luminează de fericire și Dolores se întristează dintr-o dată. Își spune că biata Francie nu avusese niciodată nimic și se întreabă ce avea să i se întâmple, după ce ea avea să moară.

— Sigur că e a ta, draga mea. Dar un câine trebuie să aibă un nume. Deci, cum o să-i spui?

— Princess, bineînțeles, spune Francie, cu mândrie. De fapt, nu e fiica unui prinț?

Și râseră cu toții.

Niciodată nu mai avusese ceva al ei, pe care să-l iubească, și Princess îi împlini această nevoie. Era un cățel mare, mototol, de culoarea nisipului; avea labe imense, ochi chihlimbarii inteligenți și o limbă mare și udă, pe care o folosea cu generozitate ca s-o lingă pe Francie în fiecare dimineață când se trezea. Dormea în patul lui Francie, făcea pipi pe podea și, uneori, când nu era nimeni atent, mâncau amândouă din același castron. Era o iubire împărtășită; Francie o adora, Princess o adora pe Francie, și erau nedespărțite.

Ferma avea patruzeci de acri de pământ, câteva vite, între care vacile de Jersey, și o duzină de pui care zgârmau nisipul curții. În fiecare dimineață, Francie își lua coșul și căuta cu grijă ouăle pe care găinile le făceau în cele mai ciudate locuri, în spatele butoiului pentru apă de ploaie sau sub gardul viu, și, triumfătoare, le ducea în casă pentru micul dejun. Lângă lac erau găște care gâgâiau și-și fluturau războinic aripile ori de câte ori ea și Princess se apropiau, și mai erau o jumătate de duzină de cai în padoc, pe care-i privea cu jind, rezemată de gardul de țăruși, cu bărbia în palme, urmărindu-i pe Zocco și pe Pepe, argații mexicani, care-i înșeauau și galopau către dealurile din depărtare, ca să repare gardurile sau să adune vitele rătăcite.

Apoi, într-o zi, Zocco o ridică pe spinarea unei iepe micuțe, maronii, pe nume Blaize. Francie stătu acolo, cu picioarele atârând, cu mâinile pe coama animalului. Simți cum iapa tremura de așteptare, simți căldura moale a pielii acesteia pe picioare și, când Zocco o duse de căpăstru câțiva pași, râse de încântare.

— Învață să călărești fără șa, îi spune mexicanul. E mai bine așa, n-o să cazi niciodată.

Zocco ținea iapa de un căpăstru de antrenament și, timp de un minunat sfert de oră, se învățiră liniștiți prin padoc, cu cățelul împleticindu-se printre picioarele calului. Lui Francie i se părea că era cel mai grozav lucru care i se întâmplase vreodată, bineînțeles cu excepția lui Princess. Îl puse pe Zocco să-i promită că o s-o învețe în fiecare zi să călărească, apoi fugi înapoi în casă, ca să-i spună mamei și să aducă o bucată de zahăr pentru iapă.

În câteva săptămâni era în stare să o conducă singură pe Blaize și, ținând frâul moale ca să nu-i rănească botul sensibil, tropăia mândră în cercul padocului, ca mama ei s-o vadă.

— Minunat, draga mea, strigă Dolores din scaunul său cu roțile. Așa am învățat și eu când eram copil.

Francie trase de frâu.

— Când erai copil, mama? întreabă ea, mirată de idee. Erai ca mine?

Dolores clătină din cap și râse.

— Eram o fetiță binecrescută, cu o duzină de jupoane, fuste scrobite și ghetete lungi, cu nasturi. Iar tu ești un băiețoi murdar, care umblă desculț și nu are nici măcar o guvernantă. Oftă și adăugă: Trebuie să vorbesc cu tatăl tău despre asta.

— O, mama, nu. Te rog. Francie descălecă, se strecură prin gard și o îmbrățișă pe mama ei. E așa minunat aici, doar noi două. Te rog, te rog, mama, hai să nu stricăm asta cu guvernante caraghioase.

Dolores îi mângâie gânditoare părul blond.

— Mă rog, bănuiesc că o să fie timp destul pentru lecții mai târziu, spuse ea, încet. Și mărturisesc că-mi place să te am numai pentru mine, Francie.

Își zâmbiră una alteia și Francie se strecură înapoi prin gard. Târând o ladă de lemn, se cățără pe ea ca să desfacă șaua iepei. Apoi îi scoase zăbala și o lovi ușor pe crupă, cum îl văzuse pe Zocco făcând, și râse când Blaize sforăi și dădu din picioare, galopând nebunește prin padoc, pentru a se alătura celorlalți cai, la umbra stejarilor.

Erau un grup liniștit, numai trei femei – Dolores, infirmiera ei și bucătăreasa-menajeră – copilul și câinele. Lunile treceau și Harmon tot nu-i aducea fiul s-o viziteze. Puterile lui Dolores se topeau, renunțase să mai iasă la plimbare în scaunul cu rotile, mulțumindu-se să stea pe un scaun de răchită în pridvor, urmărind-o pe Francie cum o dresa pe Blaize în padoc și numărând cu tristețe ultimele zile însorite ale verii.

Odată cu apropierea toamnei, zilele deveneau cețoase, iar vântul rece aducea miros de iarnă. Infirmiera o înfășura în păaturi groase și o ținea în pridvor, în speranța că vremea răcoroasă avea să-i facă bine. Și în tot acest timp, Dolores aștepta, cu ochii ațintiți nerăbdători asupra cotiturii drumului pe unde, cândva, într-o zi, Harmon avea să i-l aducă pe fiul ei, așa cum îi promisese.

Toamna se transformase repede în iarnă. Veniră ploile, colorând în cenușiu ferma decolorată de soare. Plopii desfrunziți nu mai foșneau în vântul tăios, iar Dolores se retrase în pat. Doctorul Benson venea în continuare o dată pe săptămână, aducând cu el tot felul de mâncăruri speciale și sticle de vin de Porto, și mesaje de la soțul ei, care-i spunea că este prea ocupat ca să vină personal, dar că spera să-i placă fructele californiene de seră, puii grași și vinul de Porto, care aveau să-i îngroașe sângele și s-o facă mai puternică.

Doctorul știa mai bine; pacienta lui nu murea numai de tuberculoză, ci și de inimă rea.

— L-ai văzut pe fiul meu Harry? Întreba ea, de fiecare dată, cu ochii sclipind de febră și cu obrajii îmbujorați. Spune-mi, e bine? Trebuie să fi crescut mult. Are aproape patru ani, știi. Poate Harmon o să-și găsească timp să-l aducă să-l vad, de ziua lui.

Doctorul Benson răspundea tuturor întrebărilor ei despre băiat, cu excepția celei la care voia ea cu adevărat să-i răspundă... când îl aducea Harmon pe băiat s-o vadă?

Puțin înaintea Crăciunului, Dolores îi spuse:

— N-a mai rămas prea mult timp, doctore. Te rog, te implor, spune-i bărbatului meu să mă lase să-mi văd băiatul. Doar o dată. Asta-i tot ce cer.

Punându-și la loc stetoscopul, doctorul își închise grăbit trusa.

— O să-i spun, draga mea, îi promise el, încercând să-și ascundă disprețul pentru Harmon Harrison.

Individul era un monstru, își lăsa soția să moară în pustiu, într-un loc care era abia puțin mai bun ca o colibă de lemn, în timp ce el trăia ca un lord în palatul lui, dând dineuri și mergând la teatru și la petreceri, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă n-ar fi fost jurământul hipocratic, care-l împiedica să discute despre pacienții săi, ar fi avut grijă ca întreg orașul să afle de purtarea lui Harrison, și ar fi avut grijă ca biata Dolores Harrison să-și vadă băiatul pentru ultima oară.

Furios pe propria neputință, își luă rămas-bun de la Dolores și aproape se împiedică de Francie și de Princess, care-l așteptau la ușă.

— Mama se simte mai bine? întrebă Francie, trăgându-l speriată de mână. E așa de drăguță acum, ochii îi strălucesc și e mai roșie în obraji decât mine. Asta înseamnă că e mai bine, nu?

Doctorul Benson oftă. O privi gânditor pe Francie. Trecuseră zece luni de când veniseră să stea la fermă și Francie crescuse. Fusta ei simplă era curată, dar era mult prea mică. Cu tot frigul, nu purta ciorapi, iar ghetetele grosolane erau probabil cumpărate de la magazinul local, și erau făcute mai mult din cuie decât din piele. Dar Francie înflorise la fermă, în timp ce mama ei era pe moarte. Francie avea un aer de sănătate și dădea pe-afară de vitalitate. Și era tare frumușică, cu fețișoara ei în formă de inimă și cu privirea plină de vioiciune, cu părul blond-deschis și cu ochii aceia de safir, atât de asemănători cu ai bieteii sale mame.

Mângâind-o pe creștet, îi spuse cu blândețe:

— Mama ta e bine, micuțo. Crăciun fericit împreună! O să vin să vă văd săptămâna următoare.

Ea îl fixă cu ochii aceia mari, rotunzi și albaștri.

— Papa n-o să vină niciodată, nu-i așa? N-o să-l aducă niciodată pe fratele meu Harry.

Întotdeauna adevărul este rostit de copii, își spuse doctorul.

— Domnul Harrison este un om foarte ocupat, minți el, și pentru un băiețel mic este o călătorie lungă.

— Harry are aproape patru ani. Eu am venit aici când nu aveam decât trei ani.

La aceasta, doctorul nu avu răspuns.

— Crăciun fericit, Francie, îi spuse el, încă o dată, simțindu-se un monstru. Pe masă e un cadou pentru tine. Doamna Benson și cu mine sperăm să-ți placă. A, și e și unul pentru Princess. S-a făcut un câine mare.

Francie o ținu pe Princess de zgardă ca să nu se ia după doctorul Benson. Princess era mare și puternică și la fel de înaltă ca ea, dar se așeză cuminte și privi cum trăsurica se îndepărtează, poticnindu-se în gropile de pe drumul desfundat de ploaie și împrôșcând apă de sub roți.

În noaptea aceea vremea se răci foarte tare, dar soba pântecoasă, îndesată cu bușteni, duduia de căldură, iar vechea casă de lemn era plăcută și caldă. În camera lui Dolores ardea un foc viu și Francie se întinse pe covorul din fața căminului, cu Princess lângă ea. Sprijinită într-un cot, cu bărbia în palmă, privea în miezul flăcărilor, ascultând răsuflarea chinuită a mamei sale. Dolores dormea câteva minute, apoi se trezea și tușea. Atunci, infirmiera își lăsa în grabă andrelele și se ridica de pe scaun ca să ștergă cu blândețe șuvița de sânge care-i izvora din colțul gurii, un sânge la fel de roșu ca vinul de Porto pe care-l trimitea Harmon.

Francie spuse încet:

— Mama nu e mai bine, nu-i așa? Aud și eu zgomotul din pieptul ei, hârâiala...

— E bine, draga mea, spuse infirmiera, ridicând privirea de la pacienta sa. Dar între sprâncene îi apărură o cută de îngrijorare și strânse din dinți. Poate că ar fi mai bine ca tu și Princess să vă duceți la culcare acum, Francie, spuse ea, netezindu-i pernele lui Dolores. Mâine e Crăciunul și o să ne distrăm de minune. Bucătăreasa pregătește o găscă și avem cadouri de desfăcut. Tu și mama ta ar trebui să vă odihniți.

Francie se aplecă s-o sărute pe mama sa, apoi spuse:

— O să mă rog copilului Isus s-o ajute pe mama să se facă bine.

— Așa să faci, Francie, răspunse infirmiera.

A doua zi se trezi devreme. Camera ei era rece ca gheața. Împingând-o pe Princess care dormea pe picioarele ei, aruncă păturile de pe ea și se repezi la fereastră. Întreaga vale era acoperită de un strat subțire de zăpadă, iar vârfulurile îndepărtate ale munților sclipeau în soarele lipsit de putere. Crengile copacilor erau pudrate cu zăpadă și de streășină atârnavă țurțuri.

— O, Princess, strigă ea, îmbrățișând câinele, uite ce am primit de Crăciun.

Și, cu un strigăt de încântare, își aruncă paltonul peste cămașa de noapte, își trase cizmele în picioare, apucă coșul pentru ouă și o luă la fugă pe coridor, râzând.

Soarele topea deja zăpada, transformând-o în băltoace, care aveau să înghețe peste noapte. Francie alerga în cercuri, lăsând urme pe zăpadă, în timp ce Princess țopăia în jurul ei, lătrând ca nebună. Apoi Francie alergă, mai mult alunecând, până la cotețul păsărilor, speriiind găinile burzuluite de frig și luându-le ouăle, care pentru prima oară se aflau la locul lor, în cuib. Apoi se duse până la lacul înghețat, râzând de găștele uluite care încercau să înoate pe gheață, iar de acolo, plecă la grajduri, ca să-i dea fân lui Blaize și să-i ureze Crăciun fericit.

Ducând cu grijă coșul cu ouă, se grăbi să se întoarcă în casă, și intră în vârful picioarelor în camera mamei ei. Perdelele erau încă trase și, deși jarul din cămin încă mai pâlpăia, era frig. Infirmiera dormea într-un colț, pe scaun, cu bărbia în piept și ținând andrelele încă în mână. Francie se strecură pe lângă ea, până la pat.

— Mama, șopti ea, uite ce ți-au trimis găinile ca dar de Crăciun. Un ou frumos, perfect.

Ridică oul ca mama ei să-l poată vedea, un ou ales cu drag din coș, dar nu primi nici un răspuns. „Sigur”, își spuse ea, „e prea întuneric, nu poate vedea”. Se duse repede la fereastră și trase perdelele.

— Uite, mama, uite, e special pentru tine...

Și apoi văzu pata mare și roșie care murdărea cearceafurile. Murdărea cămașa de noapte din dantelă albă a mamei, îi mânjise fața și-i înclaiase părul negru și frumos. Și deși Francie nu știa ce e moartea, își dădu seama că asta trebuia să fie.

— O, mama, strigă ea disperată, luând mâna de gheață la lui Dolores într-a ei și lipindu-și-o de obraz, în timp ce lacrimile i se amestecau cu sângele mamei sale. O, mama. Nu asta l-am rugat pe Isus pentru Crăciun.

CAPITOLUL 5

În aceeași zi de Crăciun când Francie își găsea mama moartă, la șase mii de mile distanță, în Yorkshire, Anglia, Annie Aysgarth, în vârstă de 16 ani, pune un buchet de crizanteme aurii la picioarele îngerului de granit de pe mormântul mamei sale. Cei trei frați mai mici stăteau lângă ea, în haine groase și înfolfiți în fulare de lână, cu nasurile roșii de frig și cu ochii lăcrimând din cauza vântului aspru.

Martha Aysgarth era moartă de patru ani, dar Frank Aysgarth încă își mai aducea familia la mormânt în fiecare zi de Crăciun, fie că ninge, fie că era soare. Și de cele mai multe ori ninge, își spuse Annie, tremurând și dorindu-și ca tatăl ei să-și facă pelerinajul anual în timpul verii; era sigură că mama ei nu și-ar fi dorit ca ei să stea în frig, ca să răcească.

Băieții tropăiau din picioare ca să și le dezghețe, făcând cuiile ghetelor să sune pe poteca acoperită de gheață, în timp ce tatăl lor stătea drept, cu pălăria neagră în mână, reamintindu-și de Martha. Annie se gândea îngrijorată la găscă ce se rumenea la foc mic acasă, în cuptor, speriată că focul, pe care-l alimentase cu cărbuni înainte de a pleca, s-ar fi putut stinge. Nu că ar fi fost lipsită de respect față de mama ei – venea săptămânal să îngrijească mormântul – dar dacă întârzia cu cina, tatăl ei avea să fie furios, și supărarea lui Frank Aysgarth ar fi umbrit toată sărbătoarea Crăciunului.

Tocmai când își spunea că nu mai poate suporta frigul, tatăl ei făcu un pas înapoi, își puse pălăria pe cap și spuse:

— Bun, atunci să plecăm acasă. Masa e la ora unu.

leși cu pas grăbit pe poarta cimitirului, cu fiul cel mai mic, Josh, alături de el, cu Annie după el și cu Bertie și Ted încheind coloana. Annie aproape că se împiedică, în graba sa de a se întoarce la casa cu etaj din Leeds, cu camera din pod, care-i aparținea, și cu pivnița rece, unde, în zilele umede, se atârnavă la uscat rufele familiei, printre borcanele cu conserve de casă și sacii de făină și cartofi. Dar nu îndrăzni să o ia la fugă înainte de a ajunge la cârciuma Horse and Groom, de la colțul străzii Montgomery, unde tatăl ei spuse:

— Mă opresc să beau ceva cu băieții. Vin acasă la unu fără cinci, Annie:

Annie dădu din cap, întrebându-se, ca întotdeauna, ce găsisese mama ei la el. Frank Aysgarth era un bărbat solid, cu păr cărunt, cu o mustață zbârlită, cu obraji înroșiți de vânt și cu o fire posacă. Era un sclav al obișnuinței, care

se trezise întotdeauna la aceeași oră, mâncase întotdeauna la aceeași oră și se culcase întotdeauna la aceeași oră, de când își putea Annie aminti. Îi plăcea să aibă casa curată, copiii cuminți și mesele pregătite cum se cuvine și servite la timp. Nu suporta discuțiile, iar cuvântul lui era lege.

Uneori, când era singură în casa de pe terasa Montgomery, Annie se uita la fotografia de nuntă în ramă de bronz și se întreba cum de mama ei, frumoasă și veselă, se putuse mărita cu un asemenea om anost, căci până și în ziua nunții, Frank Aysgarth avea un aspect lipsit de veselie, plin de importanța ocaziei și de noile sale responsabilități.

Mama ei îi povestise cum, când se cunoscuseră, Frank Aysgarth avea mai multe slujbe. Părăsise școala la vârsta de doisprezece ani, ca să lucreze la fabrica de frânghii din Burmantofts, apoi la fabrica de bere din Eastgate, dar niciuna dintre aceste slujbe nu-l mulțumise. Sub aspectul lui solid, se afla un suflet de antreprenor, iar unul dintre lucrurile pe care le observase, lucrând în fabrici, era că acestea aveau întotdeauna nevoie de cutii de carton, în care să-și expedieze mărfurile. Cu câteva lire în buzunar, își închiriasse propria „fabrică”, o cămăruță mică, în care trăgea, în arcadele de sub podul de cale ferată din Leeds. Apoi cumpără o cantitate de carton și își puse firma Manufactura de Cutii de Carton Aysgarth.

Când o cunoscuse pe Martha, își câștiga existența cu greu, astfel că îi rămâneau foarte puțini bani pentru a face curte unei fete. Cu toate acestea, nu putuse rezista ochilor ei plini de zâmbet și se trezi vizitând-o de mai multe ori pe săptămână.

Mama lui Annie spusese întotdeauna că, de fapt, el nu îngenunchease niciodată ca să-i ceară mâna, ci într-o seară venise la ea, cu un ceas de mahon, pe care ea îl admirase în vitrina unui magazin. Îl costase zece șilingi, mai mulți bani decât câștigase toată săptămână. Îi spusese: „Uite, fetițo, e pentru tine. Te-am văzut privindu-l și o să arate bine pe polița căminului.” Martha spunea că atunci bănuise că aveau să se căsătorească și pornise înainte cu planurile ei, strângând cearceafuri de bumbac și prosoape într-unul din sertarele ei, cosându-și un trusou simplu și o rochie de mireasă din voal moale, împodobită cu panglici de satin și cu dantelă de mână.

Când, în cele din urmă, pășise spre altar la brațul lui, cu un buchet de crini și zâmbind cu zâmbetul ei uluitor, toată lumea spusese ce drăguță era Martha și ce norocos era Frank Aysgarth. Își petrecuseră voiajul de nuntă, de două zile, într-o pensiune din sudul Scarborough, ceea ce-l costase pe Frank ultimii săi cincisprezece șilingi, apoi se întorseseră la camera lor închiriată de pe Marsh Lane. Iar de a doua zi, Martha începuse lucrul alături de soțul său.

Munceau din greu, tăind și lipind cutiile de carton. Apoi Frank le așeza în camionul său improvizat – o cutie de lemn pe roți – și-și târa încărcătura grea prin Leeds, uneori mile întregi, până la destinație.

Când Martha rămase gravidă, munci până în ultima săptămână de sarcină, pentru că aveau atâta nevoie de bani și o săptămână după ce se născu Annie era înapoi la fabrică, cu copilul înfășurat într-o pătură, culcat într-o cutie de carton, alături de ea.

Afacerile mergeau prost și banii se împruținau, iar amărâta de cameră închiriată părea din ce în ce mai mică. Uneori, vinerea seara nu venea nici un salariu și pe masă nu era decât pâine. Frank vorbea din ce în ce mai puțin, iar copilul părea să plângă din ce în ce mai mult. În cele din urmă, Frank spusese că nu se mai putea, pur și simplu nu se puteau descurca. Trebuia să facă ceva. Împrumută câteva lire și o trimise pe Martha, împreună cu copilul, înapoi la familie, iar el se duse să-și caute norocul în America.

Martha nu-și dădu seama că e însărcinată din nou decât când el plecase deja de o lună și din nou munci până în ultima săptămână a sarcinii, dar, de data aceasta, Frank nu era alături ca să asiste la nașterea fiului său.

Timp de cinci ani, Martha nu avu nici o veste de la el. Nu trimise nici un ban acasă și toată lumea râdea de ea, rămasă cu doi copii și fără soț. Ea își găsi o slujbă de femeie de serviciu într-o casă mare din Lawnswood și de multe ori era nevoită să meargă pe jos până acolo, pentru că copiii aveau nevoie de ghete noi, sau de haine de iarnă și ea nu avea bani de tramvai. În casa părinților ei nu era loc pentru ea și pentru cei doi copii, așa că acum se înghesuiau într-o cameră ieftină, pe o străduță dosnică și murdară.

Apoi, într-o zi de primăvară, stătea pe trepte, curățând fasole și respirând o gură de aer proaspăt, când văzu un bărbat îndreptându-se către ea. Era elegant îmbrăcat, cu un costum maro, cu ghete lustruite, cu pălărie pe capul încărunțit și avea barbă și mustață. La început, nu-l recunoscuse. Apoi, când se apropie, se ridică, privindu-l fix. Spuse:

— Ești Frank, nu-i așa?

— Da, fetițo, așa e. Se uită în jos, la cei doi copii, care se țineau de fustele ei, și spuse: Și aceștia sunt copiii mei.

Martha îi spuse lui Annie să-l ridice pe băiețel, ca el să-l vadă, dar Frank nici nu-l atinse, pentru că nu era omul care să-și arate sentimentele, deși se vedea că e mulțumit.

La un ceai sărăcăcios cu pâine și brânză, Frank îi povesti cum începuse la New York, muncind pe un șantier de construcții, la un zgârie-nori. Munca era grea și periculoasă, dar salariul era prea bun ca să o refuze și luni de zile se cățărăse pe schele, sus, deasupra străzilor din Manhattan, până când iarna grea și un atac de pneumonie îl obligaseră să înceteze. Când sănătatea i se îmbunătățise, hotărâse să găsească un climat mai blând și, cu câțiva dolari în buzunar, se îndreptase spre vest, Ca să-mi găsec norocul, ca toți ceilalți, îi spusese el Marthei, cu unul din rarele sale zâmbete.

Annie stătuse lângă scaunul mamei sale, cu ochii ei mari și cafenii, mototolindu-și șorțul curat în palmele roșii și aspre, în timp ce Bertie se sprijinea de genunchii tatălui său, ascultând fascinat povestirile de la San Francisco. „Un oraș deluros, înălțat deasupra celui mai frumos golf din lume”, spunea el. Le povesti despre cerul albastru-cenușiu al iernii, despre cețurile albe, care învăluiau orașul fără veste, și despre cât de bogați erau oamenii. „De pe urma minelor de aur și argint”, le spuse el, în timp ce ei exclamau „aah” și „ooh” de mirare, gândindu-se la munții de bani de aur pe care-i aveau cei bogați.

— Întotdeauna se construia, spunea Frank. Am început iarăși de jos, dar am urcat repede. Am învățat cum să construiesc case pentru bogătași și case pentru muncitori. Acum știu ce vor și știu cum să le dau ce vor, la prețul potrivit.

Privind-o pe Martha în ochi, scoase un teanc de bani din buzunar și-l puse pe masă în fața ei.

— Țasta e salariul meu pe ultimii cinci ani, spuse el. Mai puțin cheltuielile cu masa, bineînțeles, și drumul cu vaporul înapoi. Destul ca să cumperi copiilor ce au nevoie și ceva frumos pentru tine. Cred că meriți, adăugă el, privindu-i rochia uzată.

Ochii Marthei se umplură de lacrimi, iar Annie o luă de gât, ca s-o liniștească.

— Doar pentru că sunt atât de fericită, suspină Martha, ștergându-și ochii cu colțul șorțului înflorat.

— Nu te agita așa, mormăi Frank, dregându-și vocea, jenat ca întotdeauna de orice manifestare de emoție. Măine ne mutăm de aici într-un loc mai bun. Dar asta-i doar temporar, am destui bani ca să încep de unul singur în construcții și promit că prima casă o să fie pentru tine, Martha.

Își ținu cuvântul. Se mutaseră într-o căsuță închiriată, iar peste un an se născu următorul copil, Ted. La câteva luni după aceea, ținându-și promisiunea, Frank îi mută pe toți pe strada Montgomery, la numărul unu, prima casă dintr-un șir de case pe care le construiseră și prima din multele pe care avea să le mai construiască de-a lungul anilor.

Martha și Frank Aysgarth erau un cuplu destul de fericit, spunea lumea; erau retrași și nu încercau să trăiască peste nivelul lor, acum când Frank avea bani, deși se făceau multe speculații pe tema sumelor exacte pe care la câștiga de pe urma dealurilor care dispăreau sub terasele cu case identice, de cărămidă roșie, cu acoperișuri înclinate. Frank avusese dreptate; cunoștea meseria, știa ce doreau oamenii și știa cum să le vândă ceea ce doreau, la prețul corect. Se îmbogățea.

Se născu un al treilea fiu, Josh, dar, de data aceasta, Martha nu-și recapătă sănătatea și vioiciunea atât de repede. Era slăbită și obosită, așa că Josh nu fu crescut la pieptul mamei sale ci cu cel mai bun lapte care se putea cumpăra cu bani. Toată lumea spunea că e cel mai frumos copil din lume, iar Annie, la doisprezece ani, era îndrăgostită de el. Ea era cea care-l hrănea cu biberonul, îi schimba scutecele și-i spăla și-i călca hăinuțele și bonețelele. Ea era cea care-l plimba cu căruciorul pe stradă, oprindu-se ca să-i lase pe vecini să-i admire părul blond și ochii cenușii. Și tot ea era cea care făcea cumpărăturile, gătea și ținea casa curată, pentru că Martha nu mai putea s-o facă.

Annie se oprea deseori la vecina de alături, doamna Morris, ca să vorbească despre copii, pentru că Sally Morris avea un băiat doar cu câteva săptămâni mai mare ca Josh. Îi așezau pe cei doi copii unul lângă altul în fața focului, pe covorul țesut de doamna Morris din zdrențele hainelor vechi și din pături, și-i priveau cum se joacă.

— Uită-te la micuțul Sammy, spunea doamna Morris, privindu-l admirativ pe băiețelul voinic, cu păr brunet. E nebun după Josh. Apoi râdea: Auzi cum vorbesc! exclama ea, parcă ai fi mama lui, Annie, nu sora.

Trei luni mai târziu, când Martha Aysgarth se stinse din viață, Annie deveni „mamă” pentru întreaga familie. Tatăl ei îi spuse că terminase definitiv cu școala și că trebuia să ia locul mamei.

— Mama ta te-a învățat destul de multe, spuse el morocănos, și n-o să las altă femeie să vină în casa mea și să-mi spună ce să fac.

Doamnei Morris îi părea rău de Annie, care era încă un copil și avea atâtea responsabilități. Avea deseori grijă de Josh, în timp ce Annie se străduia să facă față muncii în casă, spălatului, cumpărăturilor și gătitului, pentru că Frank Aysgarth, se aștepta ca totul să fie exact la fel cum fusese când soția sa era în viață. Iar Frank deveni din ce în ce mai taciturn; niciodată nu-și îmbrățișa copiii și nu le arăta vreun fel de afecțiune, dar nici nu-i bătea vreodată.

Anii trecură încet, Annie abia având timp să răsuflă, dar mite să se gândească la ea însăși. Josh și Sammy Morris erau acum prieteni foarte apropiați și trăiau practic unul prin celălalt. Începuseră școala în aceeași zi și trecură împreună prin școală, fiind tot timpul unul în casa celuilalt. Cerșeau de la Annie câte o bucată de pâine, proaspăt scoasă din cuptor, unsă cu untură delicioasă de la friptura de vacă, și se așezau pe prag s-o mănânce, privind lumea care trecea pe strada Montgomery. Furau de la doamna Morris tarte cu gem fierbinți sau câte o bucată de budincă de Yorkshire, direct din tava din cuptor. Și erau întotdeauna împreună la cinele de duminică ale lui Annie, imense, delicioase, compuse din friptură de porc și cartofi crocanți și aurii pe deasupra și moi pe dinăuntru, și din budincă de melasă cu glazură. Annie era cea mai bună bucătăreasă de pe strada Montgomery, dar Frank Aysgarth o bombănea tot timpul.

— Se poartă cu ea la fel cum se purta cu nevastă-sa - cum te porți cu o sclavă, spunea mama lui Sammy, pufnind disprețuitoare. Nu-i plăcea Frank, iar Frank n-o plăcea pe ea; ea îl considera un tiran bătrân și egoist, iar el o considera o femeie șleampătă și leneșă, care ținea o casă de mântuială, și care era prea des la Red Lion, bând porto cu lămâie, în loc să fie acasă și să aibă grijă de copii.

— Frank Aysgarth a fost întotdeauna un bărbat aspru, comenta soțul ei. Nu are timp pentru femei.

— Da, nici chiar pentru fiica lui, replica ea, amar.

Doamna Morris îl auzise pe Frank Aysgarth, prin peretele comun, certând-o pe biata fată și numai Dumnezeu știa că Annie făcea tot ce-i stătea în puteri. Întotdeauna muncea. Era prima care ieșea dimineța, spăla treptele de la intrare, frecând piatra galben-strălucitoare, și clătea scările cu găleți pline cu apă, astfel încât, atunci când Frank cobora treptele, afară era la fel de curat ca în casă. Freca grătarul căminului până când sclipea și te puteai vedea în el ca-n oglindă. Întotdeauna era ceva apetisant de mâncare când veneau băieții acasă de la școală, la prânz, și când îi trimitea înapoi la cursuri după-amiaza, erau curați și aveau burțile pline. Rufele lui Annie erau întinse

la uscat înainte ca oricine altcineva să fi început, iar la ora șase seara, când Frank Aysgarth venea acasă, masa era întinsă, cu o față de masă curată și apretată, iar cina era gata și aburea în farfurie. Imediat ce el se așeza la masă, Annie lua o carafă și alerga la Red Lion ca să-i aducă o pintă din cea mai bună bere de Yorkshire, apoi se așeza tăcută într-un colț, până ce termina el de mâncat.

Când era gata, Frank se ridica de la masă, fără măcar un mulțumesc. Și se așeza pe fotoliul de pluș roșu din fața căminului. Își lua, Yorkshire Evening Post, pe care i-l cumpăra ea, și spunea:

— Unde sunt băieții?

— Afară, replica ea, curățind masa, se joacă pe stradă.

Sau, dacă ploua:

— Alături, cu alți copii.

Apoi se ducea tăcută în bucătărie și spăla vasele, înainte de a-i chema pe copii înăuntru, ca să-i pregătească de culcare.

— Muncă silnică, asta-i ce face Annie Aysgarth, mormăia doamna Morris. Și nu are decât șaisprezece ani. E o mamă mai bună pentru copiii ăia decât oricine altcineva de pe strada asta - și o soție bună pentru tatăl ei.

— În toate privințele, mai puțin una, replica soțul ei, trăgând din pipă și umplând camera sărăcăcioasă cu fum dulceag de tutun.

Doamna Morris se încrunta la el, făcând semn către băieții care ascultau.

— Țștia mici au urechi mari, îi amintea ea, aspru. Dar, dacă mă întrebi pe mine, nu e decât o sclavă pentru el. Ar trebui să plătească două servitoare cu câte zece lire pe lună ca să facă ce face ea - și tot n-ar face-o la fel de bine!

Annie știa că tatăl ei e un om pretențios, dar se supunea, pentru că nu cunoscuse niciodată alt fel de viață și pentru că-și iubea frații. Era adevărat, de când Bertie și Ted crescuseră, se îndepărtaseră de ea, excluzând-o din viețile lor de bărbați și așteptându-se să găsească mâncare în farfuriile, de îndată ce intrau pe ușă, apa de baie vineri seara în copaia de lemn, pe care o ținea în bucătărie, și cămășile perfect apretate și cu toți nasturii cusuți pentru slujba de duminică la biserică. Dar micul Josh era ca și fiul ei.

CAPITOLUL 6

La înmormântarea mamei sale, Francie purtă o rochie nouă și scumpă, din mătase neagră, cu un guler de dantelă albă, cumpărată de la elegantul magazin Paris House de pe strada Market. Avea ghete noi, făcute din piele de vițel, o pelerină de catifea neagră, tivită cu hermină, iar părul lung și blond era pieptănat cu grijă și ascuns sub o bonetă de mătase neagră. Făcu drumul spre cimitir împreună cu tatăl și cu fratele ei, Harry, într-o trăsură tapisată cu satin negru, trasă de șase cai gătiți cu pene negre, în fruntea unei procesiuni de șazeci de trăsuri, și rămase, palidă și tremurând, lângă groapa în care era coborât sicriul lui Dolores.

Fratele ei mai mic, Harry, în pantaloni negri, de catifea, și jachetă, cu pălăria ținută respectuos la piept, suspina tare, iar tatăl ei, frumos și cât se poate de elegant în pantaloni cu dungi și jachetă neagră, își ștergea din când

în când ochii cu o batistă albă, impecabilă. Dar Francie nu vărsă nici o lacrimă. Privea drept în față, strângând din dinți și forțându-se să nu plângă. Ar fi vrut să strige cât era de nedrept ca mama ei să moară, că era atât de tânără, de frumoasă, atât de dulce și de blândă și de bună. Voia să le spună tuturor celor trei sute de invitați la înmormântare, care fuseseră invitați și la nunta lui Dolores, că o iubea pe mama ei, că îi era îngrozitor de dor de ea și că avea să moară fără ea. Dar știa că ei nu puteau să înțeleagă, așa că-și ascunse emoțiile adânc înăuntrul său, refuzând să lase vreo lacrimă să cadă.

Era o zi rece de ianuarie și deasupra mormintelor se așternuse o ceață rece. Din copacii golași picura umezeală, transformând iarba într-o mare de noroi cenușiu. Coroanele de flori, legate cu panglici purpurii și îngrămădite deasupra mormântului, păreau țipătoare în lumina săracă. Cea mai mare era din partea familiei lui Dolores. Își exprimaseră regretele, dar spusese că era o călătorie prea lungă de la Jalisco și că regretau, dar nu puteau participa. Îi trimiseseră condoleanțe lui Harmon și o superbă coroană de trandafiri purpurii.

Imediat ce deasupra gropii se spuse ultima rugăciune, participanții se grăbiră înapoi, spre căldura trăsurilor care așteptau. Cei doi gropari stăteau sprijiniți de lopeți ca niște stafii cenușii în ceață, tropăind din picioare, ca să-și pună sângele în mișcare, tușind în timp ce se pregăteau să umple groapa, iar Francie se îndepărtă repede, pentru că nu mai putea suporta.

Ajunsă acasă, se așeză pe o canapea în sala de bal plină de oglinzi, privind oaspeții cum devorau preparatele de pe bufet. Femeile zâmbeau și pălăvrăgeau, pe ton scăzut, despre un bal care urma să se țină săptămâna următoare, despre cine fusese invitat și despre ce aveau să poarte. Bărbații se adunaseră în grupuri, cu paharele cu băutură în mână, discutând despre afaceri. Iar fratele ei, Harry, stătea cuminte alături de tatăl lui, în timp ce oaspeții stăteau la rând să-i strângă mâna și să-i prezinte condoleanțe.

— Ce ciudată e fata asta, le auzi pe femei murmurând, stă acolo, singură, când ar trebui să fie alături de tatăl ei, cum e fratele ei – la numai patru ani știe deja să se poarte ca un bărbat... și ea n-a vărsat nici o lacrimă la mormânt... De ce nu arată copilul ăsta nici o durere pentru mama ei? Nu e normal... Harmon ar trebui să fie atent la ea, eu aș spune că o să aibă necazuri...

Obrajii lui Francie ardeau și se uita fix la modelul albastru din covorul care acoperea parchetul bine lustruit, rugându-se să nu plângă. Ce știau ele despre mama ei? O, probabil că-i zâmbiseră și vorbiseră cu ea, când fuseseră invitate în casa ei, și-i trimiseseră flori și fructe, când aflaseră că e bolnavă. Dar niciuna dintre ele nu venise s-o vadă și era sigură că nici măcar nu știuseră că fusese la fermă în anul care trecuse. Inima i se strânse de durere. Ar fi vrut să le strige că nici nu le păsase de mama ei, că nici nu avea să le fie dor de ea, că nimeni n-o iubise ca ea...

Prinse privirea tatălui ei, din cealaltă parte a camerei, și el îi făcu semn, furios, să vină să i se alăture. Coborî fără chef de pe canapeaua de catifea și-și târî picioarele prin mulțime, până la el.

— De ce nu ai fost aici? întrebă el, cu voce joasă, dar ea îi simți furia și se făcu mică. Oamenii vorbesc, șopti el. Stai lângă fratele tău și ai grijă cum te porți.

Stând țeapănă ca un băț lângă Harry, lui Francie i se părea că ziua nu se mai termină. Lungul șir de oaspeți trecea pe lângă ei, iar ea își aminti să facă reverențe și să răspundă când i se adresa cuvântul. Era conștientă de privirile femeilor când se uitau la tatăl ei. „Ce bărbat bine” le auzi murmurând speculativ, gândindu-se la fiicele lor nemăritate și la milioanele familiei Harrison. Apoi, în sfârșit, guvernanta veni să-l ia pe Harry să-și bea ceaiul, astfel că scăpă și ea.

Se întoarse în vechea ei cameră, care cumva părea chiar mai sordidă și mai neprimitoare ca oricând. Vopseaua albă se cojise de pe patul de fier, iar salteaua de paie avea cocoloașe. Perdelele, subțiri și înflorate, nu opreau frigul să intre prin ferestre și deși casa avea cel mai bun sistem de încălzire cu aburi, până când acesta ajungea la camerele servitorilor, devenea doar o brumă de căldură. Se ghemui pe patul îngust, tremurând și strângând în jurul său pătura, în timp ce lacrimile izvorau libere. Plângea pentru mama ei pierdută și pentru Princess, care fusese izgonită la grajduri, și pentru propria ei singurătate, până când, în cele din urmă, adormi epuizată, încă îmbrăcată cu rochia ei elegantă de doliu și ghetetele din piele de vițel.

A doua zi după înmormântare, Harmon telegrafie oferta finală pentru un iaht cu aburi, a cărui cumpărare o negociase la Londra. Oferta îi fu acceptată, iar săptămâna următoare plecă cu fiul său la New York, în somptuosul vagon privat pe care-l avea la Southern Pacific Line, al cărei director era. De acolo se îmbarcă pe vasul francez S. S. Aquitaine spre Cherbourg, luând apoi trenul spre Deauville, unde trebuia să facă recepția noului iaht. Plănuiseră să lipsească mai multe luni, așa că mobilele de la reședința Harrison fură acoperite cu cearceafuri, de parcă niciunul dintre membrii familiei n-ar fi fost acasă. Singura persoană cu care Francie împărțea locuința era o guvernantă nemțoaică ce fusese angajată pentru a o învăța bunele maniere și puțină carte.

Când o văzu, lui Francie i se strânse inima. Freulein Hassler era o văduvă vârstnică și încăpățânată, cu păr cărunt, pe care-l purta cu cărare pe mijloc, apoi împletit și răsucit în melci deasupra urechilor. Era înaltă și fără forme, cu piele gălbuie și cu o expresie aspră. Avea dinți mari și galbeni și purta ochelari cu ramă de oțel care reflecta lumina, astfel că Francie nu-i putea vedea ochii.

Dar Freulein știa să recunoască o casă bogată și știa cum să ia comanda într-o asemenea situație.

— Nu sunt servitoare, Herr Harrison, îi spusese cu fermitate de la prima întâlnire. Nat lich, nu mă aștept să locuiesc pe același etaj cu familia, dar camerele mele trebuie să fie ia etajul trei, la stradă.

— Nat lich, fusese Harmon de acord, fericit să scape de problema fiicei sale.

Astfel încât Freulein căpătase propriul ei dormitor și propriul ei salon la etajul trei, spre stradă, cu camera de studiu pe același coridor, iar Francie își

păstră camera ei mică și friguroasă. Și mânca la masa de brad din bucătărie, în timp ce lui Freulein i se aducea masa în propriul apartament.

În prima dimineață, Freulein Hassler trimise o cameristă s-o aducă pe Francie la ora opt punct.

— În fiecare zi, la ora aceasta, o să te prezinți la mine, îi spuse ea, privind-o critic de sus până jos.

Urmă o lungă tăcere, în timp ce Francie se muta agitată de pe un picior pe altul, dorindu-și cu disperare să poată vedea ochii lui Freulein, în spatele ochelarilor.

— Ești neîngrijită, spuse Freulein în cele din urmă. Ghetele tale sunt murdare, ai o pată pe rochie și părul îți este nepieptănat. Te duci înapoi la tine în cameră și te aranjezi. Eu nu tolerez lenea și murdăria.

Speriată, Francie se repezi să facă cum i se spusese, apoi se întoarse în camera de studiu. Freulein Hassler o privi din nou atentă și apoi spuse:

— În fiecare dimineață vei veni în camera de studiu la ora opt fix. Te vei prezenta curată și îngrijită. Vei bate la ușă și vei aștepta să te poftesc să intri. Îmi vei spune „Bună dimineața, Freulein Hassler”, în afară de zilele de miercuri, când vorbim doar în germană și atunci vei spune: „Guten Morgen, Freulein Hassler”, și de zilele de sâmbătă, când vom vorbi doar în franceză și când vei spune: „Bonjour, Mademoiselle Hassler”. De la opt la nouă vei învăța aritmetică, de la nouă la zece, engleză. Apoi eu mă voi odihni o jumătate de oră, în timp ce tu vei învăța o poezie, pe care mi-o vei recita după pauză. De la unsprezece la douăsprezece vei învăța istorie și geografie. Apoi eu voi lua prânzul și mă voi odihni, apoi la două vom ieși o oră la plimbare. După-amiezile vei învăța să coși, iar la ora patru, când eu iau ceaiul, tu vei termina temele pe care ți le dau de făcut. După aceea te poți duce la bucătărie ca să mănânci și apoi poți să te culci. Ai înțeles, Francesca?

Francie încuviință, simțind că i se învârte capul, gândindu-se la Princess, care o aștepta la grajduri. Nu-i plăcea Freulein Hassler și nu-i plăceau planurile ei.

— Ce se întâmplă duminica? întrebă deodată.

— Vrei să spui: „Vă rog, ce se întâmplă duminica, Freulein Hassler?” o corectă femeia, aspru. Trebuie să facem ceva cu manierele tale, copile. Dar, pentru că ai întrebat, o să-ți răspund. Duminica e ziua mea liberă. Fără îndoială, servitorii vor avea grijă de tine și bănuiesc că dimineața te vei duce la biserică și te vei duce din nou după-amiaza. Tatăl tău n-a lăsat instrucțiuni în această privință.

Francie dădu din cap.

— Bănuiesc că da, spuse ea, trecându-i prin minte o viziune rapidă despre ce avea să fie viața ei în viitor. Dar chiar și cu Freulein Hassler era mai bine decât să fie în preajma tatălui său, așa că probabil trebuia să se descurce cum putea. Și poate că într-o zi tata avea s-o trimită înapoi la fermă.

Acum, că tatăl era plecat, mai era o compensație; Freulein nu ieșea niciodată din cameră după cină, iar Francie o putea strecura pe Princess în camera ei. Păstra câte ceva de la cină pentru câine și, la ora șapte, când știa că servitorii sunt în camerele lor, o lua pe Princess la o plimbare în vale.

Serile de iarnă erau reci și întunecoase, dar ea, înfășurată în pelerina ei de catifea și hermină, nu simțea frigul, iar cu câinele uriaș alături nu se temea de întuneric. La început, nu se îndepărta decât puțin, dar pe măsură ce zilele ei cu Freulein Hassler deveniră din ce în ce mai obositoare, plimbările de seară se făcură și ele mai lungi și mai aventuroase.

Ea și Princess se plimbau pe străzile orașului privind curioase pe ferestrele luminate ale caselor, adulmecând mirosurile de bere, care veneau din cârciumile zgomotoase, și privind oamenii, ascultându-i invidioasă cum râdeau. Trăgea cu ochiul la o lume diferită de a ei, o lume în care oamenii cântau, dansau, râdeau împreună și erau fericiți.

Târziu, ea și Princess se strecurau înapoi pe ușa din dos, pe care întotdeauna o lăsa descuiată, știind că nimeni n-o controlează, pentru că nimeni nu se aștepta să fie descuiată. Urca în fugă pe scara din dos, ducând-o pe Princess pe partea mochetată, astfel ca ghearele ei să nu facă zgomot pe parchet. Închisa cu grijă ușa, turna în castronul lui Princess laptele pe care-l luase mai devreme din bucătărie și o privea cum îl linge cu poftă. Apoi se urca în pat și se ghemuia sub cearceafurile reci, cu Princess la picioare, și adormea curând, pentru a visa la viața liberă de la fermă, la Blaize, iapa ei roșcată, la puii fripți și la focul vesel de lemne, la mama ei, îmbujorată și zâmbitoare, așezată alături de ea în fața focului.

Începu să stea plecată din ce în ce mai mult, stând în fața cârciumii de pe strada Jones, ezitând să părăsească luminile strălucitoare, muzica și râsetele vesele pentru a se întoarce în cămăruța ei rece și întunecoasă. Oamenii care intrau și ieșeau, o priveau, râzând de fetița cu haină neagră, de catifea, cu câinele mai mare ca ea, dar privirile lor deveniră din ce în ce mai curioase, văzând-o acolo seară de seară.

— Ce e, draga mea? o întrebă într-o seară un bărbat roșcovan. L-ai pierdut pe tăticu' într-o sticlă cu băutură, nu?

Francie roși și clătină din cap. O apucă pe Princess și mai tare de lesă, și se grăbi să urce dealul.

— Ar trebui să faci ceva cu fata de afară, îi spuse roșcovanul patronului cârciumii. Nu-i bine pentru afaceri să ai afară copii care-și așteaptă tații beți. Aruncă-l pe nenorocit afară și spune-i să-și ducă copilul acasă.

— Nu-i copilul clienților mei, răspunse patronul indignat. Data viitoare când o vezi, spune-mi ca să chem poliția.

Dar Francie se speriasă și evită cârciuma, aventurându-se din ce în ce mai adânc pe străzile întunecate ale orașului, inventând scenarii despre familiile pe care le vedea în spatele ferestrelor luminate și în cafenele.

Trecură mai multe săptămâni până când trecu din nou pe la cârciumă. Era o noapte senină și rece și tremura când se opri să adulmece mirosurile iuți ale mâncărilor și aroma berii, amestecată cu parfumul înțepător de whisky.

Roșcovanul o privi atent în timp ce se îndrepta spre bar.

— Ai face bine să-ți trimiți băiatul după poliție, îi spuse proprietarului. Fetița aia e iar afară și strada nu e un loc potrivit pentru un copil ca ea; nu poa' să aibă mai mult de șapte, opt ani. O fi fugit de-acasă, sau așa ceva.

— De data asta o prind eu, replică patronul, strigându-și băiatul.
Francie îl privi curioasă pe polițistul în uniformă care se apropia de cârciumă. Tresări când acesta o strigă, atât se simțea de invizibilă în lumea ei nocturnă.

— Hei, fetiço? Te-ai rătăcit, nu?

— Nu? O, nu!

Trase grăbită de lesa lui Princess, în timp ce ofițerul se apropia, dar Princess rămase pe poziție, cu părul zbârlit, cu dinții dezgoliți, mârâind încet. Polițistul făcu un pas înapoi, atent.

— Aș vrea să vorbesc cu tine, domnișoară. Mi se pare că ai avea nevoie de o mână de ajutor... tu și cățelul tău frumos.

Francie trase mai tare de lesa lui Princess și aceasta mârâi din nou, amenințător.

— O, nu, mulțumesc, domnule. N-am nevoie de ajutor. Ne duceam acasă, asta-i tot.

Cu o ultimă smucitură disperată, reuși s-o urnească pe Princess și o luă la fugă în sus, pe deal.

Polițistul o urmă la o oarecare distanță, dorind să vadă unde se duce. I se tăiase răsuflarea când, în cele din urmă, ajunse în capătul de sus al străzii Jones și fu foarte surprins când Francie intră în curtea celei mai mari reședințe de pe Nob Hill și intră în casă pe o ușă laterală. Se întrebă dacă era vreunul dintre copiii servitorilor lui Harrison, dar apoi se gândi la pelerina de catifea cu gulerul scump de hermină. Sigur, ar fi trebuit să-și dea seama; era fiica proprietarului. Se îndepărtă gânditor; era o problemă cu care trebuiau să se descurce superiorii lui.

Căpitanul O'Connor bătu la ușa reședinței Harrison, a doua zi la opt fix, și Maitland, majordomul, îi spuse că domnul Harrison era plecat într-o călătorie lungă prin Europa.

— Atunci ar trebui să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Maitland, replică O'Connor.

O jumătate de oră mai târziu, întărit de un pahar din cel mai bun whisky al lui Harrison, ieși din nou în soarele rece de iarnă.

— Las asta pe mâinile dumneavoastră, spuse el, zâmbindu-i lui Maitland.

Maitland se întoarse în camera sa, redactă o telegramă lungă către patronul său, aflat la bordul iahtului din mijlocul Atlanticului, și se duse la poștă s-o trimită personal.

Răspunsul sosi chiar a doua zi și în câteva ore Freulein Hassler era împachetată și dată afară din casă, Princess era surghiunită la grajduri, iar Francie era încuiată în camera sa.

Rămase acolo mai bine de două săptămâni, așteptând întoarcerea tatălui ei. O auzea pe Princess urlând patetic și-și lipea nasul de geamuri, sperând s-o poată vedea. Masa i se aducea pe o tavă de către o cameristă mexicană care nu vorbea engleză; nu avea cărți, nu avea hârtie de scris sau creioane, nu avea nici măcar detestatul lucru de mână. Era singură cu gândurile sale, iar timpul părea să se târască insuportabil de încet. La

început, se învârtise în camera micuță ca un animal închis în cușcă, suspinând de disperare, dând din mâini și bătând din picioare de furie, dar, odată cu trecerea timpului, nu mai făcu decât să se ghemuiască în pat, tremurând de teamă la gândul întoarcerii tatălui ei.

Tăvile cu mâncare erau luate înapoi neatinsse și în cele din urmă Maitland însuși veni s-o vadă. O privi cu milă; nu avea decât opt ani și era atât de slabă; era desculță, părul lung și nepieptănat îi atârna în șuvițe încâlcite pe umeri, iar ochii albaștri i se măriseră de teamă.

Niciunul dintre servitori nu avea prea mult timp pentru Miss Francie, în primul rând pentru că erau prea ocupați, ca să aibă timp să se gândească la ea, și oricum n-o considerau răspunderea lor - ea era treaba unei infirmiere sau a unei guvernante. Dar deși fusese neascultătoare, nici unuia dintre ei nu-i plăcea ideea de a închide un copil și de a-l lăsa acolo zile în șir. „Nu e uman” își spusese unul altuia, supărați, la cina din bucătăria servitorilor. „E barbar și crud.” Era treaba lui Maitland să controleze personalul și să pună punct oricărei bârfe despre familie, astfel că fusese obligat să le spună că nu era treaba lor și că stăpânul avea să se ocupe de fiica sa, când se întorcea acasă. Lucra pentru Harmon Harrison de zece ani și-i cunoștea prea bine răceala și furia.

Francie ridică privirea când el bătu la ușa ei și intră.

— S-a întors tata? întrebă ea.

Maitland încuviință din cap.

— Vrea să vă vadă imediat, Miss Francie. De ce nu vă spălați pe față și nu vă pieptănați repede? O să vă conduc chiar eu în birou.

O privi cu tristețe cum își cufundă mâinile în lighean, dădu cu apă rece pe față, apoi își descurcă grăbită buclele încâlcite.

Îi deschise ușa și porniră în tăcere pe scara de serviciu și intrară în corpul principal al casei. La ușa biroului tatălui ei, privirile li se întâlniră.

— Curaj, domnișoară, îi șopti el în timp ce bătea la ușă.

— Intră.

Sunetul vocii bubuitoare a tatălui ei făcu să i se înmoaie genunchii.

Maitland deschise ușa și o împinse ușurel înăuntru, spunând:

— Miss Francesca, domnule.

— Mulțumesc, Maitland.

Stătea în spatele biroului său imens. O privi pe fiica sa, care stătea în pragul ușii. Spuse:

— Vino aici, Francesca.

Inspirând adânc, porni spre el cu inima îndoită.

— Mai aproape, comandă el. Vreau să auzi limpede ce am să-ți spun. Și vreau să ții minte, pentru că a doua oară n-o să mai ai ocazia.

Francesca era lângă biroul lui acum, ținându-și mâinile strânse la spate, cu ochii îngroziți fixați asupra lui ca ai unui iepure în lumina unui felinar.

El o privi de sus până jos scârbit, observându-i ochii înroșiți de lacrimi și fața murdară, rochia zdrențuită. Și picioarele goale.

— Ești dezgustătoare, spuse el cu dispreț. Nu meriți să porți numele de Harrison. Bine că mama ta nu e aici să te vadă și să afle despre escapadele tale. Ei bine, domnișoară, ce ai de spus?

Ea clătină din cap, luptându-se să nu plângă.

— Mama nu m-ar fi lăsat niciodată singură, izbucni ea. Nu m-ar fi încuiat niciodată...

— Mama ta, spuse el pe un ton glacial, ar fi făcut cum aș fi spus eu. Și la fel o să faci și tu.

Se lăsă pe spate, în fotoliul său confortabil de piele, cu mâinile împreunate pe burtă, privind-o. Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Francie se mută nervoasă de pe un picior pe altul, evitându-i privirea.

În cele din urmă, el spuse:

— Aștept să-ți ceri scuze, Francesca. Sau poate că nu-ți pare rău pentru scandalul pe care l-ai provocat.

Ea își plecă capul.

— Îmi pare rău, tată, șopti.

El dădu din cap. Se ridică, își scoase haina și o atârână atent pe spătarul scaunului. Luă de pe birou o lesă solidă din piele și făcu semn către un scaun jos.

— Apleacă-te, îi ceru.

— Dar aceea e lesa lui Princess, exclamă Francie, uimită.

El încuviință din cap.

— Așa e. Și dacă te porți ca o cățea vagaboandă, trebuie să te aștepți să fii tratată ca atare. Apleacă-te pe scaun și ridică-ți fustele.

— Dar, tată... protestă ea, când o apucă brutal de braț.

— Apleacă-te, mârâi el, și ea se lăsă pe scaun, ridicându-și ascultătoare fustele.

Cureaua îi plesni pielea și țipă și mai tare când loviturile continuă să curgă. Fundul îi ardea ca focul și sângele curgea, pătându-i lenjeria.

Afară, în hol, Harry Harrison, în vârstă de cinci ani, își astupă urechile cu mâinile, strângând din pleoape când își imagina ce se întâmpla în spatele ușii biroului. Dar știa că sora lui își merită pedeapsa; așa-i spusese tata. Îi mai spusese că era rea, că nu era bună de nimic și că făcuse de rușine numele lor, așa că trebuia să fie pedepsită pentru asta, fiindcă nimic nu conta mai mult decât numele și familia lor.

După câteva minute, își scoase degetele din urechi. Țipetele încetaseră și o auzi pe Francie suspinând și pe tatăl său spunându-i să se ridice. Auzi sunetul unui sertar deschizându-se și închizându-se și apoi Francie țipă din nou, dar de data aceasta altfel. Era un țipăt de groază.

Apoi ușa biroului se deschise și îl văzu pe tatăl său, cu un pistol în mână.

— Și acum o să am grijă de cealaltă cățea, spuse el, traversând holul.

Francie își trase răsuflarea, crezuse că avea s-o împuște pe ea, dar acum știa ce are de gând să facă.

— Nu, nu, țipa ea, năpustindu-se pe hol după el, nu Princess, te rog, tată, nu...

Harry fugi după Francie pe coridorul lung de marmură. Tatăl lui deschisese deja ușa și traversa curtea, îndreptându-se către grajduri. Valeții ridicau capetele, se dădeau în lături și-și scoteau respectuoși părțile, fără să încerce să oprească copilul care țipa.

Francie auzi lătratul vesel al lui Princess când se deschise ușa, apoi câinele sări pe ea. O prinse protector în brațe; simțea limba caldă a lui Princess pe obraji, lingându-i lacrimile sărate.

— N-o să te las s-o omori pe Princess, niciodată, niciodată, țipă la tatăl ei. Omoară-mă pe mine întâi.

El făcu semn unui grăjdar s-o ia de acolo, și-l privi pe acesta cum îi desfăcea brațele din jurul gâtului câinelui. Apoi se duse calm către câine, o prinse pe Princess de zgardă și-i puse pistolul la cap.

— Nu, tată, nu. Nu! strigă Francie. Îmi pare rău, o să fac tot ce spui, n-o să mai fiu niciodată rea, promit... numai te rog, te rog, te rog, n-o omorî...

Harry Harrison își acoperi urechile când sunetul împușcăturii răsună între zidurile de piatră ale curții. Privi cum imensul câine se prăbuși încet la pământ, cu o expresie de uimire în ochii de chihlimbar. Nu era decât foarte puțin sânge, dar simți că i se face rău. Totuși, știa că tatăl lui are dreptate – îi explicase totul la bordul navei când se plimbau pe punte, la întoarcerea din Europa. Se uită la sora sa – prăbușită la pământ, suspinând, ținând în brațe câinele mort – și nu simți nici un fel de milă pentru ea. Tatăl lui îi spusese că merita, și el îl credea.

Servitorii familiei Harrison bârfeau și curând deveni un fapt binecunoscut în lumea bună din San Francisco că milionarul Harmon Harrison își ținea fiica într-o cameră de servitoare, cu gratii la ferestre; că îi împușcase câinele ca s-o pedepsească; că o bătea când era neascultătoare, ceea ce se întâmpla des; și că angajase o guvernantă foarte severă ca s-o învețe franceză, cusutul și Biblia, și să-i inculce ceva principii morale.

— Fiecare familie are o cruce de purtat, șușoteau ei la o ceașcă cu ceai. Dar tânărul Harry Harrison e cu totul altfel, așa de frumos ca tatăl lui, cu o ținută aristocratică și cu maniere atât de frumoase. O să ajungă departe – și într-o zi o să moștenească milioanele tatălui său.

Francie Harrison fu curând dată uitării și în următorii zece ani trăi într-o lume crepusculară, la etajul patru, studiind franceza, brodând flori pe șervete frumoase, care nu erau niciodată folosite, și făcând plimbări zilnice cu temnicera sa.

În fiecare săptămână, guvernanta îi dădea tatălui ei raportul despre purtarea sa și dacă abaterile erau prea multe, era chemată în biroul lui și bătută cu vechea lesă a lui Princess.

Harry fu înscris la școala din Est, pe care o urmase și tatăl său, și Francie îl vedea uneori când venea în vacanțe. Se purta grosolan și o evita pe cât putea. Se purta arogant cu servitorii și era minunat de politicoș în societate. Harry, hotărî ea, era un vierme și nu merita nici un fel de atenție. Era exact ca tatăl lui.

Prizonieră în propria casă, Francie ducea dorul mamei ei și al lui Princess, visând la zilele de demult, la fermă, când fusese fericită.

CAPITOLUL 7

Josh Aysgarth era un băiețel visător, cu păr blond-închis și, ochi mari, limpezi și serioși, de culoare cenușie. Avea un zâmbet care ar fi topit inima oricui. El și Sammy Morris erau diferiți precum cerul de pământ; pe cât era Josh de blond și de suplu, pe atât era Sammy de brunet și de voinic. Sammy era iute, mofturos și plin de toane, iar Josh se supăra greu și nu vedea niciodată partea rea a cuiva. Josh trăia în propria lui lume imaginară. Dar doamna Morris pretindea mereu că Josh era cel care-l băga pe Sammy în încurcături la școală, pe când Annie spunea că Sammy era cel rău. Cu toate acestea, îl trata pe Sammy ca pe fratele lui Josh și-i dăruia în inima sa locul pe care nu-l ocupa Josh.

De aceea fu o lovitură cumplită când Frank Aysgarth hotărî să urce pe scara socială și-și construi o casă mare, din cărămidă roșie, în vârful unui deal înverzit. Îi construi un pridvor de lemn, o înconjură cu tufișuri de laur și o numi Ivy Cottage¹, deși nu avea nici măcar o frunză de iederă în apropiere. În casa cea nouă mută, odată cu toată familia, toată mobila cea veche, plus o garnitură de hol nouă, tapisată cu catifea verde-închis, un bufet de stejar sculptat, cu o oglindă deasupra, și o masă asortată cu șase scaune solide de stejar.

Când Josh îi spusese despre mutare, Sammy fusese disperat.

— Am locuit unul lângă altul toată viața și acum te muți la o milă depărtare... Ar putea la fel de bine să fie cincizeci de mile! exclamă el furios, cu fața înroșită de efortul de a-și reține lacrimile. N-o să mai ajungem niciodată să ne mai vedem.

— Ba sigur c-o să ne vedem, spuse Josh, îmbrățișându-l pe Sammy. Suntem cei mai buni prieteni, nu? Nimic n-o să ne despartă.

Și într-adevăr nimic nu-i despărți, pentru că Josh petrecea cea mai mare parte a săptămânii acasă la Sammy, scăpând de drumul lung pe jos până la școală, pentru că nu existau tramvaie pe Dealul Aysgarth, cum ajunsese să i se spună. Iar, la sfârșitul săptămânii, Sammy era întotdeauna la Josh acasă.

— Acum m-am lămurit că e nebun după el, îi spuse doamna Morris lui Annie, râzând. Uneori, cred că dacă Josh i-ar spune să sară în prăpastie, Sammy ar sări.

Annie zâmbi, dar doamna Morris își dădu seama că era obosită. Annie avea acum douăzeci de ani, era micuță și cu forme rotunde, cu ochi căprui, minunați și cu o bogăție de păr castaniu, strălucitor, dar toată lumea spunea că nu are parte de o viață a ei. Uneori, în câte-o sâmbătă călduroasă, reușea să evadeze pentru o oră sau două, dar întotdeauna singură, pentru că nu avea prieteni, părăsind școala și devenind o „mamă” când era atât de tânără. Lua tramvaiul până la capătul liniei și se ducea să se plimbe în pădure sau, dacă era într-o dispoziție mai aventuroasă și avea ceva mai mult timp, lua un tren până la Ilkley sau Knaresborough și se plimba prin sat, luând ceaiul la una dintre ceainăriile micuțe. Dar cel mai mult îi plăcea lui Annie când îi lua pe Josh și pe Sammy cu ea și se duceau la mlaștini, unde-i lăsa să alerge, să se cațăre și să țipe, fără ca nimeni să-i poată auzi, ca să se plângă de ei.

— Nici nu știu ce-mi place mai mult, doamnă Morris, spunea ea când îl aducea pe Sammy acasă, îmbujorată de aerul proaspăt, cu părul ciufulit de vânt și cu ochii strălucind. Văile primăvara, când se umflă râurile și copacii au frunze tinere, ca acum. Și toți mieii nou-născuți, care aleargă în razele soarelui, și vițeei, care se ascund sub burta mamei când plouă, și păstrăvii care sar din apă la Durnell's Fell. Ah, ce priveliște minunată! doamnă Morris. Dar apoi îmi amintesc de mlaștini, toamna, când stai pe dealuri și mile întregi nu vezi decât iarbă și bălării și cerurile albastre-cenușii, bătute de vânt, grele de nori albi, ca niște pânze de corabie. Se opri și zâmbi către doamna Morris, pe deasupra ceștii cu ceai: Ei, ajunge cu visarea, spuse brusc. Trebuie să văd de ceaiul tatei. Ar fi trebuit să fie în regulă, cu cina rece pe care i-am lăsat-o, dar știi ce pretențios e...

— Da, sigur că știu, replică Sally Morris aspru. Dacă m-ai întreba pe mine, Annie Aysgarth, ar trebui să petreci mai mult timp gândindu-te la tine, și nu la tatăl tău. E vremea să-ți găsești un bărbat cumsecade. La urma urmei, fetiço, ești o „partidă” bună, cu banii de la tatăl tău și cu talentul de gospodină. Și drăguță, peste toate astea, adăugă ea, de parcă atunci i-ar fi venit în minte.

Annie zâmbi, jenată, punându-și pelerina pe umeri și adunându-și lucrurile.

— Poate, într-o zi. Când Josh o fi mare și și-o lua zborul.

— Când Josh o fi mare și gata să-și ia zborul, o să fie prea târziu, spuse doamna Morris fără ocolișuri. O să fii fată bătrână, Annie. Nemăritată. La naftalină.

Annie roși.

— Poate că așa e merit să fie, doamnă Morris, spuse ea, grăbindu-se spre ușă. E voia Domnului, asta-i tot.

Sally Morris o privi plecând. Era drum lung până în vârful dealului, la Ivy Cottage, și Frank Aysgarth nici nu visa să cheltuiască niște bani ca să-i ia fiicei sale o trăsuriică. „Are picioare tinere și voinice, și ar face bine să le folosească”, spunea el întotdeauna. Era destul de adevărat, dar la fel de adevărat era că tinerețea lui Annie se topea văzând cu ochii, sub poverile pe care i le puneau în spate. Era singură, și putea paria că și Frank se simțea la fel. Întotdeauna fusese de părere că și el regretase mutarea la Ivy Cottage și dacă n-ar fi fost prostescul lui mândrie masculină ar fi vândut de mult casa și s-ar fi mutat cu toții înapoi în strada Montgomery, unde le era locul. Iar acolo, Annie ar fi avut ocazia să întâlnească pe cineva și să aibă o viață a ei. Dar nu avea nici un rost, toată lumea știa că Annie nu avea să se mărite niciodată, pentru că asta ar fi însemnat ca Frank Aysgarth să piardă o menajeră bună și era prea egoist ca să suporte așa ceva.

Când Annie ajunsese acasă, în seara aceea, tatăl ei stătea la masa de stejar, fumându-și pipa și așteptând-o.

— Îmi pare rău că am întârziat, tată, spuse ea, aruncându-și pelerina în cuiul de aramă de pe ușa bucătăriei, grăbindu-se să ațâțe focul și să pună ceainicul la fiert. Dar o să-ți fac ceaiul într-o clipă. Am lăsat o tocană de miel

la foc mic în cuptor, pentru că ai tot mâncat carne rece la cină în ultima vreme.

— Termină cu trăncăneala și stai jos, Annie, spuse el brusc.

Ea ridică ochii, surprinsă. Se uită speriată la el, întrebându-se ce greșise. E adevărat, întârziase puțin, dar el știa că fusese la plimbare, așa că nu putea fi asta, cămășile lui erau toate spălate și călcate, în sertar, ciorapii erau țesuți, iar casa era imaculată... doar dacă nu i se întâmplase ceva unuia dintre copii.

— E ceva cu Josh al nostru? întrebă ea, ștergându-și îngrijorată mâinile pe șorț și așezându-se în fața lui la masă.

— Nu, nu e nimic cu copiii. E vorba de mătușa Jessie. Vara mamei tale, ai cunoscut-o la înmormântare. S-a mutat de mult în Northumberland, iar acum a murit și ți-a lăsat o mică avere. Deși nu-mi pot da seama de ce ți-a lăsat-o ție și nu băieților, adăugă el, îndesându-și tutunul în pipă și scoțând colaci de fum cu miros greu.

— O avere? repetă ea, uluită.

— Da, fetiço. O sută de lire ți-a lăsat. În amintirea mamei tale. Asta a spus în testament, oricum. Și asta-i mult mai mult decât câștigă un muncitor într-un an, așa că n-o să te apuci să-i arunci pe rochii și blănuri și bijuterii. Nu, o să se ducă la bancă cu toți ceilalți.

Ochii rotunzi ai lui Annie se rotunjiră și mai tare și spuse încet:

— Dar sunt banii mei. Mătușa Jessie mi i-a lăsat mie.

Frank pufăi gânditor din pipă; nu era obișnuit ca fiica lui să-l înfrunte.

— Da, așa e, fu el de acord, dar fetele nu au conturi separate în bancă. Așa că o să intre la un loc cu ai mei, până o să ai nevoie de ei, vreau să spun.

Annie îi întâlni furioasă privirea. O sută de lire erau bani mai mulți decât visase vreodată să aibă și acum erau ai ei și voia cu disperare să-i vadă.

— Mătușa Jessie mi i-a lăsat mie, tată, repetă ea. Am dreptul să fac ce vreau cu ei.

Frank își împinse scaunul înapoi, își puse cu grijă pipa în scrumiera de sticlă și spuse cu răceală:

— Tu nu ai nici un drept, Annie Aysgarth, să nu uiți asta. O să faci cum ți se spune și cu asta basta.

Annie plecă capul. Privi nefericită la propriile mâini, înroșite de munca în casă, cu unghii rupte și mâncate.

— Biata mătușă Jessie, spuse ea, încercând să-și înghită lacrimile de furie și neputință. Nici nu s-a răcit în mormânt și noi ne certăm pentru banii ei. Ridică privirea și o întâlni pe a tatălui ei: Te rog, tată? îl imploră ea. Nu ți-am cerut niciodată nimic.

I se frânse inima când îi privi fața aspră, implacabilă; banii deveniseră, brusc, un simbol al libertății pe care ar fi putut vreodată să vrea să și-o cumpere... Când Josh avea să crească și să se îndrăgostească de vreo fată frumoasă și s-o părăsească pentru a se însura. Își ținu răsuflarea când văzu umbra de nehotărâre pe fața tatălui ei. Oftă din nou când el tuși și își luă iar pipa. Se așeză la masă și începu să-și umple pipa din nou, încet.

— Păi, mormăi el, este în amintirea mamei tale. Mătușa Jessie așa a spus... dar ai face bine să-i ții la loc sigur, Annie. N-o să răspund pentru ei dacă dispar.

Annie sări în picioare, cu ochii strălucind de recunoștință. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar n-o făcuse niciodată, așa că spuse:

— Mulțumesc, tată, și mâine la biserică o să-i mulțumesc și mătușii Jessie, pentru că și-a amintit de mine. Și nu-ți face griji, o să țin sută de lire sub saltea, unde n-o s-o găsească nimeni.

Începu să se agite fericită, așternând masa. Băieții trebuiau să vină acasă în orice clipă, la șase fix, cum îi plăcea tatălui lor sâmbăta, așa că trebuia să se grăbească. Dar de data aceasta fredona un cântecel în timp ce și făcea treburile, spunându-și ca avea să păstreze mica ei avere pentru zile negre.

Anul dezastruos care le schimbă viețile fu 1906. Josh avea 19 ani și nu era doar drăguț - era frumos. Avea ochi cenușii cu gene lungi, păr des, blond-închis și trăsături perfecte. Era înalt, suplu și puternic. Arăta ca o statuie antică grecească, dar ceea ce-i făcea pe oameni să-l numească „frumos” erau privirea dreaptă, zâmbetul blând și blândețea expresiei.

— Josh Aysgarth e neastâmpărat, erau cu toții de acord, dar ar ajuta orice câine șchiop și n-a făcut nimănui vreun rău vreodată. Îl numeau pe Josh „unul din nevinovații vieții”.

Sammy Morris își amintea perfect ziua când realizase că Josh era frumos și el era urât. Era aceeași zi în care își dăduse seama că-l iubește.

Se duseră la plimbare cu alți băieți. Josh, înalt și athletic, mergea în fruntea grupului, cu capul sus și cu un zâmbet pe față, privind la minunile naturii, care i se așterneau în față. Nu avea nevoie de bățul din lemn de măr, pe care-l legăna în mână, ca să urce dealurile și să treacă peste bolovani, sărea peste ei ca un cerb. Sammy, încheind coloana, privea cu gelozie cum ceilalți băieți se îngrămădeau cu admirație în jurul lui, râzând de glumele celorlalți și bătându-se cu afecțiune pe umeri. Nu era obișnuit să-l împartă pe Josh cu altcineva. Întotdeauna fuseseră doar ei doi.

Când ajunseră la râu, se cufundase deja într-o stare de nepăsare morocănoasă și obosită, rămânând mult în urma celorlalți. Când îi ajunse din urmă, aceștia erau deja dezbrăcați și se bălăceau într-un lac de lângă râul iute. Josh stătea sus pe stâncă, gol ca atunci când se născuse, privind cu un zâmbet lacul cu ape liniștite și întunecoase. Grupul vesel tăcu cu admirație când își întinse brațele deasupra capului, gata să plonjeze, și lui Sammy i se opri răsuflarea la vederea trupului cu șolduri înguste și mușchi puternici și a bărbăției arătate cu atâta nepăsare. Dându-și capul pe spate, Josh rămase o clipă în totală nemișcare. Apoi, într-un arc perfect, plonjă aproape fără să facă un val în apa rece și întunecată. Aproape imediat se ridică la suprafață și se cațără râzând pe stânci, își scutură capul blond, împrăștiind picături cristaline de apă, și-l luă de umeri pe Murphy, un irlandez voinic, ce locuia pe strada de alături.

Gelozia îl izbi pe Sammy ca un pumn, îi arse măruntaiele și-i înnodă stomacul. Josh era prietenul lui. Îi aparținea lui. Dar Josh era nestatornic, îi

plăcea compania altor băieți la fel de mult cum îi plăcea a lui Sammy, iar acum Murphy era cel mai bun prieten al lui.

Sammy se dezbracă și-și înfășură brațele în jurul trupului, tremurând în vântul rece de nord-est, care părea să bată chiar și în cele mai calde zile de vară. Se uită în jos la propriul trup, comparând torsul său puternic și îndesat, cu picioare scurte și musculoase, cu grația lui Josh și propria lui bărbăție greoaie cu a lui Josh și se simți mai urât decât cocoșatul de la Notre Dame.

Josh și Murphy se băgau unul pe altul cu capul sub apă, sărind când unul când celălalt, în timp ce restul băieților înotau prin jur, iar după o vreme li se alătură și Sammy, cu grijă, dar întotdeauna în afara grupului, întotdeauna observator. De aceea, mai târziu, fu atât de ciudat când spuse că nu știa ce se petrecuse în după-amiaza aceea.

Sammy îi spuse mamei sale că se jucaseră cu toții în apă și că Josh și Murphy se îndemneau unul pe altul să sară mai de sus și mai bine, bățându-se unul pe celălalt pe umeri și râzând tot timpul. După o vreme, ceilalți obosiseră și ieșiseră pe mal să se usuce. Îi spuse că Murphy trebuie să fi trecut din lac în apa râului, poate ca să se dea mare față de ceilalți. Apoi își dăduseră seama că lipsea. Abia după două zile îi găsiseră trupul, încurcat în ierburile de pe malul celălalt. Avea capul zdrobit, astfel că traseră concluzia că se lovise de o piatră când sărise.

Când Annie îl întrebă pe Josh ce se întâmplase, el ridicase din umeri, fără să răspundă, dar ochii lui cenușii priveau peste ea și nu le putea citi expresia. Își spuse că probabil era îndurerat și-l bătuse alinător pe umăr.

— E în regulă, Josh, îi spuse ea. Nu aveai ce să faci ca să-l ajuți, pentru că altfel ai fi făcut. Știu sigur.

Sammy și Josh lucraseră pentru Frank Aysgarth de la paisprezece ani, de când terminaseră școala. Începuseră de jos, ca și Frank, urcând pe schele cu cărămizi în spate, amestecând ciment și învățând cum să pună cărămizi. Învățaseră cum să măsoare, cum să pună o fereastră, să facă un acoperiș și să finiseze un perete.

Lui Sammy îi plăcea munca brută, dar Josh o detesta, deși nu îndrăznise niciodată să se plângă tatălui său. Dar îi spusese lui Annie. În afara lui Sammy, doar ei i se confesa. Frații lui erau căsătoriți, la casele lor, și acasă nu mai erau decât Annie, Frank și Josh.

Ochii lui Annie erau îngrijorați când îl întrebă:

— Păi, ce ai vrea să faci, Josh?

El ridică din umeri.

— Poate că mi-ar plăcea să fiu maestru de vânătoare, spuse el leneș, pe o moșie mare. Sau fermier, să am grijă de vaci și să adun recolta.

— Ei, băiete, ești un visător, replică ea, râzând. Ce știi tu despre vânătoare sau despre recoltă?

Sammy știa că Annie era îngrijorată din cauza lui Josh.

— Uneori nu știi unde se află, îi mărturisise ea, sau ce face. Dispare pur și simplu.

— Nu-ți face griji, o liniștise Sammy. Întotdeauna am grijă de el.

Își aminti cum juraseră, când aveau șapte ani, să fie întotdeauna cei mai buni prieteni, să aibă întotdeauna grijă unul de altul, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Și își semnaseră jurământul cu sânge, tăindu-și degetul mare și amestecându-și sângele, jurând solemn. El își ținuse promisiunea, deși Josh îl pusese la încercare de câteva ori, alăturându-se altora și lăsându-l singur. Dar și el îl pusese la încercare pe Josh, de multe ori, îndemnându-l să facă lucruri pe care nu ar fi îndrăznit să le facă singur, cum ar fi să se urce pe parapetul podului de cale ferată sau să fugă peste șine în fața locomotivei, lăsând doar câteva secunde între ei și o moarte sigură sub roțile imense de oțel. Dar ceea ce Sammy nu putu suporta era interesul lui Josh pentru fete.

— Lasă fetele în pace, spunea el dezgustat când Josh le zâmbea fetelor drăguțe care treceau pe lângă ei.

Sau:

— De ce o vrei pe ea? când Josh agăță o fată, foarte dispusă, din fața băcăniei Maypole, din Kirkgate.

Simți din nou aceeași gelozie arzătoare zgâriindu-i măruntaiele până când crezu că o să moară de durere, și-și spuse iar că fusese doar el cu Josh, și că așa avea să fie întotdeauna, orice s-ar fi întâmplat.

Annie nu putea înțelege de ce Josh devenise dintr-o dată atât de plin de toane. În fiecare seară venea de la muncă, se spăla și se așeza să-și bea ceaiul, exact ca tatăl său. Numai că acesta nu era Josh. Și timp de o săptămână întreagă nu ieși și nici Sammy nu veni să-l vadă. Bănuia că se certaseră, dar orice ar fi fost, el nu-i spunea și ea se așeza cu lucrul ei de mână, văzând cum Josh tresărea de fiecare dată când bătea cineva la ușă, sau cum privea tăcut focul, fără măcar să citească ziarul pe care i-l puneă în față. După toată povestea crimei aceleia îngrozitoare, nici n-o mira. Era a doua; de fiecare dată o fată tânără și de fiecare dată pe lună plină. Nici o femeie din Leeds nu se mai simțea în siguranță.

Ceasul de pe cămin – același ceas de mahon pe care tatăl ei îl cumpărase pentru mama ei înainte de a se căsători – își cânta acordurile melodioase și apoi bătu nouă. Cu un suspin, Annie își lăsă lucrul și începu să strângă.

— Vrei un ceai înainte de a mă duce la culcare? întrebă ea, oprindu-se lângă scaunul lui Josh în drum spre bucătărie, dar el clătină din cap. Se întâmplă ceva, spuse ea încet. De ce nu-mi spui? La urma urmei, nu poate fi atât de rău. Pun pariu că ești îndrăgostit, sau așa ceva. Zâmbi: Haide, spune-ne despre ea. Poate pot să te ajut.

Dar el clătină din nou din cap, lăsându-se pe spate în scaunul de pluș, cu ochii închiși.

— Nimeni nu mă poate ajuta, spuse el, amar. Lasă-mă doar în pace, te rog, Annie.

Noaptea era aspră, gerul făcuse stele de gheață pe ferestre și rafale de vânt înghețat răzbăteau prin perdelele grele de catifea. Annie se dezbracă repede, grăbindu-se să-și pună cămașa de noapte, de flanel roz, și punându-și deasupra o jachetă tricotate de ea însăși. Se spăla pe față și-și perie de o

sută de ori părul castaniu, cu o perie aspră, ca să-l păstreze strălucitor, apoi se privi în oglindă. Nu-i plăcu ce văzu.

Sally Morris îi spusese ce vorbea lumea despre ea. Spuneau că arăta mai puțin veselă și vioaie decât fusese, că avea riduri pe față și că mersul ei avea o greutate care dovedea vecinilor că Frank Aysgarth o muncea prea mult. Spuneau că avea acum douăzeci și șase de ani și că nu fusese niciodată curtată. Că, atunci când Josh avea să se însoare, acesta avea să fie sfârșitul lui Annie Aysgarth, pentru că atunci nu mai avea cum să scape de bătrânul Frank, petrecându-și serile de iarnă tricotând, până când el avea să moară și ea avea să fie în sfârșit singură. Avea să fie fata bătrână, mătușa plicticoasă uitată de frații ei, fără nici un copil al ei, care să-i însenineze anii bătrâneții. Avea să fie o fată bătrână și singură.

Se prăbuși pe pat, cu capul în mâini, cu lacrimile curgându-i printre degete. Nu avea decât douăzeci și șase de ani și viața ei era sfârșită.

După o vreme se lăsă să alunece pe podea, își împreună mâinile și închise ochii. Se rugă pentru mama ei moartă și pentru frații ei, Bertie și Ted, pentru Josh, a cărui tristețe nu făcuse decât să-i scoată la lumină propria nefericire. Apoi se rugă pentru ea însăși. „O, Doamne”, se rugă ea, „te rog fă-mă să cunosc viața. Fă-mă să știu ce înseamnă să fii iubit. Fă-mă să gust aventura și fericirea. Dă-mi copii ai mei, ca să-l pot lăsa pe Josh să plece când va veni timpul...”

Piatra fierbinte, învelită în flanelă, încălzise o bucățică de pat și ea își lipi recunoscătoare picioarele de ea. Dar când, în cele din urmă, adormi, încă mai era îngrijorată pentru Josh și încă se mai întreba dacă viața avea s-o mai ajungă vreodată din urmă.

Se întâmplă peste câteva săptămâni. Lucrurile se reîntorseseră încet la normal, Josh era din nou cu Sammy și întotdeauna ieșeau împreună. Frank tușea cu pipa în gură și mormăia din cauza mesei, ca de obicei, iar Annie nu știa cât avea să mai suporte. Își sacrificase tinerețea pentru egoismul tatălui ei, iar acum îl pierdea pe Josh. Resentimentele o înecau.

Serile de iarnă deveniră lungi și tăcute, ore desperate petrecute în fața focului, cu tatăl ei în scaunul alăturat. Degetele ei se încurcau în lucrul pe care întotdeauna fusese în stare să-l facă automat, după ani de pulovere și mănuși, în timp ce visa la o lume diferită, ca aceea despre care citea în ziare, o lume în care doamnele purtau rochii de bal, din satin, și dansau cu bărbați înalți și distinși, sau plecau spre țări îndepărtate pe iahturi minunate și se măritau cu conți și prinți care le copleșeau cu dragoste și cu bijuterii. „Trăiesc”, își spunea ea cu invidie, „asta fac”.

Josh nu venise încă acasă, când ea se duse obosită la culcare, și lăsă ușa descuiată, ca el să poată intra. A doua zi, se sculă din nou la ora cinci, ca de obicei, își înfășură halatul de lână pe ea și coborî, în tăcere, la parter ca să facă focul. Umplea ceainicul de la robinetul din bucătărie când auzi un zgomot la fereastră.

- Sammy, strigă ea, deschizând ușa, ce te aduce aici la ora asta?
- Șșșșt, șopti el, cu un deget pe buze, nu așa de tare, Annie.

Ea îl privi cu gura căscată, observându-i ținuta dezordonată, haina ruptă și ghetele înnorosite. Fața lui avea o culoare cenușie, iar ochii îi erau sălbatici de panică.

— E Josh, spuse ea, cu inima, brusc, strânsă de frică. I s-a întâmplat ceva?

El dădu din cap și ea îl apucă de braț.

— E rănit?

Sammy clătină din cap.

— Josh nu e rănit, spuse el grăbit. Nu mă întreba ce s-a întâmplat, Annie. Dar e într-o încurcătură mare. Cât se poate de mare. M-a trimis la tine. Mi-a spus că dacă-l iubești o să-l ajuți. Știi că Josh nu are nimic rău în el, de fapt...

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Ce necaz, ce răutate... despre ce vorbești, Sammy?

El trase aer adânc în piept și spuse:

— Josh are necazuri cu poliția, Annie, de data asta or să vină după el. Mi-a spus că sub saltea ai banii de la mătușa Jessie. Mi-a spus să-ți spun că are nevoie de ei ca să scape. O apucă de umeri, brusc disperat: Trebuie să plece, Annie, să plece departe. Afară din țară. A spus că poate o să se ducă la San Francisco, unde s-a dus tatăl tău, o să ne găsim norocul acolo... numai dacă putem să scăpăm de porcăria asta. Nu mai pune întrebări, Annie, dă-mi doar banii. O să mă duc cu el. Îți promit să îl apăr cu viața mea. Numai, te implor, nu mă întreba de ce.

Ochii lui negri și sălbatici îi întâlneau pe ai ei, iar ea își dădu seama că vorbea despre ceva prea cumplit pentru a fi exprimat în cuvinte, dar tot nu înțelegea cum putea fi legat de Josh. Era un băiat atât de bun, întotdeauna fusese așa... ce ar fi putut el să facă, de avea necazuri cu poliția, asemenea necazuri încât să fugă, să plece la San Francisco?

— Annie, pentru numele lui Dumnezeu, nu e timp de pierdut.

Adunându-se, fugi în sus pe scări și trase salteaua grea, căutând pe sub ea teancul subțire de bancnote de zece lire. Fugi înapoi pe scări și i le îndesă în mâinile tremurânde, prea șocată ca să-l mai întrebe ceva.

— Mulțumesc, Annie, ești o fată grozavă, spuse el, băgând banii în buzunar, și fără alte vorbe se repezi în fugă pe potecă.

Ea strigă după el:

— A mai spus Josh ceva, vreun mesaj pentru mine sau ceva...?

Sammy clătină din cap.

— Trebuie să fug, fetițo, spuse el, privind speriat în sus și-n jos pe stradă.

Ea dădu din cap, cu lacrimile curgându-i din ochi.

— Spune-i că-l iubesc, orice-ar fi, strigă. Și n-o să cred niciodată că a făcut ceva rău.

Ochii negri, indescifrabili, ai lui Sammy îi întâlneau pe ai ei pentru o clipă, apoi dispăru.

Cartierul începu să vuiască, atunci când poliția anunță că voiau să-l aresteze pe Josh Aysgarth pentru uciderea a trei femei.

— Josh Aysgarth? exclamau ei, fără să le vină să creadă. N-ar fi omorât nici o muscă. E un inocent, băiatul ăsta, mereu într-o lume a lui. Și nici nu avea timp pentru fete, era mereu cu Sammy Morris.

Dar doamna Morris le spunea tuturor cum Sammy al ei îl găsisse pe Josh peste trupul unei fete în vale, la Durrent's Beck, pe jumătate în apă. Spunea că Josh îi spusese lui Sammy că n-o făcuse el, iar Sammy, care fusese întotdeauna prost când era vorba de prietenul lui, îl crezuse. Se dusesse la Ivy Cottage, să-i ceară ajutor lui Annie Aysgarth. Cum putea ea să refuze? Fusese ca o mamă pentru Josh, încă de când murise mama lor adevărată, pe vremea când ea însăși era un copil. Annie spusese că știe că Josh al ei n-ar fi făcut niciodată așa ceva, și-i dăduse suta de lire pe care i-o lăsase mătușa Jessie, bani pe care-i ținea pentru zile negre. Apoi Sammy fugise acasă ca să-i spună mamei sale ce se întâmplase și că fugea cu Josh, iar acum doamna Morris nu știa unde se duseseră.

— N-o să-l iert niciodată pe Josh Aysgarth, pentru că mi-a luat fiul, le spunea ea vecinilor uluiți, ștergându-și ochii cu colțul șorțului curat. Sammy al meu s-a dus și nu cred c-o să-l mai văd vreodată.

Iar dacă Annie Aysgarth știa unde se duseseră, nu spunea. Dar toată lumea care-o vedea, făcând cumpărături la Maypole sau grăbindu-se să prindă tramvaiul sau cumpărând bere pentru tatăl ei ca de obicei, spunea că îmbătrânise peste noapte, devenind dintr-o fată de douăzeci și șase de ani, o femeie de patruzeci. Biata Annie Aysgarth, spuneau ei, îl iubise pe băiatul acela ca pe copilul ei și nu l-ar fi trădat niciodată, nici într-o mie de ani.

Cât despre Frank Aysgarth, după ce apărură primele titluri în ziare, nu mai ieși niciodată din Ivy Cottage. Părul îi albi și se retrase în singurătate totală și în tăcere, îngrijit de fiica sa credincioasă, Annie.

CAPITOLUL 8

Copilăria dificilă a lui Francie trecu încet și într-o dimineață se trezi și-și aminti că era cea de-a optsprezecea ei aniversare. Sări din pat, același pat de fier, vechi și plin de noduri în care dormea de paisprezece ani, și se repezi la oglindă, dorind să vadă dacă se schimbase cumva. Dar fața, care o privea din oglindă, nu era câtuși de puțin schimbată, câtuși de puțin mai matură.

În după-amiaza aceea, tatăl ei o chemă în birou. Rămase în picioare în fața lui, cu mâinile strânse, cu ochii plecați, urându-l cu fiecare fibră a trupului ei.

El se încruntă privind-o. Avea optsprezece ani, nu mai era un copil și era, în principiu, de nemăritat. Sigur, dacă i-ar fi dat o dotă bună ar fi găsit pe cineva să i-o ia de pe cap, dar nu-și putea permite s-o lase să se mărite cu oricine, pentru că avea să aibă copii – nepoții lui, care trebuiau să facă cinste numelui Harrison. Se încruntă, întrebându-se cum o putea face mai prezentabilă. Trebuia învățată cum să se poarte, ca să se reabiliteze în ochii societății și să facă o partidă decentă. Dacă planul lui nu reușea, avea să spună, pur și simplu, că sănătatea ei, ca a mamei sale, era șubredă și avea s-o trimită la fermă.

Francie stătea tăcută, cu ochii în jos și, brusc, el își dădu seama cât era de înaltă. Avea spatele drept, un ten curat și neted, păr blond, strălucitor. Sub

rochia de lână aspră, sânii îi erau mici dar frumos rotunjiți și își dădu seama că, dacă o aranja puțin, putea fi transformată într-o partidă atrăgătoare. Iar, în schimb, avea să ceară un titlu aristocratic. Nimic mai prejos de atât.

— Deci. Azi împlinești optsprezece ani, Francesca.

Ea își înălță capul și-l privi surprinsă. Niciodată înainte nu mai menționase ziua ei de naștere și crezuse că a uitat-o. El continuă:

— Te rog să-i spui domnișoarei James să vină în biroul meu la ora trei. Spune-i că am ceva foarte important de discutat cu ea.

— Da, tată.

Așteptă, din nou cu capul plecat, până când el îi dădu voie să plece.

Ochii lui Harmon se îngustară speculativ când ea se îndreptă spre ușă. Era mulțumit de planul său, putea scăpa de ea într-un mod cât se poate de satisfăcător și putea adăuga numelui Harrison strălucirea unui titlu, dar știa că are nevoie de puțin ajutor. Luă telefonul și o sună pe doamna Brice Leland, una dintre cele mai importante femei din San Francisco, căreia îi spuse că avea nevoie de ajutorul ei, astfel că fu invitat să ia ceaiul cu ea în după-amiaza aceea. Îi explică problema sa: o fiică dificilă și nesociabilă. Își dăduse toată silința s-o crească cum trebuie, dar fără mamă știa și ea cât era de greu. Francesca era o fată timidă, iar acum, că avea optsprezece ani, trebuia scoasă în lume...

Doamna Brice Leland zâmbi, încântată să poată fi de ajutor, gândindu-se ce ocazie perfectă ar fi fost să i le prezinte pe propriile sale nepoate nemăritate bogatului Harmon Harrison, tot văduv după zece ani, dar nu pentru că tinerele doamne din San Francisco nu încercaseră.

Mai târziu, în cursul aceleiași zile, domnișoara James îi spuse lui Francie că urma să-și facă debutul în societate.

— Dar de ce? întrebă ea, uimită. Nu cunosc nici un membru al societății din San Francisco. Ce le pasă lor de mine?

— E dorința tatălui tău, replică guvernanta, răsfoind lista de croitorese, coafeze, cizmari și marochineri, de academii de dans și de cursuri pentru tinere domnișoare, pe care i-o dăduse doamna Brice Leland. Tatăl tău are de gând să dea un bal pentru tine, peste două luni. Trebuie să începem imediat.

A doua zi, Francie fu dusă pe sus la ultraelegantul magazin City of Paris, pentru a fi îmbrăcată din cap până-n picioare pentru orice ocazie posibilă. Conform instrucțiunilor doamnei Brice Leland, cumpără fuste de dimineață, din lână subțire, cu jachete asortate, bluze de dantelă și fuste de mătase pentru după-amiază, rochiile de șifon pentru ceaiuri și o superbă rochie de bal, din dantelă, cu o capă de catifea. Fiecare ținută avea pantofi, ciorapi și mănuși asortate și accesoriile convenite: o umbrelă înfoiată, o pălărie de pai cu flori, pene de pus în păr. Toată viața purtase bumbacuri banale și lână aspră și era îmbătător să simtă înfoierea jupoanelor de tafta și pantofii de seară, din satin. Dar i se strânse inima când se văzu în oglindă, îmbrăcată în noua ei splendoare. Știa că, alături de celelalte fete de la bal, avea să fie ca un cal de tracțiune, împodobit cu funde, într-un grajd cu cai pursânge supli, pricepuți, bine îngrijiți.

Dar nu avea timp să-și facă griji; zilele ei erau prea ocupate. Alerga disperată între probe și cursuri de bună purtare, unde era învățată să stea ca o doamnă, cu gleznelor încrucișate și cu picioarele sub scaun, cum să folosească un evantai și cum să umble într-o rochie cu trenă. Învăță ritualul corect al ceaiului luat între doamne, cum să converseze politicos la cină, iar la orele de dans învăță să valseze și să danseze polca. După șase luni era considerată pregătită și fu chemată la ceai, ca să se întâlnească cu doamnele din societate care-l sfătuiseră pe tatăl ei.

Purtând o rochie albastră, de mătase, care se potrivea perfect cu culoarea ochilor ei, coborî, fără tragere de inimă, imensa scară de stejar care ducea la biroul tatălui ei, întrebându-se pentru a o suta oară de ce, după toți acei ani când o ignorase, Harmon părea, brusc, hotărât s-o transforme într-o stea a societății din San Francisco. Ezită în fața ușii, cuprinsă de vechiul și familiarul sentiment de teamă. Apoi, oftând, își îndreptă spatele, ridică bărbia și ciocăni.

— Intră, spuse el, iar moralul lui Francie căzu la nivelul tălpilor noilor ei pantofi de antilopă.

Privirea lui critică o măsură din cap până-n picioare.

— Întoarce-te, îi comandă el, și ea se răsuci ascultătoare. O dată arăți și tu prezentabil, spuse el în cele din urmă. O să-i mulțumești doamnei Brice Leland pentru ajutor și o să te porți ca o doamnă. Aștept de la tine să faci cinste numelui Harrison. Ai înțeleș?

Ea dădu din cap.

— Da, papa.

— Atunci poți pleca.

Îi simți privirea critică, urmărind-o în timp ce se îndrepta către ușă, și-i auzi oftatul exasperat când se împiedică, nervoasă.

— Pentru Dumnezeu, Francesca, nu te-au învățat să mergi ca o doamnă? exclamă el furios.

— Ba da, papa, murmură ea din nou, mușcându-și buzele, mai convinsă ca oricând că o să se facă de răs la ceai.

Casa doamnei Brice Leland era un palat de piatră, în stil italian, aflat la câteva blocuri distanță, pe strada California, între Mason și Taylor. Înăuntru era întunecat, lambrizat cu stejar și plin de mobilă Louis XIV și de palmieri în ghivece. Jumătate de duzină de doamne se aflau cățarate de scaune tari de brocart, în jurul gazdei lor, care prezida ca o regină asupra ceainicului de argint. Doamna Brice Leland era o doamnă plină, împopoțonată în dantelă purpurie și purtând diamantele sale roz „de după-amiază”. Pentru seară avea diamante mult mai mari și mai impozante, pe care pretindea că le moștenise de la strămoși, deși toată lumea bănuia că, la fel ca și soțul ei, nu avusese nici măcar boabe de fasole - cu atât mai puțin diamante - până când el nu dăduse lovitura la bursa aurului. Dar erau obișnuiți să vorbească despre pedigree-uri - atâta timp cât aveau destui bani în bancă pentru a acoperi minciuna. Doamnele purtau rochii ample, din mătase, acoperite cu bijuterii sclipitoare, și camera zumzăia de râsete studiate și de conversații, în timp ce-și sorbeau ceaiul chinezesc din cești fragile de porțelan Wedgwood și

ciuguleau delicatese preparate de bucătarul francez. Când valetul o anunță pe Francie, se întoarseră cu toatele, holbându-se la ea, cu penele de la pălării tremurând ca ale unui stol de păsări.

Doamna Brice Leland zâmbi și spuse într-o șoaptă sonoră:

— Măi, măi, uite și scheletul din dulapul familiei Harrison. Punându-și lornionul la ochi, o privi pe Francie de sus până jos. Un schelet destul de frumos, așa putea spune. Vino aici, fetițo, strigă ea, fluturând imperios din mână și încruntându-se când Francie se împiedică de covorul turcesc. Stai lângă mine, Francesca, am vrea să te cunoaștem mai bine. În definitiv, tatăl tău ne-a rugat să te ajutăm și noi ne-am dat toată silința. Trebuie să spun că faci cinste numelui Harrison, și am să-i spun asta tatălui tău.

— Vă mulțumesc, doamnă, roși Francie, strângându-și ceașca și farfurioara și refuzând un sandwich subțire ca foaia de hârtie, pentru că se temea să nu-l scape și, în plus, era atât de agitată, încât era sigură că avea să se înece cu el.

Nu știi cum trecu prin următoarele patruzeci și cinci de minute de întrebări și răspunsuri politicoase, dar probabil că reușise cu bine, pentru că toate îi zâmbiră când plecă, iar una dintre doamne îi spuse:

— Draga mea, mâine dau un ceai pentru fata mea. De ce n-ai veni și tu, să cunoști niște fete de vârsta ta?

Fusese spus cu bunăvoință, dar ideea de a cunoaște fete de vârsta ei umplea inima lui Francie de groază și știa că avea să fie îngrozitor.

Fu mai rău de atât. O, arăta ca și ele, în rochia roz cu mâneci bufante și cu funde pe umeri; ca și ele, stătea cu gleznelor elegant încrucișate; ca și ele, vorbea liniștit și politicos. Dar ea nu știa ce știau ele, nu avea idee despre ce sau despre cine vorbeau ele atât de vesele. Nu știa nimic despre școlile, stațiunile, casele, prietenii și petrecerile lor. Se simțea ca un vizitator de pe o altă planetă, fiind conștientă că și ele credeau la fel; vedea asta în privirile lor furișe și în zâmbetele lor pe jumătate ascunse; o ardea umilința șoaptelor secrete ori de câte ori capetele tinere, strălucitoare, bine coafate, se aplecau unul către altul.

Cu toate acestea, nu se primi nici un refuz la supeul și balul date de Harmon Harrison pentru fiica sa, Francesca, săptămâna următoare, pentru că până atunci întreg San Francisco, cu excepția lui Francie, aflase că milionarul era în căutarea unui soț pentru fiica sa răătăcită.

Casa era într-o nebunie de pregătiri de zile în șir; parchetul sălii de bal fusese lustruit de zeci de ori și dat cu cretă franțuzească, imensele candelabre de cristal fuseseră curățate și li se aprinseseră lumânările, în jurul pilaștrilor de marmură fuseseră atârinate ghirlande de trandafiri roz, aceiași trandafiri care acopereau fiecare palmă de loc liber. Mesele pentru bufet gemeau sub greutatea lebedelor de gheață, sculptate și acoperite cu caviar, și gigantice cornuri ale abundenței, tăiate în gheață, adăposteau homari proaspeți. Mai erau duzini de farfurii de argint strălucitor cu cărnuri fripte, munți de sparanghel proaspăt, turnuri de struguri, piersici și smochine de seră, platou după platou de gâteaux, torturi, patiserie, sufleuri delicate și

jeleuri colorate. Se făcuse o fântână arteziană din care curgea șampanie, și duzini de chelneri suplimentau personalul obișnuit al casei.

Harry, în vârstă de cincisprezece ani, fusese chemat acasă de la școală și stătea alături de tatăl său și de Francie, așteptând să-și întâmpine oaspeții în holul de marmură. Era deja la fel de înalt ca Francie, avea umeri largi și era o versiune mai tânără a tatălui său. Și, la fel ca tatăl său, nu-i vorbea lui Francie.

Rochia ei era făcută din nenumărați metri de dantelă albă, delicată, pusă peste o duzină de jupoane de tafta roz, tivite cu panglici subțiri, de catifea roz. Ciorapii erau din mătase albă, iar mănușile din piele albă de vițel, încheiate cu zeci de nasturi din satin. Părul blond îi era strâns în vârful capului și prins cu o tiară de diamante și purta la corsaj un buchețel de trandafiri roz.

Josh Aysgarth își spuse că arăta ca o prințesă din povești. Josh era unul dintre chelnerii angajați special pentru seara balului, iar treaba lui era să le ofere oaspeților șampanie, dar nu-și putea lua ochii de la miss Francesca Harrison. Era un vis de neatins pentru un băiat ca el, de-abia coborât de pe vaporul venit din Anglia și fără un ban în buzunar.

El și Sammy fuseseră norocoși când găsiseră slujba aceea, pentru că altfel ar fi făcut foamea și nici unuia din ei nu-i plăcea asta. Dar nu-și putea lua ochii de la fată și era uluit, pentru că ar fi putut jura că e înspăimântată; fața ei era foarte palidă, iar ochii albaștri erau imenși. Se întrebă ce o putea speria – avea tot ce și-ar fi putut cineva dori: frumusețe, bogăție, o casă minunată și o familie devotată.

— Ai face bine să-ți iei ochii de la ea, îi șopti Sammy Morris cu gelozie, când trecu pe lângă el, balansând o tavă de argint cu pahare. E prea bogată pentru tine.

— Și o pisică se poate uita la o regină, nu? replică Josh, știind că, de fapt, Sammy avea dreptate.

Cei care participară la balul Harrison aveau să și-l amintească până la sfârșitul zilelor. Mai târziu, aveau să vorbească despre el în șoapte șocate, spunându-și unul altuia că de atunci era evident că Francie Harrison călca pe scândură putredă.

Stătu acolo, între puternicul său tată și frumosul său frate, arătând minunat în dantelă albă, cu trandafiri și cu tiara de diamante a mamei sale. Își salută oaspeții fără nici un zâmbet pe fața palidă. Se așeză, înghețată de spaimă, în capul mesei și nici o înghițitură de mâncare sau un strop de vin nu îi trecu de buze. Păru îngrozită când deschise balul la brațul tatălui său, și apoi bătrânul conte von Wurtheim dansă cu ea. De fapt, contele o monopoliza – doamna Brice Leland avu grijă de asta. Desigur, acesta era destul de bătrân ca să-i poată fi bunic și toată lumea știa că nu are nici un ban, dar avea un titlu și moșii imense în Bavaria. Toată lumea râdea cinic și multe sprâncene se ridicaseră – era evident că doamna Brice Leland făcea pe pețitoarea. Toată lumea vorbea despre asta. Apoi, cineva comentă pe această temă puțin cam tare.

— Toată lumea știe că Harrison încearcă să-și mărite fata nebună și că dă un milion de dolari doar ca să scape de ea.

Culoarea pieri de pe fața lui Francie; deveni albă ca varul, apoi cenușie, și cu un strigăt de spaimă își adună fustele și fugi din sala de bal. Oamenii se dădeau înapoi din fața ei ca apele Mării Roșii, privind-o uimiți cum fuge. Tatăl ei se duse după ea, iar doamna Brice Leland îl urmă, dar se întoarseră imediat înapoi. Se părea că nu reușiseră s-o găsească. Balul continuă normal, cu toată lumea prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic, dar toți erau atenți și așteptau să vadă ce avea să urmeze.

Apoi fratele ei veni în grabă și toată lumea îl văzu spunându-i ceva tatălui său. Fu rândul lui Harmon Harrison să pălească, numai că de data aceasta toți știau că de furie. Ieși din sală, încercând să-și păstreze demnitatea, dar arăta ca și cum s-ar fi pregătit să ucidă pe cineva. Și aproape că o și făcu când o găsi pe balcon, plângând în hohote în brațele unui foarte frumos și tânăr chelner.

Și, în timp ce la parter continua balul prin care i se sărbătorea debutul, Francie fu din nou încuiată în camera ei. Se trânti pe pat, cu obrajii arzând de umilință, lovind pernele cu pumnii. După o vreme, se ridică și se așeză în fața oglinzii privind-se, „fiica cea nebună”, îmbrăcată în tot acel lux inutil și cu o etichetă invizibilă prinsă pe umăr, pe care scria „Un milion de dolari”. Tatăl ei o umilise în fața lumii întregi. Toată lumea, în afară de ea, știuse că voia să scape de ea, toată lumea știuse că el o considera nebună, rea și nedemnă să apară în societate. Iar ea tocmai dovedise că tatăl ei avea dreptate.

Cu un strigăt de disperare își smulse din păr superba tiară de diamante și o aruncă de perete. Sfâșie minunata rochie de dantelă și rupse jupoanele de mătase, călcându-le în picioare. Aruncă mănușile de piele, pantofii de satin brodat, corsetul strâmt și, hohotind și blestemându-și tatăl, se privi din nou în oglindă, pe jumătate goală, cu părul lung și blond în dezordine, cu fața palidă de furie și cu ochii umflați de plâns.

„Asta sunt eu, își spuse, nu o păpușă gătită pentru a fi dată unui bărbat bătrân și cu titlu, care nu mă vrea pe mine – vrea numai banii tatei.”

Apoi se aruncă din nou pe pat și izbucni în plâns.

Când nu mai avu lacrimi și prima furie și prima durere îi trecură, își aminti de bietul chelner care-o ajutase. El o apucase de braț când alerga orbește prin hol și o dusesse pe terasă. Tremura atât de tare, încât îi clănțăneau dinții, și el își scosese jacheta și i-o pusese pe umeri. Apoi o îmbrățișase și o ținuse strâns.

— E în regulă, îi spusese el blând. E în regulă, domnișoară. Nimic nu poate fi chiar atât de rău. Știu, pentru că și eu am trecut prin asta. Doare doar o vreme, dar apoi trece. Haideti, domnișoară, nu mai plângeți și spuneți-mi ce s-a întâmplat. Poate vă pot ajuta.

Dar ea se mulțumise să dea din cap, prea înecată de lacrimi și de umilință, ca să poată vorbi. El o ținuse în continuare în brațe, mângâindu-i părul și vorbindu-i liniștitor, până când lacrimile încetară și ea ridică ochii spre el și-l văzu cu adevărat pentru prima oară.

Avea părul la fel de blond ca ea, iar ochii îi erau închiși la culoare și aveau gene lungi. Avea un nas fin și drept ca al unei statui antice și sprâncene bine desenate. Era atât de frumos, iar zâmbetul și expresia lui erau atât de blânde, încât i se părea că se uită la un înger.

— Cine ești? murmurase ea, depărtându-se puțin.

— Nimeni, replicase el. Doar un chelner.

Din ochi îi izvorâseră lacrimi de simpatie și spusese cu amărăciune:

— Și eu tot un nimeni sunt.

— Francesca!

Se întorsese și văzuse fața șocată a doamnei Brice Leland și a tatălui ei, apoi fusese smulsă din brațele salvatorului ei, pe care tatăl ei îl lovea. Era întins pe jos, iar tatăl ei îl lovea și-l înjura și apoi se întorsese către ea. O apucase de braț și o târâse pe scara de serviciu, înapoi în camera ei. Cu un brânci o aruncase la podea, șoptindu-i cu un ton de gheață:

— Nu ești demnă de societatea civilizată. Ești o ne bună, o târfă, o stricată... O să am grijă să fii închisă pentru totdeauna.

Apoi trântise ușa și răsucise cheia în broască, iar ea înțelesese ce voia să facă. O, nu, n-ar fi închis-o acolo, să fie mereu pata ascunsă de pe numele Harrison. Nu, avea s-o ducă la azilul de stat de lângă San Jose, unde erau închiși oamenii cu adevărat nebuni. Iar după aceea, el și Harry nu aveau s-o mai vadă niciodată. Nimeni nu avea s-o mai vadă vreodată. Ar fi fost ca și moartă.

Îngrozită, se repezise la fereastră cu gratii și privise afară în noapte. Luna răsărea din ceață, iar din sala de bal răzbăteau fragmente de melodii. În curte, câțiva servitori pierdeau vremea la o țigară, iar un cal necheza în grajduri. Își aminti ochii triști și uimiți ai lui Princess când tatăl ei îi pusese pistolul la tâmplă, și își dori s-o împuște și pe ea. Dar știa că n-o s-o facă. Avea s-o bată. Și de asta nu avea cum să scape.

Fu chemată în biroul tatălui ei la ora șapte dimineața. Harmon era ca de obicei imaculat îmbrăcat, proaspăt bărbierit și mirosea vag a colonie. Stătea lângă birou, așteptând, cu vechea lesă în mână. Ochii lui erau ca niște bucăți de gheață când îi spuse:

— Știi ce trebuie să faci.

Francie stătea dreaptă și liniștită lângă ușă. Își spălase ochii plânși, își pieptănase părul și și-l legase cu o panglică și purta vechea ei rochie de culoare închisă. Pregătise cu grijă ce avea de spus, dar acum, când venise timpul să spună, era îngrozită. Trase aer adânc în piept: acum ori niciodată.

— Nu, tată, spuse calm. Nu mai sunt copil. N-ai să mă mai bați.

Expresia lui implacabilă nu se schimbă.

— Apleacă-te peste scaun, Francesca, spuse el.

Ea îl privi cum își lovea palma cu cureaua de piele; era ca și cum ea n-ar fi spus nimic.

— Nu, spuse ea tare. Ți-am spus, n-ai să mă mai bați niciodată.

El închise ochii ca și cum ar fi încercat să se controleze, apoi fața i se dizolvă într-o mască de furie și ură și apucând-o de păr o târî prin cameră. O trânti pe scaun, ridică cureaua și o lovi cu toată puterea. Ea urlă, dar el o lovi

iar și iar, fiecare lovitură mai tare decât cea dinainte, într-o frenezie de furie, până când țipetele ei încetară și se prăbuși, în stare de șoc, la podea.

El rămase în picioare lângă ea, răsuflând greoi, ținând cureaua însângerată în mână, cu o expresie de dispreț. Apoi se îndreptă din nou către biroul său, puse cureaua în sertar, își îndreptă cravata, își netezi părul și se îndreptă spre ușă. Maitland aștepta în hol. Avea o față lipsită de expresie. Stăpânul său îi spuse s-o cheme pe domnișoara James și s-o ducă pe miss Francesca în camera ei; el pleca la birou.

Guvernanta păli când o văzu pe Francie zăcând inconștientă pe covor, cu rochia în zdrențe și cu spatele gol și plin de sânge. Ochii ei îngroziți îi întâlniră pe ai lui Maitland și spuse:

— N-am mai văzut așa ceva. Fata are nevoie de un doctor.

Maitland spuse:

— E nebun de furie. Data viitoare o va ucide. S-o ducem la mânăstire. Surorile Milei o vor îngriji și acolo o să fie la adăpost de el. O să povestesc despre asta în camera servitorilor și apoi plec, și cine vrea poate să vină cu mine. Nu mai vreau să lucrez pentru cineva atât de crud ca Harmon Harrison, oricât de important ar fi el și oricât de bun ar fi salariul.

Domnișoara James încuviință din cap.

— Aduc o pătură pentru ea, domnule Maitland, și după ce o ducem la mânăstire plec și eu. Nu stau aici să-i înfrunt mânia.

CAPITOLUL 9

Câteva săptămâni după balul Harrison, Maitland se opri la Barbary Saloon de pe strada Pacific, unde lucra Josh. Purta o jachetă și pantaloni de tweed și la început Josh nu-l recunoscă, fără costumul de majordom. Dar Maitland îl recunoscă pe Josh după fața plină de vânătăi.

— Se pare că Harmon Harrison a făcut o treabă destul de completă cu tine, spuse el, uitându-se la bandajul de la cap, la ochiul vânăt și la gura umflată.

Josh puse o halbă de bere în fața lui pe tejgheaua de lemn și ridică indiferent din umeri.

— Aproape că a omorât-o și pe fiica lui, adăugă Maitland, luând un gât de bere.

— Pe fiica lui? Dar e doar un copil și n-a făcut nimic rău... doar a plâns, asta-i tot...

— Știu că n-ai făcut decât s-o ajuți, băiete, dar ea l-a făcut de râs în fața cremei societății din San Francisco. Harrison urăște toate femeile, iar pe ea mai mult ca pe oricare alta. E închisă de ani de zile și s-a răspândit zvonul că din cauză că e dificilă, e puțin nebună. Dar el a angajat oameni care s-o învețe să se poarte în lume, a îmbrăcat-o și a anunțat că îi dă o zestre de un milion de dolari oricărui purtător de titlu aristocratic care vrea s-o la. Ea a auzit vorbindu-se despre asta și bineînțeles că s-a supărat și a fugit. Iar acum toată lumea știe că a fost găsită în brațele unui chelner. Și se mai știe că Harrison s-a înfuriat atât de tare, încât a bătut-o crâncen și chiar acum este pe moarte.

Josh îl privi, șocat.

— Nu poate fi adevărat, nici un tată nu poate face așa ceva.

Maitland încuviință din cap.

— Ba e adevărat. Chiar eu am dus-o la Mănăstirea Milei. Surorile au grijă de ea, dar nu sunt prea multe speranțe. Harrison le-a donat niște bani, dar nu s-a dus niciodată s-o vadă. Și l-am auzit spunându-i fiului lui că n-o s-o mai lase niciodată să mai pună piciorul în casa lui. Asta, dacă trăiește.

— Dacă moare, nemernicul ar trebui spânzurat, explodează Josh, izbind cu pumnul în tejghea.

Maitland îl privi cu cinism în timp ce-și golea paharul. Clătină din cap.

— Nu în orașul ăsta, tinere. Harmon Harrison e bogat și puternic și conduce San Francisco. Oamenii ca el fac legea. Țtia ca noi trebuie s-o respecte.

— E numai vina mea, spuse Josh, punându-și haina. Mă duc chiar acum s-o văd... la Mănăstirea Milei, ai spus...

— N-or să te lase să intri, băiete, îl avertiză Maitland, dar el ieșise deja pe ușile batante ale cârciumii.

Surorile Milei era un ordin dedicat îngrijirii celor săraci și bolnavi, iar mănăstirea era o clădire de stuc, mică și albă, pe strada Dolores. Zidurile care o înconjurau erau înalte, iar porțile grele, de lemn, tăiau orice legătură cu lumea din jur, dar asta nu-l opri pe Josh. Trase cu insistență de clopotul de la intrare, tropăind de frig, așteptând nerăbdător să răspundă cineva. Trase din nou și auzi clopotul sunând undeva departe. Urmă sunetul de pași pe pavajul de piatră și apoi se deschise o ferestruică în poartă și o călugăriță, pe jumătate ascunsă sub vălul alb apretat, se uită atent la el.

— Am venit s-o văd pe Francesca Harrison, îi spuse el. Trebuie s-o văd.

— Domnișoara Harrison nu primește vizite, spuse călugărița, aproape în șoaptă.

— Dar pe mine o să vrea să mă vadă, strigă el.

— Sunteți o rudă?

— Rudă? Da, sigur, minți el, disperat.

— Nici o rudă nu este primită s-o vadă, spuse ea cu fermitate, dând să închidă ferestruica.

— Nu, nu, vă rog, așteptați. Josh împinse ferestruica. Nu înțelegeți. Sunt - sunt logodnicul ei. Vedeți, o iubesc și mă iubește și ea. Nu poate să moară, n-o s-o las să moară. Nu, fără să mă vadă, vă rog, soră, vă implor...

Văzu nehotărârea pe fața ei și adăugă repede:

— Fata trebuia să fie soția mea. Cum îmi puteți interzice s-o văd?

— Vă rog să așteptați un minut, spuse ea, întorcându-se să plece.

Josh ascultă sunetul pașilor ei pe podelele de piatră, apoi începu să se plimbe în sus și-n jos, legănându-și brațele. Noaptea de februarie era rece, iar el nu avea palton. Haina lui de tweed era roasă până aproape de urzeală, în pantofi îndesase ziare ca să nu-i înghețe picioarele, iar în buzunare avea exact cinci dolari. Dar nimic din toate acestea nu conta; frumoasa Francie era pe moarte și el știa că trebuie s-o salveze.

O auzi pe călugăriță întorcându-se și privi nerăbdător prin ferestruică.

— Maica Superioară spune că puteți intra, spuse ea, descuind porțile masive. Vrea să vă vorbească.

Scoțându-și pălăria, o urmă prin curtea pavată cu piatră și intrară într-o anticameră.

— Maica Superioară vă roagă să așteptați aici. Vine imediat.

Călugărița dispăru pe o altă ușă și Josh începu să se plimbe nerăbdător prin cameră. Aceasta era mică, avea pereți văruiți și o podea acoperită cu plăci inegale de teracotă; mobila se compunea dintr-o masă simplă de stejar și două scaune cu spătar de lemn. Pe unul din pereți atârna o sculptură superbă a Crucificării. Unica fereastră era atât de sus, încât nimeni nu putea privi prin ea, iar camera era la fel de rece ca noaptea de afară. Gemu, gândindu-se la Francie Harrison care stătea în acest loc rece; o fată ca ea avea nevoie să se afle undeva unde era căldură, lumină, viață. Și era numai vina lui. Se gândi la sora sa, acasă în Yorkshire, și-și dori ca ea să fi fost acolo. Da, Annie ar fi știut s-o îngrijească cum trebuie, i-ar fi dat supe hrănitoare, ar fi făcut focul și i-ar fi înfocat pernele. Annie ar fi pus-o pe picioare cât ai clipi din ochi.

— Bună seara.

Se întoarse uimit; n-o auzise pe Maica Superioară intrând. Ca și cealaltă călugăriță, purta o sutană lungă, cenușie, și un văl alb apretat care-i acoperea fața. De cordonul de sfoară atârnavă un rozariu de os și un mănunchi de chei de argint, iar la gât purta o cruce simplă de aur.

— Vreți s-o vedeți pe domnișoara Harrison? spuse ea, cu o voce atât de joasă, încât se chinuia s-o audă.

— Da, doamnă - ăă, Maică Superioară. Vedeți, eu știu ce s-a întâmplat, știu prin ce a trecut. O iubesc, Maică Superioară, și cred că o pot ajuta.

— Îmi pare rău să vă spun, dar domnișoara Harrison e pe moarte. Noi credem că trebuie lăsată să moară în pace. Nici chiar tatălui ei nu i se permite să intre.

— Tatăl ei! explodă Josh, strâmbându-se de dispreț. Păi el e cel care aproape a omorât-o.

Ea îl privi în tăcere pe sub vălul alb, apoi spuse:

— Cum credeți că o puteți ajuta, domnule...?

— Aysgarth. Josh Aysgarth. Apoi completă grăbit: Cu dragoste. Cu dragoste curată. Cum ne-a dăruit și nouă Domnul.

Se lăsă din nou tăcerea. Josh își privi mâinile vinete de frig. Apoi ea spuse:

— Foarte bine, domnule Aysgarth. Domnul ne-a dăruit dragoste. Sunt de acord că trebuie să încercăm. Vă rog să mă urmați.

El o urmă nerăbdător pe coridoarele întunecoase, până într-o cameră plină de paturi cenușii de spital, așternute cu păaturi viu colorate. Numai două paturi erau ocupate; într-unul era o femeie bătrână care dormea, iar în celălalt un băiețel de vreo doisprezece ani, cu fața roșie de febră și cu ochii mari întunecați de durere. Un paravan despărțea o parte a camerei de rest, iar Maica Superioară îl invită să o urmeze dincolo de el. Iar acolo, palidă și nemișcată ca moartea, pe patul mic de fier, zăcea Francesca Harrison.

O călugăriță tânără, cu capul aplecat asupra rozariului, stătea de veghe lângă ea, iar singurul sunet din cameră era răsuflarea chinuită a lui Francie. Instinctiv, Josh căzu în genunchi și-și împreună mâinile într-o rugăciune tăcută, neîndrăznind să se uite la Francie. Când o făcu, văzu că moartea o învăluisese deja în haina ei. Îi tunseseră părul blond și lung, ca să nu-i mărească febra, sub ochi avea umbre albastre-cenușii, obrajii îi erau supti, iar buzele fără viață tremurau de efortul de a respira. Mâinile osoase și nemișcate îi erau așezate pe piept ca și cum ar fi fost deja în sicriu.

Impulsiv, Josh întinse mâna și-i luă palma într-a lui; era rece ca gheața, dar putea simți bătaia înceată și nesigură a pulsului și-și dădu seama că încă se mai agăța de viață.

— Francie, șopti el, de parcă s-ar fi temut să nu-i tulbure somnul. Francie, am venit să te ajut. Îmi pare rău că te-au rănit, Francie, dar îți promit, pe cinstea mea, nimeni n-o să-ți mai facă vreodată rău. O să am grijă de tine, pe cuvântul meu de onoare.

Rămase multă vreme vorbindu-i, dar nu primi nici un răspuns și după vreo oră o lăsă să doarmă liniștită.

Se duse s-o vadă în fiecare zi, de două ori pe zi când putea, dimineața devreme, înainte de a se deschide barul, întorcându-se din nou înainte de schimbul de noapte. Dar era mereu la fel. Ea zăcea nemișcată, ca moartă, cu ochii închiși în fața unei lumi care o ura, cu buzele pecetluite împotriva unei lumi care n-o înțelegea, cu trupul chinându-se să scape dintr-un loc unde nu era dorită. Josh știa că Francie voia să moară, o simțea dorindu-și eliberarea și nu știa ce să facă, așa că-i vorbea, o ținea de mână, îi mângâia cu blândețe fața în timp ce-i murmură la ureche, povestindu-i despre el însuși.

— Când o să te faci bine, Francie, o să te duc la mine acasă. N-ai văzut niciodată ceva atât de frumos ca mlaștinile din Yorkshire, fetița mea, și oile prin văi; cea mai bună lână din lume, toată țesută în fabricile noastre din Yorkshire...

Se opri, amintindu-și brusc motivul pentru care trebuise să vină la San Francisco, apoi oftă adânc și adăugă:

— Da, poate într-o zi, Francie, o să te pot duce acolo. Când o să mă pot întoarce acasă.

În fiecare seară, Sammy îi spunea că e un prost.

— Abia dacă o cunoști, îi spunea el, bându-și berea și aplecându-se peste tejghea, ca Josh să-l poată auzi mai bine. E izvor de necazuri, fata aia. Deja te-a costat slujba și o bătaie. Nu-ți ajunge? Dacă moare, tatăl ei o să vină să ceară trupul, iar dacă trăiește - ceea ce e puțin probabil - o să vină s-o ia acasă și o să se asigure că nu-i mai face necazuri. Tu cauți necazul cu lumânarea, Josh Aysgarth, cum ai făcut întotdeauna.

Sammy trânti amenințător paharul gol pe tejghea, privind la Josh, în timp ce-și încheia haina, pregătindu-se pentru noaptea rece și ploioasă.

— Ai face bine să asculți de mine de data asta, Josh Aysgarth, pentru că știi ce se întâmplă altfel. Îți amintești ultima oară?

Josh îl privi îndepărtându-se furios, întrebându-se cum se făcea că ei, care erau atât de diferiți, fuseseră cei mai buni prieteni toată viața. Îl iubea

pe Sammy, dar, oricât de buni prieteni ar fi fost, erau fapte legate de el, pe care Sammy nu avea să le înțeleagă niciodată.

Cu toate acestea, Sammy avea dreptate, se gândea el, ștergând petele de bere de pe tejghea; domnul Harrison nu avea s-o lase pe fiica sa în pace, chiar dacă ea trăia.

— Iar visezi cu ochii deschiși, Josh? strigă supărat patronul, din celălalt capăt de cameră. Păi, ți-o spun eu, asta-i ultima oară. Dă-i drumu' și servește clienții, sau zbori înapoi pe stradă, de unde-ai venit.

Îndemnat de amenințare, Josh își reluă munca, dar vorbele lui Sammy îl urmăreau și-și aminti ce se întâmplase ultima oară când îi ignorase sfatul și făcuse cum îl tăiașe capul. Îl trecu un fior amintindu-și de evadarea lor, de groaza fugii prin noaptea întunecată și ploioasă. Cu Sammy, promițând să-l ajute. Dacă n-ar fi fost Sammy, n-ar fi fost acum aici, n-ar fi fost nici măcar în viață. Și n-ar fi întâlnit-o niciodată pe Francie. Îi datora totul celui mai bun prieten al său, Sammy Morris.

Francie știa că este imposibil să deschidă ochii. Părea să plutească într-o ceață albă, luminoasă, populată de foșnete blânde și de murmurul alinător al unor voci, ca vântul prin plopul de la fermă. Își spuse că poate era acolo, înapoi la fermă, cu mama ei, cu iapa roșcată și cu Princess. Era atâta pace, până când se mișcă și durerea explodă în ea, chinuitoare ca un cuțit ascuțit. Apoi auzi pe cineva țipând și-și dădu seama că era ea însăși. Când durerea se potoli, rămase suspendată în timp, cu ochii strâns închiși, în siguranță în propria sa lume liniștită și albă.

Auzi voci blânde chemând-o pe nume.

— Francie, draga mea, spuneau vocile, deschide ochii. E o zi atât de frumoasă, Francie. Privește ce soare e.

Și deseori auzea voci care se rugau pentru ea, cerându-i bunului Dumnezeu să-i dea puterea și curajul de a înfrunța din nou viața. Dar ea nu voia să înfrunte din nou vechea ei viață; îi plăcea aceasta. În propria ei lume nu erau voci aspre, nu exista cruzime, ură sau durere. Era un vis plin de pace, unde ar fi vrut să rămână pentru totdeauna. Apoi, într-o zi, în loc să audă șoaptele femeilor, recunoscă o voce de bărbat.

— Francie, spunea vocea, sunt Josh. Sunt chelnerul care te-a ajutat. Am venit să te văd. Deschide ochii, Francie, și uită-te la mine.

Josh, Josh, Josh... răsuna numele în mintea ei. Apoi nu se mai gândi, pentru că nu voia să-și amintească ce se întâmplase.

Își simțea pleoapele atât de grele, de parcă cineva i le-ar fi ținut închise, punând bănuți pe ele - cum se face cu oamenii morți. Poate că era moartă și nu va mai putea deschide ochii niciodată... dar atunci nu l-ar putea vedea pe Josh.

Greutatea se ridică brusc de pe ochii ei și ea îi deschise încet. Fu ca ridicarea unei cortine la teatru. Lumina zilei o duru ca o lovitură; nu erau decât forme vagi, voci fără legătură. Apoi vederea i se limpezi și în fața ochilor îi apără o figură. Fața frumoasă a îngerului cel bun.

— Josh? murmură ea.

— Lată-te, fetiço, spuse el, zâmbindu-i ușurat. Credeam că te-am pierdut.

Apoi îi luă mâna într-a lui și i-o sărută.

CAPITOLUL 10

Francie începu să se însănătoșească; culoarea îi reveni în obraji, începu să se îngrașe și devenea în fiecare zi mai puternică. Călugărițele zâmbeau când îi vedeau privirea nerăbdătoare cu care-l aștepta pe Josh și felul în care întindea mâna după a lui – mâna care fusese salvarea ei, care o adusese înapoi de acolo de unde nimeni, nici chiar doctorii, n-o puteau întoarce.

— Tânărul a avut dreptate, șopteau călugărițele. Dragostea, pe care ne-a dăruit-o Domnul, a făcut minunea.

Josh venea în fiecare zi. Când lua leafa îi aducea cadouri, un buchețel de violete, o piersică perfectă de seră, ciocolată.

— Nu trebuie să cheltuiești bani pentru mine, îl certa Francie, ai nevoie de ei pentru tine.

Dar el zâmbea cu zâmbetul lui dulce, îi lua mâna și i-o săruta blând.

Sărutul inocent o făcea să se înfioare; în toți anii de când murise mama ei n-o sărutase nimeni și uitase ce însemna căldura dragostei. Ar fi vrut să-l ia în brațe cum făcea cu Princess, să-l mângâie cum o mângâia pe Blaize, iapa roșcată; acestea erau singurele ei experiențe afectuoase, pe care le avusese în viața ei însetată de dragoste, și nu cunoștea altele.

Dar când el pleca, pe frunte îi apărea o încruntare de îngrijorare; călugărițele îi spusese că într-o săptămână avea să fie destul de sănătoasă ca să poată pleca. Dar unde să se ducă? Ce să facă? Nu avea casă și nu avea bani. Singurul ei prieten pe lume era Josh și știa cât de tare se străduia el să trăiască de pe o zi pe alta.

A doua zi, pe când se plimbau prin curtea mănăstirii, Francie îi spuse hotărâtă:

— În curând o să plec de aici. Trebuie să-mi găsesc o slujbă.

El clătină din cap.

— Femeile ca tine nu muncesc, Francie. N-ai fost crescută pentru asta. Zâmbi gândului: Pun pariu că în viața ta n-ai fiert un ou.

— Dar pot să învăț, nu? replică ea. Aș putea să lucrez la bucătărie, să învăț să gătesc, să servesc la masă... orice...

— Nu, nu aici în San Francisco. Nimeni nu i-ar da fiicei lui Harmon Harrison o slujbă.

— Atunci aș putea învăța să fiu infirmieră, ca surorile...

— Dar atunci nu te-aș mai vedea niciodată, Francie.

— Pot măcar să cos și să brodez, asta-i tot ce am făcut în viață...

— Soția mea n-o să muncească într-un atelier, spuse el, cu o tresărire de mânie.

Inima lui Francie se opri o secundă; rămase pe loc și se uită la el.

— Soția ta?

— Da, fetiço, asta am spus.

Francie se dezmetici și spuse cu demnitate blândă:

— Nu trebuie să te simți răspunzător pentru mine, Josh. Pot să mă descurc singură.

El o luă de umeri, privind-o adânc în ochi.

— Dar n-am mai iubit pe nimeni altcineva înainte, Francie. Vreau să am grijă de tine și să te fac fericită.

Deodată, inima ei se umplu de fericire; se simțea ca atunci când era copil și era la fermă, liberă să alege, să strige și să se joace. Nu iubise pe nimeni de când murise mama ei, dar de data aceasta era altfel, o lăsa cu răsuflarea tăiată și înfiorată. Iar când Josh se aplecă și o sărută blând pe buze, nu-și dorea decât ca sărutul să nu se termine niciodată.

Când Josh veni s-o ia pe Francie acasă, săptămâna următoare, ea purta o rochie cafenie, de lână, donată de o societate de binefacere, și o bocceluță cu câteva alte nimicuri. Singurul lucru care era al ei erau ghetetele pe care le purtase când ajunsese acolo. Își acoperise capul cu un șal de lână și Josh îi spuse că arată ca o fată din Yorkshire, care se ducea la lucru.

Maica Superioară îi binecuvântă și apoi strecură în mâna lui Francie o punguță din piele cu câțiva dolari.

— Te rog să primești asta, împreună cu binecuvântarea noastră, și Dumnezeu să-ți lumineze drumul și să te ajute, murmură ea.

Când porțile grele, de lemn, ale mănăstirii se închiseră în urma ei, Francie privi punguța, simțind cât de totală îi era umilirea. Nu avea nimic al el, nici măcar hainele. O cuprinse o furie adâncă, arzătoare și-și jură ca într-o zi să vadă familia Harrison umilită cum era ea acum. Știa că avea să-și urască tatăl până-n ziua morții lui și dincolo de mormânt, în eternitate.

Cârciuma și pensiunea Barbary era o clădire de piatră, cu patru etaje, pe Bulevardul Pacific, la poalele dealului Telegraph. Era așezată între salonul de dans Venus și celebrul bordel Goldrush, așa că afacerea mergea bine, agățând clienți fie în drum spre sala de dans, fie la ieșirea de la bordel. Oricum, bărbații erau flămânzi și însetați și ținând cont și de muncitorii de la piața aflată la câteva străzi depărtare, barul era întotdeauna aglomerat.

Francie zâmbi așteptând pe trotuar ca Josh să plătească taxiul, amintindu-și plimbările ei nocturne, când stătea invidioasă în fața câte unei cârciumi; acum avea să afle ce era acolo cu adevărat. Josh îi luase o cameră alături de a lui și plătitise pentru ea. Francie avea de gând să-i dea înapoi banii din ceea ce avea de la Maica Superioară și apoi, indiferent ce spunea el, avea să caute o slujbă, pentru că nu putea trăi la infinit din mila oamenilor.

— Tu trebuie să fii Francie Harrison.

Surprinsă, se uită la bărbatul tânăr, brunet și voinic care se rezema de ușă. Purta o haină subțiată, cu un fular cafeniu legat la gât și o șapcă plată, în pătrățele, pe care nu se obosi să și-o scoată. Francie zâmbi timid și spuse:

— Iar tu trebuie să fii cel mai bun prieten al lui Josh, Sammy Morris. Mi-a spus totul despre tine.

— Poate că da, poate că nu, replică el, fără să zâmbească.

Francie își spuse că nu părea prea prietenos, dar Josh o luă de umeri și spuse:

— Văd că l-ai cunoscut pe Sammy. După felul cum îi străluceau ochii, Francie își dădu seama că era mulțumit, așa că zâmbi politicos și spuse:

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Sammy.

El strâmbă din nas disprețuitor, imitându-i accentul educat:

— O, ce măreață suntem, nu-i așa? Ei bine, o să trebuiască să coborî cu picioarele pe pământ, domnișoară Francesca Harrison. Aici nu-i tocmai Nob Hill.

— Francie știe asta și nu vrea să fie pe Nob Hill, spuse Josh, împingându-l pe Sammy în casă.

Holul mirosea a mâncare stătută și a mizerie, iar Francie strâmbă din nas când urcară scările fără covoare. Când ajunseră la etajul patru i se tăiase deja răsuflarea și Josh trebui s-o susțină ca să poată urca ultimele trepte. Deschise cu mândrie ușa.

Francie privi camera micuță, înghesuită sub cornișă, cu tavanul mansardat până aproape de podea; era totuși mai mare ca aceea de acasă, iar la fereastra mare, care umplea camera cu lumina zgârcită de martie, nu existau gratii. Se uită la patul dublu de fier, adâncit la mijloc și acoperit cu o cuvertură albă, de bumbac, la masa de toaletă cu un sertar lipsă, la linoleumul cafeniu și la covorul vechi de pe podea, la fotoliul de pluș, roșu cu tapițeria ruptă și la masa prăpădită, cu un vas cu anemone așezat cu grijă în mijloc.

Și își spuse că era perfect. Era luminos și aerisit, iar florile de la Josh o făceau să se simtă acasă. Era amețită de dragoste și fericire și de lungul șir de trepte pe care le urcase.

Josh o privea neliniștit.

— E bine? Știi că ești obișnuită cu o casă mare, dar e tot ce am putut face. Cel puțin e departe de zgomotul cârciumii. Iar eu sunt doar la câteva trepte distanță, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

Francie râse și-l luă de mână.

— Niciodată n-o să-mi fac griji când ești tu în preajmă, Josh.

Sammy Morris îi privea aspru din capul scărilor.

— Eu mă duc la lucru, Josh, spuse el, strângându-și fularul în jurul gâtului și încheindu-și haina. Ne vedem mai târziu.

Și fără o privire către Francie coborî bocănind scările. Francie îl urmări plecând și-și spuse că în mod sigur n-o plăcea, dar Josh îi spuse să nu-și facă probleme, pentru că așa era Sammy.

— E obișnuit să fim doar noi doi aici, înțelegi? Așa a fost mereu, de când eram copii. N-a întâlnit pe nimeni ca tine până acum, dar după ce o să te cunoască, o să te iubească și el.

Francie nu era deloc sigură că avea să fie așa, dar zâmbi învârtindu-se prin noua ei casă.

— O să luăm ceaiul aici, spuse ea, mângâind masa grosolană. Și uită-te ce priveliște. Păi poți să vezi tot orașul de aici.

Priviră împreună păsările învârtindu-se pe cerul metalic de martie, străzile aglomerate, iar Francie spuse:

— Nu mi-ai spus niciodată de ce ai venit la San Francisco. Josh se întoarse cu spatele, fără să răspundă, și ea adăugă grăbită: Nu vreau să fiu indiscretă, numai că pare foarte departe de casă, asta-i tot.

După câteva momente, el răspunse:

— Am venit aici să-mi caut norocul, ca și tatăl meu înaintea mea.

— Tatăl tău?

— Da, Frank Aysgarth. A venit aici acum treizeci de ani, pentru același lucru. Mama și tata erau săraci. Niciodată n-au existat prea mulți bani în familia Aysgarth, numai mătușa Jessie a avut, și doar prin căsătorie. Ea i-a lăsat o sută de lire surorii mele, Annie, iar Annie mi i-a dat mie și lui Sammy ca să venim aici.

Josh îi spuse povestea mamei și a tatălui lui, cât de săraci fuseseră și cum tatăl lui venise la San Francisco și făcuse avere.

— Oricum, încheie el, asta-i povestea pe care mi-a spus-o Annie. E o fată tare bună, adăugă cu căldură. A fost mai bună ca o mamă.

Francie se ridică de pe pat, unde se așezase ca să asculte istoria lui. Îl îmbrățișă și spuse:

— Mi-ai spus totul despre tine, așa că acum te cunosc cu adevărat și mă cunoști și tu. Râse: O să fim exact ca mama și tatăl tău, o să muncim din greu, ca într-o zi să avem propriii noștri copii, și o casă ca Ivy Cottage.

Zilele lui Francie căpătară curând un ritm al lor: Josh fugea sus s-o trezească la ora zece cu un sărut, o cană cu cafea și pâine caldă de la brutăria de peste drum. Insista ca ea să stea în cameră și să se odihnească până când își termina corvoada de prânz la bar, dar întotdeauna apărea la ușa ei la ora mesei, cu o farfurie cu tocană irlandeză sau altă mâncare, în funcție de ce mâncare primea de la cârciumă în ziua aceea. Iar la ora trei când i se termina schimbul ea îl aștepta. Josh îi cumpărase o eșarfă de mătase de un albastru frumos, ca să-și acopere părul tuns; se înfășura în șalul gros ca să se apere de vântul aspru de primăvară și explorau orașul, întotdeauna atenți să nu se ducă prin locuri unde Francie ar fi putut fi recunoscută.

Îi arată un oraș în care ea locuise toată viața, fără să-l vadă; urcau pe Telegraph Hill și priveau cum se ridică ceața de deasupra oceanului, rostogolindu-se către ei, învăluindu-i ca într-un giulgiu lipicios și alb; râzând, își acopereau urechile când vasele de pe ocean trăgeau semnalele de alarmă. Se plimbau cu tramvaiul sau cu feribotul și râdeau de focile care se jucau pe stâncile de lângă Cliff House, sau priveau valurile spărgându-se pe plajă. Admirau magnificul Palace Hotel, cel mai mare din America, cu holul lui înalt de șapte etaje, cu cele șapte mii de ferestre care dădeau spre oraș și cu barul lung de treizeci de picioare.

Uneori, Josh zâmbea ascultând-o pe Francie sporovăind despre descoperirile lor, dar alteori mergea tăcut alături de ea, cu ochii în pământ, pierdut într-o lume doar a lui.

— S-a întâmplat ceva? întreba ea temătoare, dar el se mulțumea să ridice din umeri și să spună:

— Nimic, fetiço, de parcă ar fi fost un mare efort și numai să vorbească.

Alteori erau în camera ei și el privea momente lungi pe fereastră, cu ochii la fel de lipsiți de expresie ca și cerul plumburiu de afară. Dar erau alte momente când o ținea în brațe și o săruta și toată ființa ei se umplea de bucurie.

Cu toate acestea, fără nici o umbră de îndoială, Sammy Morris n-o plăcea. Sammy lucra pe un șantier, cărând cărămizi în sus și-n jos pe schele toată ziua, și-și petrecea serile la barul de jos, împreună cu Josh. Nu se mai apropiase de ea de când se întâlniseră, în prima zi, dar într-o seară veni la ușa ei. Ea stătea la fereastră privind luminile sclipitoare ale orașului și luna plină, când auzi un ciocănit.

Se repezi veselă la ușă, dar se dădu un pas înapoi, surprinsă să-l vadă pe Sammy. Ochii lui întunecați și sălbatici îi întâlniră pe ai ei. Își scoase șapca și spuse:

— Am venit direct de la lucru. Trebuie să vă vorbesc, domnișoară Harrison.

Ea zâmbi timid.

— Te rog, intră. Nu vrei să-mi spui Francie?

— N-am venit să facem conversație, spuse el abrupt. Am venit să vă spun despre Josh.

— Cred că înțeleg, știi ce importantă e prietenia ta cu Josh.

— Mai importantă ca tine, spuse el cu o privire bruscă și veninoasă. Și chiar mai importantă decât o să știi vreodată, domnișoară Francie Harrison.

Ochii lui întunecați se umpluseră de ură. Se apropie; Francie simțea mirosul de transpirație al hainelor lui de lucru și-i vedea pielea acoperită de praful de ciment și se lipi de ușă, cât mai departe de el. Își dori să fi fost Josh acolo, dar Sammy își alesese bine momentul – Josh nu venea acasă decât peste o oră.

— Josh și cu mine ne iubim, o să ne căsătorim, spuse ea agitată. Dar putem rămâne cu toții prieteni...

Sammy își strânse șapca atât de tare, încât i se albiră încheieturile degetelor. Ar fi vrut să-i lovească fața zâmbitoare.

— Ce-ai făcut tu ca să te consideri prietena lui? rânji el. Nici măcar nu-l cunoști. Nu-l cunoști cu adevărat, ca mine. El nu are nevoie de tine. Nu are nevoie de nici o femeie care să-l sugă ca o lipitoare. Are nevoie de un prieten care să aibă grijă de el, care să-l ajute, care să fie acolo pentru el, orice s-ar întâmpla. Josh nu are nimic să-ți dea.

— Dar mi-a salvat viața...

— Și aproape că și-a pierdut-o pe a lui, făcând asta. Nu ți-a spus ce i-a făcut tatăl tău, nu? Nu, sigur că nu ți-a spus. Probabil că a și uitat deja. Josh întotdeauna uită orice lucru neplăcut. Întreabă-l și o să vezi cum i se tulbură privirea. „Nu”, o să-ți spună, „n-am făcut eu asta, Sammy”, iar tu știi al dracului de bine că da.

— Nu știu despre ce vorbești, șopti ea, înspăimântată. Îl iubesc pe Josh și mă iubește și el, și o să ne căsătorim, asta-i tot.

El se mai apropie un pas și vocea lui deveni o șoaptă amenințătoare:

— Bine, tu ai vrut-o. De ce crezi că a fugit Josh de acasă? De ce crezi că e aici, la San Francisco? Crezi că știi totul despre el, dar pun pariu că nu ți-a spus niciodată asta. Ei bine, o să-ți spun eu. Se ascunde de poliție.

Cizmele lui grele bocăneau pe podeaua de scânduri. Avea pumnii strânși și sprâncenele îi erau încruntate. Lui Francie i se înmuiară genunchii de frică privindu-l și se prăbuși pe un scaun.

— Dar de ce se ascunde Josh de poliție? întrebă ea. Sammy își dădu capul pe spate.

Închise ochii și spuse încet:

— Pentru că Josh Aysgarth e un ucigaș.

Terifiată, Francie se holbă la el. Își spunea că vrea doar s-o înspăimânte și că reușise. Spuse cu voce tremurândă:

— Ești doar gelos, asta-i tot.

El o cântări din priviri.

— Am venit să te avertizez. A ucis deja trei femei, toate tinere și drăguțe ca tine. Le-a înjunghiat. Întinse mâna și-i atinse gâtul: În gât... unde palpită viața. Așa mi-a spus, că e cel mai bun loc. Privi pe fereastră luna mare și rotundă: Și întotdeauna se întâmplă când e lună plină. Ai face mai bine să mă crezi, domnișoară. Harrison. Ai face mai bine să pleci, să dispari din calea lui. N-ai timp de pierdut.

Francie își dădu seama că trebuia să fie nebun și spuse:

— Ce prieten ar spune ceva atât de îngrozitor?

— Un prieten adevărat, spuse el cu amărăciune. Asta-i ceea ce n-o să înțelegi niciodată.

Francie era atât de speriată de el, încât simțea că o să leșine, dar replică:

— N-o să te cred niciodată. Și n-o să-l părăsesc niciodată pe Josh.

Niciodată!

Se prăbuși înapoi pe scaun, cutremurându-se când el făcu un pas spre ea; Sammy avea pumnii strânși și fierbea de furie. Apoi păru să-și vină în fire. Trecu pe lângă ea și ieși.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, strigă peste umăr.

Francie încuie repede ușa, rezemându-se de ea, cu inima bătându-i nebună, apoi se repezi la fereastră și privi luna imensă și palidă care lumina orașul, gândindu-se la ce-i spusese Sammy. Își trecu degetele peste linia delicată a gâtului, lăsându-le să se odihnească în locul unde se simțea pulsul. Acolo le înjunghia, spusese Sammy, acolo era cel mai bun loc.

Se așeză pe pat, înfășurându-se în pătură, înghețată de frică, așteptându-l pe Josh.

Minutele se scurseră încet până la ora unsprezece și când, în cele din urmă, îi auzi pașii pe scări, se repezi la ușă, o deschise și i se aruncă în brațe.

— Ce s-a întâmplat, fetițo? o întrebă el, strângând-o la piept. Tremuri ca o frunză în vânt.

Francie privi în ochii lui blânzi, la fața lui familiară și își dădu seama că ceea ce spusese Sammy era imposibil, dar nu se putu opri din plâns.

Josh o ridică și o duse în pat; se întinse lângă ea și o ținu strâns. Îi mângâie părul scurt și mătăsos, îi sărută lacrimile din ochi, apoi gura, ținând-o din ce în ce mai strâns, până când îl uită pe Sammy Morris. Nu voia decât să rămână mereu în brațele lui.

Mâna lui îi găsi sânul și inima lui Francie se opri. Tremură cât el îi desfăcu încet nasturii și-i sărută trupul gol. Josh o ținea atât de aproape, încât erau aproape un singur trup; afla, în sfârșit, ce însemna să fie iubită.

Părea un lucru atât de firesc să fie în brațele lui, să-și împartă trupurile așa cum își împărțeau gândurile. Francie era tânără și inocentă și mai fericită decât fusese vreodată o femeie, în brațele unui bărbat care o iubea.

A doua zi, Josh urcă fericit scările către camera lui Francie, cu brațele pline de narcise. Bătu nerăbdător la ușă.

— Grăbește-te, Francie, eu sunt, strigă el, zâmbind când îi auzi pașii repezi.

Ea deschise ușa și pentru o clipă nu făcură decât să se uite unul la altul. Josh își spuse că nu mai văzuse o femeie atât de încântătoare – bogăția de păr blond strălucea, ochii de safir străluceau, iar ea îi zâmbea, pe jumătate ezitant, pe jumătate timid. Iar Francie își spuse că nu mai văzuse niciodată asemenea dragoste în ochii cuiva, atâta căldură și blândețe și frumusețe.

— Surpriză! exclamă el, punându-i buchetul în brațe.

— Narcise? Francie își cufundă încântată nasul în ele, inspirându-le parfumul delicat. Florile primăverii. Îl îmbrățișă. Îți mulțumesc, îți mulțumesc atât de mult că mă iubești!

Buzele li se întâlniră într-un sărut lung și când el se desprinse, Francie îl privi timidă.

— N-o să uit niciodată noaptea trecută.

Ridicându-i bărbia cu degetul, Josh o sărută din nou.

— Da. Nici eu. Dar nu pot sta, mă duc la lucru, am întârziat deja.

Ea se rezemă de balustradă, urmărindu-l cum cobora scările. Se opri pe palier ca să-i facă cu mâna și soarele, care trecea prin fereastra murdară a scărilor, îi transformă părul blond într-un halou, iar Francie se gândi cât era de frumos și de bun, și-și spuse că Sammy Morris era cel rău. Zâmbi, întorcându-se în camera sa și văzând narcisele, și hotărî că viața ei era foarte bogată, deși erau atât de săraci.

Prin fereastra deschisă auzea tropăitul copitelor cailor, hodorogeala tramvaielor și strigătele vânzătorilor de ziare, anunțându-și edițiile de seară. Vânzătorii ambulanți își laudau covrigii și alunele prăjite, iar de alături, de la sala de dans, se auzea muzică veselă.

Cusu nasturii la cămășile lui Josh, așteptând să treacă orele până când avea să-l vadă din nou, gândindu-se la copilăria ei lungă și chinuită și la tatăl ei cel brutal. Spusese că vrea să-l vadă mort și nu-și regreta câtuși de puțin cuvintele. O închisese departe de viață, îi furase copilăria și tinerețea, și-l ura cu tot atâta intensitate, pe cât de intens îl iubea pe Josh Aysgarth.

Josh întârzia. Ceasul arată ora patru, apoi cinci, și el tot nu venise. Francie urmări minutele trecând până se făcu ora șase, apoi nu mai putu

suporta. Înfășurându-și șalul în jurul capului, coborî în grabă scările către cârciumă.

Barul era aglomerat; bărbați în costume negre și pălării înalte beau whisky cu bere și citeau ziarele de seară la lumina lămpii cu gaz. Fumul de țigară se învârteja spre tavanul înalt și mirosea a sudoare bărbătească, a rumeguș și a bere. Un grup de femei, de la bordelul de alături, stătea la una din mesele placate cu marmură, strălucitoare în rochiile lor colorate și cu pălăriile cu pene. Când Francie trecu pe lângă ele, mai cerură gin, râzând grosolan, și o femeie solidă, cu un păr exagerat de roșu, o privi de sus până jos și apoi strigă batjocoritor:

— Măi-măi, ce avem noi aici? Orfana furtunii?

Bărbații de la bar se întoarseră să se uite la ea, râzând, și Francie își strânse șalul mai tare în jurul său, privind după Josh. Un bărbat voinic, în cămașă și cu șorț, strigă la ea de după tejghea:

— Mda? spuse el. Ce vrei?

— Scuzați-mă, răspunse ea cu voce mică, dar îl căutam pe Josh.

— Vorbește mai tare, strigă el, nu te aud în hărmălaia asta.

Ea repetă măi tare.

— Îl caut pe Josh Aysgarth.

Clienții se zgâiau interesați la ea, iar barmanul zâmbi complice:

— Josh Aysgarth, da? Păi, l-ai pierdut. A terminat acum câteva ore.

— A terminat? întrebă ea uluită.

— Exact. Prietenul lui, Sammy, a venit să-l ia și au plecat împreună.

Se întoarse spre clienți, iar Francie plecă nesigură.

— Te-a lăsat, nu-i așa? țipă după ea femeia cu păr roșu. Nu pot să-l condamn, după cum arăți. Ia-ți o rochie nouă, scumpo, și niște... își puse mâna la gură și le spuse ceva celorlalte femei, care izbucniră în hohote ascuțite de râs.

Bărbatul cu fața roșie, care se sprijinea de bar, întoarse capul, privind-o gânditor pe Francie care se grăbea spre ușă. Apoi își luă ziarul, îi aruncă barmanului câteva monede și o urmă.

Francie fugi înapoi sus, spre camera pe care Josh o împărțea cu Sammy, și bătu la ușă. Nici un răspuns. Ciocâni din, nou, așteptă îngrijorată, întrebându-se dacă Josh dormea cumva, sau dacă nu era bolnav. Era sigură că n-ar fi plecat fără să-i spună. Nu acum. Ușa era descuiată, iar ea o deschise și se uită înăuntru. Cele două paturi erau făcute, iar fularul cafeniu al lui Sammy atârna pe un scaun. Francie se înfioră. Camera goală părea rece și impersonală; nu îi semăna deloc lui Josh. Se întoarse încet în camera ei. Nu avea nici o idee unde era Josh sau dacă se mai întorcea.

Orele trecură încet, seara se preschimbă în noapte, dar Josh tot nu se întoarse. Auzi strigătele bețivilor pe stradă și muzica de la salonul de dans de alături, și-și aminti cât de fericită o făcuseră de dimineață. Luna strălucea ca un felinar prin fereastră, iar la lumina ei văzu că ceasul arăta ora trei dimineața.

Noaptea fără sfârșit era mai rea decât cele petrecute în singurătate în vechea ei cameră de pe Nob Hill, pentru că pe vremea aceea nu era

îndrăgostită. În lumina lunii, narcisele frumoase, pe care i le dăruise Josh, păreau recuzita unei piese jucate cu ani în urmă, nu doar în dimineața aceea. Închise ochii și rămase nemișcată; viața ei era suspendată până la întoarcerea lui Josh, iar dacă el nu se întorcea, știa că avea să moară.

Luna păli, soarele îi luă locul și din nou strada se umplu brusc de zgomot și de viață. Iar Josh tot nu venise.

Francie stătea nemișcată, ca moartă, pe pat, atât de golită de emoții, încât nu putea nici să plângă. Era ora două după-amiaza și afară vânzătorii de ziare strigau „Ediție specială, ediție specială”. Auzi un alt zgomot, un foșnet ușor în spatele ușii. Sări din pat și deschise ușa, dar nu găsi pe nimeni. Doar un exemplar al ediției speciale despre care strigau copiii pe stradă. Manșeta uriașă anunța știrile: „Femeie ucisă – înjunghiată pe Aleea Barbary Coast.”

Francie închise ochii, prea speriată ca să mai citească. Lăsă ziarul să-i cadă din mână și se prăbuși pe pat, dar privirea îi fu atrasă de îngrozitorul titlu. Iar pe banda albă de deasupra lui era mâzgălit cu creionul: „Să nu spui că nu ți-am spus.”

Citind despre fată, cuvintele îi dansau în fața ochilor: „numai 22 de ani... înjunghiată brutal, cu gâtul tăiat...”

Mâna îi fugi la propriul gât și gemu, amintindu-și fața blândă și zâmbitoare a lui Josh când își luase rămas-bun de la ea cu numai o zi în urmă. Dar Josh nu fusese acasă noaptea trecută. Și se întâmplase exact cum spusese Sammy.

CAPITOLUL 11

O ceață subțire și jilavă urca din golf, înghițind clădirile din port și atingând cu degete reci ferestrele caselor din Nob Hill. Atingea obrații delicați ai femeilor, care se grăbeau către case, pe străzile singuratice, făcându-le să tremure și să privească nervoase peste umăr, de parcă ar fi simțit deja atingerea ucigașului.

Dar Francie dormea somnul epuizării. Nu auzi ușa deschizându-se, nu-și dădu nici măcar seama că Josh era acolo, până când nu-i simți mâna pe a ei și răsuflarea pe obraz.

— Atât de rece, murmură el, ești atât de rece, fetiço.

Prea îngrozită ca să se miște, îl urmări traversând camera și mărind flacăra lămpii cu gaz. Se duse apoi la fereastră și privi ceața, încruntat, apoi se întoarse să se uite la ea. Ridică ziarul și citi titlul mare, negru și înspăimântător.

— Sammy mi-a spus despre tine, suspină ea. I-am spus că e doar gelos, că e o minciună, că nu-l cred. Dar s-a întâmplat exact cum mi-a spus el.

Josh se așeză lângă ea pe pat și-i ridică bărbia cu degetul.

— Îl crezi, Francie?

Ea privi fața bărbatului pe care-l iubea, bărbatul care-i salvase viața. Radia bunătate, chiar și călugărițele spusese asta. Cu toate acestea, Sammy știuse că fata avea să fie ucisă, iar Josh lipsise toată noaptea...

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că n-aș ucide nici o creatură vie, nici măcar o muscă?

— Dar spusele lui Sammy sunau atât de plauzibil.

— Da, așa e Sammy întotdeauna. Și de multe ori am regretat. Când eram copii, am jurat să nu ne părăsim niciodată la nevoie. „La bine și la rău”, așa am spus. Și ne-am ținut amândoi de cuvânt.

O privi cu tristețe, apoi adăugă:

— Ți-a spus cum am fugit de poliție? N-am vrut să cred că era Sammy, prietenul meu, cel care făcuse acele crime, dar acum știu că e adevărat. A venit la bar ieri după-amiază, vorbind prostii, mi-a spus ce îți spusese ție și m-am temut pentru tine. L-am urmărit din bar în bar, din salon de dans în salon de dans. L-am văzut cu o fată, apoi l-am pierdut, a dispărut pur și simplu. Apoi asta. E nebun, spuse el, cu ochii cenușii plini de o dezamăgire amară. Îi luă mâna lui Francie și spuse: Te rog crede-mă, Francie. Sammy e criminalul, nu eu.

— O, sigur că te cred, Josh. Întotdeauna te cred! exclamă ea, cu ochii strălucind de dragoste.

El o îmbrățișă, sărutându-i părul, ochii, buzele.

— Ești epuizată, spuse cu tandrețe, și sunt sigur că n-ai mâncat. Hai să mergem la o cafenea.

Coborând scările la brațul lui Josh, toate gândurile despre Sammy și crime se retraseră în adâncul minții ei, ca un vis urât. Era atât de ușurată și de fericită, încât nici măcar nu-l observă pe bărbatul solid și cu față roșie care se desprinsese din mulțimea din fața salonului de dans Venus și-i urmări de la distanță de-a lungul străzii Pacific.

Și nu știu nici că Sammy Morris îi auzise plecând. Sammy așteptă, cu urechea lipită de ușa camerei sale, până când nu li se mai auziră pașii. Apoi urcă în fugă cele șase trepte până la camera lui Francie. Pe față i se așternu o expresie de amărăciune și disperare și-și puse mâinile la ochi ca să nu mai vadă patul răvășit, unde stătuseră împreună; ziarul, cu titlul acuzator, era aruncat în dezordine pe jos, ca și cum nici n-ar fi contat. Pipăi cuțitul din buzunar, gândindu-se la cei doi întinși în pat, cu mintea lui bolnavă cuprinsă de gelozie și de furie, apoi se întoarse și ieși din cameră.

Harmon Harrison și frumosul său fiu, Harry, urcau treptele Operei Mari de pe strada Mission. Sezonul începuse rău, dar în seara aceea Metropolitan se răscumpăra cu un spectacol cu Carmen, cu legendarul tenor Enrico Caruso în rolul lui Don Jose. Toată lumea care era cineva în San Francisco era acolo. Harmon își saluta prietenii în timp ce el și Harry își ocupau locurile în loja lor particulară. Orchestra atacă uvertura, candelabrul imens de cristal se stinse, iar cortina se ridică încet. Cu un foșnet de anticipare, scripitorul public se așeză, ca să asculte vocea secolului într-unul dintre cele mai celebre roluri ale sale.

Dar, deși spectacolul era magic, Harmon nu se putea concentra. Nu și-o putea scoate din minte pe fiica sa. Își spunea că toate femeile sunt la fel, că Francie era exact ca propria sa târfă de mamă, femeia de la Maloney Cat House din Virginia City. Amintirea ei îl ardea ca un cărbune aprins; doctorii îi spusese că are ulcer și că avea tensiune prea mare și îl sfătuiseră că trebuia să se relaxeze și să-și uite grijile, dar nu putea. Degetele lui băteau toba pe brațul de catifea al scaunului, în timp ce ochii țâșneau de colo-colo,

ca să vadă dacă oamenii îl priveau, dacă bârfeau despre el și despre stricata lui de fiică.

Se uită la fiul său. Harry era aplecat înainte, cu bărbia în palmă, ascultându-l pe marele tenor, iar Harmon își jură că va lupta ca nimic să nu strice reputația băiatului. Nu avea să aibă liniște, până când nu o închidea pe Francesca în spatele gratiilor unui azil de nebuni, de unde să nu mai poată murdări vreodată numele Harrison.

După spectacol, îl duse pe Harry la recepția în onoarea lui Signor Caruso, la Palace Hotel, apoi la un supeu și se întoarseră acasă abia la ora patru dimineața. Valeții deschiseseră ușa chiar înainte ca automobilul, nou și luxos, Stanley Steamer, să se oprească. Majordomul îi spuse că îl aștepta un domn.

— I-am spus că o să veniți foarte târziu, domnule, dar a insistat să vă aștepte. A spus că așteptați vizita lui.

Bărbatul cu fața roșie se vedea undeva în spatele lui, cu pălăria ținută strâns la piept și Harmon spuse:

— Du-l în biroul meu, vin și eu în câteva clipe.

— Cine e, tată?

Harry se uita surprins la vizitatorul ciudat.

— Du-te în camera ta, fiule. Ce are să-mi spună, nu e pentru urechile tale.

Când tatăl lui se duse în birou și majordomul dispăru în camerele servitorilor, Harry se întoarse în hol în vârful picioarelor și puse urechea la ușă.

— Am observat-o pe fată când a intrat la Barbary Saloon, spunea omul. Am văzut din prima că se potrivea cu descrierea, domnule. Părea palidă și speriată și, cu toate că purta un șal pe cap, am văzut că era blondă. L-a întrebat pe barman despre un bărbat pe nume Josh Aysgarth. El i-a spus că nu e acolo, dar am înțeles că Aysgarth lucrează la cârciumă. Bineînțeles, am urmărit-o și am văzut că a urcat la pensiunea Barbary - deasupra cârciumii, înțelegeți?

— Da, da, da, izbucni Harmon nerăbdător.

— Mai târziu, barmanul mi-a spus că și Aysgarth are o cameră acolo și că plătește și chiria pentru camera femeii.

Harry auzi șuieratul răsuflării tatălui său și sunetul pumnului lovit în masă când o înjură.

— Astă-seară, domnule, în sfârșit i-am văzut împreună. Mergeau braț la braț pe Pacific Avenue către o cafenea. Iar după aceea s-au întors la aceeași pensiune. Bărbatul o ținea de mijloc, domnule, și s-au dus amândoi în camera ei. Am așteptat o vreme, dar bărbatul n-a ieșit. Sunt acolo acum, domnule.

— O omor, urlă Harmon. De data asta o omor...

Harry fugi de la ușă. Traversă holul și așteptă la piciorul scării. Câteva clipe mai târziu îl văzu pe bărbat ieșind din birou, cu un teanc de bancnote în mână și cu un rânjet satisfăcut pe figură, iar valetul îl scoase în grabă pe ușa de serviciu.

Tatăl lui ieși în hol. Fața lui avea o culoare stacojie și era contorsionată de furie. În mână avea un pistol și Harry își dădu seama ce avea de gând să facă, dar nici chiar Harmon Harrison nu putea să facă așa ceva și să scape. Îl prinse de braț.

— Tată, nu... Nu.

— O omor, urlă Harmon. Nu știi ce a făcut...

— Ba da, știu, strigă Harry. Am auzit totul. Dar n-o poți ucide, tată. Nu faci decât să provoci mai mult scandal. Biciuiește-i. Închide-o într-un azil, cum aveai de gând. Asta merită și nimeni n-o să te învinovățească pentru asta.

Harry îi luă pistolul din mână. Fugi în birou și îl puse cu grijă înapoi în sertar, încuindu-l și luând cheia. Apoi luă vechea zgardă și se întoarse în hol, dându-i-o tatălui lui.

— Folosește-o pentru amândoi, spuse el sălbatic, și apoi o să ne asigurăm că nu mai supără niciodată familia Harrison.

Harmon se îndreptă către ușă. Se întoarse să-l privească cu mândrie pe fiul înalt, frumos și cu minte limpede. Spuse:

— Harry, tocmai m-ai oprit de la a face ceva prostesc, îți păstrezi mintea limpede. Îți mulțumesc, fiule.

Se crăpa de ziuă. Aerul dimineții era limpede și clar, promițând o zi frumoasă de aprilie, iar ceasul bisericii St. Mary bătea cinci când Harmon trecu cu mașina pe lângă ea. Mintea îi zumzăia de gânduri despre Francie și iubitul ei și abia dacă observă căruța care ieși dintr-un drum lateral pe Pacific Avenue, aproape în fața sa. Călcă frâna, apăsând pe claxon, și caii de povară dădură înapoi înspăimântați, răsturnând căruța și aruncându-l pe căruțaș în drum. Omul zăcea nemișcat în mijlocul încărcăturii răsturnate, iar Harmon îl înjură. Acum drumul era complet blocat.

Din piața alăturată sosiră în fugă muncitori, ce prinseră frâiele și încercară să liniștească animalele speriate. Se aplecară deasupra căruțașului, clătînând din capete, și cineva strigă după un doctor.

— Prost afurisit, spuse Harmon furios, aproape că a dat peste mine. Ar trebui să fie mai atent când conduce o căruță grea ca asta, ar fi putut să mă omoare.

— Se pare că s-a omorât pe el, domnule, spuse cu amărăciune un muncitor.

— S-a omorât? ridică Harmon din umeri. Să fiți mulțumiți că e numai un mort.

Se adunase mulțime și Harmon le simțea ochii sfredelindu-l, observând automobilul elegant, cravata albă și bogăția. Luă zgarda de piele și spuse scurt:

— O să trimit șoferul să ia mașina. Dacă vă atingeți de ea, o să aveți de-a face cu Harmon Harrison.

Se îndepărtă, lovindu-și șoldul cu zgarda, arzând de dorința de a se răzbuna pe toate femeile. Strada era plină de căruțe și înjură toți vizitii; i se părea că niciunul dintre ei nu-și putea controla caii, pentru că animalele nechezau și loveau din picioare, năpustindu-se în toate părțile, ca și când ar fi înnebunit. Se auzi un bubuit brusc și Harmon ridică privirea, așteptându-se

să vadă nori de furtună, dar cerul era albastru și senin. Zgomotul se auzi mai tare, ca tunetul unui tren expres, și privi în jur, uimit. Apoi, deodată, sunetul se undulă spre el într-un val uriaș, se ridică sub el și-l trânti la pământ. Se strădui să se ridice și se îndreptă către ușa unei clădiri din apropiere; dar tunetul se auzi și mai tare, iar pământul se zguduie atât de violent, încât căzu din nou. Grinzile de metal scrâșniră, rupându-se; cărămizile și zidăria se prăbușiră în stradă, în fața ochilor lui îngroziți. Apoi, cu o bubuitură finală, clădirea se prăbuși și, urlând de frică precum un animal sălbatic, Harmon fu îngropat sub o tonă de cărămizi și zidărie.

Francie se trezi speriată, cu un sentiment de neliniște. Josh dormea liniștit, cu un braț protector în jurul ei. Auzi tunetul uriaș și-și acoperi urechile cu mâinile, ridicându-se. Dar zgomotul era din ce în ce mai puternic și camera începu să se zguduie. Vasul cu narcise căzu la podea și Josh o îmbrățișă, strângând-o mai aproape de el. Tot pământul părea să se clatine, camera tremura și se zgâlțâia, iar fereastra explodă într-o mie de bucăți strălucitoare. Cu un țipăt de oțel, clădirea se prăbuși și, cu patul în care abia făcuseră dragoste, Francie și Josh căzură de la etajul patru al pensiunii Barbary până în subsol.

PARTEA A II-A MANDARINUL.

CAPITOLUL 12

Lai Tsin era înalt pentru un chinez, avea piele palidă, era proaspăt ras, avea ochi întunecați, pătrunzători și păr negru, strălucitor. Purta o robă albastră, cu guler înalt, pantaloni și pantofi negri, de bumbac. Își purta bunurile lumești într-un coșuleț de pai atârnat în spinare, iar de mână ținea un băiețel de vreo patru ani.

Urcau încet strada Stockton, împreună cu alți refugiați chinezi, sute și sute, care fugeau de cutremur și de flăcări. Familii întregi mergeau împreună, cu tatăl în frunte, soția cu doi pași în urmă și un alai de copii, în haine vesele, în șir indian, fiecare ținându-se de codița copilului dinainte ca să nu se piardă. Fiecare căra, trăgea sau împingea câte ceva: cărucioare sau cufere înțesate cu pergamente sau desene străbune, vase și crățiți, așternuturi și colivii de păsări, scaune sau lăzi; se clătinau sub poverile grele, grăbindu-se să salveze din flăcări ce mai puteau salva.

Lai Tsin se opri în vârful dealului, în colțul străzii California, și se uită în urmă la ce mai rămăsese din San Francisco. Un giulgiu de fum cenușiu acoperea orașul, luminat de dedesubt de o sinistră strălucire portocalie. Incendiile devoraseră deja multe dintre clădirile importante, consumând zidăria și marmura, ca și când ar fi fost simplu lemn, și transformând instantaneu lemnul în cenușă. Zone întregi din oraș erau deja dispărute, iar pompierii dinamitau clădirile din calea flăcărilor, într-un efort disperat de a salva ce mai rămăsese. Dar de acum, infernul avea o viață a lui proprie, iar focul sărea de pe un acoperiș pe altul, de-a lungul străzilor. Cartierul comercial fusese devorat; monumentalul Hotel Palace era o ruină fumegândă, ca de altfel și cea mai mare parte a străzii Market și a zonelor din jurul lui Russian Hill și Telegraph Hill, iar acum incendiul trecuse de strada Kearny, în Chinatown. Replicile cutremurului zgâlțâiau orașul, întinzând la maximum

nervii și așa chinuiți, dar oamenii se purtau într-un fel ordonat, stând stupefiați pe coamele dealurilor, privind cu resemnare cum le ard casele.

După prima oră de haos, cetățenii se apucaseră de îngrozitoarea sarcină de a dezgropa răniții și morții, dar Spitalul Municipal fusese distrus, iar celelalte spitale erau grav avariate și nimeni nu putea potoli flăcările. Lui Lai Tsin i se părea că cerul însuși era în flăcări și știa că până la miezul nopții și Chinatown avea să fie un morman de cenușă.

Fața lui era lipsită de expresie în timp ce-și croia drum pe strada California, împreună cu băiatul. Muncitorii cărau grăbiți comorile și tablourile din reședința Mark Hopkins, care fusese donată de văduva milionarului pentru a fi folosită ca galerie și școală de artă. Aceasta și alte reședințe de pe Nob Hill erau încă intacte, dar flăcările se întindeau amenințător, în timp ce pompierii se luptau cu ele, folosind o rezervă insuficientă de apă.

Neștiind încotro să se ducă, Lai Tsin se așeză pe treptele casei Mark Hopkins și-l luă pe genunchi pe băiatul obosit. Copilul era sărăcăcios îmbrăcat, haina de bumbac, albastră, era ruptă, iar ochii îi alergau terorizați în toate părțile. Lai Tsin îi dădu să mănânce o prăjitură de orez, dar nu era nimic de băut și copilul începu să plângă tăcut, de parcă era prea speriat ca să facă vreun zgomot. De sub pleoapele strânse izvorau lacrimi și Lai Tsin îl strânse la piept, mângâindu-l liniștitor pe spate.

— E în regulă, Micuțule Fiu, îi spuse el. Nu plânge pentru mama sau tatăl tău. O să am grijă de tine.

După un timp copilul adormi, cu degetul în gură și cu pălăriuța multicoloră atârându-i pe o ureche. Atunci o observă Lai Tsin pe față.

Fața ei avea culoarea cenușii, iar de sub șalul pe care-l purta înfășurat în jurul capului se vedea un bandaj. Era urât îmbrăcată, cu o bluză și o fustă vechi, iar ochii aveau o privire tulburată. Privea fix la ușa reședinței bogate de peste drum.

Francie nu era conștientă de privirea lui Lai Tsin. Se dădu înapoi când o căruță trecu în viteză în sus pe strada California și se opri în fața casei, privind cum oamenii coborâră în grabă și scoaseră o targă din spatele căruței, așezând mai bine pătura roșie în jurul corpului de pe ea, înainte de a o ridica și a o duce înăuntru.

Ochii ei se măriră când ușa se deschise și-l văzu pe Harry stând în prag. Acesta era alb la față, tensionat, și ochii lui de un albastru palid erau aspri de furie.

Francie se trase repede în umbră când îl auzi spunând:

— Aduceți-l pe tatăl meu înăuntru, vă rog.

Oamenii se supuseră. Așezară targa pe masa mare, de stejar, din hol și câteva minute mai târziu ieșiră din casă, cu zâmbete încântate pe fețe, băgându-și în buzunare monedele de aur.

Ușile erau larg deschise și Francie putea vedea personalul adunat în hol și pe Harry ridicând pătura și privind la tatăl lui, zdrobit și însângerat, cu ochii morți, încă fixând furioși marele dom cu vitralii, care strălucea ca o bijuterie în lumina flăcărilor.

— Tu ai făcut asta, Francesca, strigă el sălbatic. Dacă nu s-ar fi dus după tine, ar fi fost acasă, în siguranță. L-ai ucis, la fel de sigur ca și când l-ai fi înjunghiat. Și, jur pe Dumnezeu, o să te văd moartă, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac pe lume.

Stând în umbră, pe Francie o scutură un fior. Știa că Harry vorbea serios, și că ura lui era și mai puternică decât a tatălui ei. Dacă Harry o găsea vreodată, avea să se țină de cuvânt.

Lai Tsin văzu sosind carul mortuar elegant, și un sicriu de mahon, cu mânere de argint, dus în casă și se uită uimit la fata tânără ghemuită în umbră, urmărind scena. Nu părea conștientă de flăcările care se apropiau rapid, deși de pe străzile de jos urca o căldură puternică și trosniturile flăcărilor prevesteau pieirea. Chiar când se uita la ea, văzu o șuviță de fum negru ieșind din casa Mark Hopkins, apoi limbile sinistre de foc lingând lemnăria de sub acoperiș.

Luându-l în brațe pe băiatul adormit, se ridică în picioare, privind și așteptând. Pompierii alergau grăbiți pe stradă, cerându-le tuturor să plece. Știau că nu existau speranțe să salveze casele celor bogăți și averile lor.

Francie simțea dogoarea focului pe piele, ochii îi ardeau de fum, dar nu putea pleca. Privea și aștepta, mesmerizată. Câteva clipe mai târziu, Harry deschise ușa. Goni un șir de servitori speriați, cărându-și bagajele, și privi grăjdarii alungând caii înspăimântați. În cele din urmă, majordomul urcă din nou treptele, împreună cu o jumătate de duzină de servitori, și Francie se apropie, rămânând tot în umbră, ca să poată vedea înăuntrul casei care fusese căminul ei.

— Să scoatem sicriul afară, domnule? întrebă majordomul, în timp ce oamenii stăteau respectuoși, cu pălăriile în mâini.

Harry îi privi din capul scărilor. Întoarse capul și privi la sicriul cu mânere de argint așezat pe masa de stejar din hol, apoi clătină din cap. Spuse cu amărăciune:

— Casa aceasta a fost construită ca un cămin pentru tatăl meu. Este un monument în onoarea unui om mare. Iar acum îi va fi mormânt.

Francie se înfioră când vântul fierbinte mătură strada. Fereastra hotelului Fairmont explodă brusc și flăcările se năpustiră prin orbitele goale.

Cu o ultimă privire către coșciugul tatălui său, Harry închise ușa și răsuci cheia în broască. Ochii lui Francie îl urmăriră cum coborî treptele și o luă în jos pe strada California, urmat de servitori.

Lai Tsin îl privi îndepărtându-se, apoi se îndreptă spre ea. Francie privea casa, de parcă ar fi așteptat să se întâmple ceva.

— Vino cu mine, spuse el în engleză, dar Francie nici măcar nu întoarse capul.

Uluit, Lai Tsin privi spre casă. Întreaga stradă era în flăcări și nu mai rămăsese prea mult timp. Francie oftă adânc când acoperișul începu să fumege. Urmă un șuierat și un jet de flăcări și deodată casa fu cuprinsă de foc.

Francie se întoarse încet și-l privi pe chinez.

— Uite, spuse cu o voce ca un suspin. Arde. Casa aceea îngrozitoare moare. Am jurat să-l văd în mormânt. Și acum e acolo.

Apoi, fără un alt cuvânt, i se alătură și porniră împreună în josul străzii, îndepărtându-se de flăcări și de dogoare, cufundându-se în necunoscutul nopții.

CAPITOLUL 13

Era o dimineață întunecată de aprilie și norii cenușii erau atât de grei de ploaie, încât aproape că se odihneau pe acoperișuri. Annie se uită afară și-i mulțumi Domnului că nu era luni, zi de spălat. Abandonându-și planurile de a freca treptele de la intrare, trânti ușa și se întrebă ce să facă în ziua aceea.

Holul mochetat cu covor roșu era imaculat; camera din față, unde nu stătea nimeni decât de sărbători, nu avea fir de praf; bucătăria, unde-și petreceau cea mai mare parte a timpului, strălucea după ore nesfârșite de frecat și lustruit. Etajul era curățat centimetru cu centimetru. În toată casa nu se găsea nici o pată, cât de mică, și nici o cămașă nescrobită. Și era joi, deci în seara aceea se mânca budincă de cartofi cu carne. Tatăl ei mâncase același fel de mâncare în aceeași zi a fiecărei săptămâni, iar joia era întotdeauna budincă de cartofi cu carne.

Focul ardea deja vioi în vatra bucătăriei și ea luă ceainicul din cârlig, presără puțin ceai negru și turnă apa clocotită. Apoi se cufundă pe scaunul ei obișnuit, așteptând să se facă ceaiul.

Era devreme și tatăl ei era încă în pat. Camera caldă și strălucitoare, care fusese lumea ei în ultimii zece ani, se închidea în jurul ei ca o capcană. Arăta la fel cum arătase mereu, cu grătarul de sobă, din aramă lustruită, înconjurând vatra cu cărămizi verzi, fotografiile sepia, cu ramă de argint, de pe cămin, vasul de aramă, cu bețișoarele cu care tatăl ei își aprindea pipa, și pasărea împăiată sub clopotul de sticlă. Privi de jur împrejur, la lămpile cu gaz, cu abajururile lor de sticlă, la fotoliul preferat al tatălui ei, desfundat de ani de folosință, la tetiera de linou brodat de pe spătar, pe care o primenea în fiecare dimineață. Se uită la linoleumul cafeniu și la covorul mare, cu franjuri, spălăcit și ros de-a lungul anilor până la un maroniu palid și la masa de pin, acoperită cu mușamaua în carouri, unde pregătea mâncarea. Și la scaunele Windsor pe care se așezau să mănânce; la chiuveta de tablă, cu robinetele de aramă sclipitoare; la storcătorul de lemn pentru rufe, cu frânghia și scripetele lui, unde în fiecare zi a vieții ei haine spălate sau călcate atârnavă la căldura focului. Fereastra mare dădea într-o curte pavată, înconjurată de rododendroni și lauri, iar vara Annie planta în cutia de la fereastră petunii colorate și părluțe.

Annie închise ochii și oftă. Nu avea nevoie să se uite, totul era imprimat în creierul ei, la fel ca și ticăitul ceasului de mahon și dulcile lui clinchete, șuierul slab al ibricului care fierbea permanent, gata să facă un ceai pentru musafirii care acum nu mai veneau niciodată, fâșâitul lămpilor cu gaz și trosnetul focului de cărbune care era aprins în fiecare zi a anului, oricât ar fi fost de cald, ca să încingă soba din bucătărie.

În minte putea auzi țăcănitul propriilor andrele și-l putea vedea pe tatăl ei puflind din eterna sa pipă, în timp ce stăteau, seară de seară, cu draperiile

de catifea trase și cu orele lungi până la ora de culcare, până în zori, până la începutul unei zile absolut identice.

Oftă. Trecuse un an de când plecase Josh, dar nu trecuse nici un minut fără ca ea să se gândească la el. Singura veste pe care o primise de la el fusese o ilustrată a unei cârciumi de pe Barbary Coast, din San Francisco. Venise cu cinci luni în urmă, ascunsă cu grijă într-un plic, în care scria doar: Sunt în regulă, nu-ți face griji pentru mine. Nu am făcut eu acele lucruri îngrozitoare. Te rog, crede-mă. Fratele tău iubitor. O citise și recitise de mii de ori. Josh fusese cel care adusese viața în casa aceea, iar ea trăise numai prin el. Când plecase, ea suferise ca o mamă pentru fiul pierdut și niciodată, niciodată nu crezuse ce se spusese despre el. Deși aproape toți ceilalți credeau. Frații lui erau atât de rușinați, încât rareori mai veneau să-l vadă pe tatăl lor, iar soțiile lor își țineau copiii departe, pentru a nu fi atinși de păcatele lui Josh. Deși nu se temeau să fie atinși de banii lui Frank Aysgarth. De fapt, de fiecare dată când îi vedea pe Bertie sau pe Ted venind, știa după ce veneau.

— Bătrânul s-a scrântit, îi spusese Bertie. Cel mai bine pentru noi ar fi să-i luăm afacerea din mână, sau o să se ducă de râpă. Nu vrea să ia nici o decizie; cum putem să construim case, dacă el nu spune da sau nu?

Annie știa că Bertie avea dreptate, dar mai știa și că ei preluaseră finanțele lui Frank. Cu toate acestea, nu putea face nimic, iar tatălui ei, pur și simplu, nu-i păsa, astfel încât ea continua să tricoteze nesfârșite jachete și căciulițe din cea mai fină angora pentru continua procesiune de copii care umplea casele fraților ei. Și nimeni nu menționa numele lui Josh.

Sări, auzind pașii tatălui ei pe scări, turnă repede lapte proaspăt în cratița cu fulgi de ovăz și adăugând un praf de sare, cum îi plăcea lui. O puse pe plită să se încălzească în timp ce tăia pâinea, pe care o copsese cu o zi înainte, puse borcanul cu dulceață și ziarul lângă farfuria lui, cum făcea întotdeauna, deși el nu se mai uitase la un ziar din ziua când apăruseră acele titluri îngrozitoare despre fiul său. Dar ea continua să cumpere Yorkshire Post și îl citea mai târziu, după ce-și termina treburile.

— Bună dimineața, tată, strigă vesel, trăgându-i scaunul și turnându-i ceaiul. Porridge-ul tău o să fie gata în câteva minute. N-ai vrea o feliuță de pâine și poate niște ouă prăjite?

El clătină din capul încărunțit, cufundându-se în scaun cu un oftat.

— Porridge-ul e de-ajuns, spuse.

Se uită în tăcere la farfurie și Annie suspină exasperată. De câte ori nu i spusese că mai avea doi fii, că avea nepoți, că avea o firmă și bani în bancă. Că Josh era nevinovat. Dar fără folos.

— Când ai un fiu care a făcut ce a făcut Josh al nostru, asta e ceva ce Dumnezeu n-o să ierte niciodată. Și nici eu, îi spusese el.

Și asta era tot ce comentase vreodată pe marginea acestui subiect.

Dar în dimineața aceea era altfel. Frank împinse ziarul deoparte, cum făcea mereu, numai că de data aceasta ceva îi atrase atenția.

Cutremur masiv demolează San Francisco, spunea titlul. Sute de morți în infernul dezlănțuit.

— Pun pariu că s-au dărâmat câteva dintre casele pe care le-am construit, comentă el, amestecând dulceața de căpșuni în porridge-ul fierbinte.

— Despre ce e vorba, tată? întrebă ea, uluită că făcuse un comentariu despre altceva decât mâncare sau casa.

— Cutremurul ăsta, spuse el, dând la o parte porridge-ul neatins și punându-și, în schimb, zahăr în ceai.

Annie era în genunchi pe covorul din fața căminului, prăjind pâine deasupra cărbunilor aprinși. Două felii erau deja gata, pe o cărămidă fierbinte, înfășurată într-o cârpă, și obrajii îi erau îmbujorați de dogoare. Se uită exasperată peste umăr.

— Ce cutremur, tată?

— Cutremurul din San Francisco, cum zice aici în ziar. Citește singură.

— San Francisco? Un cutremur?

Aruncând furculița de prăjit pâinea, se repezi la masă și apucă ziarul, citind rapid povestea. Ochii i se măriră de oroare, păli, și-și duse mâna la inimă.

— O, tată, șopti, nu poate fi adevărat.

— Ba e adevărat, replică el, sorbindu-și ceaiul. Mereu a fost un tremurat sub orașul ăla, de când eram eu acolo.

— Nu înțelegi.

Se cufundă în scaun, acoperindu-și fața cu șorțul, ca el să nu-i vadă lacrimile. Se gândi la Josh în San Francisco, poate mort, poate îngropat sub o clădire dărâmată, poate ars în incendiu. Ce putea ea să facă? O, ce putea să facă? Iubitul, frumosul, nevinovatul ei Josh...

După o vreme, își uscă lacrimile și luă din nou ziarul. Tatăl ei își bea liniștit ceaiul, micul dejun era neatins, și pufăia din vechea lui pipă, umplând camera de fum, cum făcea în fiecare dimineață. Annie ar fi vrut să țipe la el să înceteze, să-i strige că fiul lui putea să fie undeva, mutilat, sub o tonă de dărâmături, sau făcut scrum. Dar în loc de asta reciti povestea.

Ziarul spunea că veștile erau încă sumare, pentru că toate comunicațiile fuseseră întrerupte de cutremur. Statul California trimisese deja ajutor, iar principalele orașe americane donau mâncare, pături, îmbrăcăminte și bani pentru a ajuta supraviețuitorii. Comandantul pompierilor fusese ucis în primele clipe, când Foișorul de foc se prăbușise, iar conductele principale de apă fuseseră rupte, așa că nu era apă pentru a se stinge incendiile. Întregul oraș era în flăcări, nimic nu-l putea salva. Clădirea Primăriei, nou-nouță, care costase opt milioane de dolari, fusese transformată într-un morman de dărâmături, fantasticul Hotel Palace, cel mai mare din lume, era numai cenușă, iar casele de pe Nob Hill erau distruse de flăcări.

Celebrul tenor Enrico Caruso reușise să scape cu însoțitorii săi, într-un tren special, înainte ca flăcările să cuprindă orașul. Spusese că San Francisco era „un iad” și jurase să nu se mai întoarcă niciodată acolo. După primul șoc, cetățenii ieșiseră pe străzi, întrebându-se ce să facă. Când lucrurile se mai calmaseră, cei mai mulți hotărâseră să-și pregătească micul dejun, dar cu conductele de gaz ale orașului sparte, curând izbucniseră o duzină de

incendii. Nu exista un sistem de alarmă potrivit și nici apă, așa că focul se întinsese rapid, până când, în aceeași zi la amiază cincizeci de incendii separate ardeau în oraș, cuprinzând o clădire după alta, prinzând puteri până când totul devenise un infern, provocând un vânt fierbinte care topea totul în calea sa. San Francisco e sortit pieirii, concluziona articolul, laolaltă cu cei mai mulți dintre locuitorii săi.

Annie nu-și aducea aminte cum trecuse ziua. La ora patru fugise în vale, ca să cumpere ediția de seară a ziarului Evening Post, sperând să afle vești mai bune, dar citi că lucrurile se înrăutățeau și că tot orașul era în flăcări. Tabere de refugiați se așterneau în parcurile din San Francisco și dincolo de golf, în Oakland, unde mulți se salvaseră, traversând cu feribotul. Ziarul povestea cum cetățenii fugeau din calea incendiilor, cum chinezoaice cu picioare bandajate, incapabile să meargă, erau duse în brațe pe străzi, cum copii îngroziți alergau pe lângă părinții lor, strângându-și jucăriile la piept, în timp ce bătrânii se chinuiau cu câini și pisici și colivii cu păsări, cu tablouri și pianе, luând cu ei tot ce iubeau mai mult. Deși nimeni nu știe ce se va alege de ei și de bunurile lor.

Annie urcă încet dealul. Se gândi la toate nopțile când îngenunchease lângă patul său și se rugase pentru o dovadă a nevinovăției lui Josh, ca el să se poată întoarce la ea, și pentru fericirea și sănătatea lui, acolo, la San Francisco, și își dădu seama, fără nici o umbră de îndoială, ce avea de făcut. Își târî picioarele pe drumul către casă, cu ochii la vârful pantofilor ei strălucitori, țesându-și planul.

În seara aceea, după cină, când Frank Aysgarth se cufundase în fotoliu, își aprinsese pipa și privea tăcut în foc, ca de obicei, Annie spuse:

— Tată, trebuie să vorbesc cu tine. Am ceva de făcut.

— Hmmph, mormăi el, fără măcar s-o privească.

— Trebuie să plec, tată, spuse ea tare.

El tresări și-și scoase pipa din gură, stupefiat.

— Să pleci? Te-ai scrântit la cap, sau ce? Nu mai vorbi prostii, Annie.

Odată lămurită chestiunea, pufăi din nou din pipă și-și aținti privirea în foc.

— Vorbesc serios, tată, insistă ea. Trebuie să mă duc să-l găsesc pe Josh. Vezi tu, tată, s-a dus la San Francisco și trebuie să știu dacă e viu sau mort. Și dacă este mort, atunci... atunci am să am grijă să fie îngropat cum se cuvine, în pământ sfințit.

— N-or să îngroape niciodată un ucigaș în pământ sfințit! strigă Frank. Se înroșise la față și pufăia furios din pipă, umplând bucătăria cu aroma aspră a tutunului lui.

— Josh e nevinovat, replică ea. Sammy Morris l-a luat atât de repede, încât n-a avut nici măcar ocazia să se apere. Și tot ce știe poliția e povestea doamnei Morris, cum că Sammy l-a găsit lângă trupul femeii.

Se uită la tatăl ei, dar el nu făcea decât să fumeze, privind ca întotdeauna în flăcările din cămin. Deodată, văzu o lacrimă alunecându-i pe obraz și pierzându-se în mustața aspră și căruntă. Apoi încă una și încă una...

— O, tată, spuse ea, neajutorată, neștiind cum să-l aline, pentru că nu putea să se ducă și să-l îmbrățișeze, cum ar fi făcut cu Josh. Nu te consuma așa. Fiul tău cel mic nu-i un criminal, îți garantez asta. Orice ar spune sau n-ar spune Sally Morris.

— M-a terminat, Annie, spuse el, ignorând lacrimile care-i curgeau pe față. Josh al nostru m-a terminat. Un bărbat are dreptul să privească în viitor prin copiii lui. Iar el era preferatul meu, știi bine, chiar dacă am încercat să n-o arăt, mereu i-am tratat pe toți la fel. Niciodată nu m-aș fi așteptat la așa ceva în familia mea. Niciodată.

Annie își întoarse privirea de la el, pentru că nu putea suporta să-i vadă fața chinuită, mâinile tremurătoare. Și lacrimile nesfârșite care probabil se adunase în el de când plecase Josh. Frank Aysgarth își permitea luxul unei emoții pentru prima oară în viață și Annie știa că era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. După un timp îi spuse:

— Tată, mă duc la San Francisco să-l găsesc. Vreau să îi spăl onoarea - onoarea noastră. Nu vreau să intri în mormânt, crezând despre fiul tău că e un ucigaș. Îți cer două lucruri, tată. Unul, banii cu care să plec. Iar celălalt, e secretul. Nimeni nu trebuie să știe unde m-am dus și de ce.

El se uită la ea, cu fața tremurând, și pentru prima oară în viață, lui Annie îi fu milă de el.

— Faci tu asta? șopti el.

Ea dădu din cap.

— Promit.

— Atunci o să ai banii mâine. Și o să rămână numai între noi doi, Annie. Nimeni altcineva n-o să știe.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

— Iar eu îți promit să-ți dau înapoi onoarea - fie că fiul tău e viu, fie că e mort.

A doua zi de dimineață, Frank Aysgarth fu văzut coborând dealul pentru prima oară de mai bine de un an. Vecinii se repeziră la uși ca să-l urmărească trecând, observându-i părul alb și pasul ezitant, întrebându-se cu voce tare ce făcuse atâta vreme, singur cu Annie, în vârful dealului Aysgarth.

— Cu toți banii și cu tot succesul lui, acum nu-i nimic altceva decât un om bătrân, spuneau ei, dezamăgiți.

Iar Sally Morris, mai bătrână și mai înăcrită, țipă la el din pragul ușii:

— Mă mir că îndrăznești să-ți arăți fața p-aici după ce a făcut Josh. Și l-a făcut și pe Sammy să plece cu el. Tu și banii tăi l-ați stricat pe băiatul meu, Frank Aysgarth, și Dumnezeu n-o să ți-o ierte niciodată.

Vecinii își ținură răsuflarea speriați când el se împiedică și aproape căzu, dar apoi se îndreptă și păși repede de-a lungul străzii, privind drept în fața lui, de parcă n-ar fi auzit nici o vorbă.

Două ore mai târziu îl văzură urcând din nou strada și dispărând pe dealul Aysgarth. Puțin după aceea, Annie Aysgarth trecu pe lângă ei și de data aceasta toate capetele se întoarseră, întrebându-se încotro se grăbea așa. Și fură cu atât mai surprinși când, săptămâna următoare, sosi un taxi care o luă pe Annie și toate cutiile și bagajele ei și o duse la gară, iar Bertie

Aysgarth cu nevasta și copiii se mutară la Ivy Cottage ca să aibă grijă de bătrân.

CAPITOLUL 14

Lai Tsin era uluit. În cele șase zile de când o găsisese, fata nu scosese nici o vorbă. Avea încredere în el ca un copil; când îi aducea de mâncare și-i spunea „mănâncă”, mânca; dacă-i spunea „vino după mine”, îl urma; când îi spunea „așteaptă-mă”, îl aștepta. Iar el știa că, dacă nu s-ar mai îi întors, ea l-ar fi așteptat la nesfârșit. Nu arăta nici un fel de curiozitate în privința situației ei și nici în legătură cu ceilalți două sute cincizeci de mii de oameni fără adăpost, care dormeau în parcurile orașului. Se mulțumea să stea cu copilul în poală, privind în gol, suspendată în timp.

Lai Tsin oftă îndurerat. Era într-o dilemă. Își asumase responsabilitatea pentru ea cum ar fi făcut-o pentru cineva rănit într-o bătălie, de teama că înnebunise din cauza șocului și a rănilor. Dar nu putea continua să aibă grijă de ea. Era doar un biet chinez, cu propriile sale necazuri. Iar ea era o doamnă americană.

— Doamnă? spuse el, aplecându-se către ea, atent să nu o atingă, pentru că ar fi fost o impertinență și nu s-ar fi convenit. Doamnă? repetă el.

Ochii ei de safir se întoarseră nedumeriți către el. Se vedea că așteaptă să-i spună ce trebuie să facă și el oftă din nou.

— Trebuie să rămâneți aici, cu celelalte doamne americane refugiate, spuse Lai Tsin, scoțând cinci dolari din buzunarul secret al hainei și punându-i în poala ei. La revedere, doamnă, adăugă, ridicând pe umăr coșul de pai; ea nu răspunse.

El și copilul făcură câțiva pași, apoi se întoarse să se uite la ea. Pe obraz îi luneca o lacrimă imensă. O privi cu îndoială. Lacrimile care-i curgeau din ochi erau mari și strălucitoare ca mărgăritarele și avea un aer de cumplită singurătate care făcu să vibreze în el o coardă dureroasă a memoriei.

Se înapoie și spuse:

— Tot timpul ăsta tu nu plâns, și acum tu plângi. De ce?

Ea clătină din cap. Lacrimile îi curgeau mai repede, ca un râu secăt după ce a început ploaia.

— Credeam că-mi ești prieten, șopti ea disperată, dar acum mă părăsești.

— Nu posibil noi prieteni. Eu sunt un chinez sărac și tu - se uită ia rochia ei ieftină, la șal și la ghetete grosolane - tu ești o doamnă.

Ea își frecă ochii cu pumnii, încercând să oprească lacrimile, și Lai Tsin îi văzu cearcănele adânci de sub ochi, paloarea pielii și fragilitatea încheieturilor mici. Inima i se strânse de mila ei, dar știa că trebuie să o lase printre ai ei.

Băiețelul, care aștepta lângă el, îl trase de pantaloni și începu și el să plângă. Îl mângâie pe creștet, continuând s-o privească pe fată.

— Aș prefera să fiu prietena ta, oftă ea.

El reflectă, simțindu-i privirea ațintită asupra lui.

— O să fie foarte greu, spuse în cele din urmă.

— Nimic nu poate fi mai greu decât ce am suferit până acum.

Vocea ei era plină de amărăciune și Lai Tsin dădu din cap.

— Atunci hai să mergem, spuse el, punându-și coșul pe umăr și luând băiatul de mână.

Ea se ridică în picioare și îl urmă; Lai Tsin știa că dacă ar fi spus „Mergem împreună până la capătul pământului”, ea ar fi venit cu el. Asta le era soarta.

După vreo milă se opri să cumpere de mâncare de la o piață improvizată pe marginea drumului și plăti cu bani scoși din buzunarul secret al hainei. Dădu cincisprezece cenți, puse cu grijă la loc puținii bani rămași, apoi duse supa fierbinte și feliile de pâine cu unt către locul unde stătea ea, pe un morman de pietre. Băiatul era în brațele ei și o ținea de gât. Zeii făcuseră o minune. Ea zâmbea.

— Mănâncă, spuse Lai Tsin, întinzându-i cana aburindă. Trebuie să te faci puternică.

O urmări sorbind supa, închizând ochii și savurând-o, și se gândi îngrijorat la cei cinci dolari care-i mai rămăseseră în buzunar. Prețioasa lui cărticică de la creditul chinezesc arăta o sută trei dolari și douăzeci de cenți pe numele lui, dar banii mai mult ca sigur arseseră laolaltă cu restul orașului. Oftă. Câștigase banii aceia jucând mah-jongg; era tot ce avea și reprezentaseră asigurarea lui pentru viitor. Era joss2 foarte rău, dar măcar era viu și nevătămat.

Când porniră din nou, în obrajii ei apăruse o îmbujorare nouă, pasul îi era mai sigur și îl luă pe copil de mână, zâmbind către el, în timp ce băiețelul se străduia să țină pasul. Oamenii se întorceau să îi privească cu furie și Lai Tsin știa că nu erau de acord ca o femeie albă să umble cu un chinez. Înțelegea că nu aveau să-i accepte împreună în tabăra de refugiați din parc și căuta din priviri un adăpost potrivit. Trecură pe lângă o altă tarabă, așezată la marginea drumului, unde se vindeau corturi de pânză.

— Cât costă? întrebă el.

Omul îl privi gânditor.

— Pentru chinezi zece dolari, spuse disprețuitor, și încă e ieftin.

Lai Tsin întoarse spatele, simțind cum ochii furioși și speculativi ai omului îi urmăreau. Se întuneca și știa că trebuie să găsească repede un adăpost. Privea întruna în stânga și-n dreapta. Băiatul obosi și trebui să-l ia în brațe. Tocmai când cădea întunericul, văzu un loc. Era ce mai rămăsese dintr-un șir de case care fuseseră tăiate în două, exact în mijloc. Pereții etajului se prăbușiseră, dar parterul părea intact. Ușa dispăruse, iar el intră și privi în jur. La ferestrele fără geamuri fluturau perdele în carouri, iar o masă de lemn, cu picioare groase, zăcea pe jumătate îngropată într-un morman de dărâmături. În fața șemineului se afla o sofa neagră, iar lângă un perete se găsea un dulap greu, de stejar, cu un șir de farfurii prăfuite, care supraviețuiseră ca prin minune. Inspectă atent acoperișul; erau câteva crăpături mari, dar părea destul de sigur. Mergea pentru noaptea aceea, îndreptă sofa, o scutură de praf și spuse:

— Te rog stai, doamnă.

Francie se așeză recunoscătoare, în timp ce el așeza băiatul adormit alături de ea. O privi și-i spuse temător:

— Doamnă, eu sunt chinez. Venit în America fără hârtii. Eu trăit din jocuri de noroc. Nu am trecut, doamnă, și nu am viitor. Am doar ziua de azi. Așa trebuie mereu să trăiesc, și familia mea la fel. Eu nu pot să ofer ție nimic.

Francie reflectă la ceea ce-i spusese și realizează că se asemănau. Dădu din cap.

— Atunci suntem norocoși, tu și cu mine. Cutremurul mi-a îngropat trecutul și mi-a furat viitorul. Și eu am numai ziua de azi.

— Poate că e joss bun, până la urmă, spuse el.

În timp ce copilul dormea, îl ajută să caute printre ruine așternuturi sau păături, orice cu care să se învelească, pentru că noaptea era rece și nu aveau voie să aprindă focul. Apoi, epuizată, se ghemui lângă copil și adormi. Lai Tsin îi înveli cu blândețe într-o pătură zdrențuită și, înfășurat într-o draperie veche, făcu de pază până la ivirea zorilor.

O privea dormind și se gândea la ea. Își aminti ura din ochii ei, când privea casa arzând, și-și dădu seama că trebuie să fi suferit, pentru că nici lui nu-i era străină acea emoție. Toată viața trăise în singurătate, teamă și ură. Cu toate acestea, când Francie se trezi, n-o întrebă nimic. Știa că avea să vină un moment când ea o să dorească să-și lepede povara și avea să-i spună singură adevărul.

A doua zi porniră mai departe, părăsindu-și adăpostul temporar, fără măcar să privească înapoi.

— Unde mergem? Întrebă copilul în cantoneză, trăgând-o pe Francie de fustă.

— Înainte, răspunse Lai Tsin calm. Nu avea idee ce însemna asta, dar era de-ajuns pentru copil, care porni alături de ei fără să se plângă.

După o vreme ajunseră într-un parc plin de corturi albe, mici. Oamenii stăteau pe iarbă, sub soarele dimineții, vorbind sau citind ziarele, în timp ce alții stăteau la coadă ca să apuce micul dejun, care se distribuia gratuit din niște căruțe. Mirosea a cafea caldă și a pâine și băiețelul o trase din nou de fustă pe Francie. Ea se așeză la coadă pentru mâncare și pentru niște păături, apoi mâncară repede, departe de mulțime. Cu păturile pe umeri, Francie și băiatul îl urmară pe Lai Tsin, oriunde ar fi vrut acesta să-i ducă.

În următoarele câteva zile, Lai Tsin avu grijă de ea ca de o soră mai mică; îi căută de mâncare, adăpost pentru noapte și-și cheltui toți banii. Nu puse nici o întrebare, iar ea de-abia dacă vorbea. Până într-o noapte, când stăteau lângă focul pe care-l făcuse printre dărâmături. Băiețelul dormea, iar ruinele fumegânde ale orașului se desenau pe cerul negru ca cerneala. Francie spuse:

— Trebuie să-ți spun ceva.

Își ascunse fața în mâini, iar el așteptă răbdător; știa că avea să continue. Avea nevoie să-și ușureze sufletul.

Lai Tsin avusese dreptate. Cuvintele i se rostogoleau de pe buze când îi spuse numele ei și numele tatălui ei - Harmon Harrison.

— Văd că până și tu ai auzit de el, spuse ea cu amărăciune când îi văzu reacția.

— Toată lumea în San Francisco auzit de el, replică Lai Tsin, iar ochii lui negri deveniră brusc impenetrabili.

Francie îi povesti cum o ura tatăl ei și-i povesti despre fratele ei, Harry.

— Dacă află vreodată că sunt în viață, o să mă închidă într-un azil, apoi o să mă omoare, îi spuse, îngrozită.

Îi spuse cum îl întâlnise pe Josh și cum se îndrăgostise de el și cum Josh o salvase. Îi povesti cât era de bun.

— Și frumos ca un înger, oftă ea. Până și călugărițele au spus asta.

Îi spuse despre Josh și Sammy și despre crime, cum Josh nu voise să creadă că Sammy era de vină, deși știa că el era criminalul. Apoi își îngropă fața în palme, disperată, retrăind momentul când începuse cutremurul.

— Deodată ne adânceam într-un abis și totul cădea peste noi, spuse ea. Am crezut că visez, că e un coșmar. Pe piept aveam o greutate mare și gura îmi era plină de praf. Tușeam și mă înecam și am crezut că or să-mi explodeze plămâni. Am deschis ochii și am văzut fața lui Josh. Eram încă în pat, îmbrățișați, și greutatea pe care o simțeam pe piept era trupul lui. Dintr-o gaură de deasupra noastră venea o rază de lumină. Am auzit un zgomot cumplit și o grindă imensă a căzut peste Josh. Îl auzeam respirând greu, hârâit, cu un sunet ca de metal frecat cu o pilă. Am încercat să ies de sub el, dar era prea greu și era tot prins sub grindă. Simțeam sângele curgând și nu știam dacă e al lui sau al meu, dar știam că trebuie să caut ajutor. M-am târât de sub el, centimetru cu centimetru. Nu știu cât a durat, poate minute, poate ore, dar în cele din urmă m-am eliberat și m-am ridicat în picioare. Îi auzeam încă răsuflarea chinuită și mi-am amintit că același sunet îl auzisem când mama era pe moarte. Gemea și mi-am acoperit urechile cu mâinile. Nu-l puteam lăsa acolo să moară. Am încercat să ridic grinda care-i căzuse pe spate, dar n-o puteam mișca și atunci am îngenuncheat lângă el și l-am apucat de umeri, încercând să-l scot de sub ea. O clipă am crezut că o să pot, apoi dintr-o dată pământul s-a cutremurat din nou și grinda a alunecat. S-a auzit un bubuit și cu coada ochiului am văzut bucata de zid căzând. Fără să mă gândesc, am sărit înapoi și mi-am acoperit capul cu mâinile ca să mă salvez și a căzut peste Josh. Am îngenuncheat lângă el. Nu știam ce să fac. Era nemișcat ca un mort. Apoi, brusc, a ridicat capul și m-a privit.

Francie se uita la Lai Tsin, tremurând, temându-se să-și amintească, apoi spuse încet:

— Fața îngerului acela frumos era doar o masă de sânge și oase.

Lai Tsin tăcea. Nu făcu nici un efort s-o aline. Știa că erau lucruri care nu puteau fi ispășite doar prin vorbe, existau poveri prea îngrozitoare, ca să poți vreodată scăpa de ele, iar omul era condamnat să le poarte cu sine până-n mormânt.

— Nu mă puteam mișca, continuă ea cu o voce ca un suspin. Am stat lângă el și răsuflarea chinuită îi devenea din ce în ce mai stinsă, mai slabă... și în cele din urmă n-a mai fost decât tăcerea și am știut că murise. Am luat pătura de pe pat și l-am acoperit cu ea. Apoi am plecat și l-am lăsat singur în

mormântul lui. Nu-mi amintesc cum, dar m-am trezit pe stradă. Numai că nu mai exista nici o stradă, numai dărâmături. Se vedea lumina unor focuri, oamenii alergau, dar nu știam încotro, l-am urmat... cineva m-a ajutat... m-au bandajat la cap și mi-au dat haine. M-au dus la spital cu o căruță, dar nu mai exista spital. Erau atâția oameni pe stradă, pacienți, doctori, infirmiere, atâția oameni răniți și bolnavi. Am plecat. Știam că trebuie să mă duc acasă. Și în adâncul inimii, speram să fi murit și tatăl meu.

Privi alb către Lai Tsin.

— M-am dus acasă, spuse ea. Tu erai acolo. Ai văzut ce s-a întâmplat. Mi s-a îndeplinit dorința.

El spuse cu gravitate:

— Soră mai mică, inima mea se frânge de mila ta. Dar nu dorința ta l-a omorât pe tatăl tău și a distrus casa ta. Tatăl tău ți-a furat tinerețea și i-a dat totul fiului lui. Nu l-ai omorât tu și nu ți-ai omorât nici iubitul. A fost soarta. Iar acum e vremea, Soră mai mică, să devii tu însăși. Trebuie să uiți tinerețea și patima și să-ți iei soarta în mâini, ca viața să nu te mai rănească. E vremea să iei frâiele în mâini și să mergi înainte.

Francie își șterse lacrimile din ochi. Își prinse genunchii cu brațele, se aplecă înainte privind-l și abia atunci îl văzu cu adevărat pentru prima oară. Salvatorul ei nu era un om tânăr, deși n-ar fi putut spune ce vârstă avea. Avea o față ovală, delicată, cu ochi migdalați, pomeți înalți și o gură mare și fermă. Era slab, avea aspectul acela pe care îl dau lipsurile, și un aer nedefinit care nu avea nimic de-a face cu hainele sărăcicioase sau cu cât de puțini bani avea în buzunar. Era ceva pe fața lui; era moștenirea multor generații, ce vorbea de greutate fără număr, tristeți fără margini și un abis al sărăciei, pe care nici măcar nu și-l putea imagina.

— Ești foarte înțelept, Lai Tsin, spuse ea încet. La fel de înțelept ca Mandarinii.

El se înclină.

— Acum trebuie să dormi, îi spuse. Trebuie să uiți amintirile rele, să uiți durerile. Dormi ca un copil, Soră mai mică, și mâine o să începi viața din nou. N-o să uiți, dar o să-ți porți povara fără să privești înapoi.

Ea se întinse ascultătoare alături de copil, iar Lai Tsin îi înveli cu o pătură. Apoi se așeză lângă foc, gândindu-se la ce știa despre Harmon Harrison. După aceea alungă gândurile grele și se întoarse să-i privească dormind. Erau niște copii, își spuse cuprins de milă. Soarta le răpise copilăria, cum făcuse și cu el. Acum îi adunase la un loc și aveau să-și întâmpine împreună viitorul. A doua zi.

CAPITOLUL 15

Ploua, o răpăială scurtă și rapidă, cu nori negri și grei alergând pe cer. Francie urca în fugă dealul, către California Street, și se opri aproape de vârful dealului ca să-și tragă răsuflarea. Obrajii îi erau îmbujorați de vânt și în păr avea picături sclipitoare de ploaie. Trecuseră trei săptămâni de la cutremur. Trei săptămâni de când murise Josh. Și trei săptămâni de când fratele ei încredințase flăcărilor cadavrul tatălui ei.

Acum trebuia să scape de fantoma lui. În dimineața aceea citise în Chronicle că se ținea o slujbă în memoria lui Harmon Harrison. Se spunea că fiul lui, brav în fața tragediei cu care era confruntat, declarase că avea să reconstruiască reședința familiei, pe Nob Hill, ca să arate lumii că „nimic, nici chiar voința lui Dumnezeu, nu putea distruge familia Harrison”.

Articolul mai spunea și că Harmon Harrison fusese cel mai bogat om din San Francisco și-i lăsase fiului său întreaga avere. Nu era decât o mică excepție: o fermă în Valea Sonoma, care aparținuse defunctei sale soții, și care fusese lăsată de ea fiicei, Francesca, dar fata nu mai fusese văzută de la cutremur și se presupunea că murise.

Francie pășea încet pe California Street, ocolind ruinele arse ale hotelului Fairmont, privind dezastrul. Muncitorii se mișcau metodic printre dărâmături, încărcând căruțe cu moloz și punând deoparte orice rămăsese întreg – o bucată de mozaic, un bust de marmură, un pantof de satin.

Din reședința Harrison nu mai rămăsese decât fațada. Francie trecu printre carbonizatele coloane dorice, urcă familiarele trepte de marmură albă și intră în hol. Privi în sus. Imensul dom cu vitralii nu mai exista, iar casa era deschisă sub ploaia torențială. Curăță cu piciorul praful de pe pardoseala de marmură, alb cu negru, și văzu că se crăpase în milioane de bucățele. Se cutremură privind în jur. Undeva, în tot acel praf și moloz, se găsea cenușa tatălui ei, și ea simțea că e acolo, de parcă ar fi fost încă în viață.

Fugi din casă, tremurând, și coborî dealul cât putu de repede. Se bucura că nu moștenise nimic de la tatăl ei. Prefera să fie săracă și liberă.

De acum se obișnuise cu priveliștea ruinelor și a dezolării; în josul dealului însă, străzile aveau un aer ciudat de festiv. Oamenii stăteau de vorbă ca între vecini în fața adăposturilor lor improvizate, pe trotuare se aflau scaune și canapele, femeile găteau la sobe în aer liber, iar bărbații făceau mese din lăzi. Copiii alergau printre ruine, dansând după muzica unui flașnetar, râzând de giumbușlucurile maimuței acestuia, în timp ce negustori ambulanți își laudau marfa oricui ar fi avut bani de cheltuit pe ea. Orașul lovit de nenorocire avea un aer de camaraderie și veselie, pentru că oamenii încercau să-și uite necazurile. „În definitiv”, își spuneau unii altora, „toată lumea e în aceeași găleată”.

Ca și ceilalți două sute cincizeci de mii de refugiați, Francie, Lai Tsin și băiatul acceptau orice pomană le oferea orașul, mâncând pentru cincisprezece cenți la bucătăriile de campanie, sau gratis, cu tichete de Cruce Roșie; când banii se terminaseră. La micul dejun era păsat, biscuiți calzi și cafea; la prânz primeau supă și o farfurie de carne cu legume; iar la cină, tocană irlandeză, pâine și ceai. Trăiau în coliba lor, la marginea Chinatown-ului, și se descurcau cum puteau mai bine, ca și ceilalți.

Lai Tsin stătea pe o ladă în micul lor adăpost și-i arăta băiatului cum să numere pe un vechi abac de lemn. Îi zâmbi lui Francie. Scoțând niște bani din buzunarul secret al hainei, i-i întinse și-i spuse mândru:

— Uite câți bani am.

Ea îi numără repede, apoi se uită uluită la el și spuse:

— Lai Tsin, aici sunt mai mult de o sută de dolari.

— O sută trei dolari și douăzeci de cenți, întări el, fericit. Îi întinse un carnețel negru și spuse: Creditul chinezesc s-a deschis din nou zi. Bani mei n-au ars, cum am crezut. Azi plătit.

El zâmbi din nou și Francie râse:

— Lai Tsin, ești bogat până la urmă.

— Azi joc pai-gow, îi spuse plin de încredere, punând banii la loc, și mă fac și mai bogat.

Ea îl privi, șocată:

— Vrei să spui că o să joci toți banii aceștia?

Brusc, fața lui își pierdu orice expresie.

— Asta fac, îi răspunse, întorcându-se cu spatele.

Se uită cu tristețe după el, în timp ce-și croia drum pe strada aglomerată, printre mașinile de cusut, căzile de baie și sforile cu rufe întinse la uscat, pe lângă șifoniere și mese, paravane pictate și sobe improvizate din bucăți de metal și cărămizi. Francie se gândea la ce s-ar fi putut cumpăra cu cei o sută trei dolari: pantofi pentru băiat, așternuturi, lumânări, săpun, mâncare pe care ar fi putut s-o plătească, în loc s-o primească de pomană. Clătină din cap. Bani nu erau ai ei, erau ai lui Lai Tsin și putea să facă ce voia cu ei. Iar ea trebuia să se gândească să-și ia o slujbă.

Se întoarse în colibă și începu să-i pregătească copilului masa. Ridică privirea, surprinsă, când Lai Tsin dădu perdeaua la o parte. Îi puse cincizeci de dolari în mână și spuse repede:

— Înainte eram singur. Acum am o răspundere. Nu mai sunt liber să joc toți banii familiei. Trebuie să-i cumpărăm Fiului cel mic niște pantofi și alte lucruri de care are nevoie Sora cea mică.

Se înclină rapid și plecă.

Francie rămase uluită, așezată pe lada de lemn, cu cei cincizeci de dolari în mână. Băiatul ridică privirea de la abac și-i zâmbi. „Fiul cel mic”, îl numise Lai Tsin. Iar ea era „Sora cea mică”. Inima lui Francie fu cuprinsă de căldură. Lai Tsin și băiatul erau pentru ea o familie mai adevărată decât îi fuseseră vreodată cei de-o carne și de-un sânge.

El se întoarse foarte târziu în seara aceea, iar la lumina palidă a lumânării se vedea că avea o față lungă. Oftă și se prăbuși pe o ladă, cu fața în mâini.

— Norocul m-a ocolit astă-seară, Soră mai mică, spuse trist. Aiee, aiee, cum m-a părăsit.

Lui Francie i se strânse inima, gândindu-se la economiile lui.

— O, Lai Tsin, ți-ai pierdut toți banii, șopti ea.

El clătină din cap.

— Sunt un jucător foarte bun. Am câștigat, dar omul cu care am jucat nu avea bani să mă plătească. Mi-a dat hârtia asta în loc. Mi-a spus că face optzeci de dolari, poate mai mult...

Francie luă hârtia din mâna lui. Era un pergament foarte fin, în capătul de sus avea litere chinezești și un sigiliu de ceară roșie. Mai jos scria în engleză: „Închiriere pe un termen de nouă sute nouăzeci și nouă de ani a unei bucăți de teren din Cartierul Central din Hong Kong, între Des Voeux

Road și Queens Road, a cărui arie și dimensiuni se găsesc pe harta de mai jos.”

Se uită la el, surprinsă:

— Dar, Lai Tsin, asta e o concesiune a unui teren din Hong Kong. Spune că terenul a fost vândut de Compania Imobiliară Mon Wu unui domn Huang Wu.

El dădu din cap.

— Huang Wu a fost bunicul lui Chung Wu. Pământul a devenit al lui Chung Wu și acum este al meu. Aici e scrisoarea care spune că e al meu.

Îi întinse o bucată de hârtie pe care scria în chineză, iar ea i-o înapoie.

— Trebuie să-mi traduci, spuse ea.

El ținu hârtia la distanță de un braț, dregându-și vocea și mutându-se de pe un picior pe altul. În cele din urmă, clătină din cap.

— Soră mai mică, e durerea mea cea mai mare că nu am învățat niciodată să scriu sau să citesc.

Francie roși; îl făcuse să-și piardă cinstea obrazului și știa deja cât de importantă era pentru un chinez fațada de politețe și respect.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El ridică din umeri, fără nici o expresie pe fața ovală.

— Familia mea a fost săracă și n-au fost cărturari printre noi. Nu era timp și nu erau bani pentru învățătură. Nu știu decât numerele. De la patru ani am lucrat în livezile de duzi, la cules de frunze și la împachetat. Am lucrat în orezarii, la plantat orez, sau am avut grijă de rațe, la ferma stăpânului satului. Întotdeauna am dorit să-mi cultiv mintea, în loc să cultiv câmpul, dar n-a fost soarta mea. Am fost șapte fii și o fiică și toți trebuia să muncim, pentru că fără muncă nu era de mâncare pentru nimeni. Oftă: Iar acum am mai mult de treizeci de ani și sunt la fel de sărac ca la patru ani. Soarta e stăpâna mea, Soră mai mică. Norocul nu l-a sortit pe Lai Tsin învățaturii și măreției.

— Nu e adevărat, spuse Francie cu sinceritate. Poți să fii un om mare, Lai Tsin, mai mare ca stăpânul satului tău. Poți să fii un învățat. O să te învăț eu să scrii și să citești.

El îi zâmbi trist pe deasupra lumânării pâlpâitoare.

— Eram și eu ca tine când eram tânăr, spuse cu blândețe, plin de speranțe deșarte. Acum sunt mai bătrân și mai înțelept și îmi spun că sunt Lai Tsin, jucătorul fără știință de carte. E destinul meu.

Se așeză pe podea în fața ei și-i spuse:

— Nu sunt ca alți chinezi din San Francisco, care vin din Toishan. Satul meu e în provincia Anhwei, pe malurile lui Yangtze, pe care-l numim „Ta Chiang, Râul cel Mare”, pentru că traversează China. Izvorăște din Tibet și se încolăcește printre munți înalți și prin văi adânci, curgând spre răsărit peste câmpii, către Shanghai și spre Marea Chinei. În fiecare an, după ploile musonului, Ta Chiang se umflă și iese din matcă. Uneori intra până-n satul nostru și ne distrugea recoltele și acei ani erau răi pentru toată lumea, pentru că nu era nimic de mâncare și nu erau bani.

Satul meu era foarte sărac. Pământul era al stăpânului și țărani îl munceau. Casele noastre erau făcute din cărămizi, nearse, de lut galben. Era o curte cu coridoare de lemn, care uneau camerele, și o bucătărie unde se adunau femeile ca să pregătească mâncarea și un puț adânc din care scoteau apă. La fiecare capăt al acoperișului era câte un liliac de lemn, vopsit cu lac roșu. Se spunea că îndepărtează nenorocul, dar nu înțelegeam cum mai credeau în asta după atâția ani de nenorociri.

Lai Tsin se opri. Își luă luleaua și o aprinse cu un bețișor, inhalând cu poftă fumul, în timp ce Francie aștepta cu răbdare să continue.

— Ferestrele erau acoperite cu hârtie groasă de orez, spuse el în cele din urmă, și-mi amintesc cum tremuram sub vântul rece al iernii, în timp ce noi ne ghemuiam sub așternuturi în jurul sobei mici cu cărbuni. Iar vara abia puteam respira în căldura umedă. Familia mea era mare: era tatăl meu și soția sa, numărul doi, și concubina lui și zece copii, din care trei au murit de mici. Doi dintre ei muriseră de prunci, abia dacă apucaseră să respire, dar Micul Chen, fratele meu mai mic, a murit la trei ani și fusese preferatul meu. Avea o fețișoară rotundă, cu ochi negri, scânteietori, și întotdeauna mă făcea să râd. Eu am avut grijă de el; îl luam cu mine la orezărie, împărțeam mâncarea cu el, pentru că era mereu flămând, și îl țineam în brațe noaptea ca să-l încălzesc. Apoi, deodată, s-a îmbolnăvit de febra mlaștinilor și într-o singură zi a murit.

Tatăl meu le-a spus bătrânilor satului, iar în noaptea următoare au venit cu un coș și l-au luat. Nu aveam voie, dar i-am urmărit. Lacrimile pentru fratele meu iubit îmi curgeau pe obraji, dar nu îndrăzneam să-mi plâng cu voce tare durerea. Pentru că Micul Chen era atât de mic, au spus că spiritul lui nu era destul de format pentru o înmormântare și nu aveam voie să-l jelim. L-au lăsat, în coșulețul lui, la poalele unui copac din dumbrava sacră fung-shui, ca să-l mănânce câinii și păsările.

Știam că bătrânii satului trebuiau să fie acasă înainte de răsărit și am așteptat până au plecat. Apoi m-am apropiat de coș, l-am deschis, i-am sărutat fețișoara și mi-am luat rămas-bun de la el. Auzeam fâlfâitul aripilor păsărilor deasupra capului meu și foșnetul tufelor din care câinii flămânzi pândeau și am fugit îngrozit înapoi în sat. După obicei, familia mea n-a mai vorbit niciodată despre el.

Lai Tsin tăcu. Își scutură pipa și privi la Francie.

— N-am povestit asta nimănui, îi spuse uimit. Toată viața mea este închisă înăuntrul meu, cuvintele sunt săpate pe tăblițe de piatră lângă inima mea și amintirile sunt ca o sabie tăioasă. Clătină din cap: E mai bine să nu vorbești despre astfel de lucruri, să nu-ți amintești de ele.

În lumina lumânării văzu sclipirea lacrimilor în ochii ei albaștri și o prinse de mână.

— Ai o inimă bună, Soră mai mică, îi spuse blând. Și încrezătoare. Am fost cândva ca tine și rănilor mele au fost adânci, iar durerile mele poate chiar mai mari. Îți promit, viața merge înainte și într-o zi toate fantomele tale vor fi îngropate.

— Am încercat să îngrop fantoma tatălui meu azi de dimineață, șopti ea, strângându-și pătura mai tare în jurul său, înfiorată de amintire. Dar fără folos, Lai Tsin, spiritul lui era fot acolo, căutându-mă...

El își lăsă jos pipa și o chemă mai aproape. Francie se aplecă spre el și el îi prinse fața în mâinile subțiri și înguste, trecându-și degetele mai întâi peste tâmple, apoi peste lobii urechilor. Apoi îi luă mâinile și i le întoarse cu palma în sus, cercetându-i degetele mari și privind liniile palmelor.

— Norocul tău e scris aici, spuse în cele din urmă. Aici e linia care spune că ai fost tare în copilăria ta, iar linia de aici vorbește despre boli și supărări. Și mai văd pe fața ta inteligență și putere, puterea de a comanda oamenilor astfel ca ei să ți se supună. Puterea aceasta e aici, în capul și în mâinile tale. O să ai mulți bani. Bani aceștia se vor întinde peste multe țări, o să călătorești mult și o să fii foarte respectată. Sunt și greutăți, da, dar o să treci peste ele dacă ai voință și dacă o să fii mai puternică decât cei care vor încerca să te împiedice. Și văd copii, poate doi...

Se opri și o privi ciudat.

— O, dar n-o să mă căsătoresc niciodată! exclamă Francie, niciodată.

Ochii lui cafenii, migdalați, străluceau magic în lumina lumânării; Francie nu-și putea lua privirea de la ei.

— Vor fi bărbați în viața ta, spuse el. Ești o fată frumoasă și în curând vei deveni femeie. Bărbații nu te vor ignora și te vor iubi. Și asta e soarta ta.

Ea își plecă ochii, privindu-și mâinile care se aflau încă într-ale lui, iar el spuse blând:

— În soarta ta e scrisă violența. Multă violență. Vor veni vremuri când n-o vei putea ocoli și o să-ți aducă multă durere.

— Atunci soarta mea e deja hotărâtă, șopti Francie, privindu-l speriată. El dădu din nou din cap.

— Soarta și-a făcut planurile. Noi nu putem decât să încercăm s-o păcălim. Aș putea să-ți spun multe lucruri despre mine și despre cum poți păcăli soarta.

Ea îl privi, aprinzându-și din nou pipa.

— Te rog, nu vrei să-mi spui acum?

El clătină din cap și spuse:

— Poate, într-o zi, Soră mai mică.

Francie se întinse pe pat, alături de copil. Privi fețișoara lui nevinovată, minunându-se de cât puteau îndura copiii. Băiatul își pierduse familia și căminul, trecuse printr-un cutremur și printr-un incendiu, dar cu toate acestea dormea somnul îngerilor. Se înveli cu pătura și se așeză lângă el, alinată de răsuflarea lui ușoară și egală și, în câteva minute, adormi ca și băiatul.

Lai Tsin rămase până în zori cu pipa și cu amintirile sale. În lumina dimineții, fața lui părea cenușie și măcinată de griji, iar ochii îi erau întunecați de tragedii fără nume. Lăsă jos pipa și se întinse în așternutul său de lângă ușă, întorcându-și fața de la ceilalți, ca și când amintirile lui le-ar fi putut tulbura visele. Se gândi la Francie și la ce avea să urmeze și oftă. Trecu multă vreme până când ochii i se închiseră și adormi, somnul ușor al unei pisici care veghea de teama dușmanilor săi.

CAPITOLUL 16

Annie recunoscu locul din ilustrata pe care i-o trimisese Josh. Rămase pe trotuar privind la maldărul de cărămizi și moloz care fuseseră cândva cârciuma și pensiunea Barbary Coast, dorindu-și să nu fi venit niciodată la San Francisco. Văzuse lista morților și a dispăruților și citise numele lui Josh pe ea. Aici fusese casa lui și aici murise. Lacrimile îi curgeau pe obraji și oamenii se întorceau curioși s-o privească, dar nu-i lua în seamă.

Durerea îi apăsa inima ca plumbul amintindu-și de copilul frumos, de băiatul vesel, de tânărul înalt și plin de grație. Își amintea de bunătatea lui și știa fără nici o umbră de îndoială că n-ar fi putut niciodată să leucidă pe femeile acelea, orice ar fi spus Sammy Morris. Iar dacă n-ar fi fost Sammy, Josh n-ar fi fugit niciodată, n-ar fi venit niciodată la San Francisco, n-ar fi murit singur și înfricoșat într-o pensiune nenorocită. Încerca să-și imagineze ce simțise el când pământul se cutremurase și zidurile se prăbușiseră peste el, îngropându-l sub dărâmături. Și-l închipui prins în capcană, chinându-se să respire, așteptând, sperând să fie salvat, apoi prins în incendiu. Se cutremură, și-și acoperi fața cu mâinile. Era prea îngrozitor să se gândească la asta.

Francie nu dorise să se ducă la Barbary Coast în ziua aceea, dar picioarele o duseseră într-acolo. Mergea încet, ținând copilul de mână, privind în jos, gândindu-se la Josh. Lai Tsin îi spusese că dacă voia să-și continue viața trebuia să lase și fantoma lui să se odihnească în pace.

O observă pe femeie de la distanță. Purta un costum de călătorie, de lână albastră, și o pălărie mare, cu pene stacojii, și Francie își spuse că arăta diferit, avea un aer străin. O văzu acoperindu-și fața cu mâinile, îi văzu umerii zguduindu-se de plâns, și i se strânse inima. Se grăbi către ea și puse un braț în jurul umerilor ei.

— Credeți-mă, știu cum vă simțiți, îi spuse, plină de compasiune. Mi-am pierdut logodnicul. Era grav rănit, apoi pământul s-a cutremurat din nou și o bucată de zid a căzut pe el. Închise ochii și adăugă: Mai auzisem pe cineva pe moarte și cunoșteam sunetul acela. Am știut că murea.

Annie îi privi fața tristă și spuse:

— Îmi pare rău, fetițo. Știu că mai sunt mii de oameni care jelesc ca mine. Dar fratele meu era un băiat atât de deosebit și vin de atât de departe... speram să-l găsesc în viață.

Francie se uită la ea, uimită. Vorbea într-un fel ciudat de familiar... și îi spusese „fetițo”, cum spunea Josh, și îi povestise că venea de departe. Făcu ochii mari privind-o. Era mică și plinuță, avea ochi mari, cafenii, cu gene dese, și zâmbea într-un fel cunoscut Brusc, își dădu seama. Spuse:

— Sunteți sora lui Josh.

Annie căscă gura și o prinse de braț, uluită:

— Îl cunoști pe Josh?

— Despre Josh vorbeam, cu Josh eram la cutremur...

Annie izbucni din nou în lacrimi, înțelegând că Josh era cu adevărat mort. O îmbrățișa pe Francie și o strânse tare.

— Mă bucur că te-a întâlnit pe tine, spuse printre suspine, măcar era cu cineva drag când a murit. Am avut coșmaruri, gândindu-mă la el, singur-singurel, zăcând acolo, și așteptând să ajungă flăcările la el. Acum știu ce s-a întâmplat și, oricât ar fi de cumplit, e mai bine decât necunoscutul.

Făcu un pas înapoi, ținând-o pe Francie la distanță de un braț, căutând ceea ce văzuse Josh în ea. O fată subțire, ca o părere, cu păr blond-deschis tuns îngrozitor, o față dulce în formă de inimă, cu o cicatrice pe frunte, și ochi imenși, de culoarea safirului. Își șterse lacrimile și spuse:

— Deci ai fost logodnica lui Josh. Asta te face aproape o Aysgarth, nu-i așa? Vreau să spun, dacă Josh ar fi trăit, ai fi fost cumnata mea. Și nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Francie. Francie Harrison.

Băiețelul, care se ascundea în spatele ei, o trase de fuste și Annie se uită cu surprindere la chinezul micuț, cu hăinuța lui albastră și cu pălăriuța ciudată, cu panglici colorate la urechi. Avea o față rotundă și ochi migdalați și părea să fie de vreo patru anișori. Îl ridică în brațe.

— Și cine ești tu, puiule? întrebă, îndreptându-i pălăriuța și zâmbindu-i.

— Băiatul e orfan, îi explică Francie. Lai Tsin l-a găsit rătăcind pe străzi, și acum avem noi grijă de el.

— Și cum îl cheamă?

Francie păru mirată; nu se gândise niciodată la numele lui.

— Lai Tsin îl numește Fiul cel mic.

— Toată lumea are dreptul la un nume, exclamă Annie indignată. Ce-ai zice de Philip? E un nume creștinesc, potrivit pentru un mic păgân ca acesta. Și Lai Tsin cine e?

— Lai Tsin e prietenul meu chinez, spuse Francie mândră, și să știi că nu sunt păgâni, domnișoară Aysgarth. În plus, Lai Tsin e un gentleman. M-a ajutat după cutremur.

Annie dădu din cap.

— Ei bine, acum sunt eu aici să te ajut, ai fost iubita lui Josh, și el așa ar fi vrut. Își înghiți lacrimile care stăteau să izbucnească. Aș face mai bine să-mi păstrez lacrimile pentru la noapte, în pernă. Iar acum pot cel puțin să-i scriu tatei că Josh a fost înmormântat alături de alți locuitori ai orașului. În definitiv, nu e o minciună, nu-i așa? Știu că nu e în pământ sfințit, dar măcar ne-a salvat onoarea. Apoi adăugă repede: Josh ți-a spus, nu-i așa? De ce a fugit? Sigur, nu-i adevărat, și dacă n-ar fi fost Sammy Morris ar fi fost acasă, unde era locul lui și sunt sigură că s-ar fi dovedit că era nevinovat.

Francie nu se mai gândise la Sammy după moartea lui Josh; îi ieșise din minte ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Acum îi pronunță numele cu un fior de teamă.

— Ah, Sammy Morris, repetă Annie cu amărăciune. Prietenul lui Josh, dacă poți să numești prieten pe așa un om. O să mai citesc lista dispăruților încă o dată, mâine, spuse ea, și adăugă: Nu mă îndoiesc că o să apară, ca un vis rău.

Își îndreptă pălăria cu pene, privind la hainele lui Francie, fusta veche, șalul cenușiu și ghetetele grosolane, apoi spuse impulsiv:

— Nu poți să umbli așa. Îți trebuie niște haine noi. Dar mai întâi să-l ducem pe Philip înapoi la chinezul tău.

O luă afectuos pe Francie de umeri și porniră încet în josul străzii.

— Se spune că Dumnezeu îți trimite întotdeauna ceva ca să-ți aline durerea, spuse ea cu căldură. Mie mi te-a trimis pe tine. Aleasa lui Josh.

Lai Tsin era aplecat deasupra sobei cu cărbuni, gătind niște legume într-o tigaie rotundă. Se aplecă respectuos în fața femeii drăguțe cu care era Francie, iar aceasta spuse aprobator:

— Bună dimineața, domnule Lai Tsin. Francie mi-a spus cum ați ajutat-o. Mi-a spus că sunteți un gentleman și văd că are dreptate. Se așază pe o ladă de lemn, își trase sufletul și adăugă: I-am dat micului orfan un nume bun, englezesc, Philip, dar bănuiesc că al doilea nume va trebui să fie chinezesc, nu?

Își scoase jacheta și-și ridică mânecile bluzei albe, de bumbac, spunând:

— E cam cald pentru lânurile de Yorkshire. Ce gătiți, domnule Lai Tsin? Miroase bine, dar nu am mai văzut așa ceva niciodată.

El se mai gândea încă la numele băiatului; amintindu-și de fratele lui mai mic, spuse:

— Chen.

— Chen?

— Celălalt nume al Fiului cel mic este acum Chen. A fost numele fratelui meu.

— A, înțeleg. Philip Chen. Mmm, da, e un nume bun, îmi place. E o alegere foarte bună, domnule Lai Tsin. Deci: Francie mi-a spus că ați ajutat-o și vă sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Vedeți, ea a fost logodnica fratelui meu, Josh. Ne-am întâlnit din întâmplare pe stradă, unde - își mușcă buzele, apoi continuă grăbit - la pensiunea Barbary. Francie mi-a spus că nu avea de gând să se ducă azi acolo, dar s-a dus totuși, fără să știe de ce. Cred că a fost soarta, nu-i așa? Și pentru că Francie ar fi fost soția fratelui meu, acum vreau s-o ajut. Deschizând poșeta scoase un teanc de bancnote și spuse: Bănuiesc că și dumneavoastră ați pierdut totul, domnule Lai Tsin, și cred că niște bani nu v-ar strica.

Lai Tsin privi fără expresie banii. Francie recunoscuse privirea aceea albă și-și dădu seama că era ofensat. Spuse repede:

— Nu înțelegeți. Lai Tsin și cu mine am trecut prin toate împreună. Acum el și Fiul cel mic sunt familia mea. Vă mulțumesc pentru că v-ați oferit să mă ajutați, domnișoară Aysgarth, dar rămân aici cu ei.

Annie rămase cu gura căscată de mirare. Nu și-ar fi imaginat niciodată că fata voia să rămână cu chinezul, dar o admira pentru asta. Își dori să fi avut și ea la fel de mult curaj la optsprezece ani și încercă să se gândească ce diferită ar fi fost viața ei. Se gândi la rutina îngrozitoare a vieții la Ivy Cottage, sclavă a tatălui ei, și se hotărî pe loc să nu se mai întoarcă niciodată. Nu se spunea oare că nu era niciodată prea târziu s-o iei de la început?

Spuse repede:

— Ei, dacă așa stau lucrurile, cred că cel mai bine ar fi să rămân cu voi. Pentru că și eu sunt singură, acum că Josh s-a dus. O, da, tata și frații noștri sunt în Yorkshire, dar ei nu mai au de mult nevoie de mine. N-am fost pentru ei decât un cal de povară, mătușa nemăritată, fără copii de care să aibă grijă. Mi-am petrecut viața îngrijindu-l pe tata și acum e rândul altcuiva s-o facă. Se întoarse rugătoare către Francie: Josh a fost ca și copilul meu. Fără el nu mai am pe nimeni. Măcar aici, cu tine, cu chinezul și cu Fiul cel mic, lucrurile au un sens. Mulțumită bietului Josh sunt aici. Și aici vreau să rămân. Cu tine.

Fiul cel mic se repezi deodată către ea. I se urcă în poală și ea îl îmbrățișă, zâmbindu-le speriat.

— Străzile sunt căminul nostru, o avertiză Francie. Nu avem bani, mâncăm ce ni se dă de pomană. Nu știi nici jumătate dintre necazurile mele și nu știi nimic de ale lui Lai Tsin. E chinez, nu are acte, e în afara legii. Trebuie să stau cu el și să-l ajut, cum m-a ajutat el pe mine. Împreună trebuie să ne păcălim destinul.

Annie dădu din cap. Ei se aveau unul pe celălalt, nu aveau nevoie de ea. Se ridică în picioare și-și scutură absentă praful de pe fustă.

— Poate că asta am vrut întotdeauna să fac, spuse, punându-și pălăria pe cap. Să-mi păcălesc destinul.

Ochii ei îi întâlneau pe ai lui Francie și, ceva, o legătură se stabili între ele, de parcă ar fi simțit fiecare lupta crâncenă a celeilalte de a se elibera de trecut. Francie zâmbi:

— Atunci de ce nu rămâi? spuse ea.

CAPITOLUL 17

Lai Tsin stătea în colțul unei încăperi mici de pe o alee îngustă din Chinatown, privind jocul. Piesele de mah-jongg pocneau ca gloanțele, jucătorii țipau și urlau agitați, iar din camera din spate, despărțită printr-o perdea, pătrundea mirosul dulceag și greșos de opium. Locul era o ruină, pereții, care stăteau să se prăbușească, erau proptiți cu bârne, iar tavanul era un păienjeniș periculos de crăpături, dar de ani de zile acolo se desfășurau jocurile de noroc și nici chiar un cutremur nu-i putea opri pe chinezi să joace.

Pipăi banii din buzunar, numărându-i în gând: erau cei 20 de dolari pe care-i câștigase de la Chung Wu împreună cu hârtia aceea pentru terenul din Hong Kong, plus zece dolari rămași din banii cu care începuse, pentru că regula lui era să nu joace niciodată până la ultimul bănuț, și mai erau aproape cinci dolari în mărunțiș, puși deoparte în coșul de paie „pentru o zi ploioasă” – care probabil ar fi trebuit să fie o zi de muson, pentru că fiecare zi era „o zi ploioasă”.

Privi la cei de la mese, disprețuindu-i. Jucau, pentru că erau împătimiți, nu pentru că erau inteligenți, ca el. Minteia lui zbură ca vântul, jucându-se cu cifrele și mutările atât de rapid, încât aproape că putea prezice rezultatele. Singura problemă era că cei cu care juca erau la fel de săraci ca și el, așa că niciodată nu putea aduna destul de mulți bani ca să intre în jocurile cu adevărat mari. Era, își spuse el cu tristețe, ca în povestea cu oul și găina. Dar în seara aceea, din cauză că locurile de joc fuseseră în mare parte distruse de

cutremur, se aflau acolo oameni despre care doar auzise, jucători legendari, al căror talent era egal cu al lui.

Se gândi la cei 35 de dolari și la noile sale răspunderi. De drept, ar fi trebuit să se întoarcă la munca pe câmp, dar cu asta abia dacă reușise să se întrețină pe sine, și în mod sigur n-ar fi putut să hrănească întreaga familie. Și mai știa că trebuia să facă bani pentru ei, altfel și-ar fi pierdut onoarea. Trebuia să-și încerce norocul cu jucătorii mai săraci.

Așteptă răbdător, până când, în cele din urmă, un bărbat bătrân și cu barbă își împinse înapoi scaunul, înjurând joss-ul potrivit, așa că Lai Tsin îi luă locul în tăcere. Piese de os, uzate, desenate cu dragoni roșii, verzi și albaștri, cu cele patru puncte cardinale, cu flori și anotimpuri, bambuși, cercuri, caractere și numere, erau deja așezate; aruncă zarurile și zâmbi satisfăcut, pentru că deja construiseră „zidul”. În cinci minute, cei zece dolari ai săi deveniseră șazececi, jumătate de oră mai târziu avea trei sute și, cu multe strigăte furioase, ceilalți jucători abandonară masa.

Băgându-și câștigul în buzunar, Lai Tsin se îndreptă către masa de lângă fereastra fără geam. Aceasta era acoperită cu un șal purpuriu, apărându-i de privirile trecătorilor. La lumina unei lumânări, șase bărbați jucau un joc de cărți chinezesc, foarte complicat, și fumul pipelilor lor se amesteca cu fumul de opium, umplând camera cu o ceață albastră.

Se rezemă de perete, privindu-i cu ochi lipsiți de expresie. Cunoștea jocul: aveai nevoie de o minte ascuțită, de pricepere și de reacții rapide, dar rareori avusese ocazia să-l joace, pentru că partenerii lui de joc erau de obicei înceți la minte și ignoranți. Se uită pe furiș la fețele jucătorilor – erau solemne și dure, iar cantitatea de bani de pe masă îi tăie răsuflarea. Bărbații erau jucători mari și faimoși din Toishan, dar își spusese în sine că augurii fuseseră buni în ziua aceea. Se gândi la banii din buzunarul secret și-și spusese că era șansa vieții lui, iar când următorul jucător abandonă, îi luă locul.

Inima îi sări din piept când își luă cărțile, doi de șase și doi de opt, ambele numere norocoase, dar își păstră privirea la fel de goală ca fereastra spartă din spatele său și fața la fel de lipsită de expresie ca a unei statui. Nu-i tremură mâna când puse cei două sute de dolari pe masă, deși stomacul i se strânsese de tensiune și agitație. Prin minte îi treceau numere, în timp ce se puneau cărțile pe masă și în câteva secunde evalua cărțile partenerilor, iar după un minut își aduna câștigul.

Fața îi rămase la fel de impasibilă când, la jocul următor, jucă tot ce câștigase, deși pe dinăuntru fierbea de nerăbdare. Îi străluciră ochii când își văzu cărțile: trei de nouă și doi ași. Erau cele mai norocoase cărți, pentru că nouă era cea mai mare cifră și simboliza împlinire, iar unu însemna începutul. Toate semnele fuseseră bune în ziua aceea. Nimic nu putea să-i meargă împotriva.

Jucătorii, care-i examinaseră cu ochi șireți hainele sărăcicioase când se așezase pentru prima oară la masă, îl priveau acum cu un respect nou. Mai câștigă o mână. Apoi alta. Și de fiecare dată juca tot ce câștigase mai înainte. Zeii erau cu el, și cine era el ca să se împotrivescă dorințelor lor?

Ceilalți se adunară în jurul lor, exclamând la vederea sumelor aflate în joc, scoțând sunete uimite de fiecare dată când Lai Tsin își încerca soarta și câștiga, lăsând toți banii pe masă, înmulțindu-i până la mii. „Soarta o să se întoarcă desigur împotriva lui”, murmurau ei. „Lai Tsin ispitește șansa cu atâția bani.”

După o oră, ceilalți jucători se priviră unul pe altul și-și împinseră scaunele înapoi. Lai Tsin se ridică și se înclină respectuos în fața lor când îl felicitară pentru norocul lui, dar ochii lor erau ca de oțel și se vedea că erau furioși. Își adună câștigul, îi căută pe bieții oameni de la care câștigase la început cei trei sute de dolari și le înapoie banii.

— Mi-ați adus joss bun, le explică el. Fără voi n-aș fi putut juca.

Era un alt om când ieși din încăpere; pentru prima oară în viață văzu respect în privirile celor din jur. Stătea mai drept, avea o ținută mai demnă, și-și spuse că, atunci când norocul îți zâmbea, puteai să fii sigur că zeii te-au binecuvântat. Începuse ziua sărac, iar acum era bogat.

Era aproape dimineață când se întoarse la colibă, iar Francie și Fiul cel mic dormeau. Când prima rază de lumină se strecură prin perdeaua care le servea de ușă, Lai Tsin își numără câștigurile și își înăbuși un strigăt când realizează care era suma. Aproape douăsprezece mii de dolari. Atinse teancul de bani, aproape cu venerație, apoi își încrucișa brațele și se rezemă de peretele de scândură, reflectând.

Se gândi la viața lui, la greutate, la bătaie, la frică și la sărăcie, la lipsa de educație care-l sortise vieții de țăran, deși pe dinăuntru era altfel. Muncise din greu toată viața, în copilărie umblase în urma bivolului, târându-și picioarele prin noroiul rece al orezăriilor, știind însă că trebuia să existe ceva mai mult de atât pe lume. Privise bieteale rațe albe învârtindu-se la nesfârșit pe lacul din sat, înțelegând că și soarta lor, ca și a lui, era pecetluită de la naștere. Se simțise ca un copil schimbat, ca un prinț printre cerșetori, ca un învățat printre ignoranți. Nu avea cuvinte ca să descrie ce simțea, dar știa că totul se află înăuntru său. Iar acum, cu toți dolarii aceia americani câștigați de la jucătorii din Toishan, avea în sfârșit ocazia să devină cineva. Și nu avea să mai joace niciodată.

Așteptă nerăbdător să se trezească Francie, dorindu-și să știe vreo vrajă prin care să îndepărteze încruntarea dintre sprâncenele ei și s-o scape de suspinele care-i chinuiau somnul. Știa că necazurile ei erau grele, dar în inima lui era fericit, pentru că știa că acum o putea ajuta.

Când, în cele din urmă, Francie dădu semne că începea să se trezească, Lai Tsin intră înăuntru și ațâță cărbunii din sobă. Aduse apă din conducta de la capătul străzii și o puse la fiert. Luă ceainicul alb cu albastru, puse în el câteva lingurițe de frunze de iasomie și adăugă apa fierbinte. Când termină și se întoarse în colibă, ea stătea în capul oaselor, frecându-se la ochi de uimire la vederea grămezii de bani.

— Lai Tsin, exclamă ea, ce-ai făcut? Ai jefuit o bancă?

El turnă ceaiul și i-l oferă.

— Am avut noroc aseară, spuse. I-am bătut pe jucătorii din Toishan. Am tot jucat ce-am câștigat, până când s-au săturat și când am numărat banii,

aveam douăsprezece mii de dolari americani. E o avere, Francie. Suntem bogați.

Francie îl privi fix, uluită. Deși nu dormise, ochii lui erau limpezi și vioi și avea o expresie nouă, de încredere. Lai Tsin părea o altă persoană. Dar douăsprezece mii de dolari erau bani mulți, însemnau mai mult decât o pereche de pantofi noi pentru Fiul cel Mic, așternuturi și lumânări. Era o bază pe care se putea construi o avere, iar ea nu putea sta cu mâinile în sân, lăsându-l să-i joace din nou.

— Cu banii ăștia trebuie să intri în afaceri, îi spuse. Gândește-te la ocaziile pe care le-a creat cutremurul! E ca pe vremea goanei după aur, pe vremea când era bunicul meu negustor. Cumpăra și vindea tot ce se cerea și a făcut avere. Gândește-te numai de câte e nevoie aici, în Chinatown, Lai Tsin. Mirodenii chinezești, mâncare, haine orientale, încălțăminte, tutun. Lumea o să cumpere orice-ți trece prin cap, pentru că acum nu au nimic.

Lai Tsin își aprinse pipa, iar Francie văzu că se gândea la ce-i spusese ea. După un timp, lăsă deoparte pipa, luă o fâșie de mătase purpurie din coșul de nuiele și împături cu grijă banii în ea. Ieși pe ușă cu legătura cu bani sub braț, dar nu privi înapoi. Francie oftă. Pierduse, și Lai Tsin se ducea iar să joace.

Lai Tsin își croi drum printre ruine și bătu agitat la ușa uneia dintre puținele clădiri rămase întregi în Chinatown. Bătrânul care locuia acolo era unul dintre cei mai puternici chinezi din San Francisco. Controla cea mai mare parte a banilor care circulau conform vechiului sistem chinezesc de credit rotativ, în care membrii puneau banii la un loc și fiecare dintre ei îi putea folosi pe rând. Lai Tsin știa că creditul funcționa pe baza cuvântului de onoare și că fiecare debitor se angaja personal să restituie banii, iar simțul onoarei la chinezi fiind atât de dezvoltat, cei care nu se țineau de cuvânt erau rari. Dacă afacerile lor nu mergeau, familiile îi ajutau să restituie împrumutul. Dar Lai Tsin nu avea familie care să-l ajute. Nu avea decât o idee, o șansă, onoarea sa, și douăsprezece mii de dolari.

O femeie deschise ușa și el îl spuse că a venit să-l vadă pe Preacinstitul Părinte.

— Cine dorește să-l vadă? întrebă ea, precaută, închizând ușa pe jumătate.

— Spuneți-i Preacinstitului Tată că Lai Tsin din provincia Anhwei dorește să-i vorbească într-o problemă de afaceri.

Femeia îi închise ușa în față. Nou-câștigatul respect față de sine însuși, se topea cu fiecare clipă de așteptare. Își aminti totuși că avea douăsprezece mii de dolari în bucata de mătase purpurie de sub braț, că acum era un om bogat și cu răspundere, așa că-și îndreptă spatele și-și ridică bărbia.

În fine, ușa se deschise din nou și, fără chef, bătrâna îl pofti înăuntru, într-o cameră spațioasă. Privi în jur, minunându-se de nenumăratele comori pe care le vedea, de vasele de porțelan, de animalele de jad, de covoarele mătăsoase și de paravanele încrustate cu sidef. Camera era plină de pergamente caligrafiate și de stampe, de lanterne cu franjuri și de figurine de fildeș. Pe o masă sculptată, din dinastia Ming, era expusă o colecție de oglinzi

de bronz Han, boluri de jad și sculpturi Tang. Printre lăzile și mesele emailate erau înghesuite scaune elegante, din lemn negru, și o duzină de ceasuri chinezești ticăiau trecerea timpului. Încăperea întunecată era plină de bogățiile pământești ale bătrânului, iar lui Lai Tsin îi era teamă să se miște, ca nu cumva să se lovească de ceva și să spargă vreuna dintre acele minunății.

În cameră intră un bătrân, strângându-și în jurul său jacheta de mătase vătuită, în încercarea de a ține cald oaselor sale bătrâne. Țeasta cheală îi strălucea în lumina lămpii, sprâncenele i se arcuiau feroce spre frunte, iar mustața lungă i se pierdea în barba albă. Lai Tsin se plecă respectuos de trei ori, adunându-și curajul ca să-i vorbească unui personaj atât de bogat și de important.

— Preacinstit Bunic – spuse el speriat, adresându-i-se cu „Bunic” în semn de respect pentru venerabila sa vârstă – vin aici într-o problemă de afaceri. Din cauza cutremurului, în Chinatown sunt multe lipsuri. Oamenii noștri nu au lucrurile de care au nevoie, iar negustorii care au pierdut totul se întorc cu greu la negoțul lor. Dorința mea este să-mi părăsesc poziția umilă și să devin negustor, ca să import lucruri direct din China.

Ochii bătrânului îl sfredeleau, cântărindu-i hainele sărăcicioase, trupul slab și înfățișarea prăpădită.

— Și cum crezi că o să poți începe această afacere, Ke Lai Tsin? întrebă el.

Lai Tsin desfăcu eșarfa de mătase.

— Cu cele douăsprezece mii de dolari ai mei, Preacinstit Bunic. Și, dacă norocul va fi cu mine, și cu alți bani, împrumutați de la creditul rotativ și de la domnia voastră, ca Preacinstit Bancher.

Expresia bătrânului nu se schimbă când privi la teancul de bani, însă când își întoarse privirea la Lai Tsin, ochii îi erau aspri.

— Și de unde are un coolie sărac atâția bani?

Lai Tsin se îndreptă de spate și spuse cu mândrie:

— Ieri numai, Preacinstit Părinte, omul pe care-l vezi înaintea ochilor tăi era un jucător. Ieri a câștigat acești bani și a dobândit onoare și bogăție. Iar azi, țăranul Lai Tsin va deveni negustor și un om respectat.

Bătrânul încuviință din cap, mulțumit că Lai Tsin nu furase banii.

— Vorbește-mi despre ideile tale despre noua afacere, ceru el, chemând-o pe bătrână să-i aducă ceai de iasomie, în timp ce asculta povestea lui Lai Tsin.

— Preacinstit Bunic, îi voi întreba chiar pe chinezi ce le trebuie mai întâi și mai întâi. O să umblu pe străzi ca să văd ce lipsește. Nu am destui bani ca să le reconstruiesc casele, dar cu ajutorul generos al Preacinstiților Părinți le pot oferi bunurile de care au nevoie în noile lor locuințe. Mâncare și mirodenii, ghimbir și ginseng, vase și ceainice, așternuturi și pături, lanterne, scaune, hârtie de orez pentru ferestre, încălțăminte și haine. O să aflu imediat ce vase se îndreaptă înapoi din Orient și o să telegrafiez o comandă pentru tot transportul, fie că acostează la New York, Seattle, Los Angeles sau San Francisco. O să cumpăr toate transporturile următoare către America. O să închiriez un depozit și o să-l umplu cu toate mărfurile mele. O să deschid un

magazin într-un loc propice, cu fung-shui bun, la o întretăiere de drumuri, pe unde trece multă lume. O să-mi tratez clienții cu respect și o să le ofer prețuri bune, astfel ca atunci când ceilalți negustori își reiau afacerile, oamenii să-și amintească de Lai Tsin și să se întoarcă la el.

Ridică eșarfa cu cele douăsprezece mii de dolari și o întinse respectuos bătrânului.

— Toate acestea le pot face dacă Preacinstitul Bunic îmi acordă ajutorul lui. Și dacă zeii se învoiesc.

— Și ce te face să crezi că zeii îți sunt favorabili?

Lai Tsin se gândi atent la întrebarea bătrânului, știind că răspunsul nu poate fi decât unul singur.

— Norocul meu s-a schimbat de când am întâlnit-o pe femeia gwailo, spuse el cu sinceritate. Îl poate învăța multe lucruri pe un țăran ignorant ca mine. Ea mi-a spus că nu trebuie să mai joc. Și tot ea mi-a arătat calea.

Bătrânul întrebă furios:

— O femeie gwailo, Lai Tsin? Un „diavol străin”?

— Preacinstit Bunic, protestă Lai Tsin, este orfană după cutremur. Are o inimă bună și o viață chinuită și ne-am ajutat unul pe celălalt. Și chiar dacă este fiica unor diavoli străini, a fost bună cu acest biet țăran chinez.

Bătrânul se gândi o vreme, sorbindu-și ceaiul și privindu-l pe Lai Tsin. În cele din urmă încuviință din cap.

— Cred povestea ta. Și înțeleg că reușita planului tău depinde de realizarea lui rapidă. Sunt gata să-ți împrumut o sumă egală cu ce ai tu. Ce garanție ne dai că-ți vei plăti împrumutul?

Lai Tsin oftă.

— Nu am nici o garanție, Preacinstit Bunic. Numai convingerea că o să reușesc.

Bătrânul dădu din nou din cap, aprobator.

— Mulți vin la mine pentru bani și nu sunt atât de cinștiți ca tine, Ke Lai Tsin, spuse el. Și pentru aceasta o să-ți dau o șansă. Dar, în schimbul riscului, pe lângă plata împrumutului și pe lângă că va trebui să împrumuți creditului o sumă egală, pentru ca și alții să poată beneficia de sistem, o să mai plătești asociației și cinci procente din profit, până la suma de douăzeci și patru de mii de dolari...

Lai Tsin se plecă din nou, plin de respect.

— Preacinstit Bunic, spuse el solemn, ziua când voi plăti cele cinci procente va fi cea mai fericită din viața mea.

Annie găsisese o cămăruță și o invitase pe Francie să stea cu ea, dar Francie prefera noua ei viață pe străzi. Fiul cel mic se juca cu prietenii, iar Francie era singură. Făcu curat în colibă, mătură podeaua și se duse să aducă apă. Apoi se întinse în culcușul ei, brusc obosită. Dar problema pe care refuza s-o privească în față nu voia să dispară, așa că se ridică din nou.

Se uită la coșul de pai al lui Lai Tsin, rămas într-un colț. Știa că acolo se află toate bunurile lui lumești și, brusc aprinsă de curiozitate, se duse la paner și-l deschise. Comorile lui erau puține: o pereche de bețișoare de fildeș, titlul de proprietate al terenului din Hong Kong, o cutie lungă de lemn și o

fotografie sepia, foarte uzată, a unei fete frumoase în haine chinezești. Fata stătea pe un scaun, cu un evantai în mână și Francie o privi multă vreme. Avea aceiași ochi migdalați, de culoare închisă, ca și Lai Tsin, și aceeași față ovală, și Francie își dădu seama că trebuia să fie sora lui. Luă apoi cutia de lemn. Avea vreo 45 de centimetri lungime și un capac curbat. Ezită; știa că n-ar fi trebuit, dar nu putea rezista. Deschise cutia și privi înăuntru. Pe fundul ei se afla o coadă împletită, mătăsoasă și neagră, prinsă cu un fir purpuriu.

— Coada a fost a surorii mele, spuse Lai Tsin din ușă, și Francie tresări, vinovată.

Spuse, roșind:

— N-am vrut să fiu indiscretă. Nu știu ce mi-a venit.

El ridică din umeri.

— Uneori curiozitatea e mai puternică decât bunul-simț și politetea.

Cutia e o „pernă cu comori”. Noi, chinezii săraci, ne ținem bunurile de valoare și banii în ea. O punem sub cap noaptea, ca pe o pernă, ca nimeni să n-o poată fura. Cu tristețe, adăugă: Am păstrat coada surorii mele ca să-mi amintească de ea. Era tânără și frumoasă și prea plină de viață. Mama o certa, spunând că o fată atât de zgomotoasă o să atragă mânia zeilor. Și a avut dreptate, pentru că zeii au hotărât s-o ia de la noi.

Puse cu grijă cutia la loc în paner, iar Francie observă că nu mai avea legătura cu bani.

— Nu-ți face griji, îi spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile. M-am dus la cel mai cinstit Părinte chinez, i-am arătat cele douăsprezece mii de dolari și i-am spus că vreau să devin negustor, să import lucruri din China. A înțeles că ocazia e bună și a fost de acord să-mi împrumute încă douăsprezece mii de dolari din credit. Numerele sunt de bun augur, două perechi a câte doi de șase.

Ea îi zâmbi, încântată, și Lai Tsin adăugă:

— Încă nu sunt un om bogat, pentru că banii sunt împrumutați. Și nu sunt încă un om de succes, pentru că banii n-au fost câștigați prin muncă, ci vin dintr-un joc de noroc. Dar, datorită înțelepciunii tale, Francie, azi am devenit un om respectat.

Ochii lui migdalați erau plini de blândețe când se ațintiră asupra ei.

Spuse:

— Când te-am văzut, te-am recunoscut. Erai ca un suflet pierdut, cum am fost și eu. Acum ne transformăm soarta în noroc. De azi nu mai sunt Lai Tsin, țăranul și jucătorul. Sunt Lai Tsin, negustorul.

Lai Tsin se apucă imediat de muncă. Află ce vase veneau din Orient, și-și telegrafiază comenzile către acestea la New York, Seattle și Los Angeles. Închirie un mic depozit în port, care nu fusese atins de cutremur, pentru a-și depozita bunurile când aveau să sosească și atârnă o oglindă deasupra intrării, pentru a alunga spiritele rele și a-și apăra fung-shui-ul cel bun, spiritul favorabil al locului. Închirie o parcelă de teren în Chinatown, doar un colțișor mic la întretăierea a două alei, dar cele două drumuri se dovediră favorabile afacerii lui, pentru că multă lume trecea pe acolo. În câteva săptămâni construi un magazin din lemn și deasupra ușii picta cu litere chinezești

numele, Favourable Trading Company. La ferestre atârână pergamente lungi, roșii, cu cuvinte chinezești: „Viață Lungă”, „Succes”, „Fericire” și „Pietate Filială”, iar deasupra ușii puse un semn care invita „Cele Cinci Bucurii” să binecuvânteze locul. Cele Cinci Bucurii erau: o viață lungă, bogății, un suflet împăcat, un trup sănătos și dragostea pentru virtute.

Găsi un tânăr care să servească clienții, iar populația chinezească se grăbi să vină să cumpere de la Lai Tsin mirodenii, ciuperci uscate, rață conservată, ghimbir și ulei de susan. Cumpărau cărbuni pentru sobe și sobe noi în care să ardă cărbunii, cumpărau vase pentru gătit, pe care să le pună pe sobe, și boluri în care să pună mâncarea. În câteva săptămâni, trebui să-și mărească magazinul și, pe măsură ce viața revenea la normal, clienții se întorceau la el ca să cumpere așternuturi, paravane din hârtie de orez, ceainice, pături și pantofi.

În două luni mai deschise încă un magazin și închirie încă o magazie, de unde oamenii puteau cumpăra lucruri mai voluminoase: mese, dulapuri, mașini de cusut și scaune. Avea maldăre de jachete de mătase brodată și de haine și pantaloni negri de coolie – totul și orice se putea cumpăra de la compania lui Lai Tsin, Favourable Trading.

Annie și Francie se mutară într-un apartament mic, remobilat în grabă, pe Kearny Street, și Lai Tsin își luă o cameră alături de ele. Francie începu să-l învețe pe Fiul cel mic să vorbească englezește și-l ajuta și pe Lai Tsin cu scrisul și cititul. Era slabă și palidă, iar Lai Tsin știa că e disperată, dar n-o putea face de râs vorbind el primul despre problema ei. Trebuia să aștepte ca ea s-o pomenească întâi.

Aflară că toate registrele orașului fuseseră arse, astfel că mii de chinezi se repeziră să spună că erau americani prin naștere. Lai Tsin se duse cu ceilalți ca să-și primească actele. Norocul îi zâmbea: datorită cutremurului deveni cetățean american.

Timul trecea și Annie trebuia să facă ceva. Era obișnuită să fie ocupată, avea banii pe care i-i dăduse tatăl ei și-i spuse lui Francie:

— Nu mă pricep decât să gătesc și să am grijă de cineva. O să deschid o pensiune. Mai sunt încă mulți oameni fără casă și ar fi fericiți să aibă un loc curat și bun, unde să locuiască, și o masă civilizată seara. Am bani și o să-l rog pe Lai Tsin să-mi găsească un loc.

Peste câteva zile, Lai Tsin se întoarse și-i spuse că auzise de un teren bun lângă Union Square, pe care se mai aflau încă ruinele unei clădiri. Fundația era bună, iar el îi putea face rost de credit, de materialele și forța de muncă necesare.

Francie le urmărea fără vlagă viețile ocupate. Se părea că șansa le zâmbea tuturor, în afară de ea și de secretul ei îngrozitor.

CAPITOLUL 18

Josh. Numele făcea să-i vibreze tot trupul și-și apăsă mâinile pe pântecul care se rotunjea întruna. Se duse să se privească în oglinda înaltă, pe care Annie o instalase în dormitorul pe care-l ocupau împreună, întorcându-se îngrijorată pe toate părțile. Nu era nici o îndoială că talia i se

îngroșă, dar nu era încă atât de mare, încât să nu se poată ascunde sub haina ei lungă, chinezească. Secretul ei era în siguranță.

Se uită nefericită la imaginea sa. Părul blond era prins la spate într-un coc, fața în formă de inimă părea cenușie și trasă, iar în jurul gurii și ochilor avea riduri adânci. Se gândi la fata care fusese în urmă cu câteva luni, în rochia strălucitor de albă, cu tiara de diamante și se uită din nou la aceeași fată de 18 ani, acum o biată făptură cenușie, într-o tunică chinezească și pantaloni negri. Aparținea unei alte lumi.

Se întoarse obosită la fereastră, privind afară, la activitatea febrilă. Vechiul Chinatown fusese un ghetto întunecat și plin de secrete, un infern de cocioabe pline de șobolani, infestat de toate crimele posibile: fete decăzute, fete-sclave, tripouri și ateliere unde se muncea la negru, localuri unde se fuma opium și, peste toate acestea, violența sângeroasă a bandelor rivale care-l conduceau. Edilii orașului voiseră să construiască un nou Chinatown lângă Hunters Point, dar chinezii îi ignoraseră și îl reconstruiau febril exact unde fusese întotdeauna. Numai că de data aceasta clădirile erau în stil tradițional chinezesc, cu căpriori sculptați și cu paravane dantelate la ferestre, pictate în purpuriu, verde și auriu. Casele aveau acoperișuri cu olane verzi, cornișe arcuite și lei-gardieni de-o parte și de alta a ușilor lăcuite în roșu. Străzile miroseau a tămâie și mirodenii și răsunau de zgomotul ferăstraielor și al ciocanelor. Clădirile noi se înălțau aproape peste noapte, pentru că muncitorii lucrau fără încetare ca să-și repare casele distruse de cutremur.

Francie se gândi la Annie, în Union Square, supraveghind construcția noii ei pensiuni și, fără îndoială, scoțându-i din minți pe muncitori. Annie trăise în mijlocul unei companii de construcții toată viața ei, știa ce înseamnă și le-o spusese și constructorilor. Francie fusese cu ea odată când îi găsisese pe muncitori trăgând chiulul, bând bere și fumând. Se uitaseră ca proștii la bucățica aceea de femeie care le spunea părerea ei sinceră despre ei, amintindu-le că banii și timpul ei le risipeau ei acolo, cerându-le să treacă la treabă, că altfel vedeau ei. Cu priviri ucigașe și cu mormăieli se întorseseră la lucru, dar știau că Annie era pe cât de ascuțită la limbă, pe atât de dreaptă și că un muncitor harnic găsea întotdeauna o primă frumușică în plicul cu salariu, la sfârșit de săptămână.

Cu câteva zile în urmă, după ce se pusese acoperișul, Annie dăduse o petrecere. Pusese mese lungi, pe căpriori, acoperite cu fețe de masă albe și apretate, pentru că și în mijlocul prafului și cimentului, lui Annie îi plăcea ca lucrurile să arate drăguț. Invitase muncitorii cu familiile lor și le dăduse bere și mâncare din belșug, iar ei ridicaseră paharele în cinstea ei, râzând când recunoscuseră că e un patron bun, chiar dacă e femeie.

La rândul lui, Lai Tsin muncea mai multe ore decât crezuse Francie că există într-o zi, dar, cu toate acestea, tot își mai găsea timp să-și facă lecțiile pe care i le dădea ea. Se cufunda cu aviditate în cărțile cu povești pentru copii, citind cu voce tare fiecare cuvânt nou, urmărind atent cu degetul literă cu literă. Își copia conștiincios lecțiile în caietul pe care-l purta peste tot cu el.

Absorbea ca un burete tot ce-l învăța ea și era atât de doritor să învețe, încât Francie aproape că avea dificultăți să țină pasul.

Lai Tsin hotărâse că se cuvenea ca Fiul cel mic, Philip Chen, să fie crescut într-o familie de chinezi. „Trebuie să fie precum ceilalți copii chinezi, și să învețe obiceiurile lor. Când va fi mai mare și mai înțelept, o să învețe și obiceiurile occidentale, dar acum trebuie să-și înțeleagă moștenirea”, spusese el.

În felul acesta, lui Francie nu-i mai rămăseseră decât amintirile triste din trecut și teama de viitor. Și era atât de rușinată, încât nu îndrăznea să le spună nici măcar lui Lai Tsin sau lui Annie despre copil.

Cineva bătu la ușă și ea se repezi să deschidă. Un băiețel o privi scurt, îi îndesă o bucată de hârtie în mână și o luă la goană în jos pe scări.

Se uită după el, uluită, apoi închise ușa și privi peticul mototolit de hârtie. Citi: Dacă mă mai iubești, vino pe aleea Gai Pao, deseară la ora nouă. Era semnat Josh.

Francie păli și inima începu să i se zbată în piept. Își spuse că nu putea fi adevărat, că era o glumă crudă. Dar nimeni nu știa de Josh, doar Lai Tsin și Annie, iar ei nu s-ar fi jucat astfel cu ea. Simți o greutate în burtă și își apăsă palmele pe pântec, simțind copilul pentru prima oară. Poate că era un semn și Josh era totuși în viață. Dacă mă mai iubești, spunea biletul.

Speriată, se uită la hârtie, dorindu-și să fi fost și ceilalți acolo, dar Lai Tsin era la muncă și Annie avea o întâlnire cu arhitecții și nu se întorcea decât târziu.

Se învârtea prin cameră, spunându-și că n-o să se ducă, apoi se gândi la Josh, zăcând printre ruine, și-și spuse că poate totuși nu era mort. Și-și dădu seama că trebuia să se ducă.

Lăsă un bilet, spunându-i lui Annie unde plecase, apoi își croi drum pe străduțele lăturalnice, căutând aleea Gai Pao. O găsi – o fundătură întunecoasă și părăsită. Era beznă, cu excepția unei raze palide de lumină, aproape de capăt, și Francie ezită, speriată. Ar fi vrut să se întoarcă și să fugă, dar biletul era ca o momeală, chemând-o înainte. Porni agitată pe alee, ținându-se de zidurile prăbușite și privind tot timpul în urmă. Deasupra unei uși acoperite cu o perdea ardea o lumină palidă și ezită din nou. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă și să fugă, dar nu putea. Dacă mă iubești, spunea biletul, iar dragostea o făcu să tragă perdeaua și să se uite înăuntru.

Camera înghesuită era luminată de o lampă cu gaz. Răsuna de clinchetul pieselor de mah-jongg și de strigătele jucătorilor; trăsnea a tutun, parafină, opium și sudoare. Chinezii de la mesele de joc se întoarseră să se uite la ea, mormăind furioși, iar ea se lipi timidă de un perete. La o tejghea din stânga încăperii, un bărbat servea vin de orez în pahare în formă de tigvă. Îi făcu semn și spuse repede:

— Vino cu mine, missee. Repede. Pe aici.

Îl urmă printr-o altă ușă acoperită cu perdea, împleticindu-se în urma lui printr-un labirint de coridoare în ruină, până ajunseră într-o cămăruță pătrată. Numai jumătate din ziduri mai erau în picioare, acoperiș nu mai exista și luna strălucea din spatele norilor, decupând siluetele ușii și ferestrelor. Francie își

dădu seama că ghidul ei dispăruse și era singură. O trecu un fior de teamă și se uită în jur. Putea distinge doar o formă în mijlocul încăperii – un scaun. Iar pe el stătea cineva. Sângele îi pulsa în urechi, iar inima îi bătea să-l spargă pieptul.

— Josh? șopti ea.

— M-am gândit eu că n-o să poți sta departe de el, spuse o voce familiară.

O lampă i se aprinse în ochi, orbind-o, și înțepeni. Nu era vocea lui Josh, ci a lui Sammy Morris.

— Ai, eu sunt, spuse Sammy Morris, ridicând lanterna, ca ea să-i poată vedea fața.

Francie se holbă îngrozită la el. Căzuse în capcana lui.

— Deci tu ai scris biletul, șopti ea.

— Ei, sigur că eu. Josh nu mai poa' să scrie, vezi tu. Așa că mi-am zis să-ți spun io că tot te mai iubește.

Ochii lui întunecați o sfredeleau ca întotdeauna și-i zâmbi triumfător. Ridică lampa ca să lumineze scaunul. Pe acesta stătea un bărbat blond. Francie simți că leșină; știa că nu putea fi adevărat. Îl văzuse pe Josh murind. Se întorsese din mormânt s-o caute?

Sammy o prinse de brațe. I le răsuci la spate și o târî până la scaun.

— Uită-te la el, Francie, îi spuse sălbatic. Uită-te la iubitul tău. Vezi ce frumos e acum?

Apoi ridică lanterna astfel încât lumina să cadă pe fața bărbatului.

Numai că nu mai avea o față – era doar o bucată informă de carne roșu-albăstruie. Plăgi supurânde se întindeau în jurul rănilor, gura era o grimasă grotescă, iar ochii fără expresie erau îndreptați în sus.

Francie țipă de groază, iar Sammy îi răsuci și mai tare brațele. O trase mai aproape de monstrul de pe scaun.

— Haide, Francie, sărută-l, de ce nu-l săruți? În definitiv, tu i-ai făcut toate astea.

Ea țipă din nou, un țipăt ascuțit, înfiorător. Teroarea îi dădu puteri și se răsuci din strânsoarea lui Sammy. Cu o înjurătură, el lăsă să-i cadă lanterna, iar lumina pâlpâi și se stinse, lăsându-i în întuneric.

Înjură din nou când Francie se repezi către cadrul puțin mai luminos al ușii. Apoi ieși pe alee, alergând disperată. Îl auzea venind în urma ei; apropiindu-se din ce în ce mai mult. Vedea o lumină acolo unde aleea dădea în stradă și iuți pasul. Apoi, brusc, se împiedică. El puse mâna pe ea. Simțea cum mirosea a sudoare, îi auzea răsuflarea hârâită și-i simțea mâinile pe gât. Ca prin ceață, auzi zgomot de pași, pe cineva țipând, apoi nu-și mai aminti de nimic.

Lai Tsin îi luă pulsul lui Francie; îi frecă mâinile înghețate, îi dădu părul la o parte din ochi. Voia s-o vadă deschizând ochii. Se ruga în tăcere tuturor zeilor s-o ajute; era prietena lui, sprijinul lui, fiica lui, iubirea lui, și toată averea lui cea nouă nu însemna nimic fără ea. Iar când în cele din urmă Francie deschise ochii, o purtă în brațe până la o trăsură și o duse acasă.

Annie aproape că leșină când îi văzu. Îi mulțumi lui Dumnezeu că Francie avusese măcar atâta minte, încât să-i lase biletul, ca Lai Tsin să știe unde s-o găsească. Dar când o văzu, cenușie la față, tremurând ca frunza și incapabilă să vorbească, știu că se întâmplase ceva cumplit.

— N-au murit, șopti Francie. I-am văzut pe amândoi, pe Sammy și pe Josh. O, Annie, e prea îngrozitor să-mi amintesc, fața lui era atât de hidoasă, pierise toată frumusețea și bunătatea. Sammy m-a forțat să mă uit... avea un cuțit...

Annie își duse mâna la inimă, în timp ce teama făcea loc speranței.

— Doar nu vrei să spui că Josh trăiește!

— Unde i-ai văzut? întrebă Lai Tsin liniștit.

— La localul unde se fumează opium, pe aleea Gai Pao. Biletul îmi cerea să mă duc acolo... dacă-l mai iubesc pe Josh, așa spunea.

Desfăcu palma și Annie luă biletul mototolit, citind mesajul.

— Țsta nu-i scrisul lui Josh, spuse Annie. Pot să jur asta. Trebuie să fie al lui Sammy Morris, cum spune Francie.

Lai Tsin se gândi la biletul și mesajul care păreau să vină de dincolo de mormânt, și-și dădu seama că Francie era încă în primejdie.

Când, mai târziu, Lai Tsin se întoarse pe alee, străzile, pe jumătate dărâmate din Chinatown erau pustii și liniștite. Cunoștea locul, era un adăpost notoriu al tong-urilor, vechile societăți secrete chinezești care conduceau lumea prostituției, a jocurilor de noroc, a opiumului și a violenței. Își împărțiseră orașul în teritorii, iar războaiele lor erau povești sângeroase, în urma cărora rămâneau mulți morți.

Se strecură în tăcere către dâra de lumină din capătul aleii, dădu la o parte perdeaua și intră. Nimeni nu-l luă în seamă, în mijlocul zgomotului și întunericului. Printr-o perdea de fum și de opium, lampa lumina piesele de mah-jongg, sticlele cu vin de orez și pipele pentru opium. Bărbatul de la bar era tânăr și avea o față aspră, iar ochii îi jucau în cap când Lai Tsin îl întrebă despre gwailo, cei doi albi care fuseseră acolo mai devreme.

— Nu știu despre ce vorbești.

Ridică din umeri, dar Lai Tsin își dădu seama după purtarea agitată că știa perfect.

— Cât ți-au dat? întrebă, scoțând câțiva dolari din buzunar și lăsându-i la vedere.

Bărbatul ezită și Lai Tsin împinse o bancnotă de zece dolari peste teigheaua de lemn.

— Mi-au dat 20, spuse omul, întinzând o mână lacomă după bani.

Lai Tsin mai flutură o bancnotă în fața lui, spunându-i:

— Când îmi spui tot ce știi.

Bărbatul ridică din umeri.

— A venit un bărbat. Era tânăr, cu ochi și păr negru, scund și lat în umeri. Mi-a spus că vrea un loc secret unde să se întâlnească cu o femeie gwailo, nevasta altcuiva.

Rânji, arătându-și dinții pătați. Ridicându-și cămașa, îi arătă lui Lai Tsin cuțitul de la brâu:

— Dacă ar fi fost o chinezoaică, știi ce i s-ar fi întâmplat, se laudă el, mângâind lama strălucitoare.

— Deci? îl îndemnă Lai Tsin.

— Așa că i-am arătat un loc între ruine și el mi-a spus că femeia venea la ora nouă și că trebuia s-o duc acolo și s-o las singură. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Întinse mâna după ceilalți zece dolari, dar Lai Tsin spuse:

— Întâi îmi arăți locul.

Ochii bărbatului sclipiră periculos, dar se întoarse, luă lanterna și, mormăind, îl conduse către ușa dosnică, prin coridoarele în ruină, până la locul cu pricina. Acum nu mai era nevoie de lanternă, luna plină urcase pe cer și, la lumina ei, Lai Tsin văzu că încăperea era goală. Bărbatul băgă în buzunar banii și dispăru pe unde venise.

În mijlocul camerei stătea un scaun răsturnat. Lai Tsin se duse și-l ridică. Sub el era ceva și el ridică obiectul. Era o perucă blondă, iar lângă ea era o „mască a diavolului” chinezească, de felul celor care se foloseau la procesiuni și festivaluri, numai că aceasta fusese modificată ca să pară și mai hidoasă. Lumina lunii scotea în evidență rănilor roșii, purulente, gura schimonosită și ochii goi, care erau doar vopsiți, dar își putea da ușor seama cum în semiîntuneric și sub imperiul spaimei ar fi putut părea reali și înspăimântători.

Reflectă adânc tot drumul la întoarcere. Un om ca Sammy, hotărât să-și urmărească prada, nu putea fi prea departe. Stătea probabil prin apropiere, de unde o putea urmări, așteptând un moment prielnic. Iar o gwailo în Chinatown nu era prea greu de găsit. Croindu-și drum prin labirintul de alei, ieși într-o stradă mai largă, lângă casa Preacinstului Părinte. Bătu la ușă și așteptă. Nici un răspuns. Luă o mână de pietriș și o aruncă în fereastră. Aceasta se deschise imediat și o voce înfuriată exclamă:

— Cine tulbură somnul celor binecuvântați?

Se dădu un pas înapoi și înfruntă privirea furioasă a bătrânului. Țeasta lui cheală strălucea în lumina lunii. Îi spuse:

— Preacinstite Părinte, este Ke Lai Tsin. Trebuie să-ți vorbesc.

Îl auzi pe bătrân mormăind supărat, apoi capul dispăru de la fereastră și câteva momente mai târziu ușa se deschise doar cât să se poată strecura înăuntru.

Bătrânul își înfășură chimonoul pe trup ca să se apere de frig și spuse:

— Ai dat faliment, Ke Lai Tsin? Pentru asta mă trezești ia o asemenea oră?

Lai Tsin clătină din cap.

— Nu, Preacinstite Bunic. Afacerile mele merg bine. Este ceva mai complicat decât afacerile.

Bătrânul îl ascultă cu atenție, apoi spuse:

— Nu e bine să te amesteci cu gwailo. Mai ales să ai o concubină gwailo. Nu ai avut dovada? Lasă fata cu ai ei și găsește-ți o chinezoaică. Chiar eu am o verișoară de vârstă potrivită, cu care s-ar putea aranja o căsătorie.

Deși e puțin mai vârstnică, părinții ei ar fi foarte generoși cu un viitor soț, și ar putea să-ți fie de mare folos în afaceri.

Lai Tsin explică răbdător:

— Nu mă înțelegeți. Fata nu e concubina mea. E tânără, un copil. Deși a avut necazuri și dureri mari, m-a ajutat. Mi-a adus noroc, și e datoria mea s-o ajut.

— Nu e niciodată datoria unui chinez să ajute o femeie gwailo.

Bătrânul vorbi supărat, iar Lai Tsin oftă. Nu avea să fie ușor să-l convingă să facă ce-i cerea. Dădu din cap.

— E adevărat, Preacinstite Bunic. Dar nu e la fel de adevărat că trebuie să-i răsplătim pe cei care au revărsat asupra noastră binecuvântări? Iar ceea ce cer e foarte puțin. Numai ajutorul tău în a găsi un bărbat.

Cu voce joasă și cu ton calm, pleda o jumătate de oră, până când bătrânul, bombănind, fu de acord.

— Ești un om bun, Lai Tsin, spuse în cele din urmă. Peste tot se vorbește despre păcătoasa ta tovărășie cu fata, dar după cum spui tu, ea e nevinovată. O să fac ce-mi ceri. Vino mâine seară aici, la ora șapte, și o să ai răspunsul.

Bătrânul cunoștea pe toată lumea și era amestecat în tot ce se petrecea în Chinatown, iar Lai Tsin știa că avea să se țină de cuvânt. Se întoarse în grabă acasă, mulțumit. Deși mijiseră zorii și el nu dormise deloc, se simțea plin de energie, iar pasul îi era ușor când urcă scările în fugă. Annie îl aștepta.

— Stă întinsă acolo, privind în gol, îi spuse ea, îngrijorată. Și e rece ca gheața, deși am învelit-o în toate păturile.

Lai Tsin se duse să se uite la ea. O chemă pe nume, o luă de mână, dar ea nu răspunse, iar el se îngrijoră, pentru că știa că e în stare de șoc.

— O să aduc doctorul, spuse el, plecând în grabă.

Se întoarse peste un sfert de oră, însoțit de un chinez cu umeri lați care ducea o geantă neagră. În timp ce Annie privea uluită, în loc să-i asculte inima și să-i ia temperatura, doctorul chinez îi luă pulsul în toate cele 24 de puncte, după care puse diagnosticul.

— E în stare de șoc, confirmă el, scriind o rețetă pe care Lai Tsin trebuia s-o ducă la farmacie. Trebuie să bea poțiunea asta de trei ori pe zi. Trebuie să stea la căldură și să fie hrănită numai cu zeamă de orez două zile întregi. Nu pot să fac nimic împotriva fricii din mintea ei, dar asta o să-i vindece trupul.

Se uită furios la Lai Tsin, îi spuse ceva în chineză, iar acesta ridică din umeri.

— De ce era așa furios? Întrebă Annie după ce acesta plecă.

Lai Tsin îi întâlni privirea, știind că trebuia să-i spună, pentru că acum se temea ca Francie să nu facă vreo prostie.

— Mi-a spus ceea ce știam deja. Că Francie o să aibă un copil. Era furios, pentru că a crezut că eu sunt tatăl, și nu era de acord.

Annie îl privi cu ochi goi și cu inima plină de milă la gândul că Francie purtase de una singură un asemenea secret. Încetul cu încetul înțelese:

— Copilul e al lui Josh.

— Așa este. Am văzut cum încerca să se ascundă. Am așteptat să vorbească ea prima, pentru că nu voiam s-o fac să se rușineze. Dar acum mă tem pentru ea. Poate face ceva prostesc. O să aibă nevoie de ajutorul tău, Annie. Trebuie s-o iei de aici, s-o duci din Chinatown, s-o scoți din San Francisco, s-o îndepărtezi de tot ce știe și de cei care o cunosc și-i vor răul.

Annie se uită stupefiată la el – veștile despre copil o făcuseră să uite de tot, dar acum își aduse aminte de Sammy. Se holbă șocată la masca pe care i-o arăta Lai Tsin și dădu din cap când el repetă descrierea pe care i-o făcuse barmanul.

— Da, Sammy trebuie să fie, spuse cu amărăciune. Cum a putut face așa ceva? Trebuie să fie nebun.

— E nebun de gelozie. Dragostea lui pentru fratele tău e amestecată cu ura față de femei. Nu e neobișnuit ca un bărbat să iubească un alt bărbat, dar de obicei nu duce la asemenea violență.

Annie roși, pentru că îi vorbea despre lucruri de care nu auzise niciodată, decât poate doar în Biblie.

— Dar Josh nu era așa.

— Asta a fost tragedia lui Sammy. Poate că dacă Josh l-ar fi iubit și el, asta nu s-ar fi întâmplat. Acum trebuie s-o duci pe Francie de aici, repetă el obosit. Nu e bine pentru ea să locuiască aici. Chinezilor nu le place. O cred concubina mea. Când o să nască, or să creadă că e copilul meu. Nu pot să-i las să spună așa ceva despre ea. O să fie tratată cu dispreț și indiferență și de ai mei și de ai ei. O să trăiască într-un tărâm al nimănui, n-o să fie niciuna, nici alta. Iar copilul ei va avea aceeași soartă. Du-o de aici, începeți o viață nouă. Voi sunteți familia mea, o să am grijă de voi și o să vă trimit bani. Așa e drept.

Annie simți tristețea din vocea lui și îi fu milă de el pentru singurătatea în care trăia, pentru că știa cât de mult o iubea pe Francie. Cu toate acestea, simțea cum o inundă bucuria, gândindu-se la copilul lui Josh. Avea s-o ducă pe Francie departe. Mai avea încă bani, puteau cumpăra o altă pensiune undeva și putea câștiga destul ca să crească copilul cum se cuvine. De-abia aștepta să-i spună lui Francie că, în ciuda disperării ei, copilul avea să le aducă multă bucurie.

Lai Tsin o lăsă și se duse în camera lui. Era prima cameră a lui pe care o avusese vreodată și acum, pentru prima oară, închidea ușa în urma sa, fără să se simtă fericit. Aprinse căpețelul de tămâie din sfeșnic, își desfăcu așternutul și se întinse. Își puse mâinile sub cap și rememora evenimentele nopții. A doua zi avea să-l găsească pe Sammy Morris și știa ce avea de făcut. Iar peste câteva zile, când avea să se simtă mai bine, Francie avea să-l părăsească.

Îl cuprinse un sentiment amar de singurătate. Se simțise așa de multe ori înainte, numai că acum era mai rău. Își spunea că, atunci când ești singur, nu ai nimic și nimic de pierdut. Dar după ce ai gustat bucuria tovarășiei și a dragostei, nu era nimic mai cumplit decât să le pierzi. Zeii fuseseră atât de buni cu el o vreme, iar acum își retrăgeau favorurile. Facă-se voia lor!

A doua zi, la ora șapte, Lai Tsin se duse să-l vadă pe Preacinstitul Părinte și să afle răspunsul. Bătrânul îl pofti înăuntru și se așeză în fața lui, mângâindu-și barba albă și privindu-l solemn.

Lai Tsin așteptă. Ar fi fost lipsit de respect să-l grăbească pe bătrân; avea să vorbească atunci când îi va fi voia.

— Înainte de a-ți spune ce vrei să știi, trebuie să te întreb care-ți sunt intențiile, spuse el în sfârșit.

— E mai bine să le țin pentru mine, Preacinstite Bunic, replică Lai Tsin atent, dar bătrânul refuză să se lase înșelat.

— Nu s-ar cuveni să aduci violența și rușinea în sânul comunității chinezești.

— Preacinstite Bunic, vorbim despre cineva care este mai violent decât ucigașii plătiți ai tong-urilor, un bărbat care a ucis multe femei și acum umblă să ucidă încă una...

— Pe concubina ta.

Ochii bătrânului erau plini de dispreț și Lai Tsin lăsă capul în jos. După o lungă chibzuință, bătrânul îi spuse ce hotărâse:

— Ți-am cercetat povestea, spuse el calm. Ce ai spus despre concubina ta e adevărat. Dar mai știi și că e dintr-o familie mare. Pasiunea ta trebuie să fie mare dacă vrei să joci un joc atât de periculos, cu personaje atât de importante. Ar fi mai bine pentru noi toți dacă ai lăsa-o printre ai ei.

— Atunci mai bine aș ucide-o eu!

Ochii lui Lai Tsin erau furioși și bătrânul își dădu seama că spunea adevărul. Ridică din sprâncene, surprins, dar dădu din cap, gândindu-se adânc înainte de a răspunde:

— Dacă ucigașul ar fi chinez, ne-am ocupa de el în felul nostru. Dar dacă hotărârea ta e luată, atunci o să-ți primești răspunsul. Dar cu o condiție: orice s-ar întâmpla cu acest om nu trebuie să se știe niciodată, nu-mi vei spune nici mie, nici altcuiva. Nu trebuie să existe nici o șoaptă care să submineze onoarea comunității chinezești.

Lai Tsin se aplecă înainte în scaunul alunecos. Spuse:

— Preacinstite Bunic, sunt de acord.

Apoi ascultă uimit ce aflase bătrânul.

Când plecă, se înclină mulțumindu-i, dar bătrânul îi întoarse spatele, spunând:

— Vorbele mi-au ieșit deja din minte. Nu-mi amintesc nimic din această conversație.

Lai Tsin se îndreptă încet către casă. Pentru prima oară, mintea nu-i era la afaceri, ci la ce avea de făcut. Annie îl întâmpină în ușă. Avea mânecele suflecate și camera strălucea de curățenie, dar ochii ei căprui erau neliniștiți.

— E trează, spuse ea, agitată. A luat poțiunea și a băut puțină zeamă de orez. Apoi am vorbit cu ea despre copil. A plâns pe umărul meu, a fost foarte ușurată. Apoi i-am spus că trebuie să plecăm, dar a clătinat din cap și a spus că nu te va părăsi.

— O să vorbesc eu cu ea.

Francie zăcea în pat, cu pumnii strânși. Avea ochii închiși, dar fața nu-i era liniștită; părea să radieze îngrijorare.

— Sammy Morris nu-ți va mai face niciodată rău. Ți-o promite Lai Tsin. Mă crezi, Francie?

Ea dădu încet din cap, dar ochii îi rămaseră închiși. El se așeză lângă ea și o luă de mână.

— E vremea să pleci, Soră mai mică, spuse el. Drumul vieții tale trebuie să continue fără Lai Tsin. Ca și Fiul cel mic, Philip Chen, copilul tău trebuie să crească printre ai lui, în obiceiurile lor și cunoscându-și moștenirea.

Ea rămase rigidă și tăcută, dar el continuă să vorbească pe ton blând și convingător, explicându-i că trebuie să se gândească mai întâi la copil, că Annie avea s-o ajute, că el avea să aibă în continuare grijă de ele, pentru că vor fi întotdeauna familia lui. Dar ea trebuia să plece.

Ea își puse mâna lui pe obraz.

— Ești prietenul meu, șopti. N-o să te părăsesc niciodată.

Ochii li se întâlneau pentru o clipă lungă, apoi el spuse:

— Atunci trebuie să-ți spun o poveste, ca să-ți înțelegi mai bine răspunderile. Ascultă-mă, și o să vezi că nu ai de ales.

Ea se agăță de mâna lui, privindu-l cu încredere, începu povestea care-i era întipărită în suflet.

— Sora mea, Mayling, și cu mine, ne-am născut într-o lume a sărăciei, copii ai unei concubine, Lilin. Tatăl nostru, Ke Chungfen, avea deja șaiszeci de ani, era cărunt și crud. Soția lui, numărul unu, murise după ce-i dăruise cinci fii, iar el se căsătorise din nou, repede, pentru că mai mulți fii însemnau alinare la bătrânețe. Soția numărul doi era tânără și drăguță, dar mai era și stearpă și leneșă, așa că el blestema ziua când se însurase cu ea. Casa era murdară și se spunea despre ea că fuma toată ziua opium și-și lua amanți tineri ca să-și bată joc de el, deși o bătea în fiecare seară ca s-o învețe minte.

Așa că a întrebat prin satele din preajmă de o mui-tsai, o fată tânără, a cărei familie să vrea s-o vândă ca servitoare. Lilin avea 13 ani, iar familia ei era atât de săracă, încât au fost fericiți s-o dea pe suma mizeră de 40 de yuan, numai ca să nu mai trebuiască s-o hrănească în fiecare seară. Avea o față frumoasă, ovală, păr lung, negru și strălucitor, și ochi mari și negri. Nu trecu mult până când bătrânul ceru mai mult decât cumpărase cu cei 40 de yuan și tânăra Lilin deveni concubina lui. Se purta crud cu ea, o bătea, deși se străduia din greu să-i facă pe plac. Trebuia să facă curățenie în camerele lor sărăcăcioase, să le spele hainele, să le facă de mâncare, să o servească pe soție și pe cei cinci fii aroganți, care îl imitau pe tatăl lor, umilind-o întruna. Iar ea își lăsa cu umilință capul în jos și promitea să se străduiască mai mult, pentru că era numai o mui-tsai cumpărată și nu avea nici un drept.

Lai Tsin întâlneau privirea lui Francie și continuă:

— Când Lilin își dădu seama că avea să aibă un copil, se rugă zeilor să fie un băiat, ca să aibă mai multe șanse în viață decât avusese ea, pentru că, deși fiul unei mui-tsai era considerat cel mai umil dintre umili, nu era totuși atât de umil ca o fată. Muncea și mai mult, stătea trează jumătate din noapte, cosând pantofii de bumbac pe care fiul cel mare, un băiat de

treisprezece ani, îi vindea ziua la piață. Tatăl avea grijă de rațele albe ale stăpânului satului, iar ceilalți fii munceau în orezarii sau culegeau frunze de dud, după anotimp.

Când o apucară durerile, Lilin le puneă orezul în cutiile de lemn cu care plecau la câmp. Când durerile deveniră prea mari ca să-și mai continue munca, se duse să se întindă în așternutul ei. Nimeni nu se apropie de ea, deși soția numărul doi o auzise țipând; Lilin născu o fată. Lilin plânse, dar copilul îi semăna și era o ființă pe care o putea iubi, un copil care într-o zi avea să-i întoarcă dragostea. Îi dădu un nume frumos, Mayling, și numele familiei, Ke. Acum trebuia să muncească și mai mult, să facă și treburile casei și să aibă grijă și de copil, pentru că nimeni nu voia să fie deranjat de plânsul lui.

Într-o noapte îl auzi pe Ke Chungfen certându-se cu soția lui numărul doi. Vocile lor erau ridicate și mânioase. Ea râdea de el și-l batjocorea. Mirosul pipei, din care fuma opium, se strecura prin paravanele de hârtie, vocile deveneau din ce în ce mai ridicate, până când, brusc, se făcu liniște. A doua zi de dimineață bătrânul spuse că soția lui murise, pentru că fumase prea mult opium. Lilin trebui să ajute la înmormântare, dar nu putu să nu observe vânătăile de pe gâtul femeii, deși bătrânul le acoperi repede. Lilin era sigură că el o omorâse pe femeie.

După aceasta, Lilin, speriată, încerca să se ferească din calea lui pe cât putea, dar el devenise și mai tiranic. Până și fiii lui îi simțeau ascuțimea limbii și șfichiul biciului. Dar el tot își mai cerea drepturile asupra ei, dar din mila zeilor nu mai rămase însărcinată decât peste câțiva ani. Fiica ei avea deja trei ani când născu următorul copil, un fiu pe care-l numi Ke Lai Tsin. „Am destui fii”, îi spuse aspru bătrânul când ea, mândră, îi înfățișă copilul.

Lai Tsin se opri. Privea în jos, la podea, îndurerat de amintirea mamei sale.

— Nu avea decât șaptesprezece ani, continuă el. Nu-l iubea pe acest om. O luase împotriva voinței ei, și nu dorise copiii lui. Dar acum îi iubea. Încă mai ținea casa curată, le spăla hainele și le făcea de mâncare, dar dragostea le-o dăruia lui Mayling și lui Lai Tsin. Deși ea însăși nu trăia decât cu orez și cu câteva legume, încerca să pună puțin pește sau carne în bolul cu orez al copiilor ei, seara. Îi învăța jocuri, îi ținea aproape și le spunea că-i iubește. Noaptea dormeau lângă ea și o priveau periindu-și părul negru în timp ce le cânta ca să-i adoarmă.

Aveam aproape patru ani când s-a născut Chen și-mi amintesc că am râs de fața lui caraghioasă, ca o clătită. Mayling și cu mine îl iubeam și aveam grijă de el, deși munceam deja din greu pe câmp. Dar zeii nu au vrut ca micul Chen să ajungă la vârsta bărbăției, iar ziua când a murit a fost cea mai tristă din viața mea. Un an mai târziu a murit mama. Aveam șapte ani, iar Mayling zece. Lai Tsin scutură trist din cap: Nici acum nu știu ce s-a întâmplat, doar că, într-o dimineață, mama nu s-a mai trezit. Îmi amintesc că o priveam, întrebându-mă de ce nu-mi răspunde când îi spuneam că mi-e foame. Chiar și în somnul morții părea obosită. Ke Chungfen o muncise până o omorâse.

Mamei noastre nu i s-a făcut o înmormântare cum se cuvenea. În definitiv, era doar o mui-tsai. Ke Chungfen a pretins că e prea sărac pentru a cumpăra un sicriu, așa că a fost înfășurată în rogojina pe care dormea și îngropată în grabă. Umilința unei asemenea înmormântări este cumplită și am fost îngrozitor de rușinați. Familia nu a ținut doliu și ne-am întors imediat la muncă. Mayling și cu mine am rămas singuri ca să înfruntăm furia și indiferența tatălui nostru.

Urmă o lungă tăcere; fața lui Lai Tsin nu arăta nici o expresie sau emoție și Francie își uită propriile temeri. Îl strânse de mână.

— Bietul Lai Tsin. În ce lume aspră ai trăit.

— Lumile noastre au fost la fel, numai că tu ai fost înconjurată de bogăție, iar eu de sărăcie. Dar indiferența și cruzimea taților noștri au fost la fel. Vezi tu, Francie, numai dragostea mamelor noastre, puțin cât am avut parte de ea, ne-a arătat că viața poate fi diferită. Și de aceea trebuie să te gândești la copilul tău. Trebuie să-i dai dragoste, ca să poată fi puternic. Ține minte că nu are tată, că nu te are decât pe tine ca să-l înveți ce înseamnă dragostea. Iar dacă tu n-o faci, va fi marcat cum ai fost tu.

Annie asculta, gândindu-se la propria ei viață, închinată grijii pentru un tată egoist. El nu-i dăruise niciodată nimic, nici un cuvânt sau gest de afecțiune. Înțelegea ce voia Lai Tsin să spună și îi dădea dreptate.

Francie încuviință din cap, pentru că inima îi era prea plină ca să vorbească. În înțelepciunea lui, Lai Tsin îi arătase cum să iasă din disperarea ei. Nu mai avea voie să se gândească doar la ea, avea să aibă un copil de iubit și de apărat. Și avea să-i fie etern recunoscătoare, pentru că știa cât îl costase să vorbească de trecutul lui. Dar mai știa și că nu-i spusese totul, că restul poveștii sale tragice era încă pecetluit în sufletul lui.

CAPITOLUL 20

Inima lui Annie se strânse când șareta închiriată dădu ultimul colț al drumului lung și ferma de Soto deveni în fine vizibilă. Era chiar mai rău decât se așteptase. Dar Francie se luminase la față când îi povestise despre ea. Spusese că e un loc deosebit și singurele ei amintiri frumoase erau vremurile petrecute aici cu mama ei.

— Mama mi-a lăsat-o mie, spusese ea cu încăpățânare. Am citit în ziare când s-a publicat testamentul tatălui meu. Nu m-am dus niciodată la avocați ca s-o revendic, pentru că mi-a fost teamă să nu afle Harry. Dar el nu se duce niciodată acolo, nimeni nu se duce! E frumoasă și e a mea, și acolo vreau să-mi nasc copilul.

Iar două zile mai târziu erau acolo. Mile întregi nu trecuseră pe lângă nici o casă, iar locul arăta ca și când ar fi stat să se dărâme.

— O, Annie, spuse Francie cu un suspin mulțumit, nu-i așa că e cea mai frumoasă casă pe care ai văzut-o vreodată?

Annie se uită cu tristețe la casa dărăpănată, cu ferestre sparte și cu pridvorul dărâmat.

— Bănuiesc că o putem repara, spuse ea, morocănoasă.

Francie sări din șaretă și urcă în fugă treptele. Se întoarse să privească valea, padocurile verzi și dealurile uscate. În depărtare se putea auzi găștitul găștelor și nechezatul unui cal, iar pe piele simțea briza blândă.

— E exact la fel, spuse fericită. Întotdeauna m-am simțit liberă aici. Și e singurul loc pe care l-am considerat vreodată un cămin adevărat, toate acele zile lungi de vară cu mama și serile reci de iarnă, împreună lângă foc.

Ușa era descuiată și intră în casă, plimbându-se încet prin camerele prăfuite, zâmbindu-le amintirilor. Vedea în salon strălucirea caldă a sobei mari, pe mama ei întinsă în balansoar și pe ea însăși așezată la picioarele ei, cu Princess sforăind pe covorul de lângă foc. În amintirea ei, bucătăria mare, cu masa de stejar și cu vasele vechi de fontă, era plină de aromele pâinii coapte și ale puiului fript, ale merelor roșii, ale nucilor verzi și ale strugurilor negri.

În camera mamei ei nu se simțea nici o tristețe: soarele cald al amiezii străbătea prin jaluzelele sparte, iar Francie aproape că o vedea, îmbujorată și cu ochi strălucitori, întinsă pe pernele albe brodate, în patul sculptat, dăruindu-i dragoste și bucurie.

— E exact la fel. Oftă, mulțumită: E la fel de perfect cum a fost întotdeauna.

Annie ridică sceptică din sprâncene. Tot ce putea ea să vadă era o casă dărăpănată, al cărei acoperiș era probabil spart. Era greu de spus cum avea să arate după ce se îndepărta mizeria și praful acumulate în doisprezece ani. Dar cel puțin Francie era fericită.

— O s-o reparăm cât ai zice pește, spuse ea, cu prefăcută veselie, dar i se strânse inima, gândindu-se de unde să înceapă. Ridică privirea, mirată de zgomotul copitelor de cai afară, pe drum.

— Știi cine este, strigă Francie, repezindu-se la ușă.

Bărbatul scund și măsliniu, care lega calul de stâlp, se întoarse și o privi uimit.

— Zocco, strigă ea, sărind treptele două câte două, nu-ți amintești de mine?

— Francie? întrebă el, neîncrezător.

Ea începu să râdă și-l îmbrățișa.

— O, Zocco, da, eu sunt, după atâția ani. M-am întors acasă.

Îl privi. Zocco nu mai era tânărul din amintirile ei. Era trecut de patruzeci de ani acum, avea ceva mai multe riduri pe față, iar pielea îi era mai aspră. Dar engleza lui era la fel de stricată.

— Eu spun lui Esmeralda, spuse repede, ea ajută curățat casa. Nimeni nu fost aici de mulți ani, noi nu făcut nimic. Dar acum eu repar. Imediat, domnișoară Francie. Mă bucur mult că tu venit înapoi, domnișoară Francie, bucuros mult că ferma de Soto învie iar.

Annie îl privi dezlegând calul, sărind agil în șa și îndepărtându-se într-un nor de praf.

— Cine a fost? întrebă.

— El e Zocco. E aici dintotdeauna. Când aveam șase ani m-a învățat să călăresc fără șa, ca să nu cad. E prietenul meu, adăugă ea simplu.

Într-o jumătate de oră, Zocco se întorcea cu Esmeralda, soția lui, și cu un ponei încărcat cu măhuri și găleți, scânduri, cuie, un ferăstrău și ciocane. Iar Esmeralda avea în poală un coș cu mâncare.

— Mă bucur să te văd, Esmeralda, spuse Annie, despachetând fericită mâncarea din coș.

Esmeralda, la fel de măslinie și de zâmbitoare ca și soțul ei, nu vorbea deloc engleza, dar dădu din cap, înțelegând că lui Annie îi plăcea ce adusese. Apoi Annie o trimise pe Francie la plimbare, în timp ce ea și Esmeralda își puneau șorțurile și începeau să facă curățenie.

Neavând voie să ajute, Francie hoinări leneșă până la lac, râzând când găștele zburătăciră amenințător din aripi către ea, amintindu-și cum patinau pe lacul înghețat în ultima iarnă din viața mamei ei. Găsi cuiarul gol, unde căutase oul perfect ca dar de Crăciun pentru mama ei, și-și spuse că a doua zi avea să cumpere găini, ca să aibă ouă proaspete la micul dejun. Se plimbă prin grajdurile goale, inhalând mirosul dulce al fânului, și coborî potecile cu iarbă, amintindu-și cum împingea scaunul greu al mamei sale. Oftând, își promise ca acea casă să nu aparțină trecutului, ci viitorului, o casă pentru ea și copilul ei. Nu lipsea decât un singur lucru. Nu avea nici un câine care să se țină după ea. Și-și promise ca a doua zi să găsească un alt câine care să-i ia locul lui Princess.

După o săptămână, vechea casă strălucea de curățenie. Podelele de scânduri erau frecate și ceruite, ferestrele aveau geamuri noi, pridvorul fusese reparat și fiecare mobilă fusese lustruită până sclipea în soare. Covoarele fuseseră spălate și puse la uscat afară, la soare, masa din bucătărie era și ea frecată și vopsită, vechiul cămin curățat și aprins. Din nou se simțea în aer mirosul de lemn ars și pâine coaptă. Ferma de Soto era din nou un cămin.

Sammy Morris abia dacă observa clădirile înnegrite de foc în timp ce alerga, cu capul în piept, pe străduțele înguste de la marginea Chinatown-ului. Vântul, care bătea dinspre ocean, era umed și rece. Îi umplea ochii de lacrimi și-l făcea să tremure, îndesându-și mai tare bărbia în fularul de lână. O luă la stânga, apoi la dreapta, printr-un labirint de străduțe, până când în cele din urmă se opri în fața unei clădiri aproape dărâmate. Lăsă jos coșul pe care-l purta în mână și se întoarse să privească în jur. Așteptă câteva minute, ascultând și privind, până se convinse că nu-l urmărise nimeni, apoi își luă coșul și se grăbi să intre. Trecu de scările calcinate care duceau la un acum inexistent etaj doi, traversă holul plin de moloz și ajunse într-o cameră din spatele casei. Intrarea fără ușă era acoperită cu o bucată de sac. Înainte de a intra, Sammy privi din nou în jurul său.

Camera era înghețată; nu era numai frigul umed al vântului care sufla afară, ci înghețul pătrunzător dintr-un loc părăsit. Puse jos coșul și se repezi către sobă, ca s-o aprindă. Lipsise mai mult decât avusese de gând, pentru că i se păruse că e urmărit. Era doar un sentiment; simțise ochi ațintiți asupra lui, auzise pași în urma sa, cu toate acestea, de fiecare dată când se întorsese să-și înfrunte urmăritorii, nu văzuse pe nimeni. Asudat de spaimă, încercase să-și înșele imaginarii inamici, intrând pe alei înguste; și fugind pe

străduțe întunecoase, dorind să-și piardă urma. În cele din urmă se întorsese la bucătăria de campanie. Mâncase acolo, purtându-se ca și cum totul ar fi fost în ordine, însă atent tot timpul. Nimeni nu păruse interesat de el.

Plecând, se mai întorsese o dată din ușă, ca să verifice. Oamenii mâncau, beau, vorbeau, nimeni nu se uita la el; cu toate acestea fu foarte atent pe drumul de întoarcere acasă.

Din cărbunii aprinși ieșiră firicele de fum și el suflă în sobă până când cărbunii se înroșiră. Apoi se întoarse să se uite la Josh.

Acesta zăcea pe un pat improvizat, exact așa cum îl lăsase. Își spuse cu amărăciune că nu era de mirare, din moment ce Josh era paralizat. Ochii lui goi priveau fără expresie în sus, iar dacă îl auzise pe Sammy intrând n-o arătă în nici un fel. Josh nu mai scosese nici un cuvânt din noaptea când Sammy îl scosese din flăcările care cuprinseseră Bulevardul Pacific și-l dusesse pe brațe la spital.

Acum, Sammy îl luă pe Josh în brațe și-l ridică în capul oaselor, frecționându-i mâinile.

— Am ceva care să te încălzească, spuse el vesel, scoțând cumpărăturile din coș. Descoperi castronul cu tocană de vită și i-l puse lui Josh la nas: Exact cum făcea Annie a ta, spuse el, hrănindu-l.

— Ce băiat bun, continuă, hrănindu-l cu lingura, ca pe un copil. Așa, bravo, Josh. Nu poți să spui că prietenul tău, Sammy, n-a avut grijă de tine cum trebuie. Și o să am grijă de tine până-mi dau ultima suflare, cum ne-am promis unul altuia. Așa e, Josh?

Capul lui Josh căzu pe-o parte, iar Sammy lăsă jos castronul și-l luă în brațe ca să-l așeze mai confortabil.

— O să-mi găsesc curând o slujbă, promise, aprinzându-și o țigară. Sunt cu grămada, cu cât se construiește acum. După aia o să ne găsim o cameră frumoasă – la parter, ca să poți să ieși și să intri ușor. Și când o să am ceva bani, putem să cumpărăm un scaun cu rotile, ca să te duc la plimbare. Poate până la ocean? Ți-ar plăcea, nu-i așa, băiete?

Ochii îi ardeau de durere când se uită la Josh, amintindu-și ce băiat frumos și plin de viață fusese cândva. Iar acum îi povestea cum o să-l plimbe cu un scaun cu rotile, cum o să-i arate locuri pe care nu le mai putea vedea niciodată și cum o să-l ducă la un ocean în care nu avea cum să înoate.

Scoase din buzunar o sticlă cu whisky ieftin, o destupă și bău cu poftă, înfiorându-se când lichidul de foc îi ajunse în stomac. Apoi se aplecă și puse sticla la gura lui Josh, dând din cap mulțumit când acesta înghiți.

— Așa-i mai bine, băiete, murmură el. O să-ți ia durerile pentru o vreme.

Rămase așezat, bându-și whisky-ul, privindu-și prietenul și dorindu-și să poată întoarce timpul înapoi.

— Aș lua-o drept de la început, Josh, spuse el după o vreme, cu limba încleiată. De când eram copii la școală. Alea au fost ale mai bune vremuri, Josh, nu-i așa? Doar tu și cu mine, petrecând. Sorbi din băutură, gânditor: Ai, aș întoarce timpul până în ziua dinainte de scăldatu' în râu, când s-a înecat Murphy. Oftă din rărunchi: N-am vrut s-o fac, Josh, da' parcă m-a cuprins așa,

o furie. Se lovi cu pumnul în piept, cu ochii înțepați de lacrimi: Mă uitam la tine, cum stăteai acolo, pe stâncă aia, și-mi ziceam că te iubesc. Și tu atâta petreceai cu Murphy și de mine nici nu mai știai. M-am simțit ca nimica toată. Nu știa nimeni nici dacă eram acolo și nici nu vă păsa. Și ție mai puțin ca la toți. Nu se putea așa, Josh, nu după cum fuseserăm noi toți anii ăia, când ne-am jurat prietenie și credință și am semnat cu sânge, și tot restul. N-a fost greu să fac ce-am făcut. A fost ușor. N-am știut niciodată dacă ți-ai dat seama. Nimeni nu și-a dat.

Se uită la Josh, ca și cum ar fi așteptat un răspuns, dar fața lui Josh nu avea nici o expresie. Îi mai turnă niște whisky pe gât, îl șterse la gură cu mâna, apoi se așeză din nou.

— Ți-e mai cald acum, băiete? Întrebă el, ațâțând focul. Știu că niciodată n-o să fie de-adevăratelea cald aici, da' niște whisky măcar poa' s-ajute. Măcar de ți-ar alina ție durerile, Josh, că pe-ale mele sigur n-o să le aline. După tot ce-am făcut pentru tine, uită-te.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi și clătină încet din cap.

— Vezi tu, Josh, dacă nu te-ai fi uitat la fetele alea, n-ar fi trebuit să le omor. Da' nu puteam să sufăr să mă gândesc că tu le atingi, că le săruți, că le mângâi... mi se făcea rău, pricepi? Și iar mi s-aprindea sufletu'. Da' după Murphy știam ce să fac. Am greșit-o ultima oară. Știam că mă bănuiești, da' chiar și așa, m-ai ajutat când te-am rugat. „O să mă spânzure, Josh”, ți-am spus. „Judecătoru' o să-și pună tichia neagră pe cap și o să mă spânzure. N-am făcut-o eu”, ți-am spus. „Nu poți să-i lași să mă spânzure, nu-i așa?” Ți-aduci aminte cum ți-am spus că nu tre' să-mi dai decât o șansă? Și tu ai zis că da și m-ai trimis la Annie să-mi dea banii și ai încercat să abați poliția. Da' eu am avut grijă să las fularu' tău lângă cadavru și am avut grijă să-i spun mamei că tu ai făcut crimele alea, Josh, și că eu, prietenu' tău, te ajutam. Așa știam că trebuia să fugi cu mine, pentru că pe tine te-ar fi spânzurat. Așa te aveam numai pentru mine. O, da, te aveam. Vreau să zic, până ai cunoscut-o pe miss Francesca Harrison.

Se ridică și se îndreptă clătinându-se către Josh. Îngenunche și privi în ochii lui orbi.

— Auzi ce-ți spun, Josh? Îți spun adevăru', prietene. Tot adevăru' și numai adevăru'. Și Francie Harrison ar fi fost la rând, dacă n-aș fi pierdut-o. Voiam s-o fac să sufere întâi, vezi tu, Josh. Să sufere cum ai suferit tu. Așa era drept.

Se uită la sticla goală pe care-o ținea în mână și o aruncă cu furie de perete, strâmbându-se când ea se sparse cu zgomot în mii de bucăți.

— Dacă n-ar fi fost ea, n-ai zăcea aici așa, Josh Aysgarth, strigă el, privindu-l cu disperare. Francie te-a ologit. Francie te-a orbit. Francie ți-a luat mințile. Ea te-a făcut să treci prin iad săptămânile astea.

Se prăbuși la podea, cu capul în mâini. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

— N-o să uit niciodată când am venit după tine. Ardea totul și eu știam că ești acolo. Te-am găsit și te-am dus în brațe la spital, plin de sânge și rupt în bucăți. Te-am vegheat cât au făcut tot ce-au putut. Am stat cu tine tot

timpu', și când am știut că o să trăiești și că nu mai avea ce să-ți faci, te-am adus acasă. Unde ți-e locul, băiete. Cu mine.

Căută a doua sticlă cu whisky și o destupă cu mâini tremurătoare.

— Acu' ești al meu, Josh, spuse el, cu triumf în voce, și nu te mai las niciodată să pleci.

Lăsă capul pe spate și bău cu sete, tușind când alcoolul îi ajunse în gât.

— Ai, spuse el, ștergându-și gura cu palma, și când o să vină vremea, femeia care ți-a făcut asta o să se ducă lângă alelalte. În groapă.

Barul lui Jimmy, de pe strada Washington, fusese repede cârpit. Era din nou deschis și făcea bani din plin, iar când Sammy nu mai putea suporta tăcerea lui Josh se ducea acolo, să-și înece durerile în whisky-ul lui preferat, așezat la barul pătat, privind în fundul paharului, gândindu-se la Josh.

Tăcerea lui Josh umplea de amenințări camera mică și distrusă. Era ca și cum vorbele ar fi fost pecetluite înăuntrul lui, lucruri pe care se chinuia din toate puterile să le spună. Însă de fiecare dată când Sammy îl privea în ochi, avea aceeași expresie goală. De multe ori, Sammy stătuse furios lângă el, după câteva pahare, strigând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Josh, vorbește. Haide, dacă ai ceva de spus, spune.

În seara aceea, furia lui ajunsese la apogeu. Îl luase de guler și-l zgâlțâise ca pe o păpușă, urlând la el să vorbească, să meargă, să se poarte cum obișnuia să se poarte.

— Chiar dacă vrei să-mi spui că mă urăști, spune-o, pentru Dumnezeu.

Dar capul lui Josh alunecase într-o parte și ochii lui îngrozitori, pentru totdeauna deschiși, îl priviseră fără să-l vadă, ca o viziune de coșmar.

Sammy îl lăsase să cadă înapoi pe rogojina lui și-l acoperise cu păturile. Camera era rece, dar el era scaldat în sudoare. Îl cuprinsese frica și fugise din clădirea dărâmată, înapoi la bar. Dar nu putea sta mult departe – prezența tăcută, sinistră a lui Josh îl atrăgea înapoi ca un magnet.

Își goli paharul și mai ceru unul. Josh nu era nici viu, nici mort. Lui Sammy începuse să i se facă frică să se mai întoarcă, se temea să-l vadă zăcând acolo, pe rogojina murdară, era îngrozit de propria furie inutilă, pentru că Josh nici nu vorbea, nici nu se mișca. Știa că nu mai putea dura prea mult. Trebuia să facă ceva cu el, deși asta îi frângea inima. Băgă mâna în buzunar și pipăi oțelul rece al cuțitului. Aștepta acolo pentru Josh. Într-o zi, curând.

Era târziu când se întoarse în sfârșit de la bar. Cerul nopții era negru, iar norii erau atât de jos, încât păreau să stea sprijiniți de acoperișuri, dar Sammy nu avea nevoie de lună ca să-și găsească drumul; îl cunoștea ca un porumbel călător. La fiecare pas, cuțitul se lovea de sticla de whisky din buzunar, dar era prea cufundat în gânduri ca să-l audă. Nu putea fi în seara aceea, își spunea. Avea să-l mai cruțe pe Josh măcar o noapte, să-i mai dea o ultimă șansă. O să-i toarne niște whisky pe gât ca să-i ia durerile, deși nu avea cum să știe dacă Josh simțea vreo durere.

Se opri în fața intrării, privind din obișnuință în jur, dar era prea întuneric ca să poată vedea ceva, apoi intră și se îndreptă împleticit către spatele casei. Focul în sobă se stinsese și camera era în beznă. Mormăind, se

duse spre sobă să pună lemne. Apoi aprinse lumânarea de pe podea și se întoarse să se uite la Josh. Dar Josh nu era acolo.

Sammy clipi din ochi, apoi se uită din nou. Nimic. Ridică lumânarea, fără să-i vină să creadă, dar pătura era aruncată pe jos și așternutul era gol. Îl trecu un fior de groază și încercă cu disperare să-și limpezească mintea înecată în băutură. Îl părăsise. Lăsă să-i cadă lumânarea și se întoarse pe călcâie, mârâind ca un animal înfuriat, dar mârâitul i se transformă într-un strigăt de groază când doi bărbați se repeziră la el din umbră. Îl aruncară la pământ, întorcându-i brațele la spate, răsucindu-i-le până când crezu că o să explodeze de durere.

— Dați-i drumul, spuse o voce calmă.

Brațele îi fură eliberate, cei care-l prinseseră făcură un pas înapoi și Sammy se uită la ei, răsufând cu greutate și gemând de durere. Erau chinezi și aveau securi mici, ascuțite și mortale, prinse în cingătorile roșii de la brâu. Tocmai își dovediseră forța și Sammy știa că nu le poate ține piept.

— Stai jos, ordonă vocea calmă, și Sammy se supuse repede, privind cu spaimă în întunericul din spatele lor.

— Cine ești? întrebă el. Ce vor chinezii de la mine?

Lai Tsin făcu un pas înainte, cu o lanternă în mână. Vorbi aspru:

— O mărturisire, domnule Morris.

Sammy se holbă la el, speriat. Părea cunoscut, dar putea fi oricare din miile de fețe pe care le vedea zilnic în Chinatown.

— Ce ați făcut cu Josh? gemu el.

— N-o să-l mai vezi niciodată, îi răspunse bărbatul, cu vocea lui cântată.

Pe creierul lui Sammy se așternu vălul roșu al furiei. Era felul de furie care-l făcea să-și piardă controlul... i-l luaseră pe Josh, îi făcuseră rău... îl uciseseră. Smucind cuțitul din buzunar se repezi la chinez.

Lai Tsin văzu sclipirea oțelului în lumina lanternei, îi simți ascuțișul tăindu-i obrazul, apoi simți sângele cald. Rămase nemișcat, în timp ce ucigașii plătiți îl trântiră pe Sammy la pământ. Spuse calm:

— Iar acum o să faci ce-ți spun.

Sammy era în genunchi. Unul din chinezi îl ținea de brațe, celălalt de gât, cu securea pregătită. Lai Tsin îi puse în față hârtie, pană și cerneală. Spuse:

— Ia pana și scrie ce-ți spun.

Sammy se uită neîncrezător la el, apoi la pană. Cel care-l ținea de gât își înfipse necruțător genunchiul în spatele lui, așa că luă repede pana, așteptând că vadă ce urma.

— Dați-i drumul, ordonă Lai Tsin, și bărbații îl lăsară.

Unul din asasini stătea în spatele lui, celălalt în față, și Sammy îi privi temător. Clătină din cap. Ceva nu era în regulă, era un coșmar. Ce voiau de la el? O mărturisire, spusese chinezul.

Ridică ochii. Lai Tsin îi întâlni privirea și spuse:

— O să scrii: Eu, Sammy Morris, mărturisesc uciderea a cinci oameni nevinovați.

— Nu, urlă Sammy, aruncând pana. N-o să mă faci niciodată să scriu asta.

Lai Tsin încuviință din cap către cei doi și aceștia îl prinseră din nou. Iar de data aceasta Sammy simți ascuțișul cuțitului pe propriul gât, apoi căldura propriului sânge.

— Acum știi ce au simțit victimele tale, spuse Lai Tsin. Le cunoști groaza și neputința. Ia pana și scrie.

Tremurând, Sammy făcu ce i se cerea.

— Mărturisesc uciderea colegului meu de școală, Murphy, continuă Lai Tsin.

Sammy se uită în jur, disperat. Nimeni nu știa de asta, nimeni, în afară de Josh. Îi mărturisise totul orbului, tăcutului Josh... el era singurul care știa de Murphy.

— Scrie! comandă Lai Tsin.

Lama îi atinse din nou gâtul, iar Sammy scrijeli repede cuvintele: Mărturisesc uciderea celor trei femei pentru care a fost învinovățit prietenul meu, Josh Aysgarth.

Răsufle scurt și repede, înspăimântat. Josh probabil că se prefăcuse, auzise totul, îl trădase...

Îngrozit, se uită la Lai Tsin. Căscă gura și gemu sufocat. Acum știa cine era omul. Era chinezul care se împrietenise cu Francie Harrison. Ea îi spusese toate astea, ea îi trimisese să-l facă să mărturisească, ea i-l luase din nou pe Josh.

— Scrie, ceru Lai Tsin.

Avea o voce ca de gheață. Înnebunit, Sammy se aplecă asupra hârtiei și scrise ce i se ceruse.

— Semnează, ordonă Lai Tsin.

— Unde e Josh? Ce ați făcut cu el? urlă Sammy. Nu-l puteți lua de lângă mine, suntem frați, ne iubim... I-am salvat, am avut grijă de el, întotdeauna am...

— Semnează, repetă Lai Tsin.

Mâna lui Sammy tremura atât de tare, încât abia putea ține pana, iar semnătura lui era o mâzgăleală pe jumătate de pagină.

— Semnează din nou, așa ca să se poată citi, ceru Lai Tsin.

Sammy simți lama amenințătoare pe gât și-și scrise din nou numele.

Lai Tsin le făcu celor doi un semn din cap și ei îl apucară iar pe Sammy de brațe, răsucindu-i-le până strigă de durere.

Lai Tsin ridică liniștit hârtia și o citi. Dădu din cap satisfăcut. Se apropie de Sammy și privi o clipă în ochii lui arzători. Erau ochii unui criminal, ai unui om care ucidea fără remușcări. Un om care ar fi ucis-o pe Francie, dacă ar fi putut.

— Știți ce să faceți cu el, le spuse celor doi, întorcându-se.

— Nu! urlă Sammy, repezindu-se după el. Nu!

Dar Lai Tsin dispăruse deja. Apoi Sammy simți o lovitură în ceafă și nu mai știu nimic.

Mai târziu, în aceeași noapte, când întunericul era cel mai profund, cei doi îl cărară pe Sammy Morris, într-o cotigă acoperită, până la debarcader și-l urcară într-un vapor care pleca spre China. Căpitanul își luă banii, iar echipajul privi în altă parte în timp ce ei îl aruncau pe scară în cabina echipajului. Era în viață, cum ceruse Lai Tsin. Dar înainte de a pleca, îi tăiaseră bărbăția.

CAPITOLUL 21

Șase luni mai târziu.

Era miezul nopții și Lai Tsin era în magazie, verificând stocurile și luând notițe pentru ce mai trebuia să comande. Francie îl învățase numele mărfurilor pe care le vindea și el le scria încet și cu precizie.

Clătină din cap când își închise carnetul. Fusese singur toată viața; așa era obișnuit și nu se aștepta la mai mult. Dar fără Francie viața îi era goală. Totul se schimbaseră de când o întâlnise pe ea. Devenise un om demn de respect în ochii săi și în ai celorlalți. Iar în schimb, dorea să ia pe umerii lui toate greutățile ei; voia să-i înapoieze tinerețea și frumusețea; voia să-i dăruiască lumea. Dar mai întâi trebuia s-o câștige.

Încuie ușa depozitului și porni încet spre casă, pe străzile întunecate și tăcute ale orașului, gândindu-se la viața sa. Niciodată nu se așteptase să aibă un viitor, nu avea decât prezent, și acela nu trebuia planificat. Acum însă știa că, dacă voia să-și atingă țelurile, trebuie să privească mai departe de magazine și depozit. Trebuia să fie mai mult decât un simplu negustor. Trebuia să devină antreprenor. Trebuia să avanseze dincolo de San Francisco, până-n Hong Kong și China, în Hawaii, India, Rusia și Orient.

Își privi imaginea reflectată într-o vitrină și văzu un țăran chinez obișnuit. Chinezii prosperi și educați rămăseseră cu toții în China și doar săracii fugiseră în America pentru a lucra la căile ferate sau pe câmp, în spălătorii sau în restaurante. Cei cu minți mai ascuțite și cu ceva bani deveniseră negustori, ca el, dar și viețile acestora erau presărate cu greutăți și primejdii și nu doar din partea diavolilor străini, gwailo. Exista multă invidie și înșelăciune, iar tong-urile erau rele, perpetuând o amenințare continuă. Ceilalți negustori chinezi erau puternici, pentru că erau capii propriilor lor familii numeroase, care-i ajutau, dar el nu avea familie. N-o avea decât pe Francie. Se gândi la ea multă vreme în timp ce mergea către casă și deodată înțelese că având-o pe Francie ca partener era mai puternic decât toți. Cu Francie în fruntea companiei sale putea cumpăra teren și putea intra în afaceri interzise chinezilor, nu numai în Chinatown, ci oriunde în America, oriunde în lume. Cu Francie alături de el, putea fi mai tare decât toți negustorii chinezi.

Mai târziu, în noaptea aceea, în timp ce se răsucea fără somn în așternut, își spuse că ceea ce dorea cel mai mult era să devină un om învățat. Pentru că numai așa, înarmat cu puterea succesului, a banilor și a învățaturii, se putea întoarce în satul său de pe malurile fluviului Ta Chiang și le putea arăta tuturor ce copil minunat era fiul lui mui-tsai, Lilin. Voia să ridice un templu în memoria ei și a copiilor ei morți, astfel ca spiritele lor să poată

avea o casă. Și mai voia să le dăruiască toate bogățiile lui Francie și copilului ei nenăscut.

Între timp, tot ce-i putea oferi era câinele pe care și-l dorea. Găsise doi căței mari, tăfalogi, de culoarea nisipului, cu ochi chihlimbarii, și acum trebuia să i-i ducă. Își spusese că amână vizita la ea, pentru că nu voia s-o tulbure, dar mai era un motiv: mai fusese în satul acela cu ani în urmă și se temea de amintirile pe care i le-ar fi trezit reîntoarcerea.

Își cumpără haine noi pentru călătorie, ca ea să poată fi mândră de el: o robă lungă, de mătase albastră, o jachetă neagră, matlasată, și o pălărie rotundă, cu un buton de mătase în mijloc. Părul îi crescuse și-l purta împletit într-o coadă; ținea coșul de pai pe umăr și ducea cei doi căței de lesă. Se duse până în orașul de jos, la clădirea feribotului și, agitat, se îmbarcă la cursa Contra-Costa, ignorând zâmbetele superioare ale tovarășilor lui de călătorie.

Mintea îi era plină de vechile temeri când Zocco îl duse către nord, la fermă. Își spuse că acum era un negustor respectat și că în curând avea să aibă destui bani ca să le plătească Bătrânilor cele cinci procente. Își spuse că trebuia să uite trecutul, dar inima îi era grea, arzând de durerea veche, redeșteptată.

Francie ieși în fugă în pridvor ca să-l întâmpine. Era în ultimele săptămâni de sarcină și lui i se umeziră ochii de tandrețe. Părea ea însăși un copil, cu obraji îmbujorați și cu părul blond despletit pe umeri. Râdea de căței, încurcați cu lesele în jurul picioarelor lui.

— Doi căței, Lai Tsin! exclamă ea.

— O femelă și un mascul. Cu timpul o să ai mai mulți dogi. Speram să-ți placă.

Ea râse din nou.

— O să le spun Duke și Duchess - în amintirea lui Princess. Iar acum am și eu ceva să-ți dau, spuse ea mândră. Casa mea îți aparține, Lai Tsin. Este căminul nostru.

Când ea îl conduse prin camerele simple, Lai Tsin văzu că nu existau lucruri de valoare, nici covoare prețioase de mătase, nici ornamente de nefrit sau jad, nici picturi sau scaune sculptate cum văzuse în casa Bătrânului. Dar căsuța de la fermă strălucea de curățenie și era primitoare cum nu mai văzuse vreodată o casă.

Annie se năpusti zâmbitoare să-l întâmpine. Pregătise pentru el un festin: supă de roșii din propriile lor roșii, pește din râu, legume din grădina lor, o plăcintă cu mere din pomii lor și smântână de la vacile lor. Și, deși nu mai mâncase niciodată în viață o asemenea mâncare, zâmbi și spuse că era un ospaț gwailo minunat.

După cină se așezară lângă foc și Annie îl privi curioasă. Hainele cele noi atârnavă pe trupul lui slab, iar fața lui, cu pomeți proeminenți, era trasă, dar Lai Tsin avea tăria oțelului și Annie bănuia că o căpătase trecând prin greutăți. Francie îi spusese că se temuse să-l întrebe despre trecutul lui, dar curiozitatea lui Annie nu cunoștea asemenea opreliști. Scoțându-și pantofii,

întinse picioarele către foc. Mișcând cu plăcere din degete, spuse fără ocolișuri:

— Spune-ne ce te-a adus în America, Lai Tsin.

Lai Tsin tăcu, întrebându-se cum le putea spune. Afară era întuneric și vântul rece al nopții bătea furios în ferestre. Privi în jur, la camera confortabilă, luminată de flăcările care dansau în cămin. Nu se mai simțise niciodată așa, la adăpost între patru pereți, în compania prietenilor, a oamenilor pe care-i iubea și care țineau la el. Inima îi era foarte plină, așa că răspunse:

— Dragele mele prietene. Ați fost sincere și cinstite în ce privește viețile voastre. Eu sunt străinul, necunoscutul, și aveți tot dreptul să fiți curioase. O să vă spun de ce am venit în America.

Ochii lor erau ațintiți asupra lui, așteptând să înceapă. Un buștean se răsuci în vatră și căzu în mijlocul unei jerbe de scânteii, iar cățeeii mârâiră în somn. După o vreme, el spuse:

— Unde trăiam eu, pe malurile fluviului Yangtze, în provincia Anhwei, stăpânul satului era proprietar peste tot: stăpâna pământul și casele de pe el, lacul cu rațele, orezăriile și câmpurile cu duzi. Era stăpânul nostru, al tuturor. Tatăl meu avea grijă de rațe, care erau foarte prețuite pentru carnea lor. Din când în când, stăpânul satului trimitea rațele la Nanking să fie tăiate și vândute. Sora mea și cu mine trebuia să le mănăm din sat până la râu, îndemnându-le cu niște bețe lungi, dar atenți să nu le rănim. Mayling și cu mine eram triști, pentru că ne întrebam dacă rațele își cunoșteau soarta, pentru că măcăneau și se plâneau și încercau să zboare. Dar aripile lor ciuntite fâlfâiau în zadar și ele porneau obosite pe drumul lung către fluviul cel mare, ca să-și întâlnească soarta.

Mayling, miloasă, plânga cu lacrimi amare când ajungeam la apă. Întotdeauna era câte o rață care părea mai deosebită. Ea lua pasărea în brațe, îi mângâia penele și-i șoptea vorbe blânde înainte de a o lăsa, alături de celelalte, pe apa galbenă a fluviului Yangtze.

Tatăl meu se ducea întotdeauna singur la Nanking. În toți acei ani nu ceruse nimănui să vină cu el, dar de data aceea i-a spus surorii mele că noi doi trebuia să mergem cu el. Eu aveam nouă ani, iar Mayling 13. Era frumoasă ca mama, cu păr negru și lung, pe care-l purta precum copiii, într-o coadă. Până nu devenea femeie nu-l putea face coc. Era încă o copilă și, în ciuda vieții grele, era plină de viață. Găsea prilej de bucurie în cele mai mărunte lucruri; era bună și blândă, întotdeauna râdea și glumea. Râdea de câinii care încercau să-și prindă coada, în curte; puneă o floare la urechea bivolului și-l mângâia, după o zi de muncă grea, și era cuprinsă de încântare dacă o femeie din sat îi dăruia o panglică roșie să-și prindă părul. Hainele noastre erau din cel mai prost bumbac, alb cu albastru, cum poartă coolie, și ca să ne apărăm de frigul iernii ne acopeream cu jachetele matlasate care le rămăseseră mici fraților noștri.

Când am mers să ducem rațele la Nanking, n-am călătorit în jonca lui Ke Chungfen, ci într-un sampan mic, vâslind pe rând ca să putem ține rațele la un loc, altfel tata se supăra și ne bătea.

Pe fluviu era multă mișcare, iar eu eram încântat să văd vasele mari și albe, cu aburi, ale străinilor, convoaiele de jonci cu sare și plutele pe care trăiau familii întregi. Dar ochii lui Mayling erau roșii de plâns, de mila rațelor.

Nu cunoșteam decât sătucul nostru. Nu mai văzuserăm niciodată un oraș și eram uluiți de sutele de vase de pe lângă maluri și speriați de traficul de pe străduțele înguste și de mulțimile de oameni grăbiți și agitați. Pe lângă noi treceau care trase de măgari, încărcate peste măsură, în timp ce noi, îngroziți, ne mânam cârdul de rațe către destinație. Coolie cu boccele mari, atârnate pe prăjini, ne îmbrânceau de colo-colo, pe lângă noi lunecau negustori bogați în lectici, ai căror purtători strigau la noi să ne dăm la o parte.

Mayling se opri să se uite la o doamnă. Fața ei era fardată și părul negru îi era împodobit cu ornamente de jad. Purta o rochie de brocart galben și o jachetă de satin și ne-am dat seama că trebuia să facă parte din familia împăratului, pentru că numai ei aveau voie să poarte galbenul imperial. Nu ne venea să credem cât de mici îi erau picioarele bandajate, când a coborât din lectică și a intrat într-un magazin care vindea mătăsuri scumpe, colorate în verde, indigo, purpuriu și auriu. Am tresărit de spaimă când, de după un colț, a apărut un bărbat care lovea într-un gong uriaș. În spatele lui venea un alt bărbat. Era un hoț: avea mâinile legate și la fiecare bătaie de gong, un om îi lovea spatele gol cu o legătură de nuiele de bambus.

Ne uimeau magazinele care dădeau pe dinafară de bogăție: mâncăruri cum nu mai văzuserăm, sticle cu vin de orez, vase cu ulei și arome și pastă de semințe de lotus. Ne zgâiam la templele pictate în purpuriu și verde, împodobite cu lei de aur și lanterne colorate, și la mulțimea de oameni care se rugau. Eram copleșiți de parfumul miilor de bețișoare aromate și amușiserăm văzând atâtea bogății și amintindu-ne de propria noastră sărăcie.

Mințile noastre de bieți copii de la țară erau pline de priveliștea, zgomotele și mirosurile orașului, dar eram tot triști din cauza bietelor răzuște. Le-am mânat într-un țarc de lemn și le-am lăsat sorții lor. Ke Chungfen a luat banii, apoi s-a întors către noi și ne-a spus scurt să ne întoarcem la sampanul nostru și să așteptăm acolo până trimite pe cineva după noi.

Mayling încă mai suspina, iar eu i-am amintit tatei că nu mâncaserăm nimic din zori și că era cinci după-amiaza. Mormăind, a scos câteva monede din buzunar și ne-a spus să ne ducem la o ceainărie și să luăm cel mai mic și mai ieftin bol de orez. Eu eram încântat când am pornit-o la fugă pe străzi, căutând un loc suficient de ieftin. Nu mai fuseserăm niciodată într-o ceainărie. Era o mare aventură și, pentru prima oară, inimile noastre simțeau simpatie pentru tatăl nostru care ne oferea o asemenea bucurie. Dar, în cele din urmă, cu cele câteva monede nu ne-am putut cumpăra decât un bol de fiertură sărată de ovăz.

Cu toate acestea, era de ajuns ca să ne potolească foamea pentru moment și ne-am croit drum înapoi, pe străduțele aglomerate, ținându-ne de mână. Dar eram prea înspăimântați de orașenii grăbiți și aspri. Era prea mult pentru niște copii de țaran și până când am ajuns la râu eram deja epuizați. Ne-am ghemuit în micul nostru sampan și am adormit imediat.

M-am trezit câteva ore mai târziu, când un coolie mă zgâlțâia și striga la mine. „Tatăl tău îți cere să vii cu mine acum”, spuse el, trezind-o și pe Mayling. Mi s-a părut că ne privește ciudat când am coborât din sampan, dar l-am urmat oricum.

Se întunecase și drumul nostru nu era luminat decât de câte o lampă cu ulei, ici și colo. Ne țineam de mână și priveam tot timpul peste umăr. În fața fiecărei uși ardeau bețișoare de tămâie, spre slava zeului casei, și parfumul lor puternic acoperea miasmele care urcau din canale. Bărbatul cu aspect sinistru ne-a condus printr-un labirint de alei întunecate, până când am ajuns într-o piață.

Într-un colț, sub o lanternă pâlpâitoare, era adunat un grup de bărbați și printre ei era și tatăl nostru, stând de vorbă cu un bărbat bondoc și oacheș, îmbrăcat într-un cheong-sam negru. Avea o mustață lungă și ochi înguști, foarte oblici, și din instinct m-am temut de el. Tatăl nostru i-a spus ceva și el s-a întors să ne privească. Ochii i-au zăbovit mult timp asupra lui Mayling, studiind-o din creștetul capului până-n vârful pantofilor uzați, iar ea s-a înfiorat, roșind sub privirea lui. Bărbatul a ridicat din umeri și i-a spus tatei ceva; acesta a ridicat brațele și a început să se certe cu el, în timp ce noi îi priveam uimiți.

Am văzut că într-un colț fusese ridicată o platformă și în spatele ei se ascundea un grup de fete speriate. Bărbații începuseră să se adune în piață, privindu-le cu îndrăzneală, râzând, pipăindu-le sânii și atingându-le.

Am luat-o de mână pe Mayling, îngrozit. Era doar o fetiță, avea abia treisprezece ani, nu era încă femeie. Deși muncea din greu pentru tatăl nostru, el știa că într-o zi, dacă voia să scape de ea, avea să fie obligat să-i dea o zestre. Fiii mai mari urmau să se căsătorească în curând și el avea nevoie de bani ca să le plătească nunțile. Dacă o vindea pe Mayling acum, scăpa de povara de a o hrăni în fiecare zi până se mărita, nu mai trebuia să-i dea zestre și putea plăti și pentru nunți.

Am întâlnit privirea lui Mayling și mi-am dat seama că și ea înțeleșese. Pălise și ochii i se măriseră de frică. L-am aruncat o privire tatălui nostru, care continua să se certe cu negustorul de carne vie pentru prețul lui Mayling. Am apucat-o de mână și i-am spus: „Fugi, Mayling. Hai să fugim. Cât poți de repede.”

Ne-am strecurat din piață neobservați, alunecând pe noroiul puturos și împiedicându-ne de pietre, rătăcind pe alei, fugind până când inimile ne bubuiau în piept și plămânii ne ardeau. Ne-am oprit și ne-am sprijinit de un zid, ascultând cu atenție, dar singurul sunet pe care-l puteam auzi era răsuflarea noastră.

„Vino”, i-am spus. Am prins-o de mână și am luat-o din nou la fugă, fără să știm încotro. Numai să scăpăm de tatăl nostru cel rău și de omul îngrozitor care voia s-o vândă pe sora mea, ca să facă din ea o sclavă și o prostituată.

În cele din urmă am ieșit într-o stradă mai largă, pe care am recunoscut-o și în curând am ajuns din nou la râu. Ca niște gazele am sărit în sampanul nostru și am început să vâslim în josul apei. Nu știam încotro ne

duceam. Nu cunoșteam decât casa noastră din sat. Nu aveam bani și nu știam nimic despre viață.

Am vâslit toată noaptea și în zori, frânți de oboseală, am urcat pe mal și am adormit. Când ne-am trezit, câteva ore mai târziu, eram la fel de obosiți și ne era foame. Am ascuns sampanul în păpuriș și au urcat pe o potecă prăfuită, până am dat de un sat, dar țăranii de acolo întorceau capetele de la noi când le ceream ceva de mâncare. Am mers mai departe, neștiind ce altceva să facem și am ajuns pe malul unui râu limpede, lângă o mică mănăstire taoistă.

Un călugăr tânăr, într-o robă de culoarea șofranului, a înclinat din cap către noi în semn de salut. Noi l-am salutat la fel și i-am explicat ce se întâmplase cu noi. Avea ochii plini de milă când ne-a poftit înăuntru ca să împartă cu noi puțina mâncare pe care o aveam. Nu era prea mult, pentru că nu aveam bani și trăiau doar din ce le dădeau țăranii, dar fiertura subțire de orez ni se părea minunată și ne încălzea stomacurile goale. Iar în noaptea aceea am dormit într-o chilie mică și nemobilată și ne-am simțit în siguranță alături de noii noștri prieteni. Avea să fie ultima noastră noapte liniștită pentru mai mulți ani.

A doua zi de dimineață, însoțiți de rugăciunile lor, am pornit iar la drum. Discutaserăm și hotărâserăm să ne întoarcem la râu și să vâslim până la următorul oraș, unde am fi putut găsi de lucru. Deja se înnoptase când am ajuns la apă și am răsuflat ușurați văzând că sampanul nostru era tot acolo unde-l ascuseserăm. Ce n-am văzut a fost jonca ce aștepta în întunericul nopții și oamenii care s-au repezit la noi cu cuțitele în dinți, astupându-ne gurile cu palmele ca să nu putem țipa. Ștuseră că nu puteam ajunge departe și când ne găsiseră sampanul se așezaseră să ne aștepte.

În câteva minute ne-am trezit la bordul joncii, față-n față cu tatăl nostru, Ke Chungfen, și cu negustorul de carne vie. Acesta a râs când ne-a văzut. „Are curaj”, a spus el cu admirație către tatăl nostru, ciupind-o pe Mayling de fund, pipăindu-i carnea înainte de a hotărî câți bani face. „Pe de altă parte”, adăugă gânditor, „încă n-are sâni. Asta, desigur, o să-i scadă prețul.”

Mayling și cu mine stăteam unul lângă altul și m-am uitat la ea. Lăsase capul în piept și roșise de rușine, în timp ce ei discutau detaliile intime ale trupului ei. „Cât?” a întrebat nerăbdător Ke Chungfen. „Băiatul ar fi un servitor bun. Îți dau trei sute de yuani pe amândoi”, a anunțat omul, încrucișându-și brațele pe piept și plimbându-se în jurul nostru, prețaluindu-ne ca pe vite la târg. M-am uitat în ochii tatălui nostru și am văzut în ei lăcomia. „Nu încape loc de târguială”, a spus negustorul, întorcându-se cu indiferență. Ke Chungfen a oftat adânc; eu știam că se gândea la cei 40 de yuani pe care-i plătise pentru mama și regreta că lua atât de puțin după toți anii aceia când ne hrănise, dar în cele din urmă a acceptat prețul și au făcut târgul. Iar acum Ke Mayling și Ke Lai Tsin aparțineau negustorului de carne vie.

Ne-au pus lanțuri la picioare ca să nu putem fugi și jonca ne-a dus înapoi la Nanking, unde trebuia să ne mutăm pe barca negustorului. Când

urcam pe punte am privit înapoi, dar nu l-am mai văzut pe tatăl nostru. Am fost aruncați în cala urât mirositoare a joncii negustorului și ne-am îmbrățișat în întuneric, așteptând ce avea să urmeze.

După un timp îndelungat, chepengul s-a deschis și am văzut că era deja ziuă. Cu o sfoară, un coolie a coborât către noi un coș în care se afla un bol de orez, o bucată de pâine și o ploscă cu apă. În pofida fricii, am mâncat ca niște iepuri înfometaji, îndesându-ne orezul în gură cât puteam de repede, de teamă să nu ni-l ia. Am respirat cu lăcomie aerul curat al dimineții, până când omul s-a întors, a închis chepengul și ne-a lăsat din nou în întuneric.

După câteva zile, cineva a coborât până la noi o scară și ni s-a comandat să ieșim pe punte. Lanțurile ne tăiau gleznelor în timp ce ne cățaram pe scara îngustă și, pentru că stătusem atâta în întuneric, lumina soarelui ne-a orbit. Spre mirarea noastră, ni s-au scos lanțurile și ni s-a spus să intrăm în cabină și să ne spălăm. Ne-am supus, privindu-ne unul pe celălalt cu îndoială, întrebându-ne ce avea să urmeze. Dar n-a venit nimeni să ne vadă și ne-am ghemuit pe podeaua cabinei, așteptând.

A trecut multă vreme. La asfințit, jonca s-a alipit de mal. A venit noaptea, a răsărit luna și noi așteptam în continuare. Deodată a apărut negustorul. A răs când ne-a văzut, așezați pe podea în lumina lunii. Apoi a apucat-o pe Mayling de păr și a ridicat-o în picioare. Am sărit s-o apăr, dar m-a îmbrâncit, iar un alt bărbat m-a ținut, în timp ce el o târa, țipând, către cabina lui.

Servitorul lui mă amenința cu cuțitul, așa că m-am așezat la loc pe podea, neajutorat, auzind încă ecoul strigătelor lui Mayling. Dar nu erau doar un ecou, o amintire. Sora mea țipa încă, încuiată în cabină cu negustorul. Am așteptat și am așteptat, dar Mayling nu s-a întors. În cele din urmă, am fost dus înapoi în cală. A închis din nou chepengul și eu am rămas singur cu gândurile mele. Au trecut zile; uneori mi se dădea orez și apă, dar în cea mai mare parte a timpului eram singur, înfometat și speriat, în întuneric.

Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când am auzit zgomot afară și am înțeles că jonca intra într-un port mare; mi-am dat seama că trebuia să fie Shanghai. Acum cel puțin aveam s-o revăd pe Mayling. S-a deschis chepengul și a apărut un coolie. A coborât scara și am urcat pe ea, umplându-mi plămâni cu aerul rece și sărat, mijindu-mi ochii din cauza luminii, privind în jur după sora mea. Dar puntea era plină de marinari care coborau grăbiți pânzele și legau parâmele. Bărbatul mi-a legat iar gleznelor cu lanțuri, dar i-am întâlnit ochii și trebuie să fi arătat atât de disperat, încât a ezitat – în definitiv, eram doar un copil de nouă ani, la fel de amărât ca și el. Ce rău putusem să fac? A ridicat din umeri, a luat lanțurile și le-a ascuns sub un colac de frânghie, făcându-mi semn să rămân unde eram. Apoi a plecat.

Câteva clipe mai târziu l-am văzut pe negustor coborând de pe vas și urcându-se într-o ricșă care-l aștepta. Am stat până a dispărut, apoi, atent să nu mă vadă echipajul, m-am strecurat în cabina lui, căutând-o pe Mayling. Dar nu era nici acolo, nici în cambuză sau în salon. Am căutat pe toată jonca, din ce în ce mai disperat. Știam că după ce plătise atâția bani pentru Mayling n-ar fi ucis-o, pentru că și-ar fi pierdut profitul. Am înțeles că o debarcase

imediat ce acostaserăm, poate ca să se alăture celorlalte fete pe care le avea de vânzare. Am fugit înapoi pe punte, așteptând până ce echipajul a plecat în oraș. Apoi i-am urmărit, sperând că aveau să mă conducă la negustor și la Mayling. Dar ei s-au dus drept la tripourile zgomotoase și la casele unde se fuma opium, iar acolo nu era nici urmă de sora mea.

Am rătăcit pe acolo, umblând toată ziua pe străzile alunecoase, pavate cu pietre, până când picioarele au început să mă doară. Din când în când opream pe câte cineva și întrebam unde se vindeau fete, dar ei se mulțumeau să mă privească ciudat și apoi plecau grăbiți. S-a lăsat noaptea, iar eu eram singur în orașul mare și înspăimântător și eram înfometat, fără bani și disperat. Frânt de oboseală, m-am ghemuit într-un colț întunecat, cu lacrimile curgându-mi din ochii închiși. Știam că n-o s-o mai văd niciodată pe Mayling.

Au trecut mai multe zile. Am vagabondat prin oraș, cerșind mâncare, recunoscător pentru fiecare buchiță ce mi se arunca. Am bântuit ca o fantomă pe lângă viața reală, ascultând vorbe despre cât de grea era viața în China și cât de bogați erau oamenii care se duseseră să muncească la Muntele de Aur din America. Se spunea că în America oamenii săpau după aur și argint, construiau căi ferate și-și puneau pe picioare propriile lor afaceri, că trăiau ca regii și că le mai rămânea de-ajuns ca să trimită acasă bani să-și ajute părinții bătrâni, soțiile și copiii. „Bărbații din Toishan se îmbogățesc”, murmurau cu invidie. Pentru mine bogățiile însemnau mâncare în burtă și un așternut, dar mă gândeam la ce auzeam. O pierdusem pe Mayling, nu aveam familie. De ce nu m-aș fi dus în America, cu bărbații din Toishan?

M-am întors la docuri și, întrebând cu precauție, am aflat că a doua zi pleca un vapor către Seattle. Era un vapor cu aburi, mic și prăpădit, iar echipajul, care stătea rezemat de parapete, părea murdar și neîngrijit. Dar era singurul vas care pleca imediat către Muntele de Aur și eram hotărât să mă îmbarc. Am urcat cu îndrăzneală la bord și am cerut să fiu luat ca băiat la toate. Au râs de mine și m-au trimis la căpitan, un american gras și bărbos, cu o uniformă albă, murdară, plină de zorzoane aurii. Avea o șapcă albă, cu și mai mult auriu, și în mână ținea o sticlă cu whisky din care bea întruna. A râs cu multă poftă precum ceilalți când i-am spus că voiam să mă îmbarc.

„Sigur, fiule”, a spus el, cu burta zguduindu-se de râs. „Încă unul nu mai contează. Dar o să muncești din greu ca să-ți câștigi traiul.” N-a spus nimic de salariu, dar eu nu voiam decât să nu mor de foame, iar când ajungeam în America aveam să muncesc și să câștig bani ca bărbații din Toishan, la Muntele de Aur.

Vaporul a plecat în zori și, în timp ce mă chinuiam să adun parâmele, am privit înapoi la pământul Chinei, care dispărea la orizont. Am îngenuncheat pe punte și am lovit lemnul cu fruntea de trei ori, în amintirea mamei mele moarte, Lilin, și a surorii mele, Mayling. Apoi m-am întors cu fața către mare și către America.

Focul începuse să se stingă, luminând fețele șocate ale lui Francie și Annie, iar Lai Tsin spuse cu un oftat:

— Ce s-a întâmplat mai apoi este o altă poveste.

Se ridică în picioare și se înclină respectuos.

— Iar acum, Lai Tsin vă cere iertare, dar e obosit și trebuie să doarmă. Dar înainte de a pleca, vreau să vă mulțumesc pentru darul prieteniei voastre. Niciodată n-am petrecut o noapte ca aceasta, în căldura unui cămin adevărat. Și nici n-am simțit dragoste și înțelegere din partea cuiva. În seara aceasta viața mea s-a îmbogățit cu aceste sentimente și vă sunt recunoscător pentru bunătate.

Ochii lor îl urmăriră, în timp ce se înclină din nou și ieși din cameră, apoi rămaseră tăcute mult timp, pierdute fiecare în gândurile ei.

— Eu îmi imaginam că viața a fost nedreaptă cu mine, spuse Annie încet, în cele din urmă. Acum mi-e rușine, pentru că, pe lângă a lui Lai Tsin, a mea a fost un rai. Am avut întotdeauna un acoperiș deasupra capului, mâncare, lucruri materiale.

Francie aprobă din cap.

— Dar, ca și el, singurul lucru pe care nu l-am avut a fost cel ce nu se putea cumpăra cu bani. Dragoste și prietenie.

Mai târziu, în aceeași noapte, răsucindu-se în pat, ocolită de somn, gândindu-se la Lai Tsin și la povestea lui, Francie își puse mâinile pe pântecul în care mișca copilul și jură că singurul lucru de care copilul ei nu avea să ducă lipsă avea să fie dragostea.

CAPITOLUL 22

Chiar a doua zi de dimineață, Lai Tsin îi vorbi lui Francie de ideea lui.

— Alți negustori vând deja aceleași lucruri, îi spuse el. Trebuie să ofer prețuri mai bune și lucruri mai noi, altfel îmi pierd avantajele. De aceea trebuie să înlătur agenții și intermediarii și să cumpăr direct de la Shanghai și Hong Kong și să transport eu însumi lucrurile. Și nu numai la San Francisco, ci și la New York, Chicago, Washington, în toată America. Și nu voi cumpăra numai lucruri pentru chinezii imigranți, ci și lucruri mai importante, care plac la gwailo: mătăsuri de la Hunan, covoare din Persia, argint vechi, oglinzi de bronz și scrinuri de abanos, tablouri și paravane și porțelanuri. Viitorul meu ca negustor nu depinde numai de concetățenii mei chinezi, ci de restul lumii. Dar gwailo nu fac afaceri cu un chinez. O companie pe numele lui Lai Tsin nu valorează nimic. Dar cu tine, ca partenerul meu, orice se poate.

Francie îl privi uluită. Era un om misterios – îl cunoștea, și totuși nu-l cunoștea. Poate că nu avea să-l înțeleagă niciodată pe adevăratul Lai Tsin. Cu toate acestea, devenise călăuza ei în viață și avea deplină încredere în el. Era atât de încântată că îi ceruse să fie partenerul lui, încât îi venea să se arunce de gâtul lui și să-l îmbrățișeze, dar Lai Tsin păstra întotdeauna o distanță respectuoasă între ei și ea știa că nu poate viola acel cod.

— Sunt onorată să-ți fiu partener, Lai Tsin, îi răspunse simplu.

Iar în seara aceea, după cină, în timp ce vântul urla afară și primii fulgi de zăpadă se lipeau de ferestre, iar cățeii sforăiau în fața focului, Lai Tsin își continuă povestea.

Le spuse cum abia după câteva zile de drum pe mare își dăduse seama că încărcătura vaporului nu o reprezenta ceaiul, ci oamenii.

— Cală era plină de coolie care se îndreptau, ca și mine, spre Muntele de Aur. Niciunul dintre ei nu avea acte de intrare în țară și toți îi plățiseră căpitanului sume mari, ca să-i ducă ilegal în America. După un timp li s-a dat voie să iasă pe punte, iar ei, fericiți să poată părăsi cală murdară și înghesuită, și-au întins pe punte bunurile pământești: așternuturile, păturile matlasate, pernele cu comori și imediat au scos cărțile și pietrele de mah-jongg. Au aprins tămâie și s-au închinat zeilor, apoi au început să joace, oprindu-se numai ca să ia bețișoarele și-și îndese în gură orezul cât puteau de repede, ca să fumeze o pipă de opium sau, uneori, ca să doarmă.

Printre obligațiile mele față de căpitan – o alergătură continuă de la bucătărie pe punte, ca să car mâncarea, golitul oalei lui de noapte, curățatul cabinei lui – îl ajutam pe bucătar, spălam vasele, umpleam sobele cu cărbune, frecam puntea și încercam să mă țin departe de echipajul beat. Și urmăream jocul. Știam deja să joc mah-jongg, dar acum îl studiam cu atenție. Mă uitam la fan-tan, un joc care se joacă cu boabe de fasole, și pai-gow, care este echivalentul chinez al dominoului, și multe jocuri complicate cu cărți; în curând eram sigur că aș fi putut câștiga. Dar nu aveam bani ca să joc.

Vaporul a fost prins de un taifun și atunci fiecare a încercat să-și scape pielea. Toți chinezii au fost aruncați în cală, cu chepengurile închise. Căpitanul a rămas la cârmă, blestemând și turnând în el whisky, în timp ce vasul se clătina printre valuri înalte cât munții, aruncat ca o coajă de nucă pe creasta înspumată, lunecând îngrozitor pe o cascadă de apă, numai pentru a fi ridicat din nou de următorul val imens. Echipajul îngrozit se ascunsese, așteptându-și pieirea. Strigătele lor erau la fel de speriate ca ale chinezilor din cală, iar blestemele căpitanului deveniseră și mai cumplite. M-am ghemuit în spatele lui, în cabina de comandă, și-i întindeam o sticlă nouă de whisky imediat ce o termina pe cea din mână. Echipajul dispăruse și el îi blestemă să ajungă în iad. Când vasul s-a aplecat și am scăpat din mână sticla, vărsându-i jumătate din prețiosul whisky, m-a lovit în cap. Eram atât de speriat, încât de-abia am simțit lovitura; tot ce știam era că între mine și moarte nu se afla decât căpitanul. Dar el era de altă părere. Știa că nu avea nici un cuvânt de spus și că numai zeii stăteau între noi și moarte.

Odată cu venirea serii, taifunul a trecut și din nou navigam pe ape liniștite. Echipajul a ieșit din ascunzători, iar cală a fost din nou deschisă, ca să-i lase pe coolie să iasă din închisoarea lor. Li s-a cerut să-și spele propria vomă. Căpitanul s-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el – era deja mort de beat. A scos un dolar de argint din buzunar și mi l-a dat. „Țocmai ți-ai câștigat primul dolar american”, mi-a spus el. „Și asta e mai mult decât pot să spun despre restul de lași nenorociți de la bord.” A traversat puntea, înjurând și lovind pe oricine îi ieșea în cale, în timp ce echipajul se uita urât la mine și mă înjura în surdină.

După aceasta, m-am ținut cât am putut de aproape de căpitan, pentru că ei dădeau vina pe mine pentru furia lui și știam că le-ar fi fost foarte ușor să mă omoare și apoi să spună că am căzut peste bord. De-abia aveam timp să dorm: toate treburile murdare de la bord erau ale mele. Printre chinezi a izbucnit dizenteria, vasul mirosea îngrozitor, iar eu eram cel care trebuia să

spele puntea, cala și să ajut să fie aruncați peste bord cei care mureau. Cazanele ne făceau necazuri și ne-am târât din port în port, unii dintre membrii echipajului fugeau și trebuiau găsiți înlocuitori, dar chinezii continuau să joace. Ne-a luat trei luni îngrozitoare ca să ajungem în California și, în timp ce navigam în lungul coastei, căpitanul deveni tăcut.

Ne țineam aproape de stâncile de la nord de San Francisco, îndreptându-ne către Seattle. Era o noapte furtunoasă, rea, nu ca taifunul, dar destul ca să arunce de colo-colo vaporul și așa destul de vechi. Ploaia mătura punțile; cu toate acestea ne apropiam din ce în ce mai mult de țărm, atât de mult, încât puteam auzi cum valurile se spărgeau de stânci. Brusc, căpitanul a urlat ordinul să se deschidă cala și am privit, îngrozit, cum chinezii erau mânați pe punte. Se strângeau unul într-altul, tremurând sub ploaia rece, privind întrebător la căpitanul care ținea o pușcă ațintită asupra lor. Patru marinari stăteau lângă el, tot înarmați, iar chinezii se uitau tâmp la ei.

„Asta e America”, a urlat căpitanul în chineză. „Muntele de Aur. Aici coborâți.” A fluturat amenințător arma către ei, dar niciunul n-a mișcat, prea prostiți de teamă. „Alegeți”, a urlat iar. „Săriți și încercați-vă norocul în mare – nu sunt decât câteva sute de metri până la țărm. Sau vă împușc și vă arunc în apă, gata morți.” Marinarii au tras o salvă, câțiva oameni au căzut, iar ei i-au dat la o parte cu dispreț.

M-am uitat la căpitan, la fel de stupefiat precum ceilalți. Bieții oameni își luaseră de la gură, economiseră și împrumutaseră bani ca să se poată duce în America pentru a face avere și a se întoarce să-și ajute rudele sărace. Căpitanul le luase toți banii. Fusesse salvatorul lor, iar acum îi arunca peste bord în marea întunecată și furtunoasă, fără să-i pese dacă măcar știau să înoate, pentru că cei care nu știau aveau să fie împușcați. Era un pirat și un ucigaș și îl uram la fel de mult cum îl uram pe negustorul de carne vie.

Am privit îngrozit cum, unul câte unul, îi împingeau pe bieții coolie peste bord, râzând când îi vedeau luptându-se cu apele înghețate. Am scos dolarul căpitanului din buzunar, am scuipat pe el și l-am aruncat cu scârbă la o parte. Dacă asta era America, nu voiam să am de-a face cu ea, pentru că era un loc la fel de blestemat ca și cel pe care-l lăsasem în urmă.

Căpitanul mi-a văzut gestul și, cu o înjurătură, m-a apucat de păr și m-a tras până la parapet. „După ei, chinez mic și nenorocit”, a zberlat el, împingându-mă peste bord.

M-am afundat adânc în valuri, luptându-mă ca un animal speriat. Brusc, am ieșit la suprafață. Învățasem să înot în fluviu și am început să dau din mâini cu putere în direcția de unde se azeau valurile sparte de țărm. În jurul meu vedeam capete ieșind la suprafață și locul era plin de strigătele celor sortiți pieirii și de împușcături. Am închis ochii, pentru că eram prea mic și prea slab ca să-i pot ajuta; nu puteam îndura să le văd privirile. Valurile erau uriașe, dar după zgomot îmi dădeam seama că în față erau stânci. Am continuat să înot. Alți câțiva înotau alături de mine. Știam că eram aproape de țărm. Dar atunci un val enorm ne-a înghițit, învăluindu-ne într-un întuneric de gheață, aruncându-ne către plaja stâncoasă. M-am apucat cu disperare de

o stâncă, în timp ce valul se retrăgea, ducându-i pe ceilalți înapoi către larg, apoi m-am cățărat pe pietre, până la prundișul unde nu mai ajungea apa. Am rămas întins acolo, răstignit pe plajă, respirând cu greu. Ajunsesem în America.

Lai Tsin le văzu privindu-l cu ochi îngroziți.

— Furtuna se întetise, continuă el. Valurile erau imense, stropind fâșia de prundiș unde mă aflam. Când se retrăgeau, mai puteam vedea câte un cap ieșind deasupra torentului, un braț întins, apoi nimic. Tremurând de frig și de frică, i-am așteptat pe ceilalți să ajungă la țărm, dar singurii coolie de pe vasul acela, care au ajuns în America, au fost cei morți.

Era a treia zi a vizitei lui Lai Tsin și încă nu le spusese nimic despre Sammy. Chiar dacă le-ar fi bucurat inimile, se temea că amintirea lui Josh ar fi îndurerat-o pe Francie și că rostind numele celui blestemat ar fi adus joss rău asupra fermei atât de pașnice.

Când îl găsiseră pe Josh, în dărâmătura unde-l ținea Sammy, îl pusese ră pe o targă și-l duseseră la un renumit doctor chinez. Acesta îl ținu sub observație câteva zile și-i făcuse nenumărate examene. Îl cercetase în întregime și dăduse un verdict aspru. Josh Aysgarth nu avea să mai meargă, să mai vorbească sau să mai vadă vreodată. Lovitura îi distrusese mintea, nu mai știa nimic și nu mai cunoștea pe nimeni. Era mai mult mort decât viu și doctorul îi mai dăduse o săptămână, maximum două.

Pe Lai Tsin îl chinuise întrebarea dacă să le spună lui Annie și lui Francie, dar în cele din urmă își dăduse seama că luase o decizie corectă. Ele îl credeau deja mort, durerea lor fusese deja imensă, iar acum Francie era însărcinată și era vremea să privească în viitor. Chiar dacă l-ar fi văzut, Josh nu le-ar fi cunoscut și n-ar fi făcut decât să le îndurereze peste fire.

Îl duseseră la un spital, la sud de San Francisco. Era un loc frumos, cu clădiri în culori deschise, așezate printre pini și tufe înflorite și se auzea zgomotul valurilor sparte de stâncile de pe țărm. Soarele strălucea și briza îi înfoia lui Josh părul blond. Trecuse o săptămână, apoi încă una și încă una. Lai Tsin se ducea să-l viziteze cât putea de des. Într-o zi, Josh zăcea în pat ca de obicei, cu capul întors spre fereastră. Inspirase adânc, cu ochii goi întorși către sunetul valurilor și către oceanul pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. Apoi, cu un suspin ușor, se stinsese.

Fusese o moarte binecuvântată, îi spusese infirmierele când, după o scurtă slujbă, îl îngropaseră în micul cimitir din apropiere. Mormântul înverzit era marcat doar cu o cruce simplă, pe care era scris numele lui, iar Lai Tsin se rugase pentru el și într-un templu chinezesc.

Se gândise cu grijă la ce anume să le spună lui Francie și lui Annie și știa că luase o hotărâre înțeleaptă. Dar mărturisirea scrisă a lui Sammy, ținută în buzunarul său secret, era ca un exploziv care aștepta să fie aprins.

În seara aceea, Francie spuse că nu voia să mănânce, pentru că era obosită și o durea spatele. Annie o privi cu îngrijorare. Copilul nu trebuia să se nască decât peste câteva săptămâni, dar durerea de spate sugera că ar putea veni mai devreme. O așezase pe Francie pe fotoliul de lângă foc, cu

multe perne la spate, îi pusese picioarele pe un scăunel, apoi se grăbise la bucătărie ca să-i facă un ceai.

Francie stătea liniștită, cu mâinile pe pântecul umflat, dar în seara aceea copilul era liniștit.

— Uneori îmi doresc să nu se nască, îi spuse cu tristețe lui Lai Tsin. În definitiv, ce șanse are? Va fi înfierat ca bastard. Și, deși e nevinovat și n-a făcut nimic ca să merite asta, întotdeauna va fi un proscris. Se uită obosită la Lai Tsin: Va suferi toată viața pentru păcatul meu. Și pentru păcatele tatălui lui.

Lai Tsin spuse aspru:

— Singurul păcat al tatălui lui a fost că te-a iubit.

Scoase mărturisirea din buzunar și i-o întinse.

— Citește asta. Și n-o pune la îndoială, pentru că e adevărul.

Francie îl privi uimită. Apoi citi hârtia și ochii i se măriră, șocată. Era mărturisirea unui nebun, a unui criminal.

— Nu trebuie să mă întreb cum am obținut-o, o avertiză Lai Tsin, ci doar s-o accepți ca adevăr.

— Dar știi unde e Sammy?

Ochii lui Lai Tsin se umbriră brusc și deveniră impenetrabili, îi răspunse:

— Nu trebuie să te mai temi niciodată de Sammy Morris. Nu mă mai întreba nimic. Mărturisirea, pe care o ții în mână, e importantă – pentru tine și pentru copilul tău. Nu ți-l pot da înapoi pe bărbatul pe care l-ai iubit, Francie, dar ți-am dat înapoi onoarea lui.

Deodată, Francie se simți ca și cum o mare greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri. Oftă, rezemându-și capul blond pe perne, simțind copilul mișcând sub palmele ei. Numele lui Josh era din nou curat și cel puțin copilul nu avea să fie nevoit să poarte povara aceea teribilă.

Copilul mișcă din nou în pânțele ei și se liniști, o minunată moleșeală o cuprinse, în timp ce grijile și necazurile păreau să pălească. Lai Tsin zâmbi când ochii i se închiseră și adormi.

— Copilul se va naște mai devreme decât credeam, îi spuse lui Annie când aceasta se întoarse. Trebuie să-l trimitem pe Zocco la Santa Rosa după doctor.

— E drum lung, mai bine de 30 de mile, spuse Annie cu îndoială. Poate că ar trebui să așteptăm. În definitiv, copilul nu trebuie să se nască decât peste trei săptămâni.

— Se va naște în următoarele 48 de ore, spuse Lai Tsin liniștit. Ar fi bine să-l anunțăm.

Annie îl privi curioasă.

— Pari să știi totul, Lai Tsin.

— Mai știi și altceva, spuse el liniștit. Am adus un dar pentru tine și Francie. Darul liniștii sufletești.

Îi întinse hârtia; în timp ce citea, ochii lui Annie se umplură de lacrimi.

— Știam, spuse ea simplu. Știam că Josh nu le-a ucis pe fetele acelea. Dar de ce? De ce a făcut Sammy ceva atât de îngrozitor?

— Nu gândea ca un om normal. Nu avea decât trei sentimente: gelozie, furie și plăcere. Avea în el un fel de nebunie care-l făcea să-i distrugă pe cei ce-i stăteau în cale.

— Și unde e acum?

Cu o privire inscrutabilă, Lai Tsin îi spuse:

— N-o să-l mai vezi niciodată.

Annie îi privi fața enigmatică și se cutremură; nu înțelegea ce vrea să spună și-i era teamă să întrebe. Pe obraji îi curgeau lacrimi amare, gândindu-se la Josh, dar Lai Tsin nu-i spuse nici o vorbă de alinare, pentru că nu știa niciuna. Când lacrimile i se opriră, continuă:

— Onoarea familiei tale a fost răzbunată. Acum trebuie să privim spre viitor, pentru copilul care va intra în curând în viețile noastre.

În timp ce-și ștergea nasul și-și usca lacrimile, Annie își spunea că are dreptate și că, datorită lui Lai Tsin, tatăl ei putea să ridice din nou cu mândrie fruntea. Puse mărturisirea la loc sigur, pentru a fi trimisă prin poștă Poliției britanice, apoi se duse să-i spună lui Zocco să plece la Santa Rosa după doctor.

O durere stăruitoare o trezi pe Francie câteva minute mai târziu. Se ridică în capul oaselor, cu ochii măriți de spaimă.

— O, Annie, spuse ea, pe jumătate speriată, pe jumătate încântată, cred că o să nasc.

Ochii îngrijorați ai lui Annie îi întâlneau pe ai lui Lai Tsin.

— Exact așa cum a prezis Lai Tsin, spuse ea. L-a trimis deja pe Zocco după doctor.

Se duse la fereastră și privi cu îndoială afară. Vântul, care le chinase de trei zile, devenise furtună, ploaia cădea în rafale, iar Annie se rugă să nu se transforme din nou în zăpadă.

Francie zăcea în patul mamei sale. Fața îi era palidă și ochii albaștri sclipeau de frică.

— Stai cu mine, se rugă ea. Și roagă-l pe Lai Tsin să vină și el.

Gemu când o săgetă o nouă durere. Annie o privi cu îngrijorare, apoi plecă să-l aducă pe Lai Tsin. Lampa mică le lumina blând fețele, așa cum stăteau în jurul ei, și Francie se gândi la Crăciunul acela de demult, când stătuse visătoare pe covorul din fața căminului, în timp ce mama ei își dormea ultimul somn în același pat în care se afla ea acum. Și-și dori din tot sufletul ca mama ei să fi fost acolo ca s-o ajute.

Annie privi din nou pe fereastră. Ninge, și i se strânse inima. Întâlni privirea lui Lai Tsin și știu că el îi înțelege gândul: doctorul nu putea răzbate printr-o asemenea furtună. Îndreptându-și umerii, își spuse că în fiecare zi se nășteau copii și nu era nimic neobișnuit. Se putea ea descurca.

Francie se încruntă de durere.

— Vorbește-mi, ceru ea. Spune-mi restul poveștii tale, Lai Tsin. Te rog. El o privi îngrijorat.

— Nu e momentul să auzi povestea mea tristă.

— Ba da, te rog, o să-mi abată gândurile.

El clătină din cap, întrebându-se ce să-i spună... cum anume să-i spună. Nu exista decât o cale.

— Nu știam pe atunci, dar mă aflu într-un loc numit Little River, notoriu pentru furia mării și pentru vasele pirat care aduceau acolo imigranți chinezi. Fluxul urca rapid pe plajă și știam că sunt în pericol. M-am uitat în jur și am plecat către locul unde stâncile creau un golfuleț, căutând o scăpare de apele în creștere. În cele din urmă, mult deasupra capului meu, am văzut câteva tufișuri, iar mai sus de ele câțiva copaci. M-am cățărat pe panta abruptă, agățându-mă de pietre, chinându-mă să urc centimetru cu centimetru. Îmi sângerau mâinile și mă durea gâtul de strădania de a privi mereu în sus, pentru că de fiecare dată când priveam în jos, către marea care urca mereu, spărgându-se de pietre, îmi pierdea curajul.

În fine, am ajuns la tufe. M-am atârnat de ramuri, urcându-mă, cu ajutorul lor, până am ajuns la copaci; panta era mai puțin abruptă și sub picioare simțeam iarba. M-am prăbușit, suspinând de teamă și epuizare și tremurând de frig. După o vreme, mi-am adunat curajul și am pornit prin pădure, dar copacii erau atât de deși, încât nu se vedea cerul printre ramurile lor. Eram în întuneric total. Nu puteam merge mai departe. M-am ghemuit cum am putut mai bine, rugându-mă să nu fie pe acolo tigri sau dragoni feroși sau șerpi veninoși și am adormit, frânt de oboseală.

M-a trezit o lumină palidă care se filtra printre brazii înalți. Hainele ude se lipeau de mine; simțeam o gaură în stomac de foame. Am pornit din nou, în susul pantei. Pădurea se schimba: pe lângă brazi mai erau și sequoia măreți, cu trunchiuri mai mari decât puteau cuprinde cu brațele doi bărbați. Undeva, departe, am auzit zgomotul unui ferăstrău și mi-am dat seama că trebuia să fiu în apropierea unui gater. Însăpăimântat, m-am așezat sub un copac, încercând să mă gândesc ce să fac. Eram un copil chinez, mic și îngrozit. Nu vorbeam engleza. Nu aveam acte, care să-mi permită să mă aflu în America, și nici bani cu care să plătesc mâncarea, chiar dacă aș fi știut cum să cer de mâncare. Mă gândeam că, dacă mă găsesc americanii, mă ucid, și că trebuie să aștept până la căderea nopții și să încerc să fur ceva de mâncare. Aveam de gând să merg noaptea până ajungeam la orașul cu Muntele de Aur și acolo să găsesc de lucru alături de concetățenii mei din Toishan.

M-am furișat mai aproape de zgomotele care veneau de la gater și am reușit să văd printre copaci. Era o clădire înaltă, de lemn, construită pe o faleză, deasupra unui râu năvalnic. În aer se simțea un miros puternic de rășină și peste tot, în jur, erau copaci tăiați și stive înalte de scânduri. Oamenii cu topoare tăiau crengile copacilor, în timp ce alții săreau cu agilitate pe buștenii care pluteau pe râu. Mi-am dat seama că oamenii cu topoare erau gwailo, diavolii străini, și m-am făcut mic de frică.

Am ocolit gaterul și am văzut o colibă mică, de lemn. Pe horn ieșea fum, iar o femeie cu rochie neagră și șorț înflorat arunca firimituri de pâine celor câteva găini slabe care umblau prin ogradă. Mi-a venit inima la loc, pentru că unde erau găini trebuiau să fie și ouă. Dacă eram isteț și destul de atent puteam mânca chiar în seara aceea. Apoi speranța mi s-a năruit când

am văzut câinele mare și negru care amușina tufișurile. Fără îndoială avea să latre și să-și avertizeze stăpâna.

La apusul soarelui, scrâșnetul ferăstrăului a încetat și gwailo s-au îndreptat spre casă, vorbind și răsând. Am așteptat până ce femeia și-a adunat găinile și le-a închis în coteț, pentru noapte. A chemat câinele, a intrat în casă și a închis ușa. Printre perdele am văzut lumina lămpii și mi s-a făcut dor de siguranța satului meu sărac de pe malul fluviului Yangtze – până mi-am amintit de tatăl meu și de ceea ce ne făcuse – și mi-am spus că nu am nici un cămin. Mi-am oțelit inima și am jurat să merg înainte. Trebuia să supraviețuiesc cumva și într-o zi aveam să mă întorc bogat în satul meu. Și aveam să-l distrug pe tatăl meu, așa cum le distrusese el pe mama și pe Mayling.

La căderea nopții m-am furișat mai aproape și am stat în spatele unui copac, așteptând întunericul. Păsările se întorceau la cuiburi, iar zgomotele pădurii încetară. În vârful picioarelor m-am apropiat de coteț. Găinile cotcodăceau tare și eu am rămas acolo, tremurând, așteptând să se obișnuiască cu mine. Apoi, repede, le-am cercetat cuiburile și am găsit două ouă calde. Nu puteam aștepta. Le-am spart și le-am turnat pe gât. Am adunat resturile pe care femeia le lăsase pentru găini și le-am mâncat. Am găsit strachina câinelui și am adunat resturile mesei lui, lingând castronul. Apoi, tot flămând, am pornit din nou la drum prin pădure.

Nu știu câte zile am umblat, sau cât de mult. Trăiam cu fructe de pădure și rădăcini. Am prins un iepure și l-am omorât, jupuindu-l cu o piatră. Apoi l-am rupt în bucăți și l-am mâncat încă cald. Pădurea se rărea și am ajuns într-o livadă, unde am mâncat mere și am băut apă dintr-un pârâu.

Soarele fierbinte al zilei îmi uscăse hainele, dar nopțile erau reci și dimineața răsuflarea mea aburea în aerul înghețat. În noaptea următoare s-a lăsat frig și mai rău, și deși am mers mai repede n-am reușit să mă încălzesc. Nu aveam decât pantalonii de bumbac iar haina și pantofii mei subțiri, de pânză, erau acum plini de găuri. Am văzut o potecă și am urmat-o până am ajuns la o clădire lungă, de lemn, cu un clopot într-un turn. Ușa era deschisă și m-am strecurat înăuntru. La lumina lunii am văzut șiruri de bănci de lemn și un altar cu o cruce, cum văzusem la Nanking. Am înțeles că trebuia să fie templul sfânt al oamenilor gwailo, așa că am îngenunchat și m-am închinat zeului străinilor, plecându-mi cu respect capul până la podea, ca el să nu se supere de îndrăzneala mea.

Era un loc rece, dar cel puțin eram apărat de vântul înghețat. M-am întins pe una din băncile de lemn și am închis ochii. Era prima oară, de când plecasem din China, când aveam patru pereți în jurul meu. Mă simțeam ciudat de în siguranță și de împăcat și am adormit.

M-am trezit brusc. Soarele bătea printr-o fereastră înaltă și cineva mă zgâlțâia de umăr. Era un bărbat, îmbrăcat în negru, roșu la față, cu ochi aspri, de un albastru cum nu văzusem niciodată în China.

Lai Tsin se opri. Privi în jos, la podea, nedorind să continue, dar Francie îl liniști:

— E în regulă, nu e nevoie să ne spui.

El ridică din umeri.

— Nu e nimic. Omul era predicator. Nu înțelegeam ce-mi spunea, dar știam că eram prizonierul lui. Am privit disperat în jur după o scăpare, dar omul a râs. Ținându-mă de umăr m-a scos afară din capelă și m-a dus pe o potecă până-ntr-un sătuc. Pe un drum prăfos erau înșirate o duzină de clădiri cu etaj. Era dimineața devreme și oamenii ieșiseră la treburi; femei precum cea pe care o văzusem la fermă, îmbrăcate cu rochii lungi și cu șorțuri înflorate. Unele purtau bonete și cape și i-am invidiat pe bărbați pentru hainele lor călduroase de lână. Ca și pastorul, erau bărbați aspri, tăcuți, cu ochi duri, și cu toții se zgâiau cu gura căscată la pastor și la ciudatul lui prizonier.

Nu le înțelegeam limba, dar știam ce spunea: „L-am găsit în capelă. Un tânăr chinez, un păgân. Domnul ni l-a trimis ca să ne încerce și eu am să primesc încercarea. Eu o să-l învăț pe micul păgân cuvântul Domnului.”

Casa pastorului era întunecoasă și umedă. Nu mai fusesem niciodată într-o casă de gwailo și mi-era teamă. Era atât de diferită de ceea ce știam eu, plină de ceasuri, care ticăiau, și de tablouri, cu alți bărbați cu ochi aspri, înțesată de mobilă grea și închisă la culoare, cu draperii de catifea la geamurile cu multe despărțituri. Dar în cămin ardea focul și când pastorul mi-a dat drumul, m-am repezit spre el și am întins mâinile. Am rămas acolo, cu obrazii dogorind de căldură, simțind tot timpul privirea lui asupra mea. Apoi a spus ceva și m-a luat iar de umăr. Am ieșit afară, într-un șopron unde se afla o cadă mică de zinc. Mi-a făcut semn să mă dezbrac. Mi-era frică și am refuzat. Am încercat să fug dar era prea puternic. Striga la mine, roșu la față de mânie, apoi mi-a rupt hainele și m-a împins către cadă. Stăteam acolo, gol și rușinat, fără să îndrăznesc să mă uit la el. A umplut o găleată cu apă de la un robinet din apropiere și a turnat-o pe mine. Era rece ca gheața și eu am început să strig și să mă zbat, dar mă ținea strâns, cu degetele înfipite în umărul meu. Mi-a dat o bucată de săpun prost și aspru și m-a pus să mă spăl, apoi a turnat iar apă rece pe mine. După ce chinul s-a încheiat, mi-a dat o bucată de pânză să mă usuc, dar eu m-am înfășurat în ea, clănțănind de frig și de frică. Apoi, ușa s-a deschis și a intrat o femeie.

A rămas cu gura căscată când m-a văzut, dar el i-a explicat repede și ea s-a dus să-mi aducă niște haine. Mi-am pus pe mine hainele gwailo. Totul era cenușiu: maioul, cămașa de flanel, pantalonii, puloverul de lână. Doar cizmele erau negre. Și mari, cu cuie imense. Eu nu purtasem niciodată altceva decât pantofii de pânză chinezești, iar acestea erau grele, țepene și mi răneau picioarele.

Femeia mi-a încălzit niște supă și mi-a pus farfuria aburindă în față. Am crezut că o să leșin din cauza aromei. Am luat bolul și am început să beau, dar ea a țipat la mine. Deși nu înțelegeam cuvintele, știam ce spune: „Nu, copil păgân. Trebuie să mănânci cu lingura”, și mi-a întins o lingură cu coadă lungă, cum nu mai văzusem. Bărbatul se așezase la celălalt capăt al mesei. Ochii lui nu se dezlipseau deloc de mine și zâmbea straniu. Mă hrănise și mă îmbrăcase, dar nu aveam încredere în el. Și nu-mi plăcea.

Când am terminat supa, femeia s-a apropiat de mine. Mi-a împreunat palmele și m-a pus să plec capul, apoi ea și pastorul au făcut la fel și el a recitat rugăciunile gwailo. Apoi m-a luat din nou de umăr și am urcat scările înguste. A deschis o ușă și m-a împins înăuntru. Am auzit cheia răsucindu-se în broască și am rămas singur.

Am privit în jur. Camera era mică, pereții erau întunecați și era plin de dulapuri și bufete greoaie, din lemn urât. M-am uitat cu jind la patul mic, acoperit cu o pătură albă. Toată viața dormisem pe podea, pe așternut de iarbă. Nu văzusem niciodată un astfel de pat. Eram obosit și mă ispitea. Dar simțeam că sunt în primejdie. Nu puteam rămâne. M-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Chiar lângă ea, pe zid, era un burlan de metal, iar pentru un copil agil era ușor să se strecoare pe fereastră și să coboare pe el. M-am trezit pe pământ. M-am furișat pe lângă casă ca o umbră și m-am pierdut printre copaci. În câteva minute eram din nou pe drum, încurcat de cizmele mele grele și de hainele cu care nu eram obișnuit. Dar mi-era cald, aveam burta plină și mă simțeam puternic. Și știam că scăpasem de un rău pe care nu-l înțelegeam.

Am umblat toată ziua și toată noaptea următoare, oprindu-mă doar ca să caut de mâncare: fructe de pădure, rădăcini, mere și ciuperci. Aș fi murit fericit dacă aș fi putut căpăta un bol de orez fierbinte. Ceea ce mâncam putea foarte bine să fie otrăvitor, dar eram atât de flămând că nu-mi mai păsa. Dacă așa mi-era soarta, trăiam; dacă nu, muream.

Copacii au început să se rărească. Locul pădurii era luat de dealuri verzi, line, de pajști și livezi. Ziua mă ascundeam în tufișuri și umblam numai noaptea. Într-o dimineață, la ivirea soarelui, m-am trezit la marginea unui sat asemănător cu cel pe care-l văzusem înainte. Numai că acesta era mai mare, avea grădini, cu flori, magazine și pe toate dealurile din jur erau tufe ciudate, plantate ordonat, în șiruri. Iar pe câmpuri munceau chinezi.

Am făcut ochii mari de mirare. Mi-am spus că acesta trebuia să fie Muntele de Aur, unde făceau avere oamenii din Toishan. Am privit în jur, căutând grămezile de aur și argint, dar n-am văzut decât tufele ciudate și bărbații care le tundeau. Am luat-o la fugă către ei, fericit, strigând și dând din mâini, iar ei au ridicat privirea, exclamând de uimire la vederea micului chinez cu cizmele mari, negre. Erau zeci și s-au adunat în jurul meu. Le-am spus povestea mea, iar ei au rămas muți de groază, apoi l-au blestemat pe căpitanul gwailo. Mi-au spus că acesta nu era Muntele de Aur, ci un loc unde cultivau struguri ca să facă vin pentru gwailo. Cei mai mulți dintre ei munceau la săpatul grotelor de sub pământ, dar din cauza frigului fuseseră trimiși să aibă grijă de vie.

M-am uitat la ei. Nu erau îmbrăcați în mătășurile celor bogați; purtau hainele aspre de bumbac ale țăranilor. Lucrau la câmp ca și acasă și săpau grote adânc sub pământ. Unde era atunci Muntele de Aur? i-am întrebat, dar au clătinat din cap. Nu-l găsiseră niciodată.

În seara aceea m-au luat cu ei să-l văd pe stăpânul lor. I-au spus că, deși eram tânăr, eram puternic și puteam săpa la fel de bine ca oricare din ei. Stăpânul era înalt, ca toți diavolii străini. Avea umeri largi ca ai bivolului de

apă și mi-am spus că ar fi putut săpa mai bine ca oricare din noi. Dar purta pantaloni eleganți și o jachetă de piele și călărea ca un zeu pe armăsarul negru, frumos, care dansa nerăbdător. Stăpânea tot pământul, cât vedeai cu ochii, și ne stăpânea și pe noi. „Puneți-l la muncă și o să vedem”, a spus el rece.

M-am dus cu ceilalți chinezi către casa lungă unde mâncau și dormeau. Un bucătar chinez împărțea boluri cu orez și legume și îmi lăsa gura apă la miros. Am devorat două boluri și simțeam că o să-mi plesnească stomacul. Apoi, pentru că nu aveam așternut, m-am ghemuit într-un colț și am dormit ca un copil.

Am fost trezit înainte de răsăritul soarelui și, cu niște fiertură de ovăz în burtă, i-am urmat pe ceilalți către grote. Șeful de echipă mi-a dat un târnăcop și o lopată și am început să coborâm pe o potecă ce mergea spre măruntaiele pământului. La capătul cavernei, oamenii au început să ciocănească piatra. După o oră, mușchii umerilor îmi ardeau și inima stătea să-mi pocnească. Eram scaldat în sudoare și noroi, dar nu îndrăzneam să mă opresc. Am muncit alături de ceilalți, ținând pasul cu ei. După câteva ore ne-am oprit, iar ei și-au scos bolurile de lemn cu orez și au mâncat. Eu nu aveam nimic de mâncare și m-am îndepărtat, ca să nu se simtă jenați și să fie obligați să-și împartă prânzul sărac cu mine. M-am prăbușit într-un colț și mi-am masat umerii îndurerați. Eram epuizat și-mi venea să plâng, dar știam că trebuie să muncesc alături de ei ca să capăt slujba.

A trecut o săptămână, zi după zi scurgându-se în uitarea nopții. Dar eram tânăr, iar în fiecare dimineață durerea părea ceva mai blândă. Iar la sfârșitul săptămânii mi-am primit salariul. Priveam la cele câteva monede din palmă și-mi spuneam că era prima oară când aveam niște bani ai mei, pentru că nu puneam la socoteală dolarul căpitanului, pe care-l aruncasem în mare. Și brusc mi-am dat seama că știam ce aveam să fac cu ei.

În seara aceea, după cină, bărbații s-au strâns, cum făceau în fiecare seară, și au scos cărțile și piesele de mah-jongg. Mi-am luat locul în cerc, pe podea, și mi-am pus banii lângă ai celorlalți. Aveam de gând să verific lecțiile pe care le învățasem pe vapor, privindu-i pe coolie care jucau noapte de noapte. În câteva minute îmi pierdusem toți banii.

Am încercat iar și iar săptămânile următoare, până am învățat. Apoi am început să câștig. Știam că sunt destul de deștept ca să pot câștiga tot timpul, dar oamenii fuseseră buni cu mine și nu meritau să le iau banii. Așa că n-am mai jucat și mi-am pus deoparte salariul. Când s-a terminat lucrul la grote, i-am urmat pe ceilalți, muncind cu ei pe câmpuri sau în livezi, până când, în cele din urmă, am ajuns la San Francisco. Acolo am aflat că Biserica Baptistă ține o școală de duminică, unde-i învață pe chinezii păgâni despre Dumnezeu lor, dar îi învață și engleză, așa că am învățat. Și am muncit peste tot unde am putut. Se opri și privi grav la femei: Așa mi-am petrecut viața până acum, spuse în cele din urmă.

— Acum îl cunoaștem pe adevăratul Lai Tsin, spuse Francie, plină de compasiune. Sper numai să am la fel de mult curaj ca tine.

— Nu te teme, micuțo, spuse el în felul lui blând, cu voce cântată. Tu ai chiar mai mult curaj decât mine.

Totul în jur se întunecă deodată, când Francie intră într-un infern de durere. O atacă brusc, iar ea luptă împotriva durerii, tremurând când se potolea, știind că era doar ascunsă, ca un animal sălbatic, așteptând să atace din nou. Orele treceau, cu Annie răcorindu-i fruntea și încălzindu-i picioarele înghețate. Ațâța focul și plângea neputincioasă când Francie țipa.

Se luminează de ziua, dar doctorul tot nu venise. Ziua se scurgea spre amurg, apoi spre noapte. Transpirația îi perla fruntea lui Francie în timp ce se lupta cu durerea. Lai Tsin stătea lângă ea și o ținea de mână.

Francie se uită la el, îi văzu puterea și o simți scurgându-se în propria ei ființă. Simți o însuflețire stranie și brusc păru să-și fi ieșit din trup. Mama ei era alături de ea, zâmbindu-i cu dragoste în ochi, și o strigă. Privi în jos, la ea însăși, zăcând în patul mamei ei, cu Lai Tsin ținând-o de mână și cu Annie plângând, și apoi își văzu copilul. Și o cuprinse fericirea.

Apoi se trezi în pat, epuizată, cu fiul ei la sân. Zâmbi obosită și mulțumită. Forța lui Lai Tsin o salvase, știa asta cu siguranță. La fel cum făcuse după cutremur, când dorea să moară. Dar acum nu mai era o fată neajutorată – acum era mamă, era femeie, și era puternică.

Annie uită de pensiunea ei de la San Francisco, care era aproape terminată. Și-o scoase complet din minte și se cufundă în fericirea de a avea din nou un copil. Fusesse botezat Olliver. Semăna atât de bine cu Josh, încât o făcea să se întoarcă înapoi în timp, pe vremea când avea doar treisprezece ani și își îngrijea frățiorul. Iar acum avea să îl vadă pe fiul lui crescând.

Ea și Francie nu se gândeau decât la copil. Se minunau de progresele lui zilnice, admirându-i orice zâmbet, părul blond și frumusețea ochilor mari, cenușii. Îl îmbrășau, îl hrăneau, îl schimbau, iar Annie îi tricota bonete și jachetele ca să-l ferească de frig. La Crăciun împodobiră un brăduț cu conuri și panglici și aprinseră lumânările. Îi invitară pe Zocco și pe Esmeralda să bea vin fiert cu scorțișoară și să împartă cu ele gâsca friptă, gătită de Annie. Făcuse sos, garnitură de mere coapte și o budincă de prune, umplută cu o duzină de fructe diferite, înecată în coniac, în care ascunsese o monedă de șase penny adusă din Anglia. Copilul gângurea fericit în leagăn, de parcă ar fi știut că era Crăciun, în timp ce cățeei, Duke și Duchess, li se încurcau printre picioare.

Lai Tsin nu era acolo și le lipsea, dar spusese că trebuia să muncească din greu ca să le plătească Bătrânilor dobânda de cinci procente.

Anul Nou veni și trecu, dar Annie tot nu voia să plece. „O să plec curând”, spunea întruna, dar se gândea că Francie și copilul au nevoie de ea. În februarie, Lai Tsin le scrisese că și-a plătit dobânda. Bătrânii îi ascultaseră propunerile și îi acordaseră un nou împrumut de la creditul rotativ. Urma să plece la Shanghai și aveau să treacă multe luni până să-l vadă din nou. Francie citi cu mândrie scrisoarea, știind cât de mult timp trebuie să-i fi luat ca să scrie atât de frumos și de clar în engleză. Îl luă pe Olliver, îl îmbrăcă gros și-l înfășură într-un șal. Apoi îl puse în căruciorul pe care Lai Tsin i-l cumpărase de la San Francisco și-l duse la plimbare pe potecile pe unde se

plimbase cu mama ei. Privi fericită la norii albi care brăzdau cerul albastru, spunându-și că nu cerea de la viață mai mult decât să fie mama lui Olliver.

Annie se întoarse la San Francisco odată cu venirea primăverii.

— Nu-mi place să te las singură, îi spuse ea, în timp ce Zocco îi încărcă bagajele în șaretă. Dar mi-am băgat toți banii în pensiune și trebuie să fac din ea un succes, de dragul lui Olliver.

Francie îi făcu semne cu mâna până ce șareta dispăru printre copaci, apoi se întoarse în casă, simțindu-se brusc pierdută. Mută copilul pe celălalt braț – se făcuse greu – și zâmbi, mândră că devenea un băiat atât de frumos și de puternic.

Se plimbă prin casa mică, cu câinii după ea, privind camerele goale și zăbovind în bucătăria caldă și veselă. Plăcintele, pe care le făcuse Annie înainte de a pleca, se răceau lângă fereastră, încăperea mirosea a vanilie și arome, și aproape că-și putea imagina că Annie e încă acolo. Mai târziu, seara, se așeză în fața focului. Copilul dormea în leagăn, la ea în cameră, iar câinii erau la picioarele ei, ca de obicei. Casa era tăcută, nu se auzea decât ticăitul ceasului și murmurul focului, și era atât de liniște, încât aproape că-și auzea bătăile inimii. Dar nu se temea și nu se simțea singură.

Savura momentul de pace și fericire la mica ei fermă, exact cum avea să facă în fiecare zi din următorii patru ani, când nu-și dorea altceva decât să fie ceea ce era, Francie Harrison, mama lui Olliver și prietena lui Annie Aysgarth și a lui Ke Lai Tsin.

PARTEA A III-A.

HARRY 1911 -1918

CAPITOLUL 23

Harry Harrison pășea încet pe Strada California, pe lângă hotelul Fairmont, renovat proaspăt, savurând momentul. Se opri și privi peste drum, la casa lui reconstruită, simțindu-se ca și cum s-ar fi întors cu cinci ani în urmă. Arăta exact ca înainte de cutremur: fațada din piatră, treptele de marmură albă, coloanele dorice și domul cu vitralii. Îl costase de două ori mai mult decât milionul cu care o construiseră bunicul lui, dar merita fiecare cent.

Desigur, câteva lucruri erau diferite: grajdurile erau acum garaje, în hol se afla un lift, bogat ornamentat, iar balustrada scării era de onix, nu de stejar. Dar era reședința Harrison. Își ținuse jurământul și o ridicase din nou ca pe un monument pentru familie și pentru rezistența ei.

La fiecare fereastră sclipeau lumini, iar un covor lung, roșu, se întindea pe trepte până pe trotuar, străjuit pe de lături de valeți în livrele, așteptând sosirea oaspeților. Era cea de-a douăzecea aniversare a lui Harry și toată lumea, care era cineva în San Francisco, venea acolo în seara aceea. Toți aveau să afle că tânărul Harry Harrison prelua afacerile de unde le lăsase tatăl său.

Traversă strada și urcă treptele către magnifica sa casă. Un valet se repezi să-i deschidă ușa; noul majordom, Fredericks, stătea în hol, așteptându-i ordinele. Harry ridică privirea la domul, în culori strălucitoare, pe care-l comandase unui artist din Veneția, cerându-i să includă portretele celor trei Harrison – bunicul, tatăl său și el însuși – lăsând un spațiu unde să pună

într-o zi portretul fiului său. Iar în litere ornamentale, aurii, în jurul bazei, se putea citi noul moto al familiei, pe care îl inventase el însuși: Prin curaj și putere supraviețuiesc.

Zâmbi, mulțumit de sine, mângâind balustrada netedă de onix în timp ce urca două câte două treptele mochetate cu covoare albastre ca noaptea. În apartamentul său, valetul îi pregătise baia și hainele de seară. O sticlă cu șampania lui preferată, Perrier & Jouet, se răcea într-o frapieră de argint și el își turnă un pahar. La numai douăzeci de ani avea deja dezvoltat gustul pentru vinurile bune și mâncarea fină, ca și pentru femei. Zâmbi din nou, aruncându-și hainele de pe el și cufundându-se în apa parfumată cu santal. Era un tânăr care știa exact ce-i plăcea și încotro se îndreaptă. Era milionar, lumea era casa lui și intenționa să se bucure din plin de tot ce-i putea oferi.

Un singur lucru îl tulbura. Nu putuse niciodată să obțină dovada că sora lui murise. De o sută de ori scotocise prin registrele de stare civilă ale orașului, după cutremur, dar nu găsisese nici o mențiune a numelui ei și se presupunea că pierise în incendiu, împreună cu iubitul ei, Aysgarth, dar în adâncul minții lui mai exista o teamă sâcâitoare că într-o zi avea să apară și să-i umple din nou numele de rușine.

Se încruntă, ieșind din cadă. Valetul îi întinse prosopul. Seara aceea ar fi fost decorul perfect pentru ca sora lui dispărută să-și regizeze apariția. Ridică din umeri, spunându-și că era o nebunie, dar trimise oricum după Fredericks și-i spuse să pună paznici la fiecare ușă și să nu primească pe nimeni fără invitație. Își aminti că tatăl lui ar fi fost acolo, ca să vadă reședința Harrison în noua ei splendoare, dacă n-ar fi fost Francie. Își aminti de jurământul pe care-l făcuse când îl aduseseră pe tatăl lui acasă, în locul odihnei sale veșnice – că avea s-o vadă pe sora lui moartă, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care să-l facă pe lume. Iar dacă Francie avea să se întoarcă, o să-și țină jurământul.

Cele mai frumoase fete de măritat din San Francisco așteptau de luni de zile petrecerea de inaugurare a casei și aniversarea lui Harry. Nu fură dezamăgite. Noua și minunata casă era singura reședință particulară rămasă pe Nob Hill și strălucea ca un extravagant pom de Crăciun. Gardenii în boluri purpurii aveau covorul roșu, iar holul era o grădină de trandafiri catifeleți de culoarea granatei.

Trotuarele erau pline de curioși care voiau să-i vadă pe oaspeți sosind, și flash-urile sclipeau, în timp ce reporterii de la toate ziarele din San Francisco îl immortalizau pe Harry întâmpinându-și invitații.

Francie se simțea ciudat de calmă privind la casa cea mare, răsărită ca pasărea Phoenix din cenușa tatălui ei. Ziarele fuseseră pline de povești despre petrecerea lui Harry și despre splendorile noii sale case și, deși știa că n-ar fi trebuit, nu se putuse ține deoparte. Aproape că se așteptase să-l vadă pe tatăl ei în capul scărilor, salutându-și oaspeții, cum făcuse ia ultima petrecere – balul pentru debutul ei în societate – și oftă ușurată când nu dădu cu ochii de el. Nici chiar Harmon Harrison nu se putuse întoarce din morți; numai casa lui putuse. Iar în locul lui era Harry.

Harry arăta cum arătase probabil tatăl lor în tinerețe: înalt, cu umeri largi, bine clădit. Cu un zâmbet senzual pe buze, cerceta mulțimea cu ochii lui albaștri. Părea tânăr și frumos, și arogant de sigur pe sine.

Francie își trase pălăria mai tare pe ochi, apropiindu-se mai mult de covorul roșu. Următoarea limuzină lungă, neagră și strălucitoare, trase la scară și din ea coborî o femeie cu păr argintiu, cu diamantele sclipind în lumina flash-urilor. Era bătrâna doamnă Brice Leland, iar alături de ea plutea o fată tânără într-o rochie din dantelă, cu o tiara de diamante pe cap. Lui Francie i se tăie răsuflarea. Parcă ar fi fost ea, cu cinci ani în urmă.

Harry le sărută mâinile înmănușate, le făcu semn cu brațul, invitându-le în casă, și se întoarse la locul lui de la ușă, ca să salute următorii invitați. Ar fi trebuit să-și întâmpine oaspeții în holul cel mare, dar îi făcea plăcere rolul de vedetă. Îi plăceau privirile admirative, invidioase ale mulțimii, și-i plăceau fotografiile. Voia ca întregul San Francisco să-l vadă și să știe că Harrison-ii îl învinseseră pe Dumnezeu. Casa era un templu pentru tatăl lui și pentru el însuși și voia să se asigure că toată lumea știe asta.

Limuzinele se întindeau până-n stradă, așteptând să urce către intrarea cu covor roșu și să-și descarce pasagerii – fete frumoase, în satinuri și mătăsuri, și eleganții lor însoțitori, în fracuri și cu papioane albe. Fu nevoie de aproape o oră ca să-i salute pe toți, iar când ultima mașină se îndepărtă, Harry oftă ușurat. Acum putea începe petrecerea.

Se întoarse pentru ultima oară ca să zâmbească mulțimii și, brusc, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Francie. Ea își trase pălăria mai mult pe ochi și se întoarse repede cu spatele, dar Harry știa că ea fusese. O clipă rămase împietrit de șoc. Apoi coborî în fugă treptele după ea, dar dispăruse în mulțime ca o stafie.

Rămase privind mulțimea, care la rândul ei îl privea, întrebându-se ce se întâmplă. Se dezmetici, ridicând din umeri. Probabil că se înșelase, nu era decât închipuirea lui, numai pentru că mai devreme se gândise că ar fi fost decorul ideal pentru întoarcerea din morți a lui Francie. Era un caraghios, fata pe care o văzuse era probabil cineva care abia dacă semăna cu ea, doar același păr blond și aceiași ochi albaștri... aceiași ochi adânci, de culoarea safirului. Se cutremură în timp ce urca scările. Francie era moartă și spera că oasele și cenușa ei fuseseră împrăștiate astfel încât să nu mai fi rămas nimic. În seara aceea era petrecerea lui, triumful lui și avea de gând să se bucure de fiecare clipă.

Francie se ascunse după coloanele de la hotelul Fairmont, așteptându-se să simtă mâna lui Harry pe umăr. Aproape că-i putea auzi vocea triumfătoare: „Iată-te în sfârșit, Francesca.” Aproape că simțea pânza aspră și curelele de piele ale cămășii de forță tăindu-i carnea și își imagina fereastra zăbreliată care avea s-o despartă din nou de viață, cum se întâmplase de-a lungul copilăriei sale. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, tremura și nu-și putea controla răsuflarea.

— Vă simțiți bine, domnișoară? întrebă o voce îngrijorată.

Ridică ochii, îngrozită, și aproape că leșină de ușurare. Nu era Harry, era doar portarul hotelului Fairmont.

— Am amețit pentru o clipă, răspunse ea, cu voce nesigură. Mulțumesc, dar cred că acum sunt bine.

Portarul o privi curios. Nu i se părea că s-ar fi simțit bine, era palidă și ochii ei albaștri aveau o expresie de panică. În mod normal n-ar fi permis unei femei să stea în ușa hotelului, dar era frumoasă și bine îmbrăcată, și mai mult ca sigur era o doamnă.

— Ați vrea să vă chem un taxi, doamnă? întrebă el, iar Francie dădu din cap recunoscătoare, lăsându-i un bacșiș substanțial când o ajută să se urce în mașină.

Se ghemui în întunericul din mașină când trecură pe lângă reședința Harrison. Ușile masive de bronz, potrivite unei catedrale, erau acum închise, dar mulțimea încă mai aștepta, trăgând cu ochiul la ferestrele luminate și ascultând sunetul muzicii.

Francie se cutremură, strângându-și haina în jurul ei, copleșită de un frig teribil. Harry o văzuse, o recunoscuse și acum știa că nu va mai avea liniște până n-o găsește.

Înapoi acasă, la Pensiunea Aysgarth, se năpusti pe scări în camera lui Ollie. Fiul ei, de patru ani, dormea liniștit, cu un braț căzut din pat și cu unul în jurul unui tigru jucărie. Lampa de veghe făcea să-i strălucească părul blond, iar genele lungi aruncau umbre dulci pe obraji. Francie rămase multă vreme privindu-l, cu mâna pe inimă. Își spunea întruna că nu mai era o fetiță neajutorată, că avea douăzeci și trei de ani, era o femeie în toată firea, că avea prieteni care-o iubeau și un copil pe care trebuia să-l sprijine și să-l iubească. Își spunea că Harry n-o putea acuza de nebunie și n-o putea închide în ospiciu. Era propria ei stăpână, avea bani și prieteni și ei nu-i putea face absolut nimic. Dar când se îndepărtă, în mintea ei zăbovea aceeași îndoială, iar când închise ușa camerei fiului ei, încă se mai temea.

— E ca în vremurile bune, Harry, îi spuse doamna Brice Leland, în timp ce se învârteau în ritmul primului vals. Ce mândru ar fi fost scumpul tău tată de tine. Ce triumf să reconstruiești casa asta minunată. Și fără îndoială că, după ce-ți termini studiile la Princeton, o să-i iei locul în consiliul de administrație al băncii.

— Deja i-am luat locul tatălui meu, doamnă Leland, replică el, zâmbind, ca director al tuturor companiilor lui. Mi s-a părut că e de datoria mea să fac asta imediat.

Ea dădu cu înțelepciune din cap. Muzica se opri și el o însoți înapoi la locul ei.

— Un cap inteligent pe umeri tineri, îi spuse ea, zâmbind aprobator.

Harry dansă cu toate matroanele din societate, fermecându-le cu ușurință. Apoi dansă cu fiecare dintre fete. Unele erau frumoase, altele drăguțe, altele doar atrăgătoare. Niciuna nu era urâtă. Nu putea suporta femeile urâte. Dar oricum, fetele erau prea tinere pentru el, lui îi plăceau femeile mai în vârstă, cu părul roșu, priviri experimentate și trupuri coapte, femei care știau ce-i trebuie și cum să-i ofere. Fetele acelea flirtau și zâmbeau, dar ochii lor erau limpezi și nevinovați, miroseau a parfum, nu a sex, și căutau un soț, nu un amant.

Lui Harry îi plăcea petrecerea. Îi plăceau mâncarea și șampania de soi, aranjamentele copleșitoare de flori, miile de lumânări, care pâlpâiau în candelabrele gigantice, violoniștii țigani și valsurile, bijuteriile și numele aristocratice. Stabilea un standard pentru viitoarele lui petreceri. Dar după plecarea ultimului invitat, nu ezită încotro s-o pornească.

Invitase la petrecere vreo șase dintre prietenii lui din Est. Îl așteptau în bibliotecă, bând whisky și râzând în timp ce bârfeau seara și fetele care participaseră. Harry intră în cameră și bătu din palme, cerând liniște.

— Am o surpriză pentru voi, spuse el. Urmați-mă, domnilor.

Băieții erau de vârsta lui, aristocrați tineri și frumoși, cu bani din belșug, și-l urmară curioși, dornici de aventură. Harry se așeză la volanul imensei mașini, marca de Courmont. Coborî în viteză Strada California și intră în Chinatown. În vene îi curgeau whisky și șampanie în timp ce conducea prin labirintul de străduțe, râzând cu poftă ori de câte ori proștii de chinezi se fereau de sub roțile lui. Intră pe o alee mică, slab luminată, și opri în fața unei uși lăcuite în roșu, cu o mică grilă de oțel în centru. Deasupra ei se legăna o lanternă, luminând fețele băieților. În spatele grilei se desfăcu o perdeluță, iar o pereche de ochi orientali îi cercetă atent. Apoi ușa se deschise larg și intrară într-o altă lume.

Rămaseră strânși unul în celălalt, privind temător în jur. Câțiva orientali erau întinși pe divane joase și roșii, fumând dintr-un fel de narghilele, iar mirosul tutunului se amesteca cu parfumul tămâiei și cu dulceața opiumului. Harry își privi prietenii cu ochii strălucind de plăcere.

— V-am spus că e o surpriză, spuse el, în timp ce orientalul bătea din palme ca să cheme fetele. Este cadoul meu de aniversare pentru voi, prieteni. Am auzit multe despre chinezoaice și acum o să aflăm dacă sunt adevărate!

Râseră cu poftă de nerușinarea lui, îngrămădindu-se să vadă șirul de fete. Erau toate tinere, frumoase și exotice în cheong-sam-urile strâmte, de satin, despicate până-n talie. Aveau păr lung, negru și mătăsos, ochi migdalați, șireți și ademenitori, și buze vopsite într-un purpuriu seducător. Își împreunară palmele, plecându-și grațios capetele când fură prezentate. Harry știa pe care o vrea; era mai înaltă decât celelalte, avea un fund provocator și o strălucire înnebunitoare în ochi când privirile li se întâlneau. O apucă de braț.

— Asta e a mea, spuse el, plecând cu ea, lăsându-și prietenii să își facă propriile alegeri.

Camera ei era mică, nu avea decât un divan acoperit cu brocart, o masă joasă cu o sticlă cu vin de orez și un scaun de lemn sculptat. Lanterna de sticlă roșie arunca o lumină înflăcărată, iar vinul de orez îi înflăcăra lui Harry sângele, amestecându-se cu șampania și whisky-ul care-i curgeau deja în vene.

Fata îi luă haina și i-o atârână atent pe scaun. Îi desfăcu cravata și-i scoase pantofii. Harry mai luă o gură de vin de orez, iar ea ridică ochii și-l privi complice. Apoi se ridică și-și desfăcu încet cheong-sam-ul. Acesta îi alunecă la picioare, cu un foșnet de mătase, și rămase goală în fața lui. Era tânără, grațioasă și cunoscătoare într-ale dragostei; știa cum să mulțumească

un bărbat, iar Harry știa ce vrea. Voia să-l ațâțe, să-l sâcâie, să-i întindă nervii și rezistența până la limită. Voia să încerce totul și să întârzie cât mai mult posibil momentul final, iar chinezoaica aceea mică știa toate jocurile acestea.

Când terminară și stăteau întinși, epuizați, pe divan, ea aduse un bol cu apă caldă și parfumată și-i spălă trupul. Apoi aduse o pipă și o lampă mică cu spirit. Harry o privi leneș cum sparse o boboacă de opium, o încălzi deasupra lămpii și o puse în pipă. Apoi i-o oferă, spunând:

— Acesta este cel mai bun și mai scump opium chinezesc, stăpâne. Macii au fost culeși la răsăritul soarelui, când energiile sunt favorabile, și aroma și puterea lui îți vor aduce multă plăcere.

Se întinse alături de el și-i arătă cum să fumeze, inhalând adânc și ținând fumul în plămâni.

— Încearcă, murmură ea, zâmbind ademenitor, numai încearcă, stăpâne.

Împărțiră o pipă, apoi alta, apoi încă niște vin de orez, și în cele din urmă Harry se întinse pe spate pe divan, în timp ce ea îl satisfăcea din nou, și-și spuse că voia ca noaptea să nu se termine niciodată.

Apoi, a doua zi, înapoi în minunata lui casă, dacă-și aminti din întâmplare că o văzuse pe Francie, fu convins că fusese doar un vis.

Prietenii lui Harry dormiră până târziu și el luă micul dejun singur, în sufrageria imensă. Nici o urmă a petrecerii din noaptea trecută nu se mai vedea, cu excepția unui buchet de trandafiri roșii în centrul mesei. Și nici o urmă a dezvățului din noaptea trecută nu se vedea pe fața lui Harry părea proaspăt și avea ochii limpezi ca ai unui copil. Își luă micul dejun în timp ce arunca o privire prin zierele de dimineață.

Zâmbi, văzându-și chipul în fotografii, văzându-și casa minunată și oaspeții superbi, în paginile sociale ale tuturor ziarelor. Harrison-ii s-au întors, vesteau titlurile de deasupra unei fotografii a lui, stând în capul scârilor, cu limuzinele strălucitoare înșirate la stradă. Articolul continua cu povestea tatălui său și a morții lui tragice. Dar acum, Harry Harrison este hotărât să repete performanța uluitoare a tatălui său, atât din punct de vedere social, cât și în afaceri, continua ziarul. Când tânărul Harry Harrison termină Princeton, peste un an, îi va lua locul tatălui său în fruntea imperiului multimilionar al afacerilor acestuia. Priviți imaginea unui tânăr în floarea vieții. Are tot ce poate oferi viața: tinerețe, frumusețe, bani, un succes asigurat. Ce-și mai poate dori un om?

Harry zâmbi satisfăcut, sorbindu-și cafeaua. Apoi văzu poza din San Francisco Examiner. Fotografia era ușor defocalizată și mișcată, dar acolo, în mulțime, era Francie. Avea pălăria trasă mult pe ochi, dar putea jura că e ea.

Împinse scaunul și porni către biroul său. Puse mâna pe telefon și sună la redacția Examiner, cerându-le să-i trimită imediat o copie a fotografiei. Apoi se lăsă pe spate în fotoliul său de piele, cu mâinile apăsate pe masă, în fața sa, gândindu-se la ce avea de făcut.

Își aminti de noaptea când se întorsese de la operă cu tatăl lui și de detectivul care-l aștepta cu veștile despre Francie și iubitul ei. Îi luase tatălui lui pistolul din mână ca să-l oprească de la crimă. Acum știa ce simțise tatăl

lui, pentru că, dacă femeia din fotografie era Francie, atunci și el voia s-o vadă moartă.

Se ridică și începu să se plimbe neliniștit prin birou. Oricum, toată lumea o credea moartă – era o persoană dispărută, nimeni nu avea s-o caute vreodată. Dar cum să facă? Se gândi la bordelul chinezesc. Era condus de unul dintre tong-uri și știa că membrii lui au reputația de ucigași plătiți. Ei ar fi putut să-i găsească omul de care avea nevoie.

Se auzi un ciocănit la ușă și apăru Fredericks, cu un plic pe o tavă de argint.

— De la Examiner, domnule, spuse el, și Harry înhață lacom plicul.

Se uită îndelung la fața abia vizibilă sub borul pălăriei. Cunoștea fața lui Francie ca pe a lui însuși. Era gura ei, părul ei, putea să jure. Iar ochii aceia de safir, care-i întâlniseră pe ai lui pentru o clipă, erau ai lui Francie.

Puse mâna pe telefon, îl chemă pe șeful poliției, îi spuse cine e, și ceru numele unei agenții de detectivi pricepuți.

— E numai o treabă neimportantă, minți el, cu voce veselă, o mică problemă de securitate la bancă.

În câteva minute avea numele și numărul de care avea nevoie, iar jumătate de oră mai târziu angajase deja un irlandez înalt, cărunt, ca să i-o găsească pe femeia din fotografie.

— Imediat, îi spuse Harry nerăbdător. Ai patruzeci și opt de ore.

CAPITOLUL 24

Pensiunea Aysgarth era o clădire înaltă și îngustă, care dădea spre sudul Pieții Union. Jumătatea de jos a clădirii era din cărămidă roșie, iar acoperișul din șindrilă albă. La ferestrele înalte avea obloane verzi, o ușă verde cu un ciocănel de aramă sclipitoare, iar în fereastra cu perdele de dantelă se vedea un anunț: Nu avem camere libere.

Existau patru motive serioase pentru acest semn. Mai întâi, casa era imaculat de curată, în cel mai plăcut fel cu putință: mirosea a lavandă și a ceară de albine, nu a leșie și dezinfectant. În al doilea rând, era minunat de confortabilă și avea un aer „de familie”, cu covore colorate pe podelele de ulm. În salon erau fotolii adânci în care te puteai afunda să-ți citești ziarul, iar paturile erau tari, cu așternuturi simple, de bumbac alb, fără mofturi. În al treilea rând, casa avea un sistem de instalații civilizate, apă caldă din belșug și în serile reci în cămin ardea întotdeauna un foc bun. Iar în al patrulea rând – și cel mai important – Annie Aysgarth era celebră pentru cum gătea.

„Ca la mama acasă – dar mult mai bun”, se spunea despre stufatul ei de miel, cu bucăți suculente de carne plutind în sosul aromat, garnisit cu un strat de cartofi aurii, prăjiți la cuptor. Puiul ei fript, cu cartofi pai și mazăre fiartă înăbușit, cu salată verde și ceapă, era exact cum l-ar fi gătit bunicile noastre, iar friptura de vacă, pe care o servea duminică, era alături budinca de Yorkshire adevărată, făcută din cel mai fin și mai ușor aluat. „Două ouă în loc de unul”, spunea ea mereu, „făină bună, lapte, un praf de sare, grăsimea încinsă bine și aluatul turnat repede și copt la cuptor până se umflă și se face ușor ca o plapumă de puf”. Era servită ca un fel de mâncare în sine, cu sos mătăsos, aromat cu ceapă. Budinca de pâine și unt a lui Annie era o nebulie,

făcută din pâine de casă, unsă cu unt și înecată într-un amestec de ouă bătute cu lapte, parfumat cu vanilie; pe pâine puneau straturi de zahăr și stafide aurii, înmuiate în coniac, peste care presăra vanilie; fierbea totul în bain-Marie patruzeci și cinci de minute, până se făcea ușoară ca un sufleu și moale ca o cremă.

„Ar trebui să deschizi un restaurant”, îi spuneau cu admirație clienții ei, bătându-se fericiți pe burtă. Dar Annie nu voia doar un restaurant. După patru ani, depășise faza pensiunii – învățase cum să conducă un local pentru 20 de persoane și era acum gata să se ocupe de două sute. Voia să-și deschidă propriul hotel.

— Cu aceleași standarde și cu aceeași bucatărie, deși evident că n-aș găti eu totul, îi spuse lui Francie într-o dimineață, la cafea. Dar sunt gata să accept provocarea.

Capul blond al lui Francie era aplecat peste ziarul Examiner și Annie o privi cu afecțiune. Când o cunoscuse, își spusese că e o fată frumoasă, dar acum era o femeie frumoasă. Părul lung și blond i se ondula în jurul obrazilor, ochii candidi erau uimitor de albaștri și de adânci, iar pielea îi era albă și netedă. Și nu mai era creatura fragilă, cu aspect de spiriduș pe care o cunoscuse Annie; acum trupul ei avea rotunjimi noi, se ținea dreaptă și umbla cu o grație mândră, naturală. Annie își spuse cu o înțepătură în inimă că Francie avea doar douăzeci și trei de ani, că era atât de tânără și de frumoasă. Bărbații o priveau cu admirație, ar fi putut să-l aleagă pe oricare dintre ei, dar nu o interesa. Toată dragostea i-o dăruia fiului ei, Ollie.

Ușa bucătăriei se deschise ca la comandă și băiețelul blond, de patru ani, se repezi înăuntru și se cațără la Annie în brațe.

— Annie, spuse el, zâmbindu-i fermecător și îmbrățișând-o, pot să iau o prăjitură?

Ochii lui dulci îi zâmbeau și semăna atât de tare cu Josh, încât i se strânse inima, dar nu cedă.

— Nu, nu poți. Dar poți să iei un măr.

El oftă și se strânse mai tare la ea în brațe.

— De ce ești atât de dificilă, Annie? se plânse el. Nu cer decât o prăjitură.

— O să primești una la ceai, promise ea, zâmbindu-i cu drag. Și într-o zi, când o să fii mare, o să te uiți în oglindă, o să vezi ce dinți frumoși ai și o să-i mulțumești mătușii tale, Annie, că nu te-a îndopat cu prăjituri de fiecare dată când i-ai cerut.

Ollie oftă; știa că pierduse. Annie privi la Francie, era tot aplecată deasupra ziarului, și nu era atentă la copil. Annie ridică din sprâncene, surprinsă. De obicei, Francie își concentra toată atenția asupra lui Ollie, dar în dimineața aceea era la mii de mile depărtare.

— Pun pariu că n-ai auzit o vorbă din ce-am spus! exclamă ea. Ești cufundată în ziarul ăla de o veșnicie. Ce ai găsit atât de fascinant?

Francie părea speriată când îi întinse lui Annie ziarul, fără o vorbă. Fotografiile de la petrecerea lui Harry acopereau două pagini și încă o pagină dădea detalii despre sclipitoarea listă de invitați, despre fabuloasele

decorațiuni florale, despre șampania scumpă, mâncarea delicioasă servită pe farfurii de aur de către valeți în livrele roșii, și despre spectaculoasa renaștere a reședinței Harrison. Phoenix House, spunea titlul deasupra unei fotografii de o pagină a casei. Porțile erau larg deschise și Harry, în frac cu cravată albă, își întâmpina oaspeții. Cea mai magnifică petrecere a anului repune o piatră de hotar a vieții în San Francisco...

Annie se uită scurt la Francie. O prinse de mână peste masă.

— Acolo te-ai dus aseară, nu-i așa? spuse cu compasiune. Nu te-ai putut ține deoparte.

Francie încuviință din cap.

— E mai rău de-atât, spuse ea. L-am văzut pe Harry.

— Păi, Harry s-a întors în oraș și, chiar dacă nu frecvențați aceleași cercuri, e totuși o lume mică. Mai devreme sau mai târziu v-ați fi întâlnit oricum, pe stradă, la un stand de ziare sau într-un magazin.

— Annie, nu înțelegi. M-a văzut. Ni s-au întâlnit privirile.

— Poate că nu te-a recunoscut. În definitiv, au trecut ani de zile...

— O, m-a recunoscut. Și dacă n-a făcut-o, asta o să i-o confirme, arată Francie către propria imagine, în fotografia făcută mulțimii din fața casei lui Harry.

— Nu e nici o îndoială, tu ești, recunosc Annie, mai puțin încrezătoare. Dar tot nu înțeleg de ce ești atât de speriată, Francie. Lucrurile s-au schimbat. Ești o femeie matură, nu o fetiță minoră. Harry nu-ți mai poate face nimic acum.

Francie clătină din cap, disperată. Toată noaptea își spusese același lucru, dar tot nu credea.

— Îl cunosc pe Harry. Niciodată nu mi-a luat partea în fața tatălui meu, întotdeauna s-a simțit superior, marele fiu și moștenitor al marelui Harmon Harrison. Harry n-a vrut decât să fie replica exactă a tatălui său și, crede-mă, a reușit – până la ultimul strop de ură. Harry are bani și are putere și le va folosi împotriva mea în toate felurile posibile.

Annie o privi cu ochi cășcați.

— Atunci ce-o să faci? întrebă, brusc temându-se pentru ea.

Ollie se dădu jos din brațele lui Annie și fugi la Francie, care se ridicase, trăgând-o nerăbdător de fuste.

— Unde te duci? întrebă el.

Ea îi mângâie părul, reușind să zâmbească.

— Mă duc să-l văd pe Lai Tsin, îi spuse.

Biroul lui Lai Tsin era în spatele imensei magazii de lângă docuri și era la fel de sobru și de ordonat ca Lai Tsin însuși. Pereții erau îmbrăcați în rafturi cu cărți și cataloage; pe tabela de pe perete erau lipite hârtii cu detalii despre marea și transporturi și o hartă a lumii pe care erau marcate rutele cargourilor lui. Un seif imens, de fier, a cărui cheie numai el o avea, adăpostea dosare cu detalii ale fiecărei tranzacții pe care o făcuse, acte contabile și o sumă lichidă considerabilă, ca și perna cu comori în care se afla coada de păr mătăsos și fotografia pălită a unei fete tinere cu evantai.

Lai Tsin stătea la biroul lui de lemn, iar degetele îi zburau pe abacul vechi în timp ce aduna coloane lungi de cifre. Pe lângă scaunul de lemn cu spătar drept, pe care stătea el, în cameră se mai afla încă un scaun, o sobă mică, pe care o aprindea rareori, pentru că nu simțea niciodată frigul, și un altar îngust de mahon cu două statuete superbe de nefrit, una reprezentând-o pe Kvan Yin, zeița milei, și una pe zeița norocului.

În adâncurile cavernoase ale magaziei erau depozitate bunuri de tot felul, în valoare de sute de mii de dolari: mătasuri, obiecte de lac, picturi, covoare, antichități din toată Asia, precum și obiecte mai banale. O altă magazie conținea numai imense cufere de lemn cu ceai de toate felurile și aromele. Lai Tsin luase banii pe care Bătrânii i-i împrumutaseră și îi înmulțise de mii de ori, deși nimeni nu avea s-o afle niciodată, căci compania nu funcționa sub numele lui. Francie era proprietara lui L. T. Francis Company, dar Lai Tsin era cel care făcea totul. El fusese cel care, oprindu-se în Hawaii la înapoierea din Orient, cumpăraseră pe nimica toată o plantație de ananas ruinată și, construind propria sa fabrică de conserve, o transformase într-un concern profitabil. El fusese cel care cumpăraseră depozitul de la care se aprovizionau navele și-l făcuse cel mai mare și mai bun din port. El investise într-o fabrică de frânghii din Shanghai și într-un atelier de covoare din Hong Kong, în ferme de viermi de mătase în China și într-una de oi în Australia. Lai Tsin îi contactase pe negustorii din San Francisco, Los Angeles și Seattle și-i convinsese să-l accepte ca agent; el organiza cele mai mari transporturi ca să scadă costurile, el folosea agenți care să caute antichitățile și comorile dorite de occidentali. Lai Tsin cucerise piața ceaiului, importând sortimente delicate, create special pentru gustul americanilor. În ochii contemporanilor săi chinezi, Lai Tsin era un om de succes, afacerile îi crescuseră miraculos, era bogat. Dar pentru el nu era de ajuns; ajunsese pe un podiș și știa că era timpul să pornească în sus, spre culmi.

Auzi un ciocănit la ușă și ridică privirea tocmai când intra Francie. Îi zâmbi și-i spuse:

— Ești tocmai persoana pe care voiam s-o văd.

Dar apoi îl văzu ochii și își dădu seama că se întâmplase ceva. Se apropie de ea și-i oferă un scaun.

— Ți-e frig? Aprind soba.

Francie clătină din cap. De-abia aștepta să se despovăreze și îi spuse întreaga poveste despre Harry, despre cum se dusesse la el acasă și îl văzuse și cum acum el știa că e în viață și cât de tare se temea că o s-o caute.

Lai Tsin rămase tăcut multă vreme, după ce ea termină de povestit. Dacă exista cineva care să aibă un răspuns la problema ei, Francie știa că numai el putea fi acela și așteptă să-l audă vorbind.

— Harry va vedea fotografia și te va căuta, spuse el în cele din urmă. Nu ești încă destul de puternică pentru a te confrunța cu el. Trebuie să pleci din San Francisco pentru o vreme, până obosește să te mai caute și uită iar de tine.

— Mă întorc la fermă, spuse Francie. Lui Ollie îi place acolo...

El clătină din cap.

— Există șansa să-și aducă aminte de fermă și să se ducă acolo. Nu, Francie. Trebuie să pleci departe de aici, departe de California. Trebuie să te duci în China.

CAPITOLUL 25

Harry aruncă pe birou raportul dactilografiat al detectivului. Se îndreptă către fereastră și privi furios de-a lungul străzii California. Prostul nu fusese în stare s-o găsească pe Francie, dar Harry știa că e pe undeva pe acolo, simțea asta în fiecare fibră.

Se întoarse nerăbdător înapoi la masă. Era iritat și supărat; ar fi trebuit să se întoarcă la Princeton pentru semestrul de primăvară, dar nu avea nici un chef. Se săturase de colegiu, de San Francisco, de gândurile la afurisita de soră-sa. Avea nevoie de o schimbare. Avea nevoie de vin, cânt și femei. Gândindu-se la asta, dispoziția i se însenină și, brusc hotărât, o luă la fugă pe scări și-i ordonă valetului să împacheteze. Plecau la Paris.

Îl sună pe Buck Wingate și-l invită să-l însoțească, apoi rezervă cele mai bune apartamente pe următorul transatlantic ce pleca spre Franța și comandă ca vagonul său particular să fie atașat trenului Southern Pacific până la New York.

Buck Wingate era cu trei ani mai mare ca Harry. Terminase Princeton și lucra în biroul de avocatură al tatălui său, la Sacramento, acumulând experiență înainte de a-și continua studiile universitare de drept la Harvard, după care intenționa să intre imediat în politică. Avea douăzeci și trei de ani și fusese ales cel mai frumos băiat de la colegiu. Era înalt, avea păr negru, ondulat, ochi pătrunzători și un trup athletic. Înota, vâslea, juca polo și golf. Dar pasiunea lui era iahtul lui, Betsy Bee, cu care ieșea în larg ori de câte ori putea.

Nu era sigur că excursia la Paris, cu Harry Harrison, era exact stilul lui, dar tatăl lui insistase să se ducă, pentru „a-l ține sub observație”. Jason Wingate se ocupase întotdeauna de afacerile lui Harmon Harrison și, după tragica moarte a acestuia, continuase să aibă grijă de băiat. Nu fără o oarecare exasperare din partea lui Buck. Trebuise să-l salveze pe Harry de autorități de mai multe ori. Ultima lui prostie fusese să fie prins de poliție într-un bordel celebru din New York. „Își face și el puțin de cap”, le spusese Buck polițiștilor, dar Jason era îngrijorat, pentru că Harry nu prea își vedea de studii și avea note din ce în ce mai mici.

— Ar trebui să fac o pauză de un an de la Princeton, domnule Wingate, îi spusese Harry. Am nevoie de timp ca să-mi revin după moartea tatei și să mă adun.

Buck ridicase din sprâncene - Harmon murise de cinci ani și nu i se păruse că Harry ar mai fi fost încă îndurerat. Dar nu comentă. Iar acum își făcu bagajele și i se alătură lui Harry la bordul transatlanticului Normandie.

Când își amintea de călătorie, după aceea, își spunea că instinctul lui fusese corect, excursia aceea nu era stilul lui. Harry Harrison era un puștan arogant, cu un obicei enervant de a trata servitorii ca pe sclavi și de a arunca banii ca și când ar fi fost haine demodate. Buck fusese în Europa de câteva ori înainte și erau locuri și lucruri pe care ar fi vrut să le revadă: vilele lui

Palladio în Italia; Veneția la lumina lunii, când piețele erau goale și tăcute și te simțea transportat cu secole în urmă; castelele de pe Rin și munții din Bavaria; frumusețea fără vârstă a Parisului, cu Sena și podurile ei romantice și Luvrul plin de capodopere; nemuritoarea Londră, cu piețele și arcadele ei. Erau atât de multe de văzut și de admirat în Europa. Dar Harry nu voia decât să petreacă.

Harry insistase să stea la cele mai mari hoteluri. Dormea toată ziua și refuza să vadă frumusețile Europei, excepție făcând femeile. Mânca la cele mai la modă restaurante, bea cele mai vechi vinuri și cea mai bună șampanie și frecventa cele mai mari bordeluri.

Cumpără o jumătate de duzină de automobile, un Rolls-Royce, un Bugatti, un Hispano Suiza, un Benz, un Dion Bouton și un Courmont. Comandă să fie revopsite toate în culoarea casei Harrison, culoarea vinului de Burgundia, și să fie decorate cu lemn de abanos și argint. Cumpără un iaht de două sute de picioare de la un magnat englez al ceaiului, ceru să fie redecorat de la un capăt la altul și dotat permanent cu un echipaj format din patruzeci de persoane. Trimitea brățări de diamante femeilor care îi plăceau și haine de nură, cu nasturi de smarald, celor ale căror favoruri îl satisfăceau.

Buck nu era un puritan, dar privea la toate acestea cu buzele strânse. Nebuniile lui Harry erau la scară princiară, dar de fiecare dată când Buck protesta, se mulțumea să râdă și să spună că-și putea permite. Cu excepția lui Buck, foarte puțini știau despre bețiile și aplecarea către opium a lui Harry. Era destul de deștept ca să țină asta pentru el. Dispărea uneori pentru câte o noapte, dar întotdeauna reapărea a doua zi după-amiază, proaspăt bărbierit și spălat, impecabil îmbrăcat și cu ochii limpezi. Indiferent ce ar fi făcut, nu se vedea pe fața lui.

Familia Wingate avea o avere de trei generații, la fel ca familia Harrison. Dețineau o casă frumoasă în San Francisco, un apartament în New York și o „cabană” de vară la Newport, pentru ieșirile pe mare. Trăiau bine, dar Buck nu mai văzuse pe nimeni care să cheltuiască bani sau să alege după femei cum făcea Harry. După câteva săptămâni se săturase. Îi telegrafie tatălui său că se întorcea și-l lăsa pe Harry cu distracțiile lui costisitoare.

Rămas singur, Harry intră furios în barul de la Ritz și se lipi imediat de un grup de tineri englezi, veniți la Paris pentru un weekend de pomină. Era plictisit fără compania lui Buck și sătul să vadă mereu aceleași fețe, iar când onorabilul Morgan Tilmarsch îl invită în vizită acceptă cu plăcere.

Tilmarsch Hall din Gloucestershire era o clădire impunătoare, înconjurată de sute de acri de teren de vânătoare de primă calitate. După ce parcurse cu micul său Bugatti cele trei mile ale aleii care ducea la intrare, pe Harry îl întâmpină un valet în livrea albastru-închis, care se repezi să-i deschidă ușa și să-i ia bagajele.

— Domnul Morgan ia ceaiul cu Miss Louisa în salonul cel mic, îi spuse valetul cărunt. Dacă doriți să mă urmați, domnule, vă așteaptă.

Harry privi în jur impresionat în timp ce-l urma pe valet prin holul vechi, de patru ori mai mare ca al său. În șemineul imens ardea un foc bun, dar

frigul secolelor intrase pe vecie în zidurile împodobite cu trofee de vânătoare. „Salonul cel mic” avea patruzeci de picioare lungime, era plin de sofale tapițate cu cînș și de măsuțe acoperite de fotografii înrămate. Jumătate de duzină de câini pătați se tăvăleau în fața focului și pe sofale, iar când valetul îl pofti înăuntru se repezîră la el, aproape să-l dărâme.

— Jos, Ace, jos, Jack! Smarty, dă-te jos! Măcar o dată purtați-vă cum se cade.

Un picior încălțat într-o cizmă elegantă lovi ușor cîinii, dându-i la o parte din drum, și o fermecătoare voce englezească spuse:

— Îmi pare atât de rău, sunt exagerat de agitați. Au fost la vânătoare astăzi, înțelegeți.

Harry ridică privirea de la câini și dădu cu ochii de cea mai frumoasă fată din lume.

— Eu sunt Louisa Tilmarsch, spuse ea, zâmbind și întinzându-i mîna.

Harry i-o luă, dorindu-și s-o poată păstra pe vecie; ar fi vrut s-o țină aproape de el ca să poată privi întruna fața aceea fără cusur, să se scalde în zâmbetul ei perlat și în privirea caldă a ochilor cenușii. Spuse:

— Eu sunt Harry Harrison. L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră, Morgan, la Paris.

Ea rîse și se strîmbă cînd Morgan se ridică de pe sofa ca să-i strîngă mîna lui Harry.

— Mă bucur că ai putut veni, spuse el cu căldură. Ai ajuns tocmai la timp pentru ceai.

— De-abia ne-am întors de la vânătoare, completă Louisa, întinzându-i o ceașcă și un platou cu pâine cu unt. Vânați, domnule Harrison?

— Nu încă, dar sunt dispus să învăț.

Ea își dădu capul pe spate și rîse din inimă.

— Atunci ați face bine să exersați. Mîine vă găsim un cal și o să vă scot chiar eu la plimbare, ca să vedeți terenul.

Mușcă dintr-o felie de pâine cu unt, ștergându-și cu grație firimiturile de pe buze, cu degete lungi și fine. Harry nu-și putea lua ochii de la ea. Părul lung, de culoarea aramei, îi cădea pe umeri și se bucla delicat în jurul obrazilor și ea toată avea acel aspect de englezoaică de la țară, cu tenul curat și neted și cu ochi limpezi. Mai purta încă pantalonii de călărie, iar Harry își spuse că se mulau pe ea de parcă ar fi fost o a doua piele, iar cizmele lungi și negre și cămașa albă de mătase erau uluitor sexy.

La cină, în aceeași seară, Louisa se transformase: purta o rochie lungă, de catifea verde, și o gardenie în păr. „Din serele noastre”, explică ea cînd Harry îi admiră mirosul.

Lordul și Lady Tilmarsch erau aristocrați sărăciți, foarte britanici, dar îl făcură pe Harry să se simtă binevenit și-i încurajară interesul pentru Louisa. Iar cînd, după o săptămână, își dădu seama că trebuia să fie politicoș și să plece sau risca să stea mai mult decît ar fi fost bine-venit, abia suportă despărțirea.

— E incredibil, îi spuse lui Buck, la întoarcerea la New York. Nici măcar n-am sărutat-o și e cea mai sexy femeie pe care am cunoscut-o.

Nu putea sta la distanță. Uită de Princeton și începu să traverseze Atlanticul atât de des, încât începură să-l cunoască toți stewarzii de pe transatlantice. Louisa era evazivă, îl ținea la distanță, lucru cu care nu era obișnuit. Când se întâlnește cu ocazia celei de-a douăzeci și una aniversări a lui, ea era atât de minunat de atrăgătoare, în pantalonii de călărie, cu cizme și cu pălărie, cu părul arămiu strâns într-o plasă, încât el o luă în cele din urmă în brațe și o sărută. Mirosea delicios a Mitsuko, și Harry era copleșit de pasiune, dar știa că nu are nici o șansă să aibă o aventură, așa că o ceru în căsătorie.

Nunta Tilmarsch-Harrison fu evenimentul sezonului londonez 1912. Ceremonia avu loc la St. Margaret, și la ea participă o prințesă, doi duci, duzini de lorzi, pe lângă alte trei sute de invitați. Louisa arăta magnific în rochia simplă, de satin de la Worth; garda de onoare din fața bisericii, toți îmbrăcați în roz de vânătoare, formară un arc triumfal pentru perechea de tineri căsătoriți, care trecură pe sub o boltă făcută din cravașele lor de vânătoare. Urmă o recepție la Ritz, cu o orchestră formată din treizeci de instrumentiști, un tort de nuntă cu cinci etaje și destulă șampanie ca să golească pivnițele Krug pentru mulți ani după aceea – totul plătit de Harry, pentru că familia Tilmarsch părea să fi fost cam strâmtorată în cursul ultimelor generații.

— Cam tot ce avem băgăm în cai, îi spuse Louisa cu mândrie. Avem cei mai buni cai de rasă irlandeză.

Petrecură noaptea nunții la Ritz, și Louisa făcu baie și se schimbă într-o cămașă de noapte albă, de bumbac. Se trânti în pat, lângă Harry.

— Sunt obosită ca un câine după vânătoare.

Căscă, își îndesă capul în pernă și adormi instantaneu.

Harry o privi furios. Cum putea dormi, tocmai în seara aceea, când el de abia aștepta să pună mâna pe ea? Se sculă și se îmbracă nervos. Îi mai aruncă o ultimă privire plină de speranță înainte de a ieși, dar Louisa dormea, iar el se năpusti afară din cameră, luă liftul și plecă spre Soho și spre prima femeie dispusă să-i potolească dorințele.

La prânz, a doua zi, coborâră pe Tamisa cu iahtul lui și, înainte de cină, el îi oferă un cadou. O haină de samur cu nasturi de smaralde.

— E minunată, dragul meu, spuse ea, punându-și-o pe umeri și frecând blana de obraz. Divină.

De obicei, Harry nu dăruia haine de blană înainte de a-și fi satisfăcut plăcerile, dar în seara aceea reuși. Se plimbă pe puntea înghețată, lăsându-i timp ca să se dezbrace și să se pregătească, apoi se grăbi să se întoarcă în apartament, cu o sticlă cu șampanie în mână.

Ea stătea în pat, îmbrăcată într-un capot de satin alb, bordat cu hermină, și-l privea întrebătoare cu ochii ei minunați, cenușii.

— Sunt gata, dragule, spuse încet.

— Nu voiam să te grăbesc, spuse Harry, oferindu-i un pahar cu șampanie.

Ea clătină din cap.

— Nu, mulțumesc, spuse, prefer să am mintea limpede, ca să știu ce fac.

Harry o privi, uimit. Desigur că era virgină, dar n-ar fi trebuit să vrea să-și piardă puțin capul?

— Bănuiesc că e ca la vânătoare, îi explică ea veselă, când sari peste tufe.

Harry își înghiți șampania și se urcă în pat. O îmbrățișă, și ea rămase nemișcată. O sărută, și ea îl lăsă. Îi mângâie trupul gol, și ea se crispă. Rămase țeapănă și tăcută, în timp ce buzele lui îi urmăreau încet conturul sânilor, și exclamă oripilată când îi atinse feminitatea.

Harry își consumă căsătoria în noaptea aceea, dar în următoarele câteva săptămâni înțelese că pentru Louisa sexul era o îndatorire plictisitoare, pe care o îndeplinea numai de dragul unui posibil copil, și chiar și acela ar fi ocupat numai locul doi, după calul ei preferat. Făcuse greșeala să creadă că fata sexy în pantaloni de vânătoare era adevărata Louisa. Dar ea nu vorbea, nu se gândea și nu trăia decât pentru cai, iar în cele din urmă Harry ajunsese să se întrebe de ce nu mirosea a grajduri în loc de Mitsuko.

După câteva luni îngrozitoare îi spuse în cele din urmă că, dacă ar învăța să călărească un bărbat la fel de bine cum călărea un cal, ar fi poate în stare să aibă un soț. Dar nu pe el.

Aranjă lucrurile în stil englezesc și plăti o noapte de dragoste într-un hotel din Brighton. Louisa prezintă dovezile necesare unui judecător plin de simpatie și obține divorțul. Iar Harry se întoarce la San Francisco, mai bătrân cu un an, căsătorit, divorțat, și mai sărac cu câteva milioane de dolari.

CAPITOLUL 26

Francie nu se aștepta să se îndrăgostească la bordul lui S. S. Orient, în drum spre Hong Kong. De fapt, nici măcar nu era sigură că era îndrăgostită. Își tot spunea că nu e decât o aventură de călătorie; mai puțin chiar de atât. Nici măcar asta; era doar faptul că Edward Stratton era un bărbat drăguț, care fusese deosebit de amabil cu o femeie ce călătorea singură.

Stătea aplecată peste parapet, privind cum San Francisco dispărea la orizont. Avea lacrimi în ochi gândindu-se la Ollie, rămas singur cu Annie. Era prima oară când se despărțeau și îi era deja dor de el, și știa că avea să-i fie și mai dor.

Bărbatul se apropiase de ea, plin de simpatie.

— E prea târziu pentru întoarcere acum.

Ea se întorsese să-l privească, ștergându-și lacrimile cu degetele. El scosese o batistă imaculată din buzunar și i-o oferise.

— Gândiți-vă astfel, îi spuse zâmbind. În fața noastră sunt insulele Hawaii, și dincolo de ele, China. Aveți multe la care să vă gândiți.

Ea dădu din cap, cercetându-l cu curiozitate în timp ce-și usca lacrimile. Era un bărbat arătos, de vârstă mijlocie, potrivit de înalt, cu păr întunecat. Avea sprâncene bogate, ochi albastru-închis, era proaspăt ras și vorbea cu accent britanic.

— Edward Stratton, spuse el, întinzându-i mâna.

— Francesca Harrison, replică ea, reușind să zâmbească. Îmi pare rău. De obicei nu plâng în public.

El ridică din umeri.

— Despărțirile sunt întotdeauna dificile.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, răspunse ea timid, întorcându-se și pornind către puntea acoperită.

Înainte de a intra îl privi; stătea sprijinit de balustradă, urmărind-o din priviri, și ridică mâna în semn de salut.

Nava S. S. Orient era un vapor de lux, iar pasagerii săi erau un amestec de oameni de afaceri și diplomați care se întorceau la Shanghai, plantatori de ceai, în drum spre Colombo, și funcționari care mergeau la Manila sau Penang. Cabina lui Francie era lambrisată cu stejar, avea covoare moi și un pat imens, plin de perne pufoase, acoperit cu o cuvertură de mătase piersicie. Peste tot erau flori, inclusiv un buchet de crini de la Ollie; cuffarul ei fusese deja despachetat și brusc locul începu să-i dea sentimentul de „acasă”.

Înainte de plecare, Annie o târâse, cu toate protestele ei, la elegantul magazin „Paris House” din San Francisco.

— Nu poți călători jumătate de lume, fără un costum decent și fără o jumătate de duzină de rochii de seară, o avertizase ea.

Iar în seara aceea, îmbrăcată pentru cină în rochia simplă, din catifea verde, îi era recunoscătoare. Își strânse părul într-un coc lejer, adăugă o pereche de piepteni bătuți cu pietre prețioase, un strop de apă de iasomie pe gât și încheieturi. Își răsucea agitată verigheta pe deget; de dragul lui Ollie, hotărâse să fie cunoscută ca doamna Harrison, văduvă, și, în definitiv, spusese Annie încurajator, nici nu era chiar o minciună, pentru că ea și Josh ar fi fost căsătoriți dacă el ar fi trăit.

Dar nu la Josh se gândea în timp ce se îndrepta către sufrageria de pe S. S. Orient. Șeful de sală o însoți la masa trezorerului, iar ea zâmbi în semn de salut către comeseni, în timp ce-și ocupa locul. Se uită după Edward Stratton și-l văzu la masa căpitanului, arătând foarte bine, în costum de seară, din catifea neagră; roși când ochii li se întâlniră, iar el zâmbi și înclină din cap.

După cină se duse direct în cabina ei, ținându-se strâns de balustradă, în timp ce vaporul se legăna pe valurile Pacificului. Parfumul crinilor de la Ollie umplea încăperea. Întinsă în pat, mai târziu, se gândea la Edward Stratton și la lunga călătorie pe care o avea înainte, uitând aproape complet de Hong Kong și de Lai Tsin, care o aștepta acolo, și de toate afacerile de care trebuia să se ocupe.

A doua zi de dimineață, după micul dejun, ieși la plimbare pe punte. Vasul se legăna pe valurile cenușii care se întindeau până la orizont, iar vântul îi flutura pălăria și-i tăia răsuflarea.

Edward Stratton o privea, cu un zâmbet amuzat. Francie râdea, chinuindu-se să avanseze împotriva vântului, și părul blond îi scăpase de sub pălărie, ondulându-se ca niște panglici de mătase.

— Mă tem că o să avem vreme rea, doamnă Harrison, o interpelă el.

— Mai rea de atât, vreți să spuneți? întrebă ea, cu ochii măriți de spaimă.

El privi cerul plin de nori grei.

— Barometrul scade rapid, o să avem parte de ploaie și de vânturi puternice. Mă tem că n-o să-i vedem pe mulți dintre tovarășii noștri de călătorie diseară, la cină.

Francie râse, înveselită de furtună.

— E palpitant, numai vântul, marea și cerul. Mă face să mă simt din nou în viață.

Cerul se întunecă rapid, vântul urla, iar marea deveni de un cenușiu de plumb. Intrară înăuntru.

— Bănuiesc că nu jucați poker, doamnă Harrison? o întrebă cu un zâmbet.

Ea scutură din cap și el adăugă:

— Nu, probabil că nu. Nu e tocmai genul de lucru pe care o tânără binecrescută îl învață la școală.

Francie se gândi cât de departe de realitate era ideea lui, dar când își aminti de nesfârșitul mării, de cerul furtunii și de valurile frământate de vânt, se simți la mii de mile depărtare de realitate, veselă și cu inima ușoară.

— Aș putea învăța, dar nu garantez că aș fi bună de ceva.

— O, asta nu știu, spuse el, aruncându-i o privire provocatoare în timp ce se îndreptau către sala de joc. Am o presimțire despre dumneavoastră.

Mesele verzi erau pustii și el clătină din cap.

— Ce vă spuneam, deja ne pierdem tovarășii de călătorie.

— Nu și pe mine, spuse ea încrezătoare, în timp ce el amestecă pachetul de cărți și începu să le împartă. Avea mâini puternice, cu degete subțiri, iar ea își spuse că exprima perfect personalitatea lui: puternic și încrezător, așa era Edward Stratton.

Nu au jucat mult poker, în schimb el îi spuse totul despre sine însuși; îi spuse că era Lord Stratton, că moștenise titlul la cincisprezece ani, când era încă la școală la Eton. Era văduv, soția lui, Mary, murise cu cinci ani în urmă, avea patruzeci și doi de ani, avea trei copii, cu vârste între șapte și paisprezece ani. Avea o casă mare la Londra, în Chester Square din Belgravia, și conacul familiei, Strattons, lângă Inverness, în nordul Scoției, al cărui domeniu cuprindea o bucată de râu cu cel mai bun păstrăv și câteva dintre cele mai frumoase priveliști din Europa. Dar Francie nu-i spuse nimic despre ea însăși, pentru că nu știa ce anume.

— Ne vedem la cină? o întrebă el, privind-o nerăbdător, iar ea dădu din cap, dorindu-și să nu fi roșit.

Ajunsa în cabină începu să-și facă griji în legătură cu ceea ce avea să-i spună. Era o impostoare, călătorea sub numele de doamna Harrison, văduvă, și era sigură că dacă ar fi știut adevărul n-ar mai fi vrut niciodată să stea de vorbă cu ea. De o sută de ori își spuse că trebuie să ia cina în cabină.

Străbătu agitată cabina, privind ceasul care ticăia către ora opt. La șapte patruzeci și cinci cedă. Îmbracă o rochie de mătase albastră, cu un decolteu adânc în V și cu mâneci lungi, strâmte. Își prinse pe umăr un trandafir imens,

crem, își parfumă gâtul cu iasomie, își strânse părul blond într-un nod la ceafă și se privi în oglindă. Își spuse cu nervozitate că nimeni n-ar putea-o acuza că se gătise ca să-i placă lui; se aranjase în exact zece minute și arăta foarte serioasă, în măsura în care o femeie de afaceri putea arăta serioasă în mătase albastră. Aruncă pe umeri un șal de culoarea aquamarinului și porni către sufragerie.

Nu întâlnești nici măcar o singură persoană pe drum; în salon erau doar o jumătate de duzină de pasageri, toți bărbați. Căpitanul Laird o salută personal:

— Vă rog să stați la masa mea, doamnă Harrison, îi spuse el vesel.

Suntem atât de puțini astă-seară și ne-am bucura de încântătoarea dumneavoastră companie.

Sufrageria părea stranie, cu mesele ei pustii, golite de pahare și argintărie, ca să se evite pagubele, dar masa căpitanului era, ca întotdeauna, frumos aranjată. Căpitanul Laird o instala la dreapta lui și Edward Stratton se așeză lângă ea.

— Credeam că n-o să ajungeți, îi șopti el.

Fără să vrea, râse:

— Am fost aproape, mărturisii, fără însă să-i spună că nu din cauza furtunii, ci din cauza lui.

Căpitanul Laird îi privi cu ochi avizați; era un bătrân lup de mare, fusese căpitanul aceluiași vas mai bine de douăzeci de ani și văzuse de toate.

Recunoștea începuturile unei povești de dragoste când vedea așa ceva și spera, ca un părinte, că tânăra doamnă Harrison știa ce face. Totuși, Edward Stratton era un gentleman, așa că spera ca totul să fie bine.

Francie se simțea perfect; sorbi puțină șampanie și gustă din caviar, ascultând atentă poveștile căpitanului despre furtuni pe mare, istoriile diplomatului francez despre intrigile politice din Shanghai și relatările despre afaceri serioase la Hong Kong și Singapore, spuse de oamenii de afaceri. Cu toții erau atât de siguri de importanța lor de masculi, și știa că toți o consideră un simplu accesoriu decorativ, la fel de valoroasă pentru afacerile lor ca trandafirii din mijlocul mesei. Apoi Edward se întoarse către ea și spuse:

— Și motivul vizitei dumneavoastră în Hong Kong, doamnă Harrison?

— O, replică ea cu inocență, mă duc să cumpăr un vas.

În jurul mesei se lăsă tăcerea, iar ochii bărbaților se întoarseră spre ea.

— Un vas, doamnă Harrison? Întrebă căpitanul Laird, politicoș.

— Ei bine, da, îi aruncă Francie un zâmbet uluitor. Un cargou. Am nevoie de el pentru afaceri, înțelegeți.

— Aș putea să vă întreb ce fel de afaceri exact, doamnă Harrison? Întrebă diplomatul francez care stătea în fața ei la masă, privind-o admirativ. După părerea lui, femeile care arătau ca ea nu aveau nevoie să facă afaceri, orice bărbat ar fi fost fericit să-i dea cât de mulți bani voia, numai ca să poată spune că e a lui.

— Sunt negustor, domnule Delorges. L. T. Francis Company. Import și export, din și către Orient.

Bărbații din jurul mesei o priviră cu respect reînnoit – auziseră de L. T. Francis Company și știau că e serioasă.

— Felicitări, madame, spuse francezul, sunteți o femeie inteligentă dacă ați reușit să aveți succes în fața atâtor competitori.

— Trebuie să mărturisesc că am parte de sfaturi bune. Privi în jurul mesei cu un zâmbet palid și adăugă: De la un bărbat.

Cu toții râseră, în timp ce ea își împinse scaunul și se ridică, urându-le noapte bună.

— A fost o cină încântătoare, domnilor. Mi-a făcut plăcere compania domniilor voastre.

Apoi, luându-și poșeta mică, din mătase albastră, le mai aruncă un zâmbet fermecător și dispăru din încăpere, lăsând în urmă o dâră de parfum de iasomie.

Edward Stratton o privi plecând. Dacă ar fi fost francez, ar fi spus că este un „coup de foudre”, dar pe limba lui era dat peste cap. Era îndrăgostit nebunește de doamna Francesca Harrison.

Edward Stratton fusese un soț devotat. După moartea soției sale, o plânsese mai bine de doi ani, claustrându-se în castelul din Scoția, printre amintirile iubirii lor din tinerețe și ale anilor de început ai familiei. Viața lor fusese liniștită, cu anotimp după anotimp, fiecare cu previzibilele sale evenimente sociale, cu aceleași fețe pe care le cunoștea din copilărie. Își închipuise că viețile lor aveau să-și păstreze același ritm fericit și egal, în timp ce el și Mary aveau să îmbătrânească și să-și primească nepoții la Strattons, tot așa cum bunicii lui îl primiseră pe el. Nimic nu se schimbase în familia Stratton de secole; viața fusese mereu la fel: sigură, previzibilă, lipsită de evenimente. De aceea Francesca Harrison reușise să-l dea peste cap complet.

Stând la bar de unul singur, după cină, la o lună de la începerea voiajului, se întreba „de ce?”. Desigur, era frumoasă, cu frumusețea aceea blondă, diafană, aproape clasică, ce-l copleșea de fiecare dată când se uita la ea. Și era imprezvizibilă, acum timidă și nesigură, acum o femeie de afaceri, plină de încredere în ea însăși. Era o doamnă, văduvă, mamă, dar avea inocența unei fete tinere. Și era un mister; părea să-i spună totul, dar apoi, când analiza ce aflase, își dădea seama că nu știa mai nimic. Era frumoasă, alunecoasă și independentă. Iar toate acestea făceau ca Francesca să fie altfel.

Edward era un călător cu experiență. Făcuse de mai multe ori ocolul lumii, navigase pe transatlantice și pe iahturi particulare, și știa totul despre primejdiile iubirilor născute în largul mării. Se gândi la cei trei copii ai săi; era un tată devotat și iubitor, și bunăstarea lor fusese întotdeauna cea mai importantă preocupare a sa. Oricât de mult ar fi iubit pe cineva, nu s-ar fi recăsătorit niciodată fără aprobarea lor. Ei erau pe primul loc și așa fusese întotdeauna în familia Stratton.

Zâmbi, golindu-și paharul de whisky, privind la stelele sclipitoare și la luna nouă, imaginându-și strălucirea ei deasupra castelului Stratton, la peste

șapte mii de mile depărtare. Cum ar fi putut copiii să n-o iubească pe Francie?

Mai rămăsese doar o săptămână din voiaj și dorea să petreacă cu ea cât mai mult timp cu putință. Deja se oferise să-i arate Hong Kong-ul, dar ea fusese într-una din dispozițiile ei evazive și-l refuzase. Se gândise la asta, uimit, pentru că putea să jure că era și ea atrasă de el.

Rămase treaz multă vreme în noaptea aceea, întrebându-se ce nu mergea. În cele din urmă decise că probabil se comporta așa, deoarece era prea prinsă de ideea de a fi femeie de afaceri. Probabil că partenerii soțului ei făceau de fapt afacerile și dacă s-ar căsători, avea să fie înlocuită cu un director competent care să aibă grijă de tot, iar ea să fie liberă să-și dedice timpul copiilor și domeniului.

Și Francie era trează, gândindu-se la Edward. Cabina era în întuneric, iar parfumul florilor proaspete, aduse de stewart de dimineață, o copleșea. Amețită, se ridică și aprinse lampa.

Își spuse pentru a mia oară că nu era decât un flirt de călătorie din partea lui, și că, oricum, nu putea ieși nimic din asta. Nu putea decât să se prefacă a fi văduva doamnă Harrison pe durata voiajului, apoi trebuia să se întoarcă la realitate. O realitate care nu-i putea plăcea lui Edward Stratton. Se gândi cu tristețe cât de ușor ar fi să-și lase viața în mâinile lui, să-l lase să aibă grijă de ea. Apoi își spuse că Lai Tsin o făcuse puternică, dar cu toate acestea se purta din nou ca o femeie proastă, slabă, gata să renunțe la tot, pentru că se îndrăgostise.

Clopotul vasului bătu patru și ea oftă. În fața ei se întindeau nesfârșite ore de insomnie, pentru că problema nu avea rezolvare. Între timp, era conștientă că toată lumea de pe vas vorbea despre ei. Le simțea privirile asupra lor la cină, îi simțea urmărindu-i când se plimbau împreună pe punte și știa că nu-și poate permite un al doilea scandal în viață. Problema ei nu avea răspuns. Se hotărî ca în cele câteva zile rămase din călătorie să fie mai discretă. În viitor, avea să se țină la distanță de Edward Stratton.

În seara dinaintea acostării la Hong Kong, căpitanul dădu o recepție și o cină de rămas-bun. În ultima săptămână, Francie abia dacă-și părăsise cabina, cu excepția unor plimbări ocazionale pe punte, când era sigură că Edward era prins în altă parte. Luase toate mesele în cabină și-și petrecuse timpul cu nasul într-un volum de Dickens împrumutat de la biblioteca vasului, citind și recitind la nesfârșit fiecare paragraf, pentru că mintea nu-i era la David Copperfield. Edward îi trimisese o duzină de mesaje și în cele din urmă ea îl răspunsese că era obosită și se odihnea înainte de a ajunge la Hong Kong.

Dar nu putea refuza invitația specială a căpitanului Laird, care o rugase să stea la masa lui și se îmbracă cu cea mai frumoasă rochie pe care o avea. Șifonul crem era ca o pânză de păianjen, iar tunica de dantelă aurie, cu decolteul adânc și cu mânecile ei strâmte, îi ajungea până la genunchi, astfel că fusta se învârtejea în jurul picioarelor la fiecare pas. Nu purta bijuterii, numai un trandafir crem prins pe umăr și un altul în păr. Își îndreptă umerii

când ieși din cabină, hotărâtă să fie calmă și liniștită când își lua adio de la Edward.

Sufrageria era decorată festiv, cu panglici albe, roșii și albastre întinse de la o coloană la alta și cu chelneri în jachete albe servind șampanie.

— Doamnă Harrison, bubui vocea căpitanului din celălalt capăt al sălii, făcând toate capetele să se întoarcă spre ea. Mă bucur să vă văd din nou. Sper că vă simțiți mai bine.

Îi sărută mâna galant și ea zâmbi, cercetând rapid încăperea, în căutarea lui Edward, dar el nu se afla acolo. Bău șampanie și conversă politicos cu diplomatul francez, care rămânea pe vas până la Shanghai.

— Dar astă-seară e adevăratul rămas-bun, spuse el, când cea mai fermecătoare femeie de afaceri părăsește nava noastră. Mă tem că fără admirabila dumneavoastră prezență ne vom cufunda într-un val de plictiseală.

Francie râse. Era fermecător și agreabil, și era sigură că flirta cu orice femeie îi ieșea în cale. Dar Edward tot nu venise.

Jumătate de oră mai târziu, când se așezară la cină și el tot nu apăruse, își spuse pe jumătate furioasă că n-ar fi trebuit să-și bată capul să se îmbrace pentru el, apoi îl auzi scuzându-se pentru întârziere și se trezi cu el alături.

— Francesca, îi spuse cu voce joasă, am fost îngrijorat pentru tine.

— Nu era nevoie, răspunse ea rece, întorcându-se să vorbească cu căpitanul.

I se părea că cina nu se mai termină. Imediat ce fu posibil, își luă un rămas-bun grăbit și, fără o privire către Edward, se grăbi înapoi în cabină. Se învârti prin încăpere, gândindu-se la el, apoi, nemaisuportând singurătatea, ieși pe punte.

Când intrară în Marea Chinei, toate furtunile rămăseseră în urmă; noaptea era calmă și caldă. Dinspre țărm bătea o briză languroasă, aducând cu ea un parfum greu, de mosc, în locul aerului sărat cu care ajunsese să se obișnuiască. Cerul strălucea de un milion de stele ca niște bijuterii, iar sunetele cvartetului de coarde, care cânta Mozart în salonul principal, pluteau peste apă.

Se rezemă de balustradă, cercetând întunericul, în speranța de a vedea țărmul Chinei, spunându-și că era sfârșitul micii ei fantezii. Deodată, îl simți alături de ea și întoarse capul să-l privească.

— M-ai evitat, spuse el încet. Ea ridică delicat din umeri.

— E capătul călătoriei. Nu e de obicei momentul când micile flirturi de la bord se termină?

— Flirturi? Îi văzu durerea în ochi. Pentru mine a fost mai mult de atât, spuse el, punându-i mâna pe umăr. Te iubesc. Vreau să vii cu mine și să-mi cunoști familia. Vreau să-ți arăt Strattons. Sunt sigur că o să te îndrăgostești de el și n-o să mai poți spune nu.

O sărută, iar ea închise ochii, simțindu-i pielea aspră a obrazului, inspirând aroma de lămâie a coloniei lui. Trupul ei se topea într-al lui; ar fi vrut să-și treacă degetele prin părul lui, să-l strângă la piept. Îl voia pe Edward Stratton și nu-l putea avea. Asta era tot.

— Trebuie să plec, spuse ea, smulgându-se din îmbrățișare.

— Spune că o să ne mai vedem, o imploră el. O să stau la Shanghai două săptămâni, apoi mă întorc la Hong Kong. Te rog, lasă-mă să te mai văd, Francesca!

Ea ridică din nou din umeri, îndepărtându-se.

— Poate, răspunse peste umăr.

S. S. Orient ancoră în golful Hong Kong a doua zi de dimineață, iar barca mică și elegantă a hotelului Hong Kong veni în viteză să-i preia pe pasageri și să-i transporte la Pedder's Wharf. Francie simți ochii lui Edward urmărind-o când coborî în barcă și ridică privirea. El era sprijinit de balustradă, elegant în costumul alb, tropical, și cu pălăria panama, atât de frumos și de serios, încât i se strânse inima. Ridicase brațul în semn de rămas-bun, iar ea îi răspunse la fel. Apoi se întoarse din nou cu fața către Hong Kong, spre viața reală.

CAPITOLUL 27

Hotelul Hong Kong se afla pe unul din colțurile străzii Pedder, stradă mărginită de copaci, înălțându-se deasupra golfului. La dreapta era Praya, o esplanadă lungă, găzduind birourile impunătoare ale hong-urilor, marile companii comerciale. Steagurile caselor lor fluturau pline de importanță în vânt, iar bărcile lor elegante erau ancorate în față, gata să-i transporte pe importanții Tai-Pan-i la și de la vasele lor. Un turn cu ceas, înalt de o sută cincizeci de picioare, domina strada Pedder, deși despre orologiu se spunea că suferă de „indispoziții” din cauza climei, astfel că nimeni nu-și potriveau ceasul după el. Dealurile verzi, abrupte, se vedeau în spatele falezei ca o pictură, presărate cu brazi și eucalipti și vile imense de marmură albă. Golful albastru era înțesat de vase de toate felurile: vechi jonci și imense vase cu aburi se luptau pentru spațiu cu sampanuri prăpădite și cu vedete elegante, iar pe chei aștepta un șir de coolie, gata să preia bagajele pasagerilor și să le ducă la hotel. Iar în spatele lor, așteptând-o pe Francie, se afla Lai Tsin. Își purta obișnuita robă albastră și pălăria de mătase, iar Francie își spuse că, pentru prima oară, îl vedea într-un loc unde nu distona.

El îi strânse mâna, înclinându-se, zâmbind a bun venit, și se vedea limpede că se bucură s-o vadă, la fel de mult cum se bucura ea. O conduse peste drum la hotel, apoi o lăsă acolo, spunându-i că se vor întâlni peste o oră.

Hotelul Hong Kong se dovedea a fi cel mai comod și mai bine dotat hotel din Orientul Îndepărtat: era confortabil în stilul solid, britanic, avea camere luminate cu gaz și băi în apartamente, ascensoare hidraulice, un restaurant care servea mâncare europeană la orice oră. Francie îl inspectă cu un ochi critic, gândindu-se la planurile lui Annie pentru un nou hotel, și își spuse că Annie ar fi reușit mai bine. Totuși, serviciul era remarcabil, bagajele ajunseseră în cameră înaintea ei și găsi în apartament o abundență de flori, fructe și apă minerală. Singura problemă era că nu se primeau chinezi decât în calitate de servitori.

Lai Tsin o avertizase în legătură cu asta și ea refuzase pe loc să stea acolo, dar el insistase.

— Nu se cuvine pentru o femeie occidentală să stea într-un hotel pentru chinezi, îi spusese cu fermitate.

Lai Tsin o aștepta într-o ricșă cu acoperiș negru și în curând lăsară în urmă străzile elegante, pavate, și începură să se zdruncine pe alei aglomerate, pe pantele dealurilor, până la un chei murdar și sărăcăcios. Cel care căra ricșa lor își croi drum printr-un labirint de alei din spatele docurilor și se opri în fața unei magazii prăpădite din lemn cenușiu. Lai Tsin coborî și îi întinse mâna s-o ajute.

— Asta am vrut să vezi, spuse el, deschizând plin de mândrie ușile. Propria noastră magazie în Hong Kong. Am fost norocos s-o găsec atât de aproape de malul apei, pentru că marile companii stăpânesc aproape tot terenul. Am cumpărat-o pe numele tău, Francie. Uite, aici sunt hârtiile pe care trebuie să le semnezi.

Ea se uită la hârtiile scrise în chineză.

— Și acesta e doar începutul, continuă el încântat. Tai-Pan-ii marilor companii ne-ar elimina imediat dacă am încerca să intrăm în competiție cu ei; avem o șansă numai pentru că suntem mici. Și tocmai această micime va fi cel mai prețios atu al nostru - o să ne permită să adunăm firimiturile pe care ei nu se obolesc să le ridice. Iar dacă această mică magazie nu ți se pare demnă de L. T. Francie Company, atunci amintește-ți de asta: din micime și discreție se naște măreția. Lipsa noastră de ostentație ne permite să acționăm în taină, dar pe furiș ne vom arunca asupra competitorilor noștri, până când, într-o zi, îi vom ului cu puterea noastră.

Francie îl privi impresionată. Părea mic și fragil, pielea îi era întinsă ca pergamentul pe pomeții proeminenți, dar ochii lui, negri și migdalați, sclipeau de inteligență și înțelepciune. Era mentorul ei, călăuza ei prin viață, știind totul.

Lai Tsin o luă de mână și o conduse înăuntru. Rafturile de lemn erau acoperite de praful anilor, iar o rază de lumină pătrundea printr-o crăpătură din fereastra micuță. Părea dărăpănat și dezolant, dar el îi promise încrezător:

— Data viitoare când vei vedea acest loc, va fi plin până la refuz de propriile noastre mărfuri.

Cheul viermuia de activitate. Peste tot coolie Hakka, dezbrăcați până la brâu, cărau, ridicau și se clătinau sub poveri de două ori mai mari ca ei înșiși. Formând lanțuri umane, încărcau bărcuțe care făceau naveta către vasele ancorate în apa adâncă a golfului. Sudoarea le curgea pe spinări, le picura în ochi, dar nu aveau timp să o șteargă.

Francie îi privi curioasă, dar nu observă că unul dintre coolie se oprise din treabă și îi privea curios pe ea și pe Lai Tsin. Nu-l observă nici când se furișă mai aproape, urmărindu-i de după muntele de lăzi.

Omul avea oase mari și era îngrozitor de slab, spatele i se încovoia, iar sprâncenele îi erau permanent încruntate de furie pe fața murdară, brăzdată de sudoare. Era scund și vânos, își ținea capul plecat și fața ascunsă sub pălăria mare de pai. Își purta părul negru și aspru, ras pe frunte și împletit la spate într-o coadă și era îmbrăcat în pantaloni ieftini, de bumbac negru, pe care-i purtau toții. Pielea lui era bronzată în arămiu gălbui și numai

ochii îl dădeau de gol; erau ochii unui occidental, arzând de furie, durere și ură. Erau ochii lui Sammy Morris, care o fixau uimiți pe Francie.

Dacă se rugase vreodată pentru ceva în viață, fusese s-o revadă pe Francie. Când îl aruncaseră, emasculat și aproape mort, în cala împruțată a infectului clipper chinezesc, crezuse c-o să moară. Dorise să moară – pentru ce să mai trăiască? Ca să sufere durerea înfiorătoare care-i chinuia trupul însângerat? Ca să știe că Josh e mort? Ca să simtă șobolanii adulmecându-i sângele, trăgând de trupul lui, așteptându-și nerăbdători rândul să-l muteze și mai tare? Când îi aduseseră apă și orez, îi întrebaseră, aproape inconștient „De ce?”. „Nu trebuie să mori”, îi răspuseseră. „Așa sună instrucțiunile noastre.” Și astfel, în ciuda rănilor oribile și a dorinței lui de a părăsi acea lume a durerii, îl forțaseră să trăiască, pentru a suferi umilința sărăciei și a disperării, când existența însemna o viață de coolie, frângându-și spinarea pentru câțiva yuani care-i aduceau numai o porție mizerabilă de orez chinezesc, seara și dimineața, și o cămăruță infectă, despărțită de o duzină de altele, unde să doarmă noaptea, și care ziua era închiriată unui alt coolie.

De multe ori se gândise la sinucidere. Ar fi fost atât de ușor să lase durerea în urmă, să fumeze o pipă de opium și apoi să sară în apă și să lase fluxul să-l poarte, sau să se urce pe schelele de bambus care înconjurau clădirile în construcție și să se arunce de acolo, sau să cumpere o doză letală de la una dintre farmaciile chinezești unde se găseau tot felul de asemenea droguri. Dar în cele din urmă nu putu s-o facă. Pentru că o singură ambiție mai ardea în învelișul chinuit al trupului său. Voia să se răzbune pe Francesca Harrison. Voia s-o facă să sufere cum suferise Josh, cum suferea el acum. Îl făcuse să treacă prin șase ani de iad. Marea ei greșală fusese că nu-l omorâse, ci-l trimisese în China. Îi trebuiseră ani ca să ajungă în Hong Kong. Iar acum soarta i-o trimisese din nou.

Părea atât de calmă și de elegantă și de superioară, ca o regină care își supraveghează supușii, își spuse el cu amărăciune, cu inima tresărind de vechea emoție. Ignorând strigătele furioase ale supraveghetorului, se apropie pe furiș de ei. Îi privi urcând în ricșa care aștepta, iar când porniră în josul străzii se luă după ei, tropăind în ritmul purtătorului ricșei, tot timpul la o distanță sigură de ei.

În ciuda spinării chinuite și a rănilor teribile, anii de muncă îl oțeliseră și nu-și pierduse deloc răsuflarea când ajunseră pe strada Pedder. Rămase în mulțime, urmărindu-i cum coboară din ricșă și intră în hotel.

Era gânditor când își croi drum înapoi către cămăruța lui infectă, plină de șobolani. Cumpără un bol de orez cu legume de la un vânzător ambulant și-l măncă rezemat de un zid, gândindu-se. Iar când se întoarse acasă și își aprinse o pipă de opium, mulțumi providenței care i-o adusesese din nou în cale. Hotărî că de data aceasta, orice s-ar fi întâmplat, avea s-o aibă pe miss Francesca Harrison. Avea s-o tortureze cum fusese el torturat, apoi avea să se dovedească milostiv. Avea s-o ucidă.

Francie era de o lună în Hong Kong și la început totul păruse să meargă bine. Găsiseră un cargou de vânzare; era ruginit și prăpădit și nu prea rapid, dar era sigur. Vânzarea se aranjase în câteva zile, numiseră un căpitan

american și recrutaseră un echipaj chinezesc. Acum stătea la ancoră, gol, și așteptându-și prima încărcătură. Dar tocmai asta era problema.

Firimiturile de afaceri pe care Lai Tsin se așteptase să le smulgă de la masa marilor hong-uri nu apăruseră. Marii negustori nu făceau afaceri cu un chinez, îi spusese aroganți. Iar când Francie se duse să-i vadă pe Tai-Pan-i, aceștia îi închiseseră ușile în nas, instruindu-și compradorii, directorii, să-i ofere cu pahar de sherry și un biscuit și s-o informeze că nu fac afaceri cu femei. Jignită, le replicase că pierderea era a lor și ieșise, dar adevărul era că acum nu mai știa ce să facă.

Părea imposibil să intre în cartelul lor exclusivist, totul era închis și împărțit între marile hong-uri, Jardine, Swire și celelalte.

Magazia fusese măturată și curățată, în așteptarea valurilor de mătase și bumbac, a lăzilor cu ceai și mirodenii, a covoarelor, porțelanului și jadului pe care doreau să le exporte, dar era tot goală. Iar din ochii lui Lai Tsin își dădea seama că nu reușise să asigure marfă de la hong-uri. Încercând s-o liniștească, îi spuse că vasul avea să fie plin de propriile lor mărfuri, dar ea știa că asta aducea prea puțin profit. Inima lui Francie era strânsă; în loc să-i fie de ajutor lui Lai Tsin, îl dezamăgise.

Când se întoarse la hotel, găsi un mesaj de la Edward Stratton: M-am întors, stau la Government House. Ai vrea să fii atât de bună cu un biet călător și să iei cina cu mine diseară? Francie se înveseli deodată, deși știa că n-ar fi trebuit să se mai vadă cu el. Era o situație imposibilă, viața ei era prea plină de complicații, în vreme ce a lui era simplă ca bună ziua. Simplul gând la el făcu să-i crească pulsul și-și dădu seama că nu va putea rezista. Așezată la biroul de stejar, bogat ornamentat, îi scrisese un bilet prin care accepta.

Scurt timp după aceea sosi un buchet imens de trandafiri crem. Te țin cel mai bine minte cu aceste flori minunate în păr, spunea biletul lui Edward, numai că nu sunt nici pe departe atât de frumoase ca tine. Vin să te iau de la hotel la șapte și jumătate.

Francie era atât de agitată, încât fu gata la șase și jumătate. Purta rochia lungă de mătase albastră și-și prinsese un trandafir în păr.

Străbătu nervoasă camera de colo-colo până la șapte și jumătate, apoi, cu o ultimă privire în oglindă, își luă șalul verde-albăstrui de dantelă și poșeta și se îndreptă încet către ascensor. Inspiră adânc în timp ce coborî, spunându-și că era ultima oară când îl vedea. Apoi grila de metal se deschise și-l văzu îndreptându-se spre ea, cu brațele întinse și cu un zâmbet tandru pe fața frumoasă. Inima îi tresări din nou și-și uită toate deciziile.

— Arăți exact cum erai prima oară când te-am văzut, spuse el sărutându-i mâinile.

Ea își retrase grăbit mâinile și atinse trandafirul din păr.

— Din cauza florilor tale superbe, murmură. Ți-ai amintit trandafirii.

Nu-și dăduse niciodată seama ce vehicul intim era o ricșă, până nu se găsi cu Edward alături într-una din ele. Coviltirul negru îi izola de restul lumii și îi simțea brațul atingându-se de al ei.

— Unde mergem? întrebă agitată.

— Te duc la restaurantul meu preferat, îi spuse el, zâmbind.

Ricșa îi duse de-a lungul țărmului până la un doc micuț, unde-i aștepta un sampan. Îl privi întrebător, urcându-se în barcă, dar el nu făcu decât să dea din cap și să spună misterios:

— Așteaptă și ai să vezi.

Soarele apunea și roșul lui fierbinte reliefa siluetele joncilor care punctau golful. Bătrâna care vâslea întoarse sampanul, manevrându-l cu pricepere până la o platformă micuță de lângă o joncă, de unde un șir de trepte ducea către punte. Fața ei, fără dinți, se luminează într-un zâmbet către Francie și spuse ceva în cantoneză, atingându-și obrazul ridat și părul rar.

Edward râse și-i dădu un bacșiș generos, apoi urcară în sampan.

— Ce a spus? întrebă Francie, punându-și mâna streășină la ochi ca să o urmărească pe bătrână îndepărtându-se.

— A spus că femeia stăpânului barbar e foarte frumoasă, dar e prea puternică pentru el.

Francie râse jenat.

— Mă tem că a ghicit greșit.

— O, nu a ghicit.

O luă de mână și o conduse în sus pe scări, în timp ce o duzină de coolie în tunici albe și pantaloni negri apărură să-i salute.

— Oamenii aceștia citesc pe fețe cum citim noi în cărți.

Jonca chinezească mirosea a smoolă, frânghie și aer sărat. Se îndreptară către pupa, unde covoare orientale, moi, acopereau scândurile, iar în jurul mesei joase, de lac roșu, erau îngrămădite perne pufoase. În fața statuetelor zeiței mării ardeau bețișoare de tămâie, un polog roșu cu ciucuri îi apăra de ultimele raze ale soarelui, iar în jur erau perdele grele, de mătase, care puteau fi trase ca să-i protejeze de vânt sau de priviri indiscrete.

Într-o bruscă izbucnire de activitate, toți coolie se urcară pe catarge, ridicând pânzele; se ridică ancora, iar Francie se lăsă pe pernele de mătase, mută de plăcere când porniră în tăcere de-a curmezișul golfului, trecând de nenumărate insulițe verzi, punctate de acoperișurile roșii ale templelor. Soarele dispăru rapid în apele indigo, lăsând doar o urmă rozacee pe cerul albastru-royal; un băiețel se grăbi să aprindă lanternele care atârnavă de stâlpii înalți, de fier, în timp ce altul aduse solemn frapiera cu gheață în care se afla sticla cu șampanie trimisă de Edward. Le umplură paharele de cristal, iar Edward îi întinse unul lui Francie și spuse:

— Nu mă pot gândi la cineva cu care să-mi facă mai multă plăcere să împart acest moment.

Marea foșnea în urma lor, iar vântul cânta printre parâme, umflându-le pânzele; priveau cerul cum își îmbracă culorile noptatice, de cerneală. Stelele erau strălucitoare ca lanternele lor și el îi zâmbi fericit.

Apoi apărură o jumătate de duzină de chinezi, purtând platouri aburinde. Își mâncară ospățul, râzând în timp ce vasul își croia drum pe marea nopții.

— Poate că ne e scris să ne petrecem toată viața pe vase, spuse Francie visătoare, rezemându-se de imensele perne de mătase și privind cerul înstelat. Transatlantice și fregate și jonci... neobosiți călători prin lume.

— Asta ți-ai dori? o întrebă, apropiindu-se de ea.

Ea clătină din cap. Fața lui era atât de aproape de a ei, încât îi putea vedea sclipirile întunecate din ochii albaștri. Cu discreție, chinezii strânseseră farfuriile de pe masă și traseră perdelele, lăsându-i singuri în lumea lor luminată de lanterne.

Apoi buzele lui Edward le găsiră pe ale ei, iar ea se trezi dorindu-l într-un fel în care nu-l dorise niciodată pe Josh. Nu căuta alinare și blândețe în brațele lui Edward Stratton, îl dorea cu dorință de femeie.

Se desprinseseră de el și se ridică, dându-și pe spate părul răvășit și strângându-l într-un nod. Cu părul prins la locul lui, se simțea mai stăpână pe ea însăși.

Edward era un om al tradiției. Îngenunche în fața ei și-i luă mâna, spunând:

— Vrei să te măriți cu mine, Francesca?

Ea scăpă o exclamație de uimire. Era speriată, flatată, tentată.

— Dar nu pot, spuse. Ne cunoaștem de atât de puțin timp... Știi atât de puține despre mine.

— Asta e ușor de rezolvat. Vino cu mine în Scoția, stai la Strattons, cunoaște-i pe copiii mei. Adu-ți fiul și să ne cunoaștem unii pe alții. Numai spune da, Francie. Niciodată n-am simțit atâta iubire pentru o femeie, nici chiar pentru Mary. Ea mi-era prietenă din copilărie, ne cunoșteam dintotdeauna; tu ești altfel. Îi sărută mâna: Te iubesc cu pasiune, Francesca. Te rog, spune că te măriți cu mine.

Era atât de tentată, încât abia dacă mai putea gândi limpede.

— Nu pot spune da, răspuse moale. Dar poate că într-o zi te voi vizita la Strattons.

Edward oftă. Măcar reușise pe jumătate.

— Te avertizez, o să te întreb din nou, mereu și mereu, până spui da.

CAPITOLUL 28

Lai Tsin revenise de mai multe ori la Nanking în ultimii ani și de fiecare dată refăcuse drumul de la malul apei pe aleile orașului, căutând piața unde negustorii de carne vie își vindeau marfa, dar n-o putuse niciodată regăsi.

Își spunea că e o căutare inutilă, că nu avea să-l găsească niciodată pe om și că asta era un noroc, pentru că însemna că sufletul lui nu avea să se păteze cu o crimă. Căci dacă l-ar fi găsit, desigur l-ar fi ucis.

Dar în toate aceste călătorii prin China, căutând cele mai bune surse și cei mai potriviți furnizori, nu se întorsese niciodată în satul său natal, de pe malurile râului Ta Chiang. Acum știa că nu mai poate amâna vizita. Trebuia să se ducă acolo și să-și exorcizeze demonii, sau era condamnat să trăiască pe vecie cu povara aceea pe suflet.

Lunga călătorie în susul râului în micul vas cu aburi se dovedi plină de amintiri și rămase pe punte, privind peisajul care-i defila prin fața ochilor, retrăind cealaltă călătorie îngrozitoare. La Wuhu, punctul final al traseului vasului, coborî și închirie o joncă mică, ce avea să-l ducă mai departe spre sat. Când se apropie, intră în cabină și se îmbracă în roba lungă, de mătase brodată, care arăta că e un om bogat, nu un muncitor la câmp. Își puse

pălăria tare, de mătase, dar de data aceasta butonul din mijloc nu mai era de mătase, ci de jad alb, prețios. Încălță pantofii de piele neagră și apoi ieși pe punte, în timp ce jonca se apropia de pontonul mic și dărăpănat.

Când văzură că jonca acosta în umilul lor sătuc, oamenii veniră în fugă să vadă cine e, privind cu respect la bărbatul cu înfățișare importantă în hainele de mătase albastră. Câțiva se plecară în fața lui când coborî de pe ponton și puse piciorul pe pământul natal. Lai Tsin nu se uită la fețele lor când aruncă un pumn de monede către ei și trecu mai departe, dar îi auzi luptându-se pentru dovezile dărnicii lui. Porni pe familiara potecă spre sat, aceeași potecă pe care mânau bieteale rațe albe către râu și către moarte, la Nanking.

Drumul era prăfuit și aspru, o panglică galbenă de argilă care se pierdea în peisajul verde-cenușiu al câmpurilor de orez. Văzu copiii învârtind roțile mari ale morii de apă, poticnindu-se prin noroi cu coșurile lor grele, pe urma bivolului, plantând orez și rugându-se pentru o recoltă bună.

Desișul fung-shui era la marginea dinspre vest a satului și acolo se duse întâi. Mergea încet, căutând locul unde trupul fratelui iubit, Chen, fusese lăsat pradă câinilor și păsărilor. Chiar după toți acei ani, noaptea îngrozitoare era întipărită adânc în mintea lui, și recunoscuse copacul, îngenunche în fața lui și-și plecă capul, oferindu-le zeilor o rugăciune pentru sufletul frățiorului său, care fusese considerat prea tânăr pentru a avea un suflet – deși Lai Tsin știa mai bine.

După o vreme, părăsi desișul fung-shui și porni către sat. Nimic nu se schimbaseră. La stânga era lacul plin de bălării al stăpânului satului, cu aceleași rațe albe și cu îngrijitorul lor. Lai Tsin îl privi în trecere, dar nu era tatăl său. Nu-l recunoscuse și trecu mai departe, amintindu-și că tatăl lui era un om bătrân, trecut de șaizeci de ani, când plecase el, și că era probabil mort de mult.

Satul cu case de argilă galbenă, arsă de soare, care răsărea din peisajul neted, era la fel cu alte mii de sate de-a lungul fluviului, dar el cunoștea fiecare palmă de loc. Ochii îi fugeau într-o parte și-ntr-alta, căutând locurile familiare, ciudata salcie răsucită care creștea într-un loc fără apă, templul de lemn cu cornișele sculptate și cu jgheaburi curbate, cu vopseala lui purpurie decolorată până la un maroniu vag. Aceiași haită de câini costelivi dădea târcoale caselor, căutând de mâncare, aceiași copii săraci, îmbrăcați în lucrurile rămase de la frații mai mari, aceleași fâșii de hârtie roșie, decolorată de soare, lipite deasupra intrărilor caselor; și aceleași tarabe dezolante care vindeau porții miniaturale de carne și mirodenii, tămâie și cărbune. Zidurile de argilă, care înconjuraseră cândva satul, se prăbușeau, dispărând în pământul din care ieșiseră, și multe dintre case erau părăsite. Puținii oameni rămași se opreau să se uite la el, privind cu neîncredere la importantul străin din mijlocul lor, iar el înclină politicos din cap și le ură bună ziua.

Casa tatălui său, Ke Chungfen, era la capătul satului și încetini pasul când se apropie de ea. Un copil, de vreo trei ani, se juca în țărână lângă ușă și din casă se auzeau voci ridicate a ceartă. Se opri și ascultă. Nu era tatăl său, dar ar fi putut foarte bine să fie; același ton arțagos, aceleași cuvinte

violente, aspre, aceleași amenințări. Se apropie de ușă și strigă „Ke Chungfen”. Urmă o tăcere bruscă și uimită. Apoi o voce răspunde:

— Ke Chungfen s-a dus să-și întâlnească strămoșii cu mulți ani în urmă. Cine îl cheamă?

— Fiul lui mui-tsai, Lilin, răspunde calm. Lai Tsin. Înăuntru se auzi o bufnitură și ușa se izbi de perete.

Fiul lui Ke Chungfen de la soția sa numărul unu stătea în prag, zgâindu-se la el. Era scund și voinic, ca și tatăl său, și pe fața lui de brută se vedea același rânjet nemulțumit; avea haine sărăcicioase și peticite, iar mâinile îi erau bătucite de munca la câmp. Expresia furioasă i se schimbă când văzu înfățișarea prosperă a lui Lai Tsin.

— Ei, ei, fiul mătușii numărul unu, exclamă el, căci în mod tradițional concubinele primeau titlul onorific de mătuși. Ce te aduce acasă după atâția ani? Se dădu înapoi cu un zâmbet uleios, făcându-i semn să intre. Bun-venit, bun-venit, Lai Tsin.

Strigându-și soția, îi ordonă aspru să pregătească ceaiul pentru ilustrul lor vizitator.

— Văd că ai urcat mult în lume, Lai Tsin, adăugă el. Desigur, ai făcut rău să fugi și să-ți lași frații să preia povara muncii în plus și să aibă grijă de Ke Chungfeh în ultimii lui ani. Dar acum te-ai întors ca să repari răul făcut.

— Nu o să iau ceaiul cu tine, frate mai mare, îi spuse Lai Tsin liniștit. Și nici nu o să discut cu tine afacerile mele. Sunt aici ca să cer o favoare, pentru care o să te plătesc bine. Mamei mele, mui-tsai Lilin, nu i s-a făcut înmormântarea la care s-ar fi așteptat strămoșii ei. Aceștia sunt furioși și supărați că sufletul ei încă mai rătăcește departe de ei. Mi-au cerut să-i ridic un templu, unde sufletul ei să se alăture celui al fiului ei, Micul Chen, ca să i se păstreze amintirea pe vecie pe acest pământ și ca spiritele lor să se bucure alături de strămoși.

Băgă mâna în buzunar și scoase o pungă de piele.

— Ai aici destui bani ca să cumperi cele mai bune materiale și să plătești constructori. Mă pricep la asemenea lucruri, frate mai mare, și nu mă poți înșela. Am cumpărat deja o bucată de teren pe deal, iar peste șase luni o să mă întorc să-ți inspectez munca. Dacă e bună, o să te plătesc frumos și o să-ți dau o sumă în fiecare an ca să îngrijești templul. Dacă încerci să mă înșeli, o să te alung din acest sat și o să te dau la câini, ca pe fratele meu cel mic.

Fratele mai mare dădu din cap, lacom, nevenindu-i să creadă ce noroc a dat peste el.

— Cu cât o să mă plătești, Ke Lai Tsin? întrebă, adăugând numele Ke, numele de familie al tatălui său, la numele fiului concubinei.

Lai Tsin se uită fix la el, amintindu-și de toți anii cât dormise pe așternutul de iarbă, lângă mama sa, în camera înghețată, cu stomacul strâns de foame, după munca la câmp, în timp ce tatăl și frații lui dormeau confortabil în camera cu sobă, acoperiți cu păaturi matlasate, îmbuibați de carne și orez. Aruncă un pumn de monede pe jos, privindu-l disprețuitor pe

fratele mai mare care se aruncase pe podea ca să le adune, mișcându-și buzele în timp ce le număra lacom.

— Ești foarte generos, frate mai mic, exclamă el, încântat.

Lai Tsin clătină trist din cap și se îndreptă spre ieșire. Știa prea bine ce înseamnă sărăcia; înțelegea că-i putea transforma pe oameni în demoni care să-și vândă sufletul ca să găsească adăpost și mâncare pentru familiile lor, sau ca să-și cumpere opiumul uitării. Dar omul din fața lui își vânduse sufletul pentru lucruri mult mai mărunte și îl disprețuia.

— Nu uita, mă întorc la templu în șase luni, îi strigă peste umăr.

Fratele mai mare înclină din cap, agitându-se fără rost în prag, cu banii încă strânși în palmă. Tânăra și înfometata lui soție scoase capul de după umărul lui și strigă:

— Se va face, Onorabile Frate, așa cum ai cerut.

Lai Tsin se duse la cimitirul din sat, dar deși cercetă fiecare centimetru, nu exista nicăieri un loc cu numele lui Lilin pe el și nu-și putea aminti poziția exactă. Cu toate acestea, îngenunche și se plecă, atingând cu capul pământul de nouă ori, iar în rugăciunea sa îi spuse că în curând spiritul ei nu avea să mai rătăcească prin lume. În fine, avea să aibă o casă unde strămoșii s-o poată găsi și să li se poată alătura.

Fratele mai mare își trâmbițase norocul prin tot satul și când Lai Tsin se întoarse, oamenii ieșiră din casele lor în ruină ca să se uite la bogătașul în haine de mătase brodată, cu buton de jad la pălărie.

— E un Mandarin, șopteau ei, un om învățat și puternic. A reușit multe pentru un fiu de concubină.

Dar Lai Tsin îi ignoră și porni către fluviu, întorcându-se încă o dată să se uite la sat.

— Curând, promise el, toate acestea nu vor mai fi. Vântul va sfărâma zidurile de argilă, soarele va usca lacul și seceta va secătui câmpurile de orez. Apoi argila se va transforma în praf și vântul o va duce departe, strat după strat, până când marele Ta Chiang se va ridica și o va acoperi.

Ca și când ar fi început să-i împlinească profeția, vântul se învârteji pe drumul prăfos, îndoind copacii uscați, iar el ridică ochii către dealul unde avea să se ridice templul mamei sale.

— Și nu va mai rămâne nimic, în afara templului în amintirea femeii Lilin și a copilului ei. Și așa trebuie să fie.

Întorcându-se, se îndepărtă hotărât. Jonca îl aștepta la mal. Urcă și, fără nici o privire înapoi, porni către Wuhu, și mai departe către Shanghai. Iar apoi la Hong Kong și la Francie.

Francie era singură cu Edward Stratton. Îi spuse despre problema ei, cum nu reușea să găsească destulă marfă pentru a umple noul lor vas.

— Nu vrem să furăm afacerile hong-urilor – și oricum asta-i imposibil, spuse ea. Nu vrem decât firimiturile de la masa lor, transporturile care sunt prea mici sau cu prea multe probleme. Putem umple jumătate de vas cu propriile noastre mărfuri, dar trebuie să plece cu încărcătură completă, altfel pierdem bani.

— O să te ajut, promise Edward, dar cu o condiție. Să vii cu mine la recepția guvernatorului astă-seară.

Ea râse. Știa că n-ar fi trebuit, dar spuse da.

Casa guvernatorului era o clădire impresionantă de granit alb, cu o grădină imensă. În copaci pâlپâiau lanterne, un cvartet de coarde cânta muzică clasică, iar guvernatorul britanic, Sir Henry May, îi spuse lui Francie, râzând, că Edward era un băiat tare bun și că ar face bine să se grăbească să spună „da” și să-l scape de chinuri.

— Toată lumea e aici astă-seară, îi spuse Edward, cercetând mulțimea. Toți Tai-Pan-ii care te-au refuzat se vor răzgândi astă-seară. Nu trebuie decât să-i farmeci.

Era adevărat. Toți bărbații care-și trimiseseră subalternii să-i ofere sherry și biscuiți se dovediră mai mult decât încântați să-i fie prezentați la reședința lui Sir Henry May. Femeile frumoase erau o raritate în Hong Kong – sau cel puțin doamnele frumoase, îi explicară cu toții. Iar când Edward menționa mica ei problemă legată de afacerile familiei și nevoia de a umple cargoul, imediat îi promisera ajutorul. Deși nu aveau nici un fel de marfă ei înșiși, erau nenumărați negustori chinezi mai mărunți care puteau avea nevoie de spațiu pe un vas care se îndrepta spre San Francisco.

Iar când Lai Tsin se întoarse, o săptămână mai târziu, Francie îl duse la magazie. Descuie lacătul nou-nouț și scoase lanțul, în timp ce el privea uimit, și-i arătă rafturile pline de baloturi și lăzi. Îi spuse povestea și el o felicită pentru primul ei mare succes.

Lai Tsin mai avea de făcut două lucruri înainte de a se întoarce la San Francisco. A doua zi se întâlni cu Francie și porniră împreună pe bulevardul Des Voeux, pe lângă clădirile înalte și importante, până ajunseră la un teren năpădit de bălării, colibe dărăpănate și tarabe. Mirosul de ghimber și mirodenii se ridica din tăvile mari așezate pe pirostrii de metal, iar vocile chinezești ascuțite concureau zgomotul traficului și bubuiturile de ciocan care veneau de la șantierul de peste drum. Copii mici li se împleticeau printre picioare, zâmbindu-le când le aruncară câteva monede, și fețe curioase se întoarseră să se uite după frumoasa femeie străină și după Mandarinul în roba lui albastru-închis, în timp ce aceștia se plimbau pe terenul pe care Lai Tsin îl câștigase de la Chung Wu cu mulți ani în urmă.

Se uitară la actul care spunea că terenul era al lui, fără să le vină să creadă că e adevărat. Era în apropiere de Chater Road și de Statue Square, cu câteva străzi mai încolo se înălța vârful Victoria, cu casa guvernatorului, și deasupra lui întinderile verzi ale grădinii botanice și vilele Tai-Pan-ilor, undeva între toate acestea. Și peste tot în jur se ridicau clădiri solide și impunătoare.

Se priviră unul pe altul, gândindu-se că ceea ce fusese un teren simplu și ieftin, înconjurat de magazine de lemn și colibe pe vremea când bunicul lui Chung Wu îl cumpăraseră cu optzeci de dolari, era acum un teren de primă, calitate, de o valoare inestimabilă.

— Stăm pe o avere, exclamă Francie. Dacă ai vinde mâine terenul ăsta, Lai Tsin, te-ai putea retrage ca un om foarte bogat.

El clătină din cap, cu ochii plini de o viziune: o clădire înaltă, albă, cu multe ferestre, cu numele corporației Lai Tsin scris cu litere mari de metal. Vedea un geomant care îi arăta cum să așeze clădirea astfel încât să primească cel mai bun fung-shui, și vedea leii de bronz de la poartă, care vegheau să aibă joss bun. Spuse:

— N-o să facem avere vânzând. Acesta este locul pe care ne vom clădi averea.

Se urcară într-o ricșă și porniră către docuri, apoi către golf, unde vasul fusese deja încărcat și aștepta fluxul ca să ridice ancora. Lai Tsin arătă cu mândrie către prora, unde fusese scris numele Francie I.

— Va fi primul din flota noastră, spuse el, plimbându-se pe punte și inspectându-l cu mândrie. Și totul numai datorită ție.

Îi întinse un plic și-i spuse:

— Mai am un dar pentru tine, un lucru pe care l-am cumpărat cu primii bani pe care i-am câștigat, acum cinci ani, și l-am păstrat până am crezut că ești pregătită. Acum e al tău.

Francie deschise plicul, exclamând surprinsă când văzu ce era: titlul de proprietate asupra unui teren pe Nob Hill, la doar o stradă distanță de fosta ei casă, pe cealaltă parte a străzii California.

Lai Tsin spuse:

— Curând te vei întoarce la San Francisco. Nu te poți ascunde mereu de fratele tău. Nu te poți considera mereu o fiică și o soră nevrednică, mereu în umbră. Nu mai ești la mâna nimănui. Într-o zi, curând, îți vei construi propria ta casă pe Nob Hill și te vei arăta din nou lumii. Iar Harry Harrison nu va putea face nimic.

Lai Tsin porni spre San Francisco cu fluxul de amiază. Francie trebuia să plece a doua zi de dimineață. Își petrecu ultima zi cu Edward. El o duse la piața de păsări, unde mii de canari și sturzi cântători zburăteau în colivii de bambus, așteptând să fie vânduți. Iar Sammy Morris se ținu după ei, neobservat; îi urmări pe aleile zgomotoase din Kowloon, pe lângă magazinele mici, abia puțin mai mari decât niște nișe în pereți, unde se vindeau sepia ce pluteau în propria lor cerneală, stive de creveți și pești argintii ce înotau în găleți, căutând o libertate ce nu avea să vină decât odată cu moartea. Rămase în urma lor, în timp ce ei cercetau tarabele sculptorilor, sigiliile ce apăreau pe fiecare document chinezesc și atelierele caligrafilor care pictau pe hârtie subțire de orez. Ochii lui arzători nu-i pierdură nici o clipă când se opriră la pantofar și la lumânărar sau la lenjereasa care broda pe mătase. Așteptă răbdător cât cinară într-o ceainărie mică, mâncând dim sum parfumate și băură ceai verde, spunându-și că, dacă era nevoie, avea să aștepte la nesfârșit ca să se răzbune.

Luară tramvaiul până pe deal ca să vadă panorama Hong Kong-ului și a insulelor, privind cum le cuprinde ceața, la fel ca la San Francisco. Râdeau, simțindu-se ca și cum ar fi stat în cap în timp ce tramvaiul îi ducea înapoi în josul pantei abrupte.

Edward aruncă o privire către sărmanul coolie care stătea în stația tramvaiului și-i aruncă o monedă în timp ce chema o ricșă ca să-i ducă înapoi

la hotel, apoi se întoarse să-l privească din nou, surprins; ar fi putut să jure că omul nu era chinez.

Era ultima lor noapte împreună și cinară în restaurantul imens al hotelului Hong Kong, care dădea către portul sclipind de lumini.

Francie știa că era sfârșitul. Piesa se terminase și actorii trebuiau să se întoarcă la realitate.

Se lăsă întunericul, iar portul era o mare de lumini tremurătoare. Amândoi tăceau, fiecare cu gândurile sale, până când ea nu mai putu suporta și spuse că trebuie să plece.

El îi prinse mâna peste masă, cercetându-i cu tristețe verigheta, și-i spuse:

— Francie, de ce nu mă lași să înlocuiesc asta? Vin cu tine la San Francisco...

Ea scutură grăbit din cap, speriată la ideea venirii lui la San Francisco. Trebuia să-l facă să se răzgândească. Ridică din umeri și spuse cu răceală:

— Poate că, în definitiv, n-a fost decât o aventură de călătorie. În câteva săptămâni mă vei uita cu totul. O să fiu doar femeia pe care ai întâlnit-o la bordul lui S. S. Orient, pornit din San Francisco spre Mările Chinei.

— N-a fost o aventură de călătorie, spuse el cu vehemență. Știi ce simt pentru tine.

Se îndreptară triști către holul hotelului și el îi sărută mâna, întârziind asupra ei, apoi ea îl părăsi. Urcă încet scara de marmură, întorcându-se, cu mâna pe balustradă, ca să se uite la el. Edward o privea și ochii li se întâlneau pentru o ultimă dată, apoi ea se duse spre camera ei.

Edward așteptă până când ea dispăru. Cu umerii lăsați în jos, își îndesă mâinile în buzunare și ieși pe strada Pedder. O mișcare în umbrele din fața hotelului îi atrase atenția și văzu un coolie zdrențaros privindu-l fix, apoi topindu-se în umbră și dispărând. Era ciudat, dar ar fi putut jura că era același din stația de tramvai. Ridicând din umeri, se întoarse, prea cufundat în propriile emoții ca să se mai gândească la asta. Totuși, undeva în adâncul minții lui stăruia gândul că fața pe care o văzuse nu era a unui chinez, ci a unui occidental.

A doua zi în zori, Francie urcă în barca albă a hotelului, care trebuia s-o ducă la bordul vaporului S. S. Aphrodite, ancorat în apa adâncă a golfului. Cheiurile Pedder și Praya viermuiau de coolie și nu l-ar fi putut observa pe cel care-o privea atent în timp ce barca tăia golful către vaporul ce aștepta. Dar Sammy o văzu și în ochii lui se oglindea disperarea; ea se întorcea la San Francisco și el știa că, dacă voia să-și ducă până la capăt răzbunarea, trebuia să o urmeze.

Se întoarse și-și croi drum pe străzile care duceau la docurile unde muncise la încărcatul lăzilor pe cărucioarele care le transportau la cargourile din golf. Era imposibil, pentru un coolie ca el, să se alătore unui echipaj al unui cargou, dar avea să se îmbarce pe una din joncile puturoase care făceau comerț, indiferent în ce port o să-l ducă, iar de acolo avea să-și continue drumul din port în port, de pe un vas pe altul, înapoi la San Francisco și la Francesca Harrison.

CAPITOLUL 29

Harry se întoarse la conacul din Nob Hill, pe care Louisa nu-l văzuse niciodată, pentru că refuzase să-și părăsească iubiții cai. Era obosit de nesfârșitele padocuri verzi ale Angliei, aflate permanent într-o perdea de ploaie. Spera să nu mai vadă niciodată un cal – cu excepția celor de la curse – și-și jură să nu se mai uite niciodată la o femeie în pantaloni de călărie. Dorea să simtă din nou sub tălpi asfaltul străzilor și să se întoarcă la plăceri mai urbane.

Se hotărî să înceapă o pagină nouă. Să se apuce de muncă. A doua zi se trezi la șapte și jumătate, făcu baie, se îmbracă, luă un mic dejun copios, ca să prindă puteri și ajunse la noua clădire Harrison de pe Market Street, la nouă fix.

Portarul în uniformă purpurie sări să-i deschidă ușa când Rolls-ul opri în față. Își scoase șapca și spuse:

— Bună dimineața, domnule Harrison. Ne bucurăm să vă vedem din nou.

Harry dădu distant din cap. Rareori pusese piciorul în propria sa clădire de birouri, dar în ziua aceea avea de gând să-și facă simțită prezența. Parterul înalt era ocupat de biroul principal al Băncii Harrison, încă o duzină de alte birouri fiind împrăștiate prin toată California. Avea ferestre înalte, cu vitralii, și podeaua de marmură roz. Birourile de mahon lustruit erau despărțite de hol prin grilaje de metal, ca să țină clienții la distanță de funcționari, iar atmosfera era tăcută, o atmosferă caracteristică unui loc unde se făceau tranzacții fabuloase și afaceri serioase.

Lui Harry îi făcea plăcere să intre în bancă și să-i vadă pe funcționari tresărind respectuoși. Îi plăcea cum se întorceau capetele după el, îi plăceau comentariile șoptite și admirative: „Tânărul domn Harrison s-a întors.” Îi plăcu cum pomposul director, cu păr cărunt, sări în picioare când intră în biroul lui întunecos, lambrizat cu mahon și mochetat cu covoare groase. Îi plăcu cum oamenii de la teleimprimatoarele de la etajul doi, cei care urmăreau fluctuațiile de pe Wall Street și de pe piețele europene și alte piețe străine, săriră în picioare, stingându-și agitați țigările, așteptându-i speriați ordinele, în timp ce trecu printre ei. Străbătând etaj după etaj, îl încântă felul în care toată lumea, de la cel mai mărunț băiat de serviciu, până la directori, tremura sub privirea lui, gata să-i asculte cu sfințenie orice cuvânt.

Apoi, când ajunse la ultimul etaj, unde se aflau birourile directorilor generali, sala de consiliu și propriul său cabinet, îl încântă biroul imens, scaunul rotativ și pereții tapetați cu cărți, cu aspect impunător, legate în piele, și prveliștea; era etajul 15. Dar, stând în fotoliul său de piele și contemplând prveliștea, ceea ce-i plăcu cel mai mult fu sentimentul puterii.

În anticamera sa nu era nici o secretară, nimeni nu-l așteptase, dar vestea se răspândi prin clădire ca fulgerul, ajungând în birourile celor trei directori generali, înainte chiar ca Harry să fi intrat în biroul său.

Frank Vanderplas, administratorul de încredere al tatălui său, fu primul care bătu la ușă. Tocmai avusese o ședință cu ceilalți doi directori și

adoptaseră o strategie de urgență. Intră cu mâna întinsă și cu un zâmbet larg pe fața îmbujorată.

— Harry, băiatul meu, spuse el, strângându-i cordial mâna. Nici nu-ți pot spune ce tare mă bucur să te văd. Îl privi plin de simpatie și continuă: Și cât de rău mi-a părut când am auzit de divorțul tău. Cu toate acestea, la vârsta ta e o greșală minoră și e ușor de trecut peste ea. Iar acum ai venit să ni te alături?

După această întrebare se așeză, privindu-l pe Harry, așteptând un răspuns. Spera ca răspunsul să fie „Nu”, pentru că puștiul nu putea decât să le facă necazuri, dar dacă era „Da”, atunci avea să-i dea de lucru pentru milioanele lui.

— Și eu mă bucur să te văd, Frank, replică Harry, lipsit de sinceritate. Și da, mi-am zis că e vremea să iau frâiele în mâini și să-mi conduc propria companie, așa cum a vrut tata.

Frank zâmbi din nou.

— Nici că mi-ai fi putut da vești mai bune, băiete. Deci, de unde ai vrea să începi?

Harry se încruntă.

— Din moment ce am să preiau conducerea, ar fi mai bine dacă nu mi-ai mai spune „băiete”. Harry ar fi mai potrivit.

Ar fi vrut să-i zică prostului bătrân să-i spună „domnul Harrison”, dar era un vechi coleg al tatălui lui și, în plus, pentru moment avea nevoie de el. Dar avea să-i învețe pe moșii ăștia să asculte de el. Curând, avea să le arate cine era șeful. Prin urmare, i se adresă:

— Aș vrea să știu exact care e situația financiară a fiecărei companii. Vreau să știu care e venitul anual, profitul și ritmul de creștere. Cred că e un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul, nu-i așa, Frank?

Frank dădu din cap.

— Corect, Harry, spuse el, moale. O să-i pun pe contabili să-și adune evidențele și să vină aici într-o jumătate de oră. Între timp, o s-o trimit pe secretara mea să aibă grijă de tine, până apuci să-ți găsești pe cineva. Și ceilalți directori or să vină să te salute. Or să fie la fel de încântați ca și mine să știe că avem din nou un Harrison la cârmă.

Harry se încruntă. Frank și ceilalți doi directori erau contemporanii tatălui său. Erau în companie de patruzeci și cinci de ani și știa exact cum erau: oameni de afaceri de modă veche, precauți și zgârciți. Frank era un moș afurisit și încăpățânat și Harry era sigur că avea să-i saboteze ideile încă înainte da a demara. Trebuia să scape de ei. Avea să-și numească propriii subalterni, care să lucreze pentru el și să-i îndeplinească instrucțiunile până la ultima literă. Între timp, voia să afle exact cum stăteau întreprinderile Harrison.

În exact jumătate de oră directorul băncii îi bătu la ușă, urmat de o jumătate de duzină de funcționărași, cu brațele pline de dosare și cutii, rapoarte și bilanțuri. Frank îi instruiseră bine: „Spuneți-i totul”, le zisese el, „fiecare afurisit de detaliu, până începe să i se învârtă capul și nu mai știe de el”.

După cinci ore, Harry le ceru să se oprească:

— Bine, mârâi el, ridicându-se, cu capul vâjâindu-i de numere și bilanțuri. M-am săturat de tot rahatul ăsta. Dați-mi evaluarea finală. Care au succes și care nu?

— Mă bucur să vă pot spune că toate întreprinderile Harrison merg foarte bine, domnule, spuse directorul, mai ales căile ferate și oțelăriile, deși avem mari speranțe pentru petrol, după noile prospecțiuni din teritoriile de nord.

— Valoarea netă, mârâi Harry, nerăbdător, care-i valoarea netă a imperiului Harrison, fir-ar să fie!

— Trei sute de milioane de dolari, domnule.

— Și averea mea personală?

Harry bătea cu degetele toba pe birou.

— Aproape o sută cincizeci de milioane, domnule.

El dădu din cap.

— Bine. Acum puteți pleca.

Așteptă până când ei își adunară hârtiile și ieșiră din biroul lui, apoi se prăbuși, epuizat, în fotoliu. Fir-ar să fie, tot ce ceruse era să afle cât valorau companiile, nu avea nevoie de un raport detaliat. Dar, slavă Domnului, era mai bogat chiar decât crezuse.

Nu-i era însă de ajuns să preia pur și simplu afacerea pe care o începuse bunicul și pe care o extinsese tatăl său. Trebuia să facă și el ceva. Ceva ce tatăl lui nu crease. Trebuia să-și lase propria amprentă asupra orașului.

Rămase privind pe fereastră la vânzătorii de ziare care anunțau ediția specială. Ziarul de dimineață al lui Hearst, Examiner, era în competiție cu Chronicle și cu edițiile de după-amiază ale lui Daily News, Call și Bulletin. Harry îl admira pe Hearst și imperiul său de presă, era impresionat de rețeaua Scripps-Howard și se gândea serios la puterea și prestigiul pe care le implica poziția de gigant al presei. Se întrebă cum să facă. Bani vorbeau – putea oricând să cumpere editorii și ziaristii unui alt ziar, mituindu-i cu salarii uriașe, le putea fura fotoreporterii, putea instala cele mai moderne utilaje, ca să-și scoată ziarul înaintea oricui altcuiva, și putea oferi publicului ceea ce acesta își dorea. Și ce dorea publicul? O gazetă de scandal, hotărî el, încântat, la un preț cât mai mic. O gazetă de un cent. Fir-ar să fie, o să fie un al doilea Hearst. O s-o numească Harrison Herald, și o să se ocupe de fiecare scandal, de fiecare incendiu, de fiecare star, de fiecare crimă, și o să le arate și fotografiile. La fel o să facă și la Los Angeles. De fapt, o să înființeze câte un nou Herald într-un nou oraș, în fiecare an, și, în zece ani, îl va desființa pe Hearst. Avea să devină „Harrison, Regele Presei”, și numele lui avea să fie celebru, la fel ca al lui Hearst. Avea destui bani ca s-o facă și nimic nu-l putea opri.

Îi chemă înapoi pe directorul băncii și pe contabili, dar nu-i mai convocă pe Frank și pe ceilalți directori. Era „copilul” lui și ei nu aveau nimic de-a face cu acesta. Le dădu ordinele: să găsească spațiul, să găsească cele mai moderne utilaje, să evalueze costurile, să-i facă liste cu numele celor mai

buni editori și reporteri, nu numai de pe Coasta de Vest, ci și de la New York, Philadelphia, Chicago și Washington. Indiferent ce mijloace necurate era nevoie să folosească, să-i afle situația financiară a ziarelor rivale. Poate putea prelua unul dintre ele. Și încă ceva. Totul trebuia făcut până la sfârșitul săptămânii.

Zâmbind, se uită la figurile lor uluite, în timp ce-și încheia nasturii la haină și-și netezea părul blond.

— La revedere, domnilor, le spuse, el, părăsind încăperea și lăsându-i cu gurile căscate.

Buck Wingate ascultă cu îndoială când Harry îl sună să-i explice noile sale planuri.

„Bănuiesc că ar trebui să ne bucurăm că mai face și altceva decât să alerge după femei și să cheltuiască bani”, îi spuse ei tatălui său.

Dar dacă înainte i se păruse că Harry cheltuia fără limite, era nimic față de sumele pe care începu să le arunce pentru Harrison Herald. Cumpără o mică tipografie pe strada Mission, se extinse în clădirea de alături și instală cinci tiparnițe noi și cele mai moderne echipamente de culegere și camere obscure. Eliberă cele trei etaje mijlocii ale clădirii Harrison pentru birourile ziarului și-i ordonă lui Frank să le găsească angajaților mutați birouri la celelalte etaje. Își instalează un ascensor particular direct, până în biroul său, pe care-l redecără. Angajă un redactor de la New York, un altul de la Philadelphia și fură reporteri și fotografi de la celelalte ziare din San Francisco. Desenă el însuși emblema ziarului, un soare răsărind din spatele unui phoenix, care apărea în capul primei pagini a gazetei, și deschise filiale în fiecare orașel californian. Cheltui milioane și obținu ceea ce dorise: tot ce era mai bun. Acum nu mai trebuia decât să fie și vandabil.

În ziua când se pregătea prima ediție, Harry rămase în imensul său birou, în cămașă, cu picioarele pe masă, cu o țigară între dinți și cu un cozoroc verde pe frunte, citind fiecare articol imediat ce ieșea din mașina de scris. Înainte de a-și da aprobarea, examina fiecare fotografie, în timp ce adevăratul redactor al ziarului fumega în biroul său, încercând să bage ziarul sub tipar, înainte de ora limită. În noaptea aceea Harry dădu o petrecere uriașă la tipografie. Umplu locul cu debutantele din societate, cu staruri de cinema și playboy și apăsă el însuși pe butonul care pornea rotativa. Dopurile sticlelor cu șampanie pocniră și el privi, satisfăcut, cum primul număr din Harrison Herald ieșea de sub tipar.

Buck Wingate clătină din cap. Totul arăta ca o petrecere turbată, nu ca redacția unui ziar care voia să respecte termenele, să zdrobească competiția și să-și mențină firma. Spera că Harry știe ce face, dar părea inutil să-i dea vreun sfat. L-ar fi ignorat.

De data aceasta părea să se fi înșelat. Harry muncea serios. Făcu vizite promoționale la toate birourile Herald, ținu cuvântări la colț de stradă în fiecare orașel, laudând virtuțile noii gazete, și figura lui începu să apară zilnic pe prima pagină a ziarului. Vânzările începură să ia avânt. „O sută de mii de abonați după numai o lună”, anunțau titlurile. O sută douăzeci și cinci de mii după două luni, o sută cincizeci de mii... Chiar dacă nu era adevărat, Harry

considera că dă bine și, în plus, oamenii credeau întotdeauna ce citeau în ziare. Dar, chiar dacă articolele și fotografiile din Herald erau la fel de bune ca ale altor ziare, nu erau totuși mai bune. Locuitorii orașului erau loiali vechilor lor ziare și vânzările începură să scadă.

Lui Harry îi plăcea să treacă pe la birou noaptea, să-și scoată haina de pe el și să bea whisky, în timp ce citea știri luate de pe rasteluri și le dădea reporterilor să le scrie, în timp ce redactorul de noapte se încrunta furios la el. Ziariștii mai vechi, cinici, îl numeau în bătaie de joc „Tânărul Harrison Hearst”, și prin tot San Francisco circulau povești despre cum nu-și putea ține mâinile departe de angajatele ziarului și cum nu accepta ca bărbații să-i răspundă în răspăr. „Să reguleze și să concedieze, asta-i tot ce știe Harry să facă”, se spunea.

Izbutni războiul distribuitorilor. Vânzătorii de ziare ai lui Harry începură să o încaseze de la bătauși plătiți, și exemplare din Harrison Herald începură să fie rupte și împrăștiate. Harry jură să-i prindă pe făptași dar, în mod ciudat, nici chiar șeful poliției nu reuși să afle cine erau aceștia.

Harry porni din nou în turnee publicitare. Publică anunțuri în propriul ziar, spunând publicului că Herald se extindea deja și că era doar primul dintr-un lanț de ziare Harrison Herald care avea să împânzească țara.

Ceea ce-i atrase atenția fu un mic anunț din secțiunea financiară a propriului ziar. Acesta spunea că L. T. Francis era pe cale să devină una din cele mai bogate companii din San Francisco, încă mică, dar care merita să fie urmărită. Profetea că, dacă beneficia de o conducere bună, compania comercială - care tocmai cumpăraseră primul vas din ceea ce promitea a fi o flotă de cargouri - avea toate șansele de a deveni una din cele mai pline de succes din San Francisco.

Harry se întrebă de ce nu auzise niciodată de ea. Îl chemă pe Frank și-l întrebă, dar acesta îi spuse că nici el nu auzise de ea; ros de curiozitate, îl chemă pe ziaristul care scrisese articolul și-l întrebă de unde avea informația.

— L. T. Francis este o companie chinezească, îi explică omul, cu birouri și magazine pe cheiuri. E cam misterioasă - dar succesul lor e un fapt dovedit financiar. Se zvonește că e a unui chinez, care are ca partener o femeie occidentală. Au proprietăți și se ocupă de transporturi, și ea încheie toate afacerile pentru el. Nimeni nu știe dacă e adevărat, dar dacă este, e o idee foarte bună ca să ocolească problemele.

— O femeie occidentală ca partener? repetă Harry, gânditor. Ce înseamnă asta, exact?

Omul rânji.

— Nu știu mare lucru, dar am auzit că i se spune „concupina”, a lui, desigur.

Harry râse.

— Sună ca o poveste potrivită pentru Herald. Știi ceva? De ce nu faci niște „săpături”, să afli despre chinezul ăsta misterios și concupina lui. Încearcă să obții niște fotografii și o să scoatem un scandal succulent pentru cititorii noștri. Râse din nou și adăugă: Asta o să-i aranjeze pe ăștia cu L. T.

Francis Company. Ține minte ce-ți spun, o să vezi cum le scad profiturile la zero în clipa când un scandal legat de sex scoate capul la iveală.

Harry nu se mai gândi la asta până peste câteva săptămâni, când ziaristul se întoarse la el cu mai multe informații și cu fotografii. I se păru că reporterul îl privește ciudat, dar fu mai interesat de fotografiile pe care acesta i le oferi.

Le privi în tăcere. Trecură mai multe minute și reporterul începu să se foiască neliniștit pe scaun, dar Harry tot nu ridica privirea. În cele din urmă vorbi:

— Ce alte informații mai ai în afară de aceste fotografii?

— Nu mare lucru, domnule. Șeful e chinez, dar are acte americane, probabil că și le-a obținut după cutremur, ca toți ceilalți. E cunoscut sub numele de „Mandarinul”, din cauza hainelor pe care le poartă. Nu e amestecat în afacerile și politica chinezească și nu are nici un fel de contacte cu tong-urile. Muncește din greu și se spune că este foarte inteligent. Afacerea lui e foarte legitimă și e în creștere.

— Și femeia?

Privirea lui Harry era de gheață și reporterul începu să foșnească nervos hârțiile.

— E tânără, are un copil de cinci ani, locuiește la pensiunea Aysgarth, pe Union. Și, apropo, chinezul e și el implicat financiar în pensiunea aceea, și înțeleg că în curând o să fie și un hotel Aysgarth.

— Ai aflat numele femeii?

Omul își drese glasul.

— Ăăă, am înțeles că se numește doamna Harrison, domnule. Iar numele copilului e Olliver.

Privirea lui Harry era implacabilă.

— Un copil chinez?

— Nu știu, domnule. N-am văzut copilul.

— Și știi cine e femeia?

— Nu, domnule, doar că e doamna Harrison.

Dar, privindu-l în ochi, Harry își dădu seama că știa exact cine era doamna Harrison, și că toți angajații lui știau că sora lui nebună, de mult dispărută, era concubina chinezului.

— Poți pleca, spuse el, glacial. O, și apropo - omul se întoarse din ușă și-l privi întrebător - ia-ți și salariul. Ești concediat.

Ziaristul îl privi stupefiat. Harry se lăsase pe spate în fotoliu, privind fotografiile surorii sale.

— Nenorocitul, izbucni reporterul. Meriți tot ce ți se întâmplă.

Harry îl ignoră, clipind din ochi când ușa se trânti violent. Împrăștie pozele pe birou și se aplecă asupra lor. Nu era nici o îndoială. Sora lui trăia în păcat cu un chinez și cu bastardul lor, la doar câteva străzi distanță. Mâinile îi tremurau când strânse la loc pozele, simțind cum furia i se umflă ca aburii dintr-un ceainic pus pe foc, până dădu pe dinafară. Nu mai putea suporta... trebuia să se ducă să vadă cu ochii lui.

Aruncă fotografiile în sertarul biroului și îl încuie. Apoi sună la laboratorul foto și ceru să fie distruse toate negativele, imediat. Intrând în liftul său personal, înjură încetineala cu care acesta cobora la parter. Portarul îl salută, dar Harry nici măcar nu-l văzu. Traversă strada către Union Square.

Era o seară întunecată și rece, iar felinarele erau deja aprinse. În șemineul din sufrageria lui Francie ardea focul, iar Ollie era întins pe covor în fața acestuia, cu câinii în brațe, ascultând cu atenție povestirile lui Francie despre Hong Kong. Se întorsese de peste un an, dar Ollie nu se sătura să tot audă.

— Data viitoare vin cu tine, îi spuse el, hotărât. Mi-ai promis. În plus, vreau să văd cu ochii mei.

— Sigur că da. Numai că acum e timpul să faci baie, așa că hai să mergem. Adăugă: Și din întâmplare știu că Annie a făcut negresă în după-amiaza asta. Prăjitura ta preferată.

El îi zâmbi șmecherește, și lui Francie i se strânse inima. Avea acum aproape șase ani, era înalt pentru vârsta lui, și era atât de subțirel, încât n-ai fi zis că devora toate prăjiturile făcute de Annie. Ochii lui cenușii erau la fel de candizi ca ai tatălui său, și avea o veselie care-i fermeca pe toți cei care-l cunoșteau. Cu toate acestea, se forță Francie să-și amintească, nu era un model de cumințenie, ci doar un băiat obișnuit căruia nu-i plăcea să facă baie și încerca să scape de treburile pe care le avea de făcut. Deseori venea de la școală cu genunchii juliți și uneori cu zgârieturi la mâini, iar cei câțiva bănuți pe care-i primea săptămânal îi cheltuia pe bile și soldați de plumb și pe dulciuri. Dar era iubirea celor care locuiau la pensiune, și mai ales a ei.

Pregătindu-i baia, gândul lui Francie se întoarse la Hong Kong și la scrisoarea de la Edward Stratton, ascunsă cu grijă în buzunar. Trecuseră exact cincisprezece luni de când se cunoscuseră. El o bombardase cu scrisori și telegrame, și chiar cu telefoane de la Londra, dar ea refuzase sistematic să-l vadă. Acum el se săturase să mai fie amânat. Era la bordul unul vapor către New York și, în câteva săptămâni, avea să fie la San Francisco.

Insist să te văd, Francesca, scria el. Chiar dacă spui nu, o să te pândesc. De ce ești atât de încăpățânată? Știi la fel de bine ca mine că n-a fost doar o aventură de vacanță, și am de gând să te cer din nou în căsătorie și, de data asta, nu mai accept un refuz.

— Sună foarte hotărât, comentă Annie când îi arătă scrisoarea. Pare un bărbat care știe ce vrea și are de gând să și obțină. Se uită către Francie și adăugă: Și dacă aș fi în locul tău, scumpo, m-aș repezi să mă mărit cu el. Tu și cu Ollie ați avea o viață minunată, și de ce nu? N-ați făcut nimic rău. Nici nu trebuie să afle vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat. O să-i spun că ai fost măritată cu fratele meu, și cine poate să dovedească contrariul? Certificatul tău de căsătorie a fost distrus la cutremur, la fel și toate celelalte acte. Annie clătină din cap, cu regret. Ești o proastă, Francesca Harrison, dacă spui nu.

Francie se gândea cu dor la Edward. Dorea atât de tare să-l vadă fața, să-i audă vocea, să-i atingă mâna. Mai mult ca orice pe lume își dorea să se mărite cu el, dar nu-l putea înșela.

— O să mă văd cu el, acceptă ea, în cele din urmă, dar trebuie să-i spun adevărul și să-l las pe el să decidă. Nu poți să întemeiezi o căsnicie pe o grămadă de minciuni.

Annie oftă exasperată.

— Ești o proastă, îi spuse ea, sincer. Întâi mărită-te și apoi spune-i. Odată ce s-a însurat cu tine, n-o să-ți mai dea drumul.

Ollie era îmbăiat și în pijama când sună clopoțelul de la ușă și Annie se duse să deschidă. Bărbatul din prag spuse arogant:

— Am venit s-o văd pe Francesca Harrison.

Annie se zgâia la el, uimită; cunoștea figura, dar nu-i putea pune un nume.

— Grăbește-te, femeie, se răsti el, și deodată Annie își aminti.

— Nu-i nici o Francesca Harrison aici, spuse ea, ferm, încercând să închidă ușa.

El o propti cu piciorul și o deschise din nou.

— Doamna Harrison, atunci, dacă așa își spune, replică el, intrând în casă. Spune-i că fratele ei, Harry, vrea s-o vadă.

Annie își îndreptă umerii, mulțumită că nu purta șorțul de bucătărie și că avea rochia bună de lână pe ea. Nu ca ar fi avut vreo importanță pentru Harry Harrison, dar măcar nu arăta ca o servitoare, și asta îi dădu curajul de care avea atâta nevoie.

— Mă duc să văd dacă e acasă, spuse, cu o voce fermă, deși genunchii îi tremurau. Vă rog să așteptați aici în hol.

Harry o privi urcând scările. Era micuță și rotunjoară și atrăgătoare, și în orice alte împrejurări ar fi plăcut-o, pentru că întotdeauna îi plăcuseră femeile mai în vârstă. Dar acum mintea îi stătea la lucruri mai urgente. Furia i se aprinse din nou gândindu-se la sora sa, acolo, în casa aceea – etalându-și relația ilicită cu chinezul și copilul bastard, chiar sub nasul lui. Probabil că știa tot orașul, cu excepția lui.

Annie intră în camera de zi a lui Francie și închise ușa în urma ei. Se rezemă de ea, încă tremurând, și Francie ridică privirea, surprinsă.

— E Harry, spuse Annie, fără altă introducere. E jos. Știe că ești aici.

Privirea lui Francie se întunecă. Se uită la Annie, apoi în jur, căutând o scăpare.

— Nu poți, spuse Annie, citindu-i gândurile. Trebuie să-l vezi. Trebuie să-l înfrunți, odată pentru totdeauna. O luă de umeri. Nu-ți poate face nimic, Francie. Nimic. Îți aduci aminte ce ți-a spus Lai Tsin? Acum ești propria ta stăpână. Fratele tău nu are putere asupra ta. Ai douăzeci și cinci de ani. Tu ești tu, Francie. Înfruntă-l. Și apoi o să poți, în fine, să-ți vezi de viața ta.

Ochii ei rotunzi o rugau, și-i strânse mâinile, dorindu-și nespuse ca Francie s-o facă.

— Nu pot, spuse Francie, cu o voce îngrozită, și Ollie veni în fugă lângă ea. Francie îl îmbrățișa strâns.

— Ba da, poți, insistă Annie. Și trebuie. Adu-ți aminte de Lai Tsin. De toate lucrurile pe care ți le-a spus. Și gândește-te la Ollie, gândește-te ce ar însemna pentru el să se elibereze de toate fantomele familiei Harrison.

— Ce fantome, mami? strigă Ollie, speriat.

Francie se uită la fiul ei și își dădu seama că trebuia să-și înfrunte trecutul, de dragul lui.

— Nu e nimic, spuse, ea, liniștitor. Doar vorbe de oameni mari, nu au nimic de-a face cu tine. Coboară în bucătărie pe scara din dos și mănâncă niște prăjituri de-ale lui Annie. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Annie deschise ușa și Ollie o luă la fugă. Francie se uită în jos, la bluza de dantelă albă și la fusta de lână gri cu care era îmbrăcată, și Annie o liniști:

— Arăți bine. Nu e nevoie să te îmbraci pentru el. Păstrează-te pentru Edward Stratton.

— Condu-l la tine în birou, Annie, hotărî Francie. Vin și eu într-o clipă.

Își netezi părul, dorindu-și să-și poată opri tremuraturile mâinilor, dar toate temerile îi reveniseră. Își aminti singurătatea și durerea, bătăile și gratiile de la ferestre, ura tatălui ei și indiferența lui Harry. Apoi își spuse că e o proastă, iar Annie și Lai Tsin au dreptate. Era propria ei stăpână și la dracu' cu Harry. Nu-i putea face nimic. Cu toate acestea, era tot speriată când coborî încet scările și traversă coridorul către biroul lui Annie. Annie o aștepta la ușă și o privi în tăcere, încurajând-o din ochi.

Harry stătea în picioare, lângă birou. Arăta exact ca în seara când îl văzuse la petrecere, înalt, frumos și arogant, și nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că fierbea de o furie înăbușită. O privi cu dispreț și ea ridică bărbia, încercând să fie la fel de arogantă.

— Ce cauți aici, Harry? întrebă cu o voce calmă, iar Annie, care asculta la ușă, dădu din cap aprobator.

— Ce întrebare! replică el, apropiindu-se. În fine, ți-ai făcut simțită prezența în San Francisco. Ce s-a întâmplat cu păcăleala cu moartea, surioară?

Francie se cutremură, amintindu-și că așa îi spunea Lai Tsin.

— Cred că ar fi mai bine să uităm că suntem frate și soră. Am reușit să ne evităm atâția ani, și nu doresc să te mai văd.

— Nici eu. Brusc o apucă de umeri, privind-o feroce în ochi. Cum îndrăznești să stai aici, calmă, și să spui că nu vrei să mă vezi? Pe mine – Harry Harrison. Când n-ai făcut decât să târâști în noroi numele familiei. Întâi fugi cu un chelner, iar acum ești concubina unui chinez nenorocit – și cu un copil bastard, din câte aud. Ce drept ai tu să porți numele Harrison, te întreb?

— Îți amintesc că am dreptul legal să-l folosesc. E numele meu.

Degetele lui se înfipseră mai adânc în umerii ei și o privi amenințător.

— Și îți mai amintesc, Harry, că actele de violență – chiar comise de un Harrison – nu mai sunt atât de ușor uitate în zilele noastre. Dacă ridici mâna asupra mea, chem poliția.

El îi dădu drumul brusc și făcu un pas înapoi. Francie ar fi vrut să-și maseze umerii îndurerați, dar nu voia să-i dea satisfacția de a ști că o durea, așa că îl privi calm, încercând să-și domolească bătăile inimii.

— Pentru un lucru n-o să te iert niciodată, spuse Harry, în fine. L-ai ucis pe tata, a fost ca și când ai fi făcut-o cu mâna ta. Venea după tine, după tine și după iubitul tău. Ar fi trebuit să fie acasă, în patul lui, nu alergând pe

bulevardul Pacific după o târfă și după amantul ei. Iar acum i-ai dat un nepot nelegitim... Dumnezeu, probabil că se răsucesce în mormânt.

— Sper că da. Dacă a existat vreodată un om care să merite să ajungă în iad, atunci el este.

— Bănuiesc că băiatul e al chinezului, spuse Harry, furios.

Ea nu răspunse și pe el îl cuprinse din nou nebunia.

— Este? întrebă el, prinzând-o din nou de brațe.

— Dacă asta vrei să crezi, răspunse ea, liniștită.

El lăsă să-i cadă brațele, privind-o cu ochii mijiiți.

— Când a murit tata, am jurat că o să te văd moartă, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac pe lume. Porni către ușă, apoi se întoarse din nou către ea. Între noi doi nu s-a încheiat totul, o avertiză. Să nu crezi asta. Vorbesc serios, Francesca.

Annie se feri din ușă când el ieși și se repezi în stradă. Ea alergă la Francie și o îmbrățișă.

— Ai fost minunată! exclamă ea. Atât de puternică și de curajoasă. Și, în plus, ai avut dreptate.

Francie se prăbuși tremurând pe un scaun. Îi venea să plângă, dar, cu ani în urmă, se hotărâse să nu mai verse nici o lacrimă, pentru că vărsase destule în viață.

— Măcar s-a terminat, spuse Annie, încurajator.

Francie ridică ochii plini de lacrimi nevărsate.

— O, nu cred, Annie. Nu cred că s-a terminat. Țsta e doar începutul.

Lai Tsin ascultă cu atenție când Francie îi povesti întâlnirea ei cu Harry, dându-și seama că avea dreptate. Nu se terminase.

— N-o să se termine niciodată, spuse el. Dar o să lași asta să-ți distrugă toată viața? Ai de gând să stai să aștepti ce o fi vrând Harry să-ți facă? Sau ai de gând să-ți lași problemele deoparte și să-ți vezi de viață? Ține minte, Francie, numai cei foarte tineri cred că viața e foarte lungă. Pe măsură ce îmbătrânim, ne gândim cu regret la acele clipe de care ne-am fi putut bucura și pe care le-am risipit. Asemenea clipe se adună în minute, ore... și, în cele din urmă, în ani. Ai atâtea de așteptat de la viață, Francie. Am încercat să te învăț ceea ce știu, puțin cât înseamnă asta, ca să te ajut să devii puternică. Acum a venit momentul să te folosești de ceea ce te-am învățat. Ești propria ta stăpână. Folosește-ți viața pentru propria fericire.

Francie se gândi la cuvintele lui Lai Tsin peste câteva săptămâni, când Edward îi telefonă de la New York. Linia era proastă și părea la mii de mile depărtare, dar era totuși vocea lui.

— Chiar acum iau trenul spre Chicago. În vreo două zile ajung la tine.

— Două zile! exclamă ea.

— Ca să fiu mai exact, marți la ora opt, spuse el, râzând. Aș vrea să se poată mai devreme. Francie, îți dai seama cât de dor mi-a fost de tine?

Ea roși, strângând receptorul ca și cum asta ar fi apropiat-o de el.

— Chiar ți-a fost? șopti.

— Știi prin ce m-ai făcut să trec în toate lunile astea? Când nu m-ai lăsat să te văd? Ei bine, acum nu mai ai de ales. Mă opresc la Fairmont și ajung la Aysgarth la ora opt. Promiți să fii acolo?

— O să te aștept, promise ea.

— Știi ce o să te întreb?

Ea dădu din cap, ca și cum ar fi putut s-o vadă.

— Te rog, răspunde-mi „Da”, Francie. Trenul e gata de plecare. Ne vedem marți, draga mea.

Ea închise telefonul, amețită de fericire. Harry îi ieșise din minte ca și când nici n-ar fi existat. Edward venea s-o ceară de soție și ea avea de gând să spună da. Era „draga lui”, și aveau o viață întregă înainte, și nu voia să irosească nici un moment din ea.

Edward se instalează în apartamentul său din elegantul hotel Fairmont, apoi traversează strada California către Pacific Union Club, unde avea o întâlnire cu un partener de afaceri. Clubul, adăpostit de vechea casă a lui James Flood, era cel mai elitist loc din San Francisco, iar în seara aceea era ticsit.

Își termină repede afacerile și privi nerăbdător la ceas; mai avea o oră până să se ducă la Francie. Se gândi să plece imediat la Aysgarth, dar apoi zâmbi în sine și își spuse că n-ar fi cinstit. Din experiență știa că femeilor nu le plăcea să fie surprinse; fără îndoială că se pregătea pentru el și trebuia să-și înfrâneze nerăbdarea în numele politeții. Dar suporta cu greu așteptarea.

Se cufundă într-un fotoliu adânc de piele, ceru un scotch și-și aprinse un trabuc. Privind în gol, se gândea cu plăcere la ceea ce-l aștepta. Așteptase atâta. Ce mai conta încă o oră? Dar de data aceasta nu avea s-o lase pe Francie să spună „Nu”. De când o cunoscuse, nu-i ieșise niciodată din minte: era femeia perfectă, frumoasă, pasionată, era o adevărată doamnă – tot ce-și putea dori un bărbat de la o soție.

Bărbatul din fața lui foșni paginile ziarului și apoi îl aruncă dezgustat pe masă, încruntându-se în timp ce-și golea paharul.

— Sper că nu sunt vești proaste, i se adresă Edward, cu un zâmbet politicos.

— Vești proaste? zise Harry, ridicând din umeri. Sunt proprietarul afurisitului ăsta de ziar și pierd bani cu nemiluita. Nu mă întreba de ce. Dumnezeu știe că am cheltuit destul timp și destui bani cu el, atâția cât să fi ajuns pentru o duzină de alte companii. Se uită fără chef la interlocutorul său, dar nu-l recunosc. Ești nou pe aici?

— Doar în vizită. Mă numesc Stratton. Edward Stratton.

— Harry Harrison.

Întinse mâna și celălalt i-o strânse puternic.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă Harry, chemând un chelner, dar Edward clătină din cap. Bourbon și apă, comandă Harry, cercetând din priviri încăperea întunecoasă. Avea nervii întinși la maximum; începuse să se plictisească de ziar, de San Francisco și de aceleași fețe cunoscute. Începuse să i se pară că toate cunoștințele îl priveau ciudat. Îi suspecta că îl bârfesc, deja circulau zvonuri despre afurisita de soră-sa și nenorocitul ei de amant

chinez. Avea nevoie să plece o vreme de acolo, avea nevoie de luminile strălucitoare și de agitația și de plăcerile urbane din Manhattan ca să se refacă.

— Nu ești din New York? îl întrebă el pe străin, iar Edward râse.

— Londra și Scoția, deși tocmai am fost la New York cu afaceri.

— Tot cu afaceri și la San Francisco, probabil.

Harry făcea conversație politicoasă în timp ce-și bea Bourbon-ul, abia ascultând răspunsurile omului.

— Nu tocmai. De fapt, am venit aici ca să mă însor. Asta dacă mă acceptă ea. M-a refuzat deja de atâtea ori, că nu mai pot fi sigur.

Harry râse.

— Ești norocos. Femeia pe care am cerut-o eu a acceptat și m-a costat o avere. Și era englezoaică. Îl privi interesat pe Edward. Doamna cu care te însori e din San Francisco?

Edward zâmbi extatic.

— Destul de ciudat, are același nume ca și tine. Poate o cunoști: Francesca Harrison.

Harry îl privi în tăcere. Puse cu grijă paharul gol pe masă. Zâmbi cu zâmbetul larg și satisfăcut al pisicii de Cheshire, din celebra poveste, și spuse:

— Nu e deloc surprinzător, Stratton, din moment ce femeia în chestiune se întâmplă să fie sora mea. Expresia lui Edward se schimbă într-una de surpriză, în timp ce Harry continuă: Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce știi despre ea, apoi să-mi dai voie să-ți spun adevărul.

— Adevărul?

Harry ridică mâna, în semn de avertisment.

— Crede-mă, Stratton, sunt lucruri în legătură cu Francesca pe care nu le-ai bănui niciodată. Dă-mi voie să-ți spun câteva fapte.

Edward îl privi în tăcere cât timp Harry vorbi; la început crezu că a întâlnit un nebun, dar, uitându-se la el – un bărbat frumos, bine îmbrăcat, prosper – își dădu seama că nu era cazul. Ce spunea Harrison suna plauzibil, cu toate acestea nu putea crede că vorbea despre Francesca. Harry încheie triumfător:

— E adevărul-adevărat, Stratton. Întreabă pe oricine din acest club ce știe despre sora mea și toți n-or să facă decât să-ți confirme ce spun eu. Tata o ținea încuiată când era copil, pentru că, de pe vremea aceea, făcea lucruri nebunești. Era de necontrolat, dar n-o putea trimite la azil. Iar ea l-a răsplătit luându-și un iubit chiar sub nasul lui – și acum, bastardul ăsta. Se apropie de Edward, privindu-l în ochi. Crede-mă, mai bine fără ea. O să te distrugă pe tine și familia ta, Stratton, ține minte ce-ți spun.

Prin mintea lui Edward trecu o viziune a ochilor albaștri și inocenți ai lui Francie, și se întrebă disperat dacă erau doar o mască pentru toată răutatea care tocmai îi fusese descrisă. Se gândi la copiii lui nevinovați, acasă la Strattons. Era un om conservator și știa că nu putea risca fericirea și siguranța lor pentru propriile sale dorințe. Deziluzionat, își împinse scaunul și se ridică. Îl privi trist pe Harry și spuse:

— Vă mulțumesc, domnule, pentru informații. Apoi se întoarse și porni către ușă.

Harry îl privi plecând, cu același zâmbet răutăcios, savurând gustul dulce al răzbunării. Avea în față un om distrus.

Francie știa că arată perfect. Nu era numai minunata rochie lungă de catifea albastră, nici trandafirul din păr, era strălucirea interioară a fericirii care-i lumina chipul. I se părea că o să explodeze de fericire în timp ce verifica și răsverifica masa, elegant așternută, pentru două persoane, netezind iar și iar fața de masă de damasc, îndreptând argintăria și trandafirii din vaza de cristal din mijloc. În șemineu ardea focul, lumânările înalte erau aprinse în sfeșnice subțiri de argint, adăugându-și strălucirea blândă culorii ochilor ei, făcându-i să ajungă aproape de nuanța rochiei.

Totul mergea conform planului; Ollie era în pat, Annie era plecată, iar Lai Tsin era la birou. Era opt fără cinci minute și Edward trebuia să sosească în câteva clipe. Fugi la fereastră, ițindu-se printre perdele și râzând de propria nerăbdare. După toate lunile când îl refuzase, era ridicol să nu mai poată aștepta câteva minute ca să-l vadă. Se întoarse lângă foc și se opri cu spatele la el, pentru că nu voia să se așeze și să-și șifoneze rochia. Voia să arate perfect, pentru el.

Ceasul bătu opt și ea-și ținu răsuflarea, așteptând să audă soneria. Edward era întotdeauna punctual.

Dar soneria nu sună și, după o vreme, se duse la fereastră și trase din nou perdeaua, căutând silueta familiară printre trecători, spunându-și că probabil fusese reținut. Cercetă din nou masa, răsucind sticla de șampanie în frapieră și revizuind în minte meniul: caviarul beluga, care-i plăcea lui atât de mult, stătea în bolul de cristal cu gheață, pe bufet; faimosul somon al lui Annie aștepta în bucătărie să fie adus de menajeră, când avea să o cheme, iar după aceea urma cafeaua și...

Francie oftă. Voia ca totul să fie perfect, pentru că el era un bărbat atât de perfect.

Se uită la ceas. Opt și un sfert. Se duse la fereastră și privi afară, apoi se întoarse în cameră, nedumerită. Nu era în firea lui Edward să întârzie, ar fi dat măcar un telefon. Totuși, se putea întâmpla orice, poate că nu avea de unde să sune. Spunându-și să nu se îngrijoreze, că mâncarea nu se strica și că nu era nici o grabă, începu să se plimbe încoace și încolo prin camera confortabilă, așteptând.

La ora nouă expresia ei fericită devenise spaimă și privea îngrijorată pe fereastră. La zece era ghemuită pe fotoliu în fața focului care se stingea, rugându-se să sune soneria. Sări din nou în picioare la unsprezece când auzi pași afară, dar ușa se deschise și se închise și recunoscu pasul ușor al lui Annie, care se strecura discret către camera ei. Se gândi să telefoneze la hotel, dar mândria o împiedică. Dacă ar fi fost cumva reținut atâta timp, ar fi găsit un mijloc să-i trimită un mesaj.

După aceea nu mai numără orele și minutele. Nu mai avea rost. Cu capul în mâini, se întrebă disperată: „De ce?” Își puse de mii de ori aceeași întrebare. Nu sunase el cu două zile în urmă, ca să-i spună că se însoară cu

ea, orice ar fi? Cu lacrimile secate, începu să se plimbe din nou prin cameră. Trase perdelele și privi în noaptea întunecată, reflectând. Iar când zorii își croiră drum prin ceața gri, se cufundă epuizată în fotoliu. Știa că pentru a doua oară în viață îl pierduse pe bărbatul pe care-l iubea.

Annie o găsi acolo la ora șapte, când veni să vadă dacă se strânsese masa. O văzu ghemuită în fotoliu, privi masa elegantă și neatinsă și lumânările arse.

— N-a venit, spuse ea, plat.

Ochii lui Francie erau la fel de lipsiți de viață ca și cenușa din vatră.

— E vina mea, Annie, spuse ea, obosită. N-ar fi trebuit să-l las să vină aici, n-ar fi trebuit niciodată să mă gândesc la căsătorie. Știam că fac o greșeală. Nu poți să-ți clădești fericirea pe temelia unor minciuni. Ridică din umeri și adăugă: Nu știu ce s-a întâmplat, dar știu că n-o să-l mai văd niciodată.

Se ridică și se îndreptă obosită către ușă. Rochia scumpă de seară arăta ușor țipătoare în lumina strălucitoare a dimineții și Francie avea umerii căzuți. Annie spuse:

— Francie, de ce nu-l suni, ca să afli ce s-a întâmplat? Sigur trebuie să existe o explicație...

— N-o vom ști niciodată.

Dar mai târziu, în cursul dimineții, sosiră două bilete, dintre care unul cu antetul hotelului Fairmont. Acesta spunea: Francesca. Am avut la dispoziție o noapte lungă în care să reflectez și am ajuns la concluzia că ai avut dreptate și că e mai bine să nu ne mai vedem niciodată. Te rog să mă ierți. Era semnat simplu: E.

Celălalt bilet era pe hârtie cu antetul Harrison Herald, și-i spunea scurt că Harry considerase că a trebuit să-l informeze pe pretendentul ei despre trecutul pe care-l avea, și că avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să împiedice o asemenea căsătorie. Era semnat H. Harrison.

Harry și Lord Stratton s-au întâlnit în trenul Pacific Pullman care mergea spre New York, în acea după-amiază. Se salutară din cap și Harry zâmbi, dar Stratton nu-i vorbi și Harry nu-l mai văzu deloc tot restul călătoriei.

CAPITOLUL 30

Când era la New York, Harry stătea întotdeauna la hotelul Astor, la intersecția Broadway cu Strada 44. Îi plăcea locul și luxul, la fel de mult ca aerul aristocratic, și alături de Sherry's, Rector's și Delmonico's, Astor Roof Garden era locul lui preferat pentru o întâlnire cu o femeie. Grădina de pe acoperiș avea havuzuri și fântâni scânteietoare, cascade și grote cu verdeață, chioșcuri cu flori și copaci năpădiți de iederă. Harry era singur acolo, bându-și coniacul, când o văzu pe roșcată. Însoțitorul ei era cu spatele la el și ea îl privi, iar ochii li se întâlniră. Ea își coborî privirea, pe jumătate zâmbind, apoi o ridică iar și-l privi pe sub gene. Harry ridică paharul, toastând mut.

Chemă chelnerul și îl întrebă cine era.

— E baroana Magda Muntzi, i se răspunse.

Harry îi trimise un bilet, privind-o nerăbdător în timp ce-l citea. Ea îi zâmbi, un zâmbet discret, astfel încât însoțitorul ei să nu observe, dar lui

Harry i se păru promițător. Află unde locuia și-i trimise flori și un alt bilet, cerându-i să ia cina cu el. Ea acceptă și, când se întâlniră în cele din urmă, Harry se îndrăgosti pe loc.

Magda era ungueroaică. Era sclipitoare, cu bucle arămii, ochi verzi ca smaraldele și cu un temperament imprevizibil. Era cu câțiva ani mai mare ca el, dar avea genul de trup care-i plăcea, numai unduiri, spre deosebire de stilul piele-și-os, care era la modă. Avea sâni de alabastru, șolduri care se ondulau când mergea, picioare lungi și frumoase și un apetit sexual sănătos. Mai avea și un apartament elegant, lăsat moștenire – sau cel puțin așa pretindea – de fostul soț, și cumpăra blănuri și nimicuri scumpe, așa cum alți oameni cumpărau produse de băcănie. Adică zilnic.

Harry uită de Francie și Edward Stratton. Era atât de îndrăgostit de Magda, încât plăti prețul pe care-l cerea, fără să sufle, finanțându-i incursiunile la Lucille, Mainbocher, Cartier și Tiffany. Cumpără o casă cu treizeci de camere în Sutton Place, apoi o ceru în căsătorie și îi dădu mână liberă s-o decoreze. Iar când ea acceptă, uită de ziar și de afacerile din San Francisco. Se căsători cu Magda și, timp de doi ani, se jucă de-a amantul pe lângă „stăpâna” sa, la toate evenimentele sociale și la cluburile din Manhattan.

Doi ani mai târziu, se trezi devreme într-o dimineață, plin de mândrie masculină, și făcu dragoste cu ea. Ea rămase ca de piatră până când termină, apoi spuse rece:

— M-am plictisit, Harry. Vreau să divorțăm.

El o privi, îi văzu indiferența din ochi, apoi enormitatea a ceea ce auzise îl izbi cu toată puterea. Se uită în jos la propriul trup, strălucind de sudoarea orgasmului triumfal, la ea, care stătea ca o efigie de marmură, cu buzele ușor răsfrânte a dispreț. Apoi o lovi. Tare.

Magda nu plânse. Își puse o mână la gura însângerată, își frecă ochiul umflat și spuse fără intonație:

— Asta o să te coste, Harry.

Și așa se întâmplă. Îi trebuiă aproape doi ani și jumătate din avere ca să-i cumpere tăcerea și să-și salveze reputația. Ea obținu divorțul și, după război, se duse să trăiască la Monte Carlo, pe banii lui, cu un fals conte rus, unul dintr-un lung șir de amanți, în timp ce averea lui se împuțina.

Cei trei ani cu Magda, ca amantă și soție, fuseseră costisitori. Numai casa din Sutton Place costase aproape zece milioane, pentru că ea dorise decoratori la modă, antichități franțuzești și picturi de maestri italieni. Și chiar și așa, arăta ca o casă de târfă ungueroaică scumpă. Ceea ce și era, își spuse el, cu dezgust.

Când, în cele din urmă, se întoarse la San Francisco, arătând cu zece ani mai bătrân decât cei douăzeci și opt de ani pe care-i avea, cu fața buhăită a unui băutor înrăit și cu expresia obosită a unui om care văzuse de toate, îl aștepta o altă surpriză. În timp ce șoferul conducea automobilul pe strada California, Harry se întoarse să se uite la casa nouă care ocupa terenul de mult timp părăsit, aflat la o stradă distanță de casa lui.

— Asta a răsărit peste noapte, comentă el. A cui este, știi cumva?

Șoferul se abținu să-i spună că lipsea de aproape cinci ani. În schimb, clătină din cap și răspunde:

— Nu am auzit a cui casă este, domnule.

Mințea – pur și simplu nu voia să fie el cel care să-i spună domnului Harrison că celebra sa soră își construise casa chiar peste drum de el și trăia în ea cu fiul ei – un copil blond și frumos – cu un băiețel chinez cam de aceeași vârstă și cu milionarul chinez, numit Mandarinul. Nu că i-ar fi vizitat cineva acolo, pentru că păreau să trăiască într-o superbă izolare, și toți servitorii erau chinezi, astfel că nu existau bârfe. Dar femeia era foarte elegantă și întotdeauna zâmbea frumos când treceai pe lângă ea. Rânji deschizându-i ușa lui Harry și valetul coborî scările ca să-l întâmpine. Tot orașul vorbea despre casă, despre Mandarin și despre concubina lui, și șoferul își spuse: „Domnu' Harry o să fie furios ca dracu' când o afla.”

Camera de zi a lui Francie era la parter, ferestrele ei mari dădeau spre strada California. Era o cameră suficient de mică pentru a fi confortabilă, dar destul de mare pentru a avea loc în ea tot ce-i trebuia: cărțile, biroul, scaunele și sofalele tapisate cu brocart chihlimbariu; însă tot mai avea acel aer vag și singuratic al lucrurilor noi. Casa era voit lipsită de ostentație. Era construită din piatră de culoarea untului, în stil Georgian englezesc, cu o fațadă banală și o ușă de lemn negru, iar singurele locuri unde se folosiseră ceva marmură erau treptele de la intrare și masa din bucătăria albă. Podelele erau din lemn de ulm, lustruite până căpătaseră o strălucire roșiatică, iar singurele lambriuri se aflau în bibliotecă, unde se potriveau. O scară superbă, suspendată, părea să se înalțe, fără nici un sprijin, până la galeria semicirculară de la etajul întâi, iar ferestrele înalte umpleau casa de lumină. Arhitectul englez îl spusese lui Francie că se inspirase după o casă din Mayfair, din Londra, și simplitatea ei elegantă era cu totul diferită de grandioarea împopoțonată a căminului copilăriei ei și de replica monstruoasă pe care Harry o construise la o aruncătură de băț.

Când Edward Stratton o părăsise, Francie nu plânsese și nici nu se cufundase în autocompătimire. Acceptase că Edward avea dreptul să se răzgândească în privința căsătoriei cu ea. Dacă ar fi avut ocazia, i-ar fi spus chiar ea adevărul, dar Harry i-o luase înainte. Harry îi hotărâse soarta, și tristețea ei se transformase în furie și o hotărâre oțelită.

Își construise, în fine, casa și, pe măsură ce aceasta se înălțase, încrederea ei crescuse. L. T. Francis Company devenise Corporația Lai Tsin, flota lor crescuse la șaptesprezece nave și transporta mărfuri pentru negustori și producători până la Liverpool și Los Angeles, Bombay și Singapore, Istanbul și Hamburg, iar numele lor se găsea în graficele de transport publicate de orice ziar din lume.

Lai Tsin avea talentul misterios de a se afla în locul potrivit, la momentul potrivit și, deși nu avea nici un prieten printre oamenii de afaceri din San Francisco sau printre Tai-Pan-ii din Hong Kong, nu mai era tratat cu disprețul arătat unui coolie. Nu purta niciodată haine europene, dar în roba lui albastră și lungă avea o demnitate discretă, care-i obliga la respect pe cei cu care făcea afaceri; oricine ar fi avut dificultăți, dacă i s-ar fi cerut să-și

amintească de o singură afacere proastă pe care ar fi încheiat-o cu el, sau de o singură nedreptate făcută de el.

De la fereastră, Francie văzu automobilul de culoarea vinului de Burgundia, trecând pe lângă casă și zări fața curioasă a fratelui ei, dar nu zâmbi satisfăcută. Trecuseră cinci ani din noaptea fatidică în care Harry îi distrusese viața, dar, spre surpriza ei, nu simțea pentru el decât indiferență. Urmări cum șoferul îi deschise portiera, cum valetul coborî treptele în fugă și cum un alt servitor se repezi să-i ia bagajele. Harry nu făcuse în viața lui un pas, fără ca o duzină de servitori să-i stea la îndemână, și Francie se întrebă, disprețuitoare, dacă mai știa cum să-și pună pastă pe perișta de dinți sau cum să se bărbierească. Iar Harry, cu ochii lui încercănați și cu grăsimea pe care o pusese pe el, părea cu zece ani mai bătrân.

Francie ridică din umeri și plecă de la fereastră, întrebându-se ce avea să spună el, când avea să afle că ea era noua lui vecină, dar de fapt nu-i prea păsa. Harry nu-i mai putea face nimic acum. Poate că averea ei nu era încă la fel de mare ca a lui, dar, dacă erau adevărate zvonurile despre decăderea lui financiară, atunci a lui era în coborâre, pe când a ei era în urcare. În paginile ziarelor de scandal fuseseră articole despre cum trebuise să-și vândă acțiunile de la căile ferate, ca să plătească divorțul de a doua soție, și toată lumea știa că ziarul lui pierdea bani mai repede decât era tipărit. Iar de când îi concediaseră de la conducere pe foștii colegi ai tatălui său, se auzeau zvonuri despre probleme și mai mari în întreprinderile Harrison.

Din hol se auzi un strigăt și Francie și-l scoase din minte pe Harry și norocul lui apus, în timp ce Ollie se repezi pe ușă cu exuberanța lui obișnuită la întoarcerea de la școală.

— Mami, pot să mă duc cu Philip la depozite? o întrebă, nerăbdător.
Francie oftă.

— Și temele?

— Of, mami, le fac mai târziu. Îi zâmbi fermecător și, ca întotdeauna, Francie își aminti de tatăl lui. Promit, adăugă el, îmbrățișându-o.

Acum, că împlinise treisprezece ani, îmbrățișările deveniseră o raritate, și ea întrebă, ridicând din sprâncene:

— Cărui fapt îi datorez onoarea, domnișorul Olliver?

El dădu din umeri:

— O, nu știu, părei cam tristă, cred. Ne vedem mai târziu, mami.

Philip Chen aștepta în hol.

— Îl aduc înapoi la șase, Soră mai mare, spuse el, cu o plecăciune politicoasă.

Se duse la ușă, ca să-i urmărească îndepărtându-se. Ollie era înalt pentru vârsta lui, suplu ca un mânz tânăr, cu părul blond și des, care-i flutura dezordonat pe frunte. Avea ochii cenușii, ca ai lui Josh, și avea zâmbetul tatălui său – același zâmbet cu care tocmai o fermecase ca să-l lase să-și amâne temele – și aceeași inocentă poftă de viață a lui Josh. Ollie aproape că alerga pe stradă, plin de nerăbdare și grabă, în timp ce pasul lui Philip Chen era controlat și hotărât.

Philip, la cei optsprezece ani ai săi, era un chinez american, obișnuit cu stilul de viață occidental. Își purta părul scurt și se îmbrăca occidental, chiar și la festivalurile chinezești. Iar Mandarinul știa că așa și trebuie să fie. Lai Tsin dorise ca el să-și păstreze moștenirea chinezească, și cea mai mare parte a vieții Philip trăise într-o familie chineză și se dusese la școli chinezești, dar în fiecare după-amiază un profesor îl învățase istoria Americii și Europei și-l introduse în cultura occidentală. Părăsise școala la șaisprezece ani și începuse să lucreze alături de Lai Tsin, pe care, cu respect, îl numea „Cinstitul Tată”, pentru a învăța toate aspectele afacerilor lor. Deseori îl însoțea în călătoriile în Orient, și Mandarinul îl trata ca pe propriul său fiu, iar între ei exista o legătură puternică de dragoste și încredere.

Ollie ridică privirea la fața serioasă a lui Philip în timp ce coborau dealul ca să ia un tramvai către Market Street. Philip Chen era idolul lui. Era un băiat scund și serios, cu pielea palidă și părul negru și des. Ochii lui codați aveau o culoare neobișnuită, cafenie, și o expresie enigmatică. Îl numea pe Ollie „Frate mai mic”, era tăcut și misterios, și Ollie nu știa niciodată la ce se gândea, dar bănuia că trebuie să fie ceva important, pentru că Philip nu-și bătea niciodată capul cu scoruri la baseball sau cu colecții de pachete de țigări sau cu caii de la fermă. Philip părea să se gândească întotdeauna la lucruri mai înalte, mai interesante, cum ar fi valoarea monedei din Hong Kong, față de dolarul american, sau tonajul ultimei nave adăugate flotei Lai Tsin. Iar acesta era unul din motivele pentru care Ollie voia să-l însoțească pe Philip la birouri, pentru că dorea să învețe totul despre afaceri. Voia să călătorească spre Hong Kong cu Mandarinul și cu Philip, voia să vadă cum se încarcă cargourile lor ca să plece pe Marea Chinei, și să viziteze toate minunatele porturi ale lumii.

Celălalt motiv era că Philip era singurul lui prieten. Baniile aveau putere, așa că Ollie mergea la cea mai bună școală pentru băieți din San Francisco, dar nu simțea că locul lui e acolo. O, ceilalți băieți erau în regulă, juca fotbal cu ei și vorbea cu ei, dar nu era niciodată invitat la ei acasă. Sigur, îl durea puțin, dar știa că familia lui era deosebită și, deși era mândru de ea, uneori îi era cam greu. Și era întotdeauna singur, încerca să se consoleze, filosofic, spunându-și că anul următor mama lui îl trimitea la colegiu în Est, dar suferea oricum. Iar când, în cele din urmă, Philip Chen venise să locuiască cu ei, pentru prima oară în viață căpătase un prieten.

Pe țărmul oceanului se ridicase ceața când ajunseră ei la docuri, și Ollie o miroși vesel, ca un marinar care adulmecă vântul.

— Știi ceva, Philip, îi spuse el, deschizând ușa veche de lemn, într-o zi o să comand propria mea navă. O să fie nava amiral a flotei noastre și o s-o numim Mandarinul.

Philip dădu din cap.

— Dacă asta dorești, Frate mai mic, o s-o faci. Eu unul o să rămân la Hong Kong și o să umplu vasele noastre cu marfă.

— Când eram copil, continuă Ollie, voiam să mă fac pirat, dar Mandarinul mi-a spus că nu e o profesie respectabilă. Zâmbi și adăugă: Probabil că nu e, dar trebuie să fie amuzant.

Din coliba micuță de lemn pe care Lai Tsin o cumpăraseră cu ani în urmă, depozitul devenise un imens complex de birouri și magazine, dar era tot un grup de clădiri lipsite de pretenții, construite din lemn, cu acoperișuri de tablă, așezate pe țărmul oceanului, și nimeni n-ar fi bănuțit că acolo se află sediul unei companii de multe milioane de dolari, care se luptă cu succes pentru căile comerciale ale lumii.

Ca de obicei, Lai Tsin se afla în birou. Purta haina de mătase albastru-închis, lungă, ca întotdeauna, iar camera mobilată simplu era un model de curățenie. Pe masa simplă de lemn se aflau abacul vechi, o tușieră chinezească și pensule, ca și o călimară și tocure occidentale. În față ținea un teanc ordonat de hârtii și un imens dosar roșu. Când băieții ciocăniră, ridică privirea și îi invită să intre.

Philip se înclină și Ollie îl imită. Nu-și putea aminti ca Mandarinul să-l fi îmbrățișat vreodată, nici chiar când era mic. Lucrurile se petreceau întotdeauna în stil chinezesc, cu ritualuri formale și plecaciuni, dar ochii Mandarinului se luminau când îl vedea, și știa că se bucură.

— Bine ai venit, Ollie, îi spuse el, în chineză. Sper că plăcerea pe care o am, văzându-te, nu înseamnă că-ți neglijezi temele.

Ollie zâmbi. Scuturându-și părul din ochi, răspunse în aceeași limbă:

— Nu, domnule, i-am promis mamei să le fac mai târziu.

Mandarinul încuviință din cap.

— Atunci, dacă tot ești aici, o să-ți dau o sarcină.

Îi întinse abacul, arătându-i cum să verifice șirurile de cifre de pe ultima pagină a dosarului. Ollie zâmbi vesel. Coloanele erau în chineză și știa că Mandarinul voia să verifice cât de bine stăpânește limba scrisă. Învățase chineza de la cinci ani și se descurca în mandarină și în cantoneză, aproape la fel de bine ca în engleză, dar mai avea probleme cu caracterele scrise. Luă dosarul și-l urmă pe Philip în micul său birou de alături, ca să-și înceapă treaba.

O jumătate de oră mai târziu, sirena unei nave răsună undeva în golful cufundat în ceață și el privi pe fereastră, uimit să vadă fața cuiva care se uita înăuntru. Lăsând creionul din mână, se ridică și ieși să cerceteze, dar nu era nimeni.

— Ce este? întrebă Philip, urmărindu-i privirea.

— A, nimic, răspunse Ollie nesigur, așezându-se la loc. Mi s-a părut că văd pe cineva la fereastră, dar cred că m-am înșelat.

Philip se întoarse la treabă fără nici un comentariu, iar Ollie își termină socotelile și-i duse Mandarinului dosarul înapoi. Acesta privi cu ochi de expert coloanele de cifre, apoi îi arătă o mică greșeală.

— Chineza ta face progrese, Ollie, îi spuse, zâmbind. Dar mama ta te așteaptă și trebuie să te ții de cuvânt.

Ollie ieși din birou prin magazia înaltă, plină de rafturi, străbătu coridoarele înguste, adulmecând aromele cafelei proaspete puse în saci de iută și ceaiul al cărui miros trecea până și prin lăzile de lemn în care era ținut. Mirosi piperul și scorțișoara, ghimberul și cuișoarele, visând la țările îndepărtate de unde veneau și spre care, într-o zi, avea să conducă vasul

amiral al flotei Lai Tsin. Magazia era locul lui preferat, pentru că putea închide ochii și aproape credea că navighează pe Oceanul Indian sau pe Marea Andaman, îndreptându-se către o insulă exotică, unde înfloreau lotusul și tamarinul și unde-l aștepta aventura.

Afară era rece și umed, iar ceața rece și lipicioasă îi alungă visele despre insulele însorite ale Sudului. Grăbi pasul, ca să se încălzească. Cunoștea drumul către stația de tramvai ca pe propriile buzunare, iar ceața nu-l supăra, deși făcea ca pașii să-i sune ciudat și înfundat, și brusc i se păru că aude zgomot de pași în urma sa. Amintindu-și de chipul de la fereastră, privi temător peste umăr, dar strada era pustie și nu se vedea decât ceața cenușie. Speriat, o rupse la fugă, oftând ușurat când tramvaiul, luminat puternic, se apropie de el; se urcă, pornind spre casă.

CAPITOLUL 31

Fețele din jurul mesei de consiliu de la Harrison Enterprises Incorporated erau toate serioase când Harry își ocupă locul. Îi privi cu dispreț, pe ei și rapoartele lor contabile și financiare, bătând cu degetele toba în masa de mahon și cerându-i secretarei să-i aducă imediat o cafea.

— Ei bine, domnilor, spuse el, acordându-le beneficiul temporar al atenției sale. Hai să terminăm cu asta.

— Sunt multe de discutat, domnule Harrison, spuse reprobator contabilul șef. Trebuie să profităm de ocazie, atât cât vă avem în San Francisco, și să trecem în revistă afacerile fiecăreia dintre companii și să hotărâm ce e de făcut. După cum știți, domnule, unele dintre ele, inclusiv Herald, sunt în stare proastă.

— Cât de proastă? întrebă Harry, lăsându-se pe spate în scaunul său de piele și sorbind din cafea.

— Herald pierde bani în mod constant, încă de la început, domnule Harrison. Pierderile lui sunt, la ora actuală, de ordinul a treizeci de milioane de dolari.

Harry îl privi uluit.

— Treizeci de milioane? Cum se poate așa ceva?

— Ați lipsit cinci ani, domnule. Și ați lăsat ordinul să continue cu întregul personal și cu tiraj maxim, indiferent ce s-ar întâmpla. De asemenea, îi aminti el, la instrucțiunile dumneavoastră, toate acțiunile pe care le aveți la Union Pacific Railroad au fost vândute și banii au fost dați baronei, în contul compensației pentru divorț.

Harry oftă.

— Afurisită de târfă, nesătulă de bani, spuse, scurt.

Turnându-și cafea, ascultă cu jumătate de ureche povestea dezastrelor care se abătuseră asupra întreprinderilor Harrison: noile terenuri petroliere, în care turnase tone de bani, rămăseseră cu încăpățănare seci; producția oțelărilor fusese decimată de greve; plantațiile de zahăr din Hawaii fuseseră incendiate de muncitorii sătui să mai lucreze pentru salariile de mizerie și furioși că cererile lor fuseseră ignorate. Lista continuă până când el ridică mâna și ceru să afle de ce nu se făcuse nimic pentru a se pune capăt forajelor petroliere, grevelor și celorlalte nenorociri.

— V-am ținut la curent cu toate aceste probleme, domnule, bombăni contabilul șef, dar ați lipsit atât de mult, și, după ce au plecat domnul Frank și domnul Wallis, ei bine, domnule, n-a mai existat o conducere cum trebuie. Vă rog să mă iertați că spun asta, domnule Harrison, o companie cu atâtea interese diverse are nevoie de o mână fermă la cârmă. Altfel...

Ridică sugestiv din umeri, întinzându-i teancul de rapoarte, cu lungile lor coloane în cerneală roșie. Harry tăcea. Întoarse capul de la hârtiile care demonstau pierderile companiilor sale și spuse:

— Dar banca?

— Mă bucur să vă pot spune că banca merge bine, domnule, răspunse contabilul, cu un zâmbet. Publicul și-a păstrat încrederea în stabilitatea băncii Harrison Mercantile.

Harry dădu din cap, ușurat.

— Bine, spuse, încrucișându-și brațele, deci care e starea actuală?

— Una peste alta, spuse contabilul, privindu-l peste ochelarii cu ramă de aur, Harrison Enterprises au pierdut o sută optzeci de milioane, în patru ani. Asta ne lasă cu o valoare netă de o sută douăzeci de milioane.

— Păi, fir-ar să fie, asta nu e chiar așa de rău, nu? Credeam că vrei să-mi spui că ne scufundăm!

Harry oftă de ușurare în timp ce se ridica să plece.

— După cum v-am spus, domnule Harrison, zise contabilul, agitat, mai multe dintre companii au necazuri serioase. Deși tabloul general încă mai arată un oarecare profit, valoarea netă a companiilor dumneavoastră e mai puțin de jumătate din cât era la moartea tatălui dumneavoastră.

— Zău, așa e? Harry se opri nesigur la ușă, apoi se întoarse la masă. Dar averea mea personală?

— Global, investițiile s-au dovedit înțelepte. Deși, evident, cu căsătoriile, iahtul, casele și mașinile și cu cheltuielile în general mari, ei bine, mă tem că și aceasta a scăzut considerabil.

Plecă fruntea sub privirea lui Harry.

— Cât de mult?

Vocea lui aspră îl făcu pe om să tresară, și-i răspunse repede:

— Șaizeci de milioane, domnule. Mai puțin de jumătate din cât era.

Surprins, Harry îl privi fix, întrebându-se dacă era adevărat. Putuse să cheltuiască atât de mult în doar câțiva ani? Păi, da, dacă se gândea bine, după cum spusese omul, cu casele, iahtul, căsătoriile și divorțurile, probabil că da. În fine, îngrijorat, se gândi la companiile sale aflate în suferință și hotărî că ar fi mai bine să preia din nou controlul.

— Bine, domnilor, spuse el, așezându-se din nou pe scaunul rotativ și frunzărind rapoartele financiare care stăteau în fața lui pe masă. Uite ce facem. Întâi închidem Herald - chiar de mâine.

— Aș putea sugera să fie de vineri, domnule? întrebă contabilul. Bani sunt deja avansați pentru săptămâna asta și n-ar fi bine pentru imaginea financiară, dacă am închide pe loc. Zvonurile, știți dumneavoastră, adăugă vag, dar Harry îi înțelese mesajul.

— Bine atunci, vineri. Luă următorul raport. Vindem plantația de zahăr, hotărî brusc. Afurisiții ăștia de muncitori chinezi fac mai multe necazuri decât bani.

— Nu e un moment bun ca să vindem, domnule, obiectă contabilul. Dacă ajungem la o înțelegere cu muncitorii...

— Vinde, repetă Harry, cu răceală.

Luă în mână raport după raport, hotărînd ce să se vîndă, apoi le spuse că toți banii vor fi folosiți pentru a se intra pe piața de mărfuri, că în viitor, se vor ocupa de metale, cafea, cacao și cauciuc.

— Producția nu are nici un viitor, le spuse, grăbit. Intenționez să înființez un birou pe Wall Street și să mut acolo baza noastră de operații.

Mulțimea de fețe uluite din jurul mesei privi lung după el când plecă, dar Harry deținea nouăzeci și cinci la sută din Harrison Enterprises, și nu era nimic de făcut. Cuvântul lui era lege.

În vinerea când se tipări ultima ediție din Harrison Herald, lui Harry i se livră personal un exemplar, acasă. Deschise ziarul în timp ce-și lua micul dejun, devorînd ouăle cu șuncă și cărnații, cu apetitul lui obișnuit, până când văzu articolul de fond de pe prima pagină. Păli și pofta de mâncare îi dispăru când îl citi.

Corporația Lai Tsin cumpără în triumf cel mai nou și mai rapid cargou din lume, spunea titlul, deasupra unei fotografii cu Francesca și fiul ei la bordul vasului. Continua, descriind succesele companiei, și se încheia astfel: Proprietarii Corporației Lai Tsin sunt chinezul Ke Lai Tsin, cunoscut peste tot ca Mandarinul, și miss Francesca Harrison, sora proprietarului lui Harrison Herald, Harry Harrison, și fiică a răposatului Harmon Harrison. Se spune că miss Harrison și Mandarinul trăiesc împreună în minunata lor reședință din vârful lui Nob Hill, la nici o stradă distanță de fratele ei, deși se știe că ea și fratele său nu-și vorbesc de mulți ani. Domnul Harrison n-a comentat asupra succeselor în afaceri ale surorii sale, dar zvonurile despre propriul lui declin financiar s-au răspândit în lumea afacerilor și sunt dovedite de închiderea acestui ziar.

Harry aruncă ziarul înjurînd. Se repezi la telefon și formă numărul de la redacție.

— Concediază-l pe nenorocitul ăla, oricine ar fi, urlă în receptor.

La celălalt capăt al firului cineva chicoti și vocea răspunse:

— Ați uitat, domnule Harrison, ne-ați concediat deja pe toți.

Harry trânti telefonul, blestemînd furios. Era picătura care umplea paharul. O să găsească o cale s-o prindă pe Francesca – și pe afuritul ei de iubit chinez. O să-i trimită pe amândoi în iad.

Sammy citi articolul, rezemat de tejgheaua unui bar zgomotos din Barbary Coast. Purta o jachetă zdrențuită de lână și o cămașă uzată, pe care le primise de pomană la Liverpool, în Anglia, cu un an în urmă, într-una din numeroasele sale opriri din călătoria lungă și extenuantă către San Francisco. Nu-și putuse permite încă șase penny, ca să cumpere un palton vechi și uzat, și în iarna aceea, în timp ce aștepta o navă care să-l ia ca om de corvoadă – sau ca orice altceva care să-l ducă un pas mai aproape de California și de

Francie – crezuse că o să moară de frig. Dar refuzase să cedeze. Nu putea. Nu încă.

În iarna aceea lungă, în Anglia, se gândise de multe ori să se întoarcă în Yorkshire, s-o vadă pe mama lui, dar nu mai știa nici măcar dacă mai trăia, și oricum nu era sigur dacă poliția nu l-ar fi arestat, într-o clipită. Dar principalul motiv, pentru care nu se întorsese, era că nu voia ca mama lui să vadă ce devenise: un nimic, cel mai josnic dintre josnici. Nici măcar bărbat.

Își numără monedele din buzunar, ceru încă un pahar de băutură și începu să se gândească la următoarea mișcare. Nu-i fusese greu să afle totul despre Francie Harrison; era cea mai celebră femeie din San Francisco, trăia pe față cu chinezul ei, pe Nob Hill. Se spunea că are un fiu – Sammy îl văzuse cu ochii lui, deși doar de la depărtare – și așa își făcuse planul. O urmărise pe Francie săptămâni în șir, îi cunoștea toate mișcărilor și știa că joia ieșea câteva ore în cursul după-amiezii. Atunci avea să lovească.

Barmanul îl privi atent când îi întinse băutura; chiar și în zona aceea dură, omul arăta sălbatic, cu pielea lui gălbejită și cu ochii flămânzi. Spinarea îi era îndoită și arăta ca și cum te-ar fi omorât pentru două centime. Intrând discret în camera din spatele barului, telefonă la secția locală de poliție și le spuse agenților că, în barul lui, se afla un tip cu înfățișare dubioasă. Când se întoarse, întâlni ochii lui Sammy. Își feri iute privirea, fluierând speriat o melodie în falset. Cu intuiția pe care i-o dădeau anii de obișnuință, Sammy își goli paharul, îi mai aruncă barmanului o ultimă privire amenințătoare și se grăbi să plece.

Poliția înțelegea raritatea unui apel de la orice proprietar de cârciumă de pe Barbary Coast, așa că se grăbiseră să vină, dar până atunci Sammy Morris plecase de mult, înapoi la gaura din zid sau la pragul de ușă care avea să-l adăpostească pentru încă o noapte friguroasă.

CAPITOLUL 32

Toată viața lui Lai Tsin era devotată muncii. Călătorea des către Hong Kong și de fiecare dată, când se întorcea în patria sa, urca pe fluviul Yangtze ca să viziteze templul strămoșesc, pe care fratele lui mai mare îl construise după instrucțiunile sale.

Fratele mai mare se îngrășa din banii pe care-i primea lunar de la el, dar cel puțin, acum, Lai Tsin avea satisfacția de a vedea că soția lui arăta mai puțin chinuită, iar copilul nu mai umbla în zdrențe. Templul micuț, din lemn minunat sculptat, fusese construit pe deal, în cea mai prielnică poziție fungshui, adăpostit de alte două dealuri alăturate, cu fața către fluviu și câmpie, astfel încât să primească cel mai bun ch'i – respirație cosmică. Era impecabil îngrijit, deși Lai Tsin se îndoia că asta era opera fratelui său, și întotdeauna reușea să lase câțiva bănuți în mâna mică a soției sale, câștigându-și astfel nețarmurita el recunoștință.

Templul strămoșesc era mic, cu cornișe și căpriori sculptați complicat, și era vopsit într-un roșu aprins, care strălucea ca o flacăra pe fundalul peisajului verde-cenușiu. Când soarele apunea deasupra acoperișului verde, transformând roșul cornișelor împodobite în auriu curat, sătenii și călătorii de

pe fluviu se opreau ca să-i privească frumusețea și să facă o rugăciune pentru fericirea sufletelor mamei lui Lai Tsin și ale copiilor ei.

Când se întoarse la San Francisco, îl chemă la el pe Philip Chen, acum în vârstă de nouăsprezece ani, și, în chineza mandarin pe care o foloseau întotdeauna când vorbeau între ei, îi spuse:

— În doi ani te-am învățat tot ce am putut despre afacerile noastre. Am hotărât că a venit vremea să te duci în Hong Kong. Acum suntem gata să le arătăm marilor hong-uri puterea noastră, să le arătăm că am venit aici ca să rămânem și că nu mai avem nevoie de firimiturile de la mesele lor.

Puse pe masă, în fața lui Philip, actul de proprietate al terenului din cartierul central, și continuă, doar cu o umbră de triumf în voce:

— Acum o să ne construim sediul din granit alb, la fel ca ale lor, cu numele nostru în litere de aur, arătându-se mândru întregului Hong Kong. O să pleci pe nava cu numele tău, Philip Chen, săptămâna viitoare, și o să iei cu tine toate răspunderile și onorurile noii tale poziții de comprador al companiei. Se uită cu afecțiune la fiul său și zâmbi. O să fii cel mai tânăr comprador din Hong Kong. Mulți vor încerca să-și bată joc de tine și să te înșele, dar știi că nu greșesc încrezându-mă în capacitatea și în loialitatea ta.

Vocea lui Philip tremura de emoție când realiză că avea să fie director al imensei companii. Îi mulțumi lui Lai Tsin și spuse:

— Preacinstit Tată, onoarea pe care i-o faci umilului tău fiu este copleșitoare. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să apăr interesele companiei și să-i păstrez cinstea obrazului în fața viclesugurilor marilor hong-uri și a invidiei lor. Voi face tot ce pot ca să păstrez alături de noi joss-ul bun, și-mi voi folosi mintea și mâinile, câte ore va fi nevoie, ziua sau noaptea, ca să merit onoarea pe care mi-ai făcut-o cu atâta generozitate.

Lai Tsin dădu din cap, satisfăcut.

— Atunci, hai să mergem s-o vizităm pe Preacinstita ta Mamă numărul doi, spuse el, numind-o pe buna chinezoaică alături de care Philip trăise în anii care urmaseră cutremurului. Îi vom povesti despre succesul tău.

Automobilul lui Lai Tsin, negru și discret, cu șofer chinez, aștepta afară ca să-i ducă în Chinatown. Sammy Morris urmări luminile roșii ale mașinii dispărând în noapte, apoi șchiopătă până la cel mai apropiat bar și dădu un telefon la reședința Mandarinului, pe Nob Hill.

Servitorul chinez răspunse la telefon, luă mesajul și i-l transmise lui Ollie. Mandarinul cerea ca Ollie să-l întâlnească la birouri cât putea de repede; avea să-i arate ceva important.

Încântat, Ollie lăasă temele. Știa că ar fi trebuit să-i spună mamei sale, dar aceasta nu se întorsese încă de la Annie, și nu avea timp de pierdut - Mandarinul spusese „cât se poate de repede”. Înghățându-și haina, ieși.

Era ora șase, o după-amiază rece de februarie. Întunericul se lăsase devreme, răsărea deja luna și vântul măturase norii de pe cer, lăsându-l senin și presărat cu stele. Ollie coborî în grabă dealul ca să ia tramvaiul, iar de unde-l lăasă acesta merse pe jos ultimele câteva străzi până la docuri. Se opri câteva clipe ca să admire vasele comerciale care se decupau pe cer, înainte de a intra pe strada îngustă care ducea la birouri. Se uită la clădire, uimit; nu

se vedea nici o lumină, nici măcar la fereastra Mandarinului. Încercă ușa, dar era încuiată, și se dădu înapoi, întrebându-se dacă întârziase prea mult.

Pașii lui Sammy erau la fel de silențioși ca ai unui coolie desculț. Ollie nu-l auzi când sări din spatele lui, punându-i un tampon cu eter pe nas și pe gură, adormindu-l în doar câteva secunde.

Noul hotel al lui Annie era mic, dar foarte șic, cu șaptezeci de camere imense și o duzină de apartamente bogat decorate. Avea aerul demodat de confortabil al unei case englezești de țară, însă totul în el era de ultimă oră, de la dușuri, până la sistemul de încălzire, de la lifturi, la lămpi. Bineînțeles, mâncarea era extraordinară, o versiune mai cosmopolită a meselor ei de la pensiune, folosind cele mai bune ingrediente, perfect gătite și prezentate.

Pentru Annie, conducerea hotelului era o joacă de copii. Era ceea ce făcuse toată viața, dar la o scară mai mare. Ziua era ocupată, iar seara îi făcea plăcere să se îmbrace cu ce avea mai bun și să se ducă la parter ca să-și salute personal oaspeții, făcând puțină conversație și, eventual, bând cu ei un pahar de șampanie, înainte de a se asigura că s-au așezat la masă, când îi lăsa, după ce le făcuse câteva recomandări din meniul pe care chiar ea îl alcătuisese.

Aysgarth Hotel era ocupat permanent în proporție de nouăzeci și cinci la sută, iar restaurantul era unul dintre cele mai faimoase și mai populare din oraș. Banii curgeau în buzunarele lui Annie, și avea toate motivele să fie mulțumită de sine. Muncea din greu; nevoile clienților ei aveau întâietate; personalul ei, ales cu grijă, era bine plătit și mulțumit; și discuta deja cu Mandarinul despre un nou hotel la New York și încă unul la Hong Kong.

Privi cu afecțiune la Francie, care stătea de cealaltă parte a măsuței de cafea. Pentru o femeie puțin peste treizeci de ani, care trecuse prin câte trecuse ea, era remarcabil că nu avea un singur rid pe față. Încă-și mai purta părul lung și blond într-un coc pe ceafă și devenise una din cele mai elegante femei din San Francisco, întotdeauna imaculată, în haine comandate special la Paris, cu toate că nu fusese acolo în viața ei. Și deși nu avea decât puține bijuterii, ceea ce avea era impresionant, cum ar fi colierul gros de perle crem, imense, pe care-l purta întotdeauna, și imensul inel cu rubin birmanez care se asorta cu rochia de lână moale.

„Calitate” era cuvântul prin care Annie ar fi descris-o pe prietena ei, și prin asta nu voia să exprime doar echivalentul din Yorkshire al noțiunii de „aristocratic”, ci calitatea mai profundă a lui Francie. Annie știa că zilele ei sunt ocupate de întâlniri de afaceri și de puținul și prețiosul timp petrecut cu Ollie. Francie era o prietenă fidelă și o mamă iubitoare; tot ce avea dăruia celorlalți și păstra foarte puțin pentru ea însăși. Dar Edward Stratton era de mult istorie și era timpul ca Francie să mai cunoască lume.

— Alți bărbați, vrei să spui? îi replică Francie când Annie menționă subiectul. Cred că visezi, Annie. Uiți cine sunt. Cine crezi că ar vrea să fie văzut cu notoria Francie Harrison?

Annie oftă exasperată.

— Tot nu sunt sigură că e o idee bună să locuiești cu Mandarinul - alimentează bârfele.

— Ei bine, măcar le dă ceva concret despre care să vorbească, răspunse Francie, cu indiferență. Ce crezi că le displace mai tare - că e chinez? Sau că e bărbat?

Annie clătină din cap și îi mai turnă ceai.

— Le-ai dat subiect de scandal.

Francie ridică din umeri.

— Oricum, ar trebui să mă întorc și să văd ce face Ollie cu temele. Râse și privirea i se împlânzi de afectiune. Îl știi, ar face orice să scape de ele. Sărutând-o pe Annie, adăugă: Vii la fermă în weekend? Și nu, nu vreau să aud iar că ești prea ocupată. Hotelul ăsta îți ocupă toată viața.

— Așa-mi și place, replică Annie, cu hotărâre. Cât despre fermă, o să mă mai gândesc. Am hotelul plin în weekendul ăsta, e întrunirea Partidului Republican și știi ce pretențioși pot fi politicienii ăștia.

— Mă rog, nu-i condamni că vor să stea la Aysgarth. Cred că e cel mai frumos hotel din lume.

Annie zâmbi cu modestie.

— O, nu știi, poate că la Paris o mai fi vreunul. Râse și adăugă: Dar mâncare mai bună ca a mea tot n-au, nici chiar la Paris.

Francie plecă pe jos de la Aysgarth. Nu-i plăcea să ia mașina pentru distanțe atât de scurte și, oricum, mișcarea îi făcea bine. Era șapte și un sfert când ajunse acasă și servitorul o întâmpină în hol cu vestea că pe domnișorul Ollie îl chemase de Mandarinul. Surprinsă, telefonă la birou și, când nimeni nu-i răspunse, își spuse că probabil porniseră spre casă, așa că urcă să se schimbe pentru cină.

Un sfert de oră mai târziu coborî din nou, zâmbind când simți aroma delicioasă de ghimber și chili care venea din bucătărie; bucătarul chinez îl adora pe Ollie și în fiecare seară îi pregătea ceva special.

Câteva minute mai târziu, sună telefonul. Francie era în dormitor. Răspunse grăbită:

— Ollie?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului râse, un râs scurt și urât, fără veselie.

— Ollie e cu mine aici, Francie, spuse el. La depozit.

— Cine e acolo? Întrebă, brusc speriată.

— Nu știi? Nu-ți amintești? Păi nu, bănuiesc că nu, nu-i așa? În definitiv, credeai că m-ai terminat acum mulți ani. Dar iată-mă, m-am întors din mormânt, Francie, și te bântui cum mă bântuie Josh pe mine.

Francie păli. Strânse receptorul atât de tare, încât i se albiră încheieturile.

— Sammy Morris, șopti ea.

— Ollie te așteaptă aici, Francie. De ce nu vii să-l iei? Dar de data asta nu aduce nenorocirii de asasini chinezi cu tine. Și nici poliția. Altfel, știi la ce să te aștepți.

Linia se întrerupse și ea rămase împietrită pentru o clipă, uitându-se la receptor, apoi îl trânti și fugi către ușă, aruncându-și haina pe umeri. Ollie era în primejdie de moarte - era singur la depozit, cu Sammy Morris. Se întoarse

și luă pistolul micuț din sertarul noptierei. Mandarinul i-l dăduse cu ani în urmă ca să se apere, pe vremea când tong-urile se luptau între ele și ea ar fi putut fi în pericol. Acum voia să-l folosească împotriva lui Sammy Morris.

Strada îngustă din fața depozitului era în întuneric, iar Sammy îl lăsase pe băiat acolo unde căzuse, spărsese repede o fereastră și-și croise drum prin birouri. Trăsese obloanele și căutase telefonul, aprinsese lumina și o sunase pe Francie, atât de înecat de o nerăbdare amară la auzul vocii ei, încât abia putu vorbi. Dar triumful lui real fusese să simtă cât era de îngrozită. Nu se spunea oare că la inima unei femei ajungi prin copiii ei? Ei bine, de data asta ajunsese la inima lui Francie și avea de gând s-o facă bucăți. Doar așa îi putea arăta ce simțise el pentru Josh.

Găsi o ușă laterală, trase zăvoarele și ieși să-l ia pe băiat, înjurând în timp ce se împleticea prin beznă. Ridică băiatul inconștient și-l aruncă pe un umăr, ducându-l în birou. Îl aruncă pe un scaun și se dădu înapoi să-l privească.

Doza de eter fusese puternică și copilul era încă adormit. Capul îi căzuse pe spate și ochii cenușii îi erau pe jumătate deschiși. Privindu-l, Sammy păli. Se uita la Josh, tânăr. Se apucă cu mâinile de cap; o parte din el urla că acela era fiul lui Josh, cealaltă refuza să accepte. Se găsea aruncat înapoi în timp, înapoi la terasa Montgommery, cu prietenul său Josh, care ar fi făcut orice pentru el, și pentru care ar fi făcut orice. Prin creier îl săgetau dureri înspăimântătoare, sângele îi pulsa atât de tare, încât capul stătea să-i plesnească, și căzu în nesimțire alături de băiat.

Mirosul de benzină îl trezi, înțepându-i nările și înăbușindu-l, și se ridică tușind. Camera era din nou în beznă și întinse mâna să-l atingă pe Josh, bucuros că era tot acolo. Prietenul lui cel mai bun nu-l părăsise. Ridică fruntea, adulmecând aerul, simțind primejdia. Urmă o fulgerare de lumină albă și magazia explodează brusc. Câteva clipe se zgâi mut la flăcări, apoi se ridică în picioare. Întreaga clădire ardea, flăcările se năpusteau către el, aruncând umbre ciudate pe fața lui Josh, și-și dădu seama că trebuia să-l salveze.

Îl ridică pe umăr și porni pe coridor, printr-un zid de căldură. O pală de fum negru se abătu peste el, și lăsă capul în jos, luptându-se cu ea ca să nu-i umple plămâni. Nu mai erau decât câțiva metri de mers, câțiva pași și erau în siguranță. Băiatul devenea din ce în ce mai greu, și genunchii îl lăsară. Nu mai putea respira, dar știa că trebuie să meargă înainte, de data asta trebuia să-l salveze pe Josh. Apoi fumul negru îi umplu plămâni, și nu mai știa nimic.

Harry se pregătea să plece. Valetul îi făcuse bagajele ca pentru o îndelungată călătorie în străinătate, iar șoferul îl aștepta cu automobilul de Courmont, gata să-l ducă la gara Union. Timpul trecea. Trenul pleca într-o oră, dar Harry străbătea încoace și-ncolo holul imens, aruncând priviri scurte către ceasul său de aur. Acesta era încă un dar scump pe care și-l făcuse singur, dar nu avea dispoziția necesară pentru a-l admira. Se uită lung la telefonul din capătul holului, încercând să-l facă să sune prin simpla sa dorință. Încă mai fierbea de furie din cauza articolului din ziar, cel despre Francie și el

însuși, iar acum aștepta să i se spună că primul său act de răzbunare se împlinise.

Se gândi la planul său, spunându-și cât fusese de inteligent să-i folosească pe chiar oamenii Mandarinului împotriva acestuia. Oamenii din tong probabil că-și făcuseră deja treaba, dar întârziiau să-l sune și se întrebă dacă nu cumva intervenise ceva. Doar n-ar fi îndrăznit să-i ia banii și să nu facă treaba?

Își reluă mersul agitat prin hol, și mai trecură zece minute. Valetul, care aștepta la ușă, îi reaminti că trenul pleca în jumătate de oră.

— Știu, fir-ar să fie, mârâi el.

Apoi sună telefonul. Se repezi și apucă receptorul. Pe față i se desenă un zâmbet șters, ascultând raportul.

Încă zâmbind, închise telefonul fără un cuvânt și se îndreptă către ușă. Răzbunarea avea gust tare dulce.

Din taxiul care o ducea către port, Francie văzu reflexele roșietice pe cer, la zece străzi distanță. Apoi auzi tânguirea sirenelor de pompieri și văzu farurile mașinilor de poliție care-i depășeau.

— Se pare că sunt necazuri, doamnă, spuse șoferul.

Francie simți strânsoarea fricii.

— Te rog, grăbește-te, îl imploră.

Un polițist opri mașina la două străzi de magazie. Ignorând polițiștii, Francie sări din taxi și fugi către vâlvătaie. Un al doilea polițist o prinse de mână și ea se întoarse, urlând la el să-i dea drumul.

— Fiul meu e acolo, strigă. Trebuie să-l găsec... ajutați-mă, oh, vă rog, ajutați-mă.

Luptându-se să scape din strânsoare, o luă la fugă pe strada care ducea la birouri. Pălălaia arunca spre ea valuri grele de căldură. Se opri, uluită de infernul dezlănțuit. Întreaga clădire era în flăcări. Pe ferestre ieșeau vâlătuci de foc. Acoperișurile de tablă deja cedaseră și se topiseră.

Lai Tsin, chemat de poliție, o văzu pe Francie din capătul străzii și fugi către ea. Luând-o de umeri, o duse de acolo. Tremurând de groază și de șoc, Francie îi spuse despre telefonul lui Sammy și despre teama ei că Ollie ar fi putut fi înăuntru. El clătină din cap, neîncrezător.

Când Lai Tsin încercă s-o ducă spre mașină, ea insistă că trebuia să rămână cu Ollie. Dar în cele din urmă cedă și urcă în automobil, cuminte și ascultătoare ca un copil. În starea ei de șoc, îi amintea lui Lai Tsin de noaptea când o cunoscuse. Acum o conducea către propria ei casă de pe Nob Hill și, dacă ceea ce spunea era adevărat, soarta o lovise a doua oară.

O cuprinse blând de talie, ajutând-o să urce scările către camera ei. Chemă servitorii s-o așeze în pat și un doctor care să-i administreze un calmant.

— Ce-o să mă fac? întrebă ea, plângând, în timp ce Mandarinul stătea pe marginea patului, așteptând ca sedativul să-și facă efectul. Ochii îi erau înnebuniți de groază și fața îi era pământie.

El clătină încet din cap, neștiind ce să spună.

— Lasă-mă pe mine să am grijă, Francie, spuse, blând. O să-l găsesc pe fiul tău.

Dar, când ochii ei se închiseră sub efectul drogului, pentru prima oară de ani de zile Lai Tsin simți mușcătura fricii în inimă.

Focul era atât de teribil, încât distruse întregul complex, deși pompierii reușiră să-l împiedice să se extindă la clădirile dimprejur. Până la miezul nopții totul se terminase. Din magazie, cu toate bogățiile ei, nu mai rămăsese nimic. Mai târziu, când cenușa se răcorise îndeajuns, pompierii descoperiră dovezi că focul fusese pus înadins și că locul fusese udat dintr-un cap într-altul cu atât de multă benzină, încât explodase și fusese distrus în câteva minute.

Mai târziu, în cursul dimineții, se confirmă că se găsiseră în ruine rămășițele a două persoane, un bărbat și un adolescent.

Când urcă scările ca să dea ochii cu Francie, fața lui Lai Tsin era plină de amărăciune. Ea nu trebui decât să se uite în ochii lui ca să afle adevărul, și rămase privind-l în tăcere. El întinse mâna către ea, dar fu respins. Francie se aruncă pe pat, țipând și frângându-și mâinile de disperare.

— Harry a făcut asta, strigă cu o voce înecată de lacrimi. Știu că el a fost. El l-a ucis pe Ollie - nu Sammy Morris. N-a fost decât o înșelăciune ca să-l aducă acolo.

Îl privi rugător pe Lai Tsin, care se așeză alături de ea și, pentru prima oară de când se cunoșteau, o îmbrățișă. Părea mică și fragilă, așa cum suspina pe umărul lui. Nu putea găsi cuvinte ca s-o aline și propriile lui lacrimi curgeau necontrolate pe obraji, împărtășindu-i durerea. Lai Tsin știa că o dezamăgise pe Francie. Făcuse o greșală îngrozitoare când nu-i lăsase pe asasini să-l ucidă pe Sammy Morris, cu ani în urmă. Pentru că, dacă Sammy nu l-ar fi răpit pe Ollie, acesta ar fi fost încă în viață.

În tren spre Chicago, Harry citea titlurile din ziarul de dimineață și zâmbetul satisfăcut i se schimbă într-o grimasă. Își spuse speriat că nu voise să-l ucidă pe băiat. De unde dracu' să fi știut că era acolo? I se spusese că Mandarinul plecase și locul era încuiat peste noapte.

Reciti neliniștit raportul. Apoi, îndreptându-și cravata, porni către vagonul restaurant. Dar, cumva, micul dejun nu avea gust prea bun în dimineața aceea. Așa că se grăbi să se întoarcă în compartimentul său particular și comandă o sticlă de Bourbon și apă minerală. Câteva ore mai târziu, își chemă valetul și-i spuse să anuleze șederea de o săptămână la New York și să facă o rezervare pe primul vapor care pleca spre Europa - oriunde în Europa. Până când zvonurile se stingeau, voia să fie cât mai departe posibil de San Francisco.

PARTEA A IV-A.

BUCK.

CAPITOLUL 33

Buck Wingate se afla în biroul său de avocatură de pe Wall Street, așteptându-l pe Harry. Trecuseră nouă ani de când nu-l mai văzuse. Asta se întâmplase când refuzase să fie avocatul lui într-un proces de calomnie, pe care dorea să-l intenteze după incendiul dezastruos care-l ucisese pe fiul lui

Francie Harrison. Ziarele fuseseră pline de zvonuri legate de un telefon misterios care-l ademenise pe băiat la birouri, iar poliția confirmase că focul fusese pus intenționat. Dar ceea ce atrăgea atenția asupra lui Harry erau abia voalatele referiri la animozitatea dintre el și sora sa. Se mai publicase și un zvon cum că Francesca Harrison îl acuzase pe Harry de moartea fiului ei. De la distanță, din noua sa vilă de la Monte Carlo, Harry își exprimase adâncul șoc în fața tragediei și arătase că, în noaptea când se întâmplase, el se afla în tren către New York, și nu aflase nimic până nu se scrisese în ziare.

Poveștile umpluseră toate ziarele din țară timp de săptămâni. Publicaseră fotografiile ale domnișoarei Harrison și ale „prietenului și partenerului său de afaceri”, Mandarinul, la înmormântare. Francesca avea fața acoperită cu un vâl negru și era agățată de Mandarin și de prietena ei, Annie Aysgarth, și părea gata să se prăbușească.

La momentul respectiv, Buck n-ar fi respins cu totul ideea ca Harry să fi avut vreun amestec în toată povestea. Când venise să-l consulte în legătură cu procesul de calomnie, Buck îi spusese limpede:

— Dacă ajungi la tribunal cu asta, or să scoată la iveală orice firimitură de scandal pe care-o găsești, și despre tine, și despre sora ta. Și pentru că propriul tău trecut nu e tocmai curat ca apa de izvor, sfatul meu e să lași lucrurile cum sunt.

— Ce vrei să spui - trecutul meu? răcnise Harry. Nu am de ce să-mi fie rușine.

Privirea dreaptă a lui Buck o întâlnește pe a lui, și adăugase nesigur:

— N-am nimic de-a face cu incendiul ăla, absolut nimic...

— Las-o baltă, Harry, spusese Buck.

— Fir-ar să fie, credeam că-mi ești prieten. Harry răsturnase scaunul și se ridicase în picioare. Dacă așa e un prieten, atunci mai bine îmi caut un alt avocat.

— Cred că da, Harry, replicase Buck, rece, pentru că eu unul nu mă ating de asta.

Următoarea veste de la Harry fusese telefonul din dimineața aceea, prin care-i cerea să se întâlnească. Îi spusese că avea întrebări despre averea tatălui său.

Biroul de avocatură Wingate & Wingate era o firmă veche și respectabilă; întreprinzătorul bunic al lui Buck, un biet imigrant din Irlanda, adunase o mică avere la vârsta de douăzeci de ani, aducând blănuri din Alaska. Apoi, plictisit de înghețatul Nord, se apucase de construcții de căi ferate, apoi de comerțul cu grâne. În cele din urmă ajunsese destul de bogat și începu din nou să se plictisească. Orfan, cu prea puțină educație, înzestră un mic colegiu cu o nouă bibliotecă. În schimb, aceștia îi permisese să se înscrie ca student la vârsta de treizeci și doi de ani. Adună curând note bune, la fel de repede cum adunase banii, și absolvi cu onoruri, summa cum laude, doar doi ani mai târziu. Apoi se înscrie la Facultatea de Drept de la Harvard.

Când primi diploma de doctor în drept, lăsă în urmă lumea negoțului și se dedică în întregime noii sale profesii. Se căsătorii cu fiica unui alt negustor bogat, în speranța că aceasta avea să-i nască destui fii ca să aibă grijă de

nou-înființata firmă de avocatură. Dar numai după ce-i făcu trei fete, născu și un băiat – fiul său, Jason. Jason păși pe urmele tatălui său, extinzând firma de avocatură de la Sacramento, la San Francisco și New York. Acum, unicul fiu al lui Jason, Buckland Aldrich Wingate, moștenise firma. Dar pasiunea lui Buck era politica, nu avocatura. Lăsă aproape toate afacerile în mâinile partenerilor săi, în timp ce el deveni senator de California. Funcționa în mai multe comitete importante din Senat, mai ales în sectorul comercial, în care era expert.

Jason Wingate murise cu câțiva ani în urmă, dar prezența lui se mai făcea simțită prin intermediul portretului în mărime naturală din biroul de la New York al lui Buck. Privindu-l acum, Buck își amintea cât de tare îl disprețuise tatăl său pe Harry Harrison – pe bună dreptate. Cu toate acestea, familia Wingate se ocupase de afacerile legale ale lui Harrison de când începuseră, și el trebuia să-și facă datoria.

Harry era în întârziere, ca de obicei. Când, în cele din urmă, intră în birou, Buck își spuse că arăta greoi, dar fața îi era bronzată și încă frumoasă, și purta un costum de pe Saville Row, impecabil croit, și o cravată de mătase franțuzească, cu un model vechi. Era proaspăt bărbierit, iar părul, care începuse să i se rărească, îl purta lins spre spate. Arăta imaculat, ieșit din mâinile unul valet excelent. Chiar și tocurile pantofilor îi străluceau de la lustrul dat în fiecare seară. Buck zâmbi cu cinism; el îl cunoștea pe adevăratul Harry Harrison, cel din spatele fațadei de gentleman britanic.

— Bună dimineața, Buck, spuse Harry, întinzându-i mâna și zâmbind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și s-ar fi văzut doar cu o zi înainte. Îmi pare rău că n-am venit la nunta ta, dar eram la Monte Carlo atunci. Sau poate la Londra? Ridică din umeri. Am uitat. Ce face soția ta?

— Maryanne e bine, mulțumesc, Harry.

Îl privi pe Harry cum face ochii mari văzând fotografia în ramă de argint de pe birou. Acesta ridică din sprâncene.

— Auzisem că e uluitoare, Buck, dar chiar că ai de ce să te mândrești. Bani și frumusețe – și dintr-o veche familie aristocratică. O combinație imbatabilă, aș spune.

— Zău, Harry? replică Buck, sec. Dar propriile tale perspective de căsătorie?

Știa totul despre escapadele lui Harry cu staruri de cinema și vedete de cabaret. Speră că nu se pregătea să se arunce într-o nouă mezalianță, pentru că era clar că nu și-o putea permite.

— O, ducă-se dracului de femei, replică Harry, amar. Sunt aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. M-am trezit, brusc, într-o mică încurcătură financiară și îmi trebuie bani lichizi. Desigur, e doar temporar, adăugă repede. Știi cum a fost în ultima vreme piața de bunuri de larg consum. Am dat greș în afacerile cu cacao și m-am gândit că poate e timpul să mă folosesc de restul depozitului. Zâmbi cuceritor. Am o mică urgență, Buck. Știi cum e.

— Din câte-mi amintesc, a doua jumătate a depozitului nu devine disponibilă decât când împlinești patruzeci de ani. Și mai ai câțiva ani până atunci.

Harry oftă teatral. Își aprinse o țigară și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Desigur că n-o să lași patru ani să se stea între mine și banii mei. Tatăl meu ar fi dorit să-i am dacă am nevoie de ei. Și am nevoie, Buck. Acum.

— Depozitul ăla e intangibil până împlinești patruzeci de ani. Așa a vrut tatăl tău. Mă tem că nu pot face absolut nimic.

Harry oftă din nou, contemplând vârful incandescent al țigării sale egiptene.

— Bănuiam eu că asta o să spui și m-am gândit la ce am de făcut. Îl privi pe Buck, zâmbind. Pot să împrumut în contul lui, nu?

— Cu dobânzi exorbitante.

Harry trase din țigară și suflă un inel de fum în aer.

— Sunt sigur că Harrison Mercantile va fi încântată să-mi ofere un împrumut de câteva milioane, cu cea mai favorabilă dobândă.

Buck se aplecă înainte, cu mâinile pe birou.

— Uite ce e, Harry, băncile au și ele regulile lor, să știi. Cum ești proprietarul băncii, nu sunt sigur de legalitatea a ceea ce sugerezi. Te sfătuiesc să fii atent.

Harry râse, dar nu era amuzat.

— Ei bine, mulțumesc mult, amice. În toți anii ăștia, numai sfatul ăsta l-am primit de la avocații familiei. Dar n-o să lăsăm așa ceva să se pună în calea prieteniei noastre, nu? Ne cunoaștem de când eram copii, Buck. Ți-aduci aminte de călătoria la Paris, acum mulți ani? Doamne, ce distracție, nu? Toate franțuzoaicele alea sexy, în bordelurile alea fabuloase? Eu n-am uitat niciodată, tu?

— N-am uitat niciodată escapadele tale la Paris.

Harry râse în timp ce se ridica să plece.

— Ce-i cu zvonurile astea pe care le aud, că ești un potențial candidat din partea republicanilor? Întrebă ca din întâmplare, de la ușă. Pare o idee grozavă. Cu Maryanne Brattle lângă tine, cum poți să dai greș? Choate, Princeton, Harvard - soția perfectă și perfectul tată de familie. O să fiu primul care să te felicite. Zâmbi din nou. Îmi pare rău că nu ne-am înțeles azi. Poate altă dată, nu, Buck? De fapt, ce-ar fi să mă inviți pentru un weekend, cât de curând? Mi-ar face plăcere s-o cunosc pe Maryanne și copiii.

Făcu un semn vag cu mâna când plecă, lăsând ușa deschisă. Buck oftă. Harry Harrison nu se schimba niciodată.

Maryanne Wingate își folosea casa din Washington numai pentru reuniuni politice; de locuit, locuia la New York. Acolo erau prietenii ei, copiii se duceau la școală acolo și acolo se retrăgea când „provincialismul” de la Washington începea s-o calce pe nervi - ceea ce se întâmpla timp de patru zile pe săptămână.

Apartamentul familiei Wingate de pe Park Avenue se întindea pe trei etaje, deși Maryanne demolase parțial unul din etaje pentru a crea o imensă sală, cu o scară ce cobora, în două curbe elegante, dintr-o galerie centrală.

Acoperise pereții cu calcar franțuzesc, atârname pe ei portrete ale strămoșilor și aplice masive de argint, și-i plăcea să aibă foc în imensul șemineu de piatră din salon, din prima zi răcoroasă de toamnă până în prima zi caldă de primăvară. În fața șemineului se puteau, de obicei, găsi câinii ei de rasa King Charles. Vizitatorilor le spunea rându că, în adâncul sufletului, era o față de la țară și că, dacă tot trebuia să plătească prețul pentru ajutorul pe care i-l dădea lui Buck în carieră, adică să locuiască la oraș, atunci măcar să-și facă apartamentul să semene cât mai mult cu iubitul ei cămin din tinerețe. Singurul ei regret era că nu-și putea aduce și caii.

Cei trei câini își ridicară boturile în aer, mișcând leneș din cozi când Buck trecu pe lângă ei, dar nu fugiră să-l întâmpine, cum făceau cu Maryanne; erau câinii ei și ai nimănui altcuiva, și știau asta foarte bine.

Maryanne refuza să țină un valet, spunând că era fie prea demodat, fie prea nouveau riche. O cameristă în uniformă îi luă lui Buck paltonul și-i spuse că doamna era așteptată să se întoarcă curând.

Dincolo de sala cea mare se aflau un salon de proporții regale și biblioteca, cu colecția ei de cărți rare și hărți vechi, iar dincolo de ea, bucătăria. La primul etaj erau apartamentele lui și ale lui Maryanne, fiecare cu propria sa cameră de toaletă și baie, salonul ei personal și biroul lui.

Buck o luă pe scara din stânga, urcând treptele două câte două, apoi, la fel de vioi, urcă și scara care ducea în camera copiilor. Grace Juliet Margaret Brattle Wingate, în vârstă de șase ani, cunoscută sub numele de Miffy, ridică privirea cu un zâmbet nemulțumit când Buck intră în cameră.

— O, bună, tati, spuse ea.

În tonul ei se simțea o îmbufnare pe care Buck o cunoștea prea bine. Îi zâmbi strâmb.

— Bună, Miffy. Asta-i tot ce-i poți oferi bătrânului tău tată în chip de salut?

Se îndreptă către ea, cu brațele întinse, iar ea zâmbi fără chef când o îmbrățișă.

— Of, tată, ești așa de exuberant, spuse ea, copiind vorbele mamei sale, iar el râse.

— Și tu vorbești exact ca mama ta. Ei și? Ce-i cu fata mea?

Ea îl privi reținut și Buck se gândi cât era de frumoasă. Avea părul drept și blond al mamei ei, prins într-o parte cu o agrafă de aur, gura cam mare a lui Maryanne și ochii ei verzi, cu gene dese; era înaltă pentru vârsta ei, avea picioare lungi, și putea deschide, într-o clipită, robinetul farmecului, dacă voia ceva. Dar probabil că nu voia nimic, pentru că avea o voce plângăreață în timp ce se văita că mama ei îi ceruse să se îmbrace și să coboare pentru a-i saluta pe oaspeți.

— Și eu nu vreau, spuse ea, arțăgoasă, pentru că sunt atât de afurisit de plicticoși.

— Mă bucur să constat că vă învață cea mai pură engleză, la foarte costisitoarea școală a domnișoarei Beale, răspunse Buck, sarcastic.

— Nu vreau, repetă ea, cu încăpățănare.

Buck se încruntă. Știa că Maryanne voia să le-o arate vizitatorilor pe frumoasa lor fiică; ar fi vrut să fie acolo și Jamie, dar micul Jamieson Alexander Buckland Wingate, în vârstă de cinci ani, făcuse oreion și fusese dus la casa de la țară din New Jersey, împreună cu dădaca lui. Aveau ca invitați mai mulți politicieni și oameni de afaceri, care, după cină, trebuiau să-și declare adeziunea față de Buck, personal, și față de Partidul Republican.

Buck muncise din greu pentru partid, făcând o campanie neobosită în timpul ultimelor alegeri, iar Maryanne muncise chiar mai mult, dând petreceri fastuoase, întotdeauna în rolul de soție perfectă, atentă la poziția lor publică. Maryanne era nepătată; viețile tuturor celor din familia Brattle erau ca niște cărți deschise. Se aflau în Senat de generații, iar acum sprijineau din toate puterile cariera lui Buck. La vârsta de patruzeci de ani, acesta era pregătit să facă trecerea de la senator, la candidat la Președinție.

Hotărâ rapid că n-ar fi rău dacă mica lui fiică răsfățată și-ar pune pe ea rochia frumoasă (și, fără îndoială, scumpă), pe care mama ei i-o cumpărase pentru această ocazie, și s-ar purta drăguț cu musafirii.

— Ce-mi dai dacă vin? întrebă Miffy, îmbufnată.

— Ce-ți dau? Îți dau luna, stelele...

— Zău, tată, aș prefera mai degrabă o barcă nouă.

Buck oftă.

— N-ai nici un pic de romantism în suflet, spuse el plecând, gândindu-se din nou că Miffy era exact ca mama ei.

Traversând holul, aruncă o privire în camera lui Maryanne. Aveau camere separate de când li se născuse primul copil, pentru că așa dorise ea. „În definitiv, ne putem oricând vizita, nu?”, spusese, cu un zâmbet cuceritor, același zâmbet pe care-l vedea pe fața fiicei sale când dorea ceva. Lămpile erau aprinse și camerista lui Maryanne se afera de colo-colo, strângând lucrurile pe care stăpâna le dezbrăcase și le aruncase pe podea în drum spre baie. Din baia decorată în marmură roz, italiană, veneau valuri de abur parfumat. Buck se apropie de ușă și întrebă:

— Pot să intru?

— O, chiar e nevoie, Buck? N-ar trebui să te schimbi pentru cină? Oaspeții vin în patruzeci de minute.

El intră și o privi, întinsă în imensa cadă cu apă parfumată. Maryanne n-ar fi folosit niciodată ceva atât de vulgar, ca spuma de baie, oricât de scumpă ar fi fost aceasta; folosea uleiuri aromate, preparate special pentru ea de specialiști francezi de la Grasse, care creaseră un amestec subtil de liliac și trandafiri sălbatici, care devenise parfumul ei personal.

— Ce este, Buck? întrebă ea, iritată. Sunt în întârziere și mai am o mulțime de lucruri de făcut. Ieșind din cadă, întinse un braț ud și ceru: Dă-mi te rog prosopul, da?

El i-l întinse în tăcere, gândindu-se că Maryanne, cu trupul gol, era cea mai mare dezamăgire a vieții lui. Era genul acela de femeie care arată uluitor îmbrăcată, dar goală părea să aibă sânii prea mici și trupul prea musculos.

În societate era întotdeauna fermecătoare, întotdeauna bine îmbrăcată, și n-o auzise nici măcar o dată ridicând vocea. Era o mamă bună pentru copii,

chiar dacă puțin cam distantă. Încă mai făcea uneori dragoste cu ea, dar n-o iubea câtuși de puțin. O, o iubise la început; îi admirase frumusețea izbitoare și personalitatea puternică, pe care unii o numeau „dominatoare”, și îi plăcuse felul, plin de încredere și lipsit de efort, în care călărea, și felul în care intra într-o cameră, de parcă ar fi fost proprietatea ei. Maryanne avea generații educate aristocratic în urma ei, și asta se vedea.

Privind-o cum își ștergea picioarele lungi, se gândi că probabil fusese doar o admirație reciprocă – pe care el o confundase cu dragostea. În cei șapte ani de căsnicie, relația lor nu alunecase niciodată în aventuri întâmplătoare, așa cum se întâmpla cu atât de multe cupluri pe care le cunoșteau; în loc de asta, își canalizaseră energiile către politică. Maryanne nu dorea să se culce cu un străin, nici chiar cu bărbatul ei; tot ce voia era să-l vadă înaintând în carieră și, în cele din urmă, poate, intrând la Casa Albă.

— Mai bine te-ai îmbrăca, îi spuse ea, strecurându-se într-un halat alb de mătase. M-am gândit să servesc mâncare simplă astă-seară – îi știi pe politicieni, tot ce vor sunt fripturi, fripturi, fripturi. Ar fi de ajuns ca să mențină înfloritoare afacerile la Chicago. Și m-am hotărât pentru Chateau Leyoville Las Cases, le place vinul roșu. Am limpezit Porto-ul din 1870, și – o, Doamne, uită-te cât e ceasul. Buck, te rog, du-te să faci baie...

El spuse:

— L-am văzut azi pe Harry Harrison.

Ea ridică repede privirea către el.

— Necazuri?

— Numai necazuri a făcut de când a murit tatăl lui – și probabil și înainte de asta. A vrut să retragă fondul confidențial și a trebuit să spun: „Nu”.

— Foarte bine, spuse ea. Din câte am citit despre el, ar cheltui oricum banii pe femei stricate.

Buck oftă când o lăsă în fața oglinzii, încercând un colier de diamante și întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să poarte perlele. Traversând holul către camera sa, se întrebă, la rândul lui, dacă toate astea chiar meritau efortul.

Era pregătit și aștepta, la șapte și jumătate fix focul trosnea în șemineu, câinii sforăiau pitoresc în fața lui, iar Maryanne arăta ca o regină în rochia de mătase roșie, cu mâneci lungi și cu decolteu în V, pe care străluceau magnificele diamante Brattle.

— M-am gândit că e bine să le reamintim cu cine au de-a face, șopti ea, îndreptându-i cravata neagră. Măi, ce pereche frumoasă facem, adăugă cu satisfacție.

La cină fuseseră invitați o duzină de bărbați influenți, împreună cu soțiile lor, și ultimii care sosiră fură reprezentantul Casei Albe și nevastă-sa.

— Aduc salutări de la Casa Albă, îi spuse el lui Maryanne, sărutându-i obrazul moale. Președintele Coolidge spune că bunicul lui l-a cunoscut pe bunicul tău.

— Așa este. Mi se pare că au fost colegi de școală.

Avu grijă ca bărbaților să li se servească whisky-ul lor preferat, deși nu era de acord cu asta înainte de cină. Doamnelor li se oferi șampanie. Apoi își

făcu intrarea Miffy, care se înclină timid când fu prezentată. Fără greș, alese unul din cei mai importanți susținători ai partidului și i se cațără pe genunchi, privindu-l cu zâmbetul fermecător al mamei ei. Pentru o clipă, Buck se întrebă dacă Maryanne o învățase, apoi își spuse că e răutăcios.

Cina reprezenta ideea lui Maryanne despre o masă simplă: supă, pește, carne de vacă, desert de ciocolată și brânză, perfect alese, perfect gătite și perfect servite, și însoțite de unul din cele mai bune vinuri ale Franței. Imediat după aceea, ea le luă pe doamne în salon, unde începură să discute despre copii, bărcile soților și casele de la țară, în timp ce Buck îi conduse pe bărbați în bibliotecă, unde se așezară pe sofale joase de piele în fața focului, sorbind Porto și discutând despre viitor. Până la ora unsprezece, mai mulți dintre magnați declaraseră că vor face contribuții generoase pentru partid, iar în schimb senatorul Buckland Aldrich Wingate III avea să aibă grijă de interesele lor. Iar când avea să vină momentul, aveau să-l sprijine, dacă se hotăra să candideze pentru Președinție. Avea să mai fie nevoie de mulți ani și de mult efort, dar Maryanne primise ceea ce dorea. Pentru moment.

CAPITOLUL 34

Annie conducea micul ei Packard Roadster pe șoselele umbroase din Valea Sonoma către ferma de Soto. De-a lungul anilor, Francie cumpăraseră mereu terenuri în jurul celor patruzeci de acri pe care-i avusese la început, așa că acum ferma se întindea mai mult decât puteai vedea cu ochii: patru sute treizeci de acri, presărați cu stejari umbroși și cu plopi argintii. Îngrijite de văcari mexicani, vacile Jersey pășteau fericite pe pajiști. Pe ambele părți ale casei se vedeau șiruri de viță-de-vie, printre care creșteau trandafiri care, la vremea aceea a anului, se aflau la a doua înflorire. Francie plantase trandafirii pentru că dăunătorii îi atacau înainte de a-i ataca prețioșii struguri, și-i inspecta în fiecare dimineață, ca să poată lua măsuri din pripă, dar Annie o bănuia că iubea florile atât de mult, încât le-ar fi plantat oricum. Se ridicaseră și clădiri noi: căsuțe pentru Zocco și menajeră, barăci pentru muncitori și o mică cramă.

Anii de la moartea lui Ollie fuseseră ani de tăcută reclusiune pentru Francie, dar fuseseră fructuoși. Annie nu suporta să se gândească la lunile cumplite de după tragedie; Francie păruse să se îngroape în tăcere ca un animal mic și rănit, care caută un loc liniștit în care să moară. În somn sau trează, retrăise la nesfârșit în sinea ei noaptea incendiului, până când toți începuseră să se teamă că-și va pierde mințile.

Se retrăsese la fermă, locul unde se ducea întotdeauna ca să-și lângă rănille, și timp de doi ani n-o părăsise niciodată. Zocco și soția lui avuseseră grijă de ea, deși Francie abia dacă le vorbea. Nu se ducea nicăieri și nu vorbea cu nimeni. Deși și lui Annie i se frânsese inima la moartea lui Ollie, în cele din urmă nu mai putuse suporta. Plecase la fermă, bântuită de disperare, și se repezise pe ușă; o găsisse pe Francie într-un balansoar, lângă soba din bucătărie, cu câinii lui Ollie la picioare; ridicase indiferentă capul ca să vadă cine intrase.

— Poftim, spusesese Annie, apucând o pușcă din rastel și aruncând-o pe masă. De ce nu termini pur și simplu, în loc să ne chinui pe toți cu agonia

unei morți lente? M-am săturat, Francie Harrison. Și m-am săturat să-ți văd fața chinuită. L-am iubit cu toții pe Ollie mai mult decât o să mai iubim vreodată pe cineva, dar el s-a dus, iar tu ești tânără și sănătoasă, și acum ești bogată, probabil mai bogată decât știi sau decât îți pasă. Sunt zeci – nu, sute, poate mii de copii săraci, bolnavi, nevoiași, la San Francisco, și au nevoie de oameni ca tine. Dar dacă preferi să mori decât să-i ajuți, atunci fă-o acum și scapă-ne pe toți de chinuri, odată pentru totdeauna.

Bătând din picior, izbucnise în lacrimi.

— O, Doamne, ce am spus... cum am putut să fiu atât de crudă! N-am vrut să spun asta, Francie, crede-mă că n-am vrut. Nu vreau să mori, Francie – dar te rog, te implor, întoarce-te în lumea viilor.

Francie se ridicase și se apropiase de masă. Ochii lui Annie se măriseră de groază și-și pusese mâna la gură, văzând-o pe Francie apucând pușca pe care Zocco o folosea ca să alunge mierlele lacome. Înghețată de spaimă, o privea pe Francie deschizând magazia și cercetând-o. Ochii lui Francie îi întâlneau pe ai ei; închise magazia și îndreptă arma către ea; trecură câteva secunde. Apoi Francie aruncase pușca la loc pe masă și spusese calm:

— Asta arată cât de multe știi despre viața la fermă, Annie Aysgarth – arma nu e încărcată.

Annie se repezise la Francie.

— O, mulțumesc lui Dumnezeu, mulțumesc lui Dumnezeu, bolborosise ea. N-am vrut să spun asta, crede-mă că n-am vrut. Numai că nu știu ce să mai fac.

Francie privise pe fereastră la soarele care apunea deasupra grajdurilor, apoi, luând-o pe Annie de braț, spusese liniștită:

— Hai să facem o plimbare până la grajduri, să vedem ce face calul lui Ollie. Bietul animal a fost neglijat prea multă vreme.

Annie o privise cu admirație mângâind animalul care fusese preferatul fiului ei. Acțiunea ei impetuoasă făcuse prima spărtură în ghețarul disperării lui Francie. O adusese din nou pe drumul lung și lent către viață.

În anul acela, Francie și Mandarinul creaseră Fundația Memorială Oliver Harrison, prin care ajutau copiii bolnavi și nevoiași, dar Francie era cea care o conducea. Tot Francie era cea care vizita săptămânal noua anexă pe care o construiseră pentru Spitalul de copii; aducea jocuri și jucării și cărți pe care le citea micilor pacienți. Stătea ore în șir la căpătâiul pacienților cu cazuri disperate și-i alina pe părinții îngroziți. Tot Francie ajutase cele mai sărace familii chineze să-și găsească adăposturi și le salvase copiii cei mai mici de la sclavia atelierelor cu muncă la negru. Le oferea școlilor manuale și burse pentru a ajuta copiii imigranților să studieze. Muncise fără odihnă luni în șir, având însă grijă să evite publicitatea, și numele ei apăruse doar arareori în ziare. Iar când o învingea oboseala, se întorcea întotdeauna la iubita ei fermă.

Via era noua ei pasiune, și Annie zâmbea trecând printre butucii îngrijiiți. Via lui Francie era dichisită până la perfecțiune și, deși producția era mică, doar trei mii de sticle, vinul roșu și catifelat era foarte bun.

— Bun, dar nu suficient de bun, îi spuse Francie mai târziu, plimbându-se prin vie. Se opri și luă un pumn de pământ negru și fertil. Uită-te la asta, îi

ceru, indignată. Cum poate fi mai bun în Franța? Avem același soare, aceeași ploaie, aceleași pante blânde. Atunci de ce nu pot să produc un vin la fel de bun ca al lor?

Ochii ei albaștri scăpărau de vechea lor însuflețire, și Annie râse.

— Întreabă-i pe francezi, nu pe mine.

— S-ar putea s-o fac. Într-o zi.

Annie știa că glumește, pentru că nu se mai ducea nicăieri, apoi spuse:

— Atunci, înainte de a te aventura atât de departe, nu vrei să vii la petrecerea mea, săptămâna viitoare? Francie fixă un punct de la orizont și Annie adăugă grăbit: E vremea să faci ceva pentru tine – și pentru mine, de altfel. Operele de caritate sunt foarte bune, Francie Harrison, dar e timpul să mai ieși puțin și să vezi lume.

Francie o privi gânditoare. Annie era întotdeauna ocupată, avea zeci de prieteni și sute de cunoștințe; era regina unei lumi elegante a hotelurilor și toată lumea voia s-o cunoască. Cu o bruscă tresărire de singurătate, o invidie. Spuse repede, ca să nu aibă timp să se răzgândească:

— Bine, vin.

Annie păru atât de uluită, că o făcu pe Francie să râdă. Dar, mai târziu, făcându-și bagajele pentru călătorie, își dădu seama că era speriată. Viața ei era la fel de retrasă ca a unei călugărițe. San Francisco devenise, din orașelul tinereții ei, un oraș mare și trepidant, și, uneori, venind acasă de la cina cu Annie, se uita cu invidie la mulțimea de oameni zgomotoși care aglomerau trotuarele din fața cafenelelor și teatrelor, și se simțea din noi ca fetița cu nasul lipit de fereastră, în timp ce viața trecea pe lângă ea.

Săptămâna aceea, Președintele dădea un bal pentru a le mulțumi californienilor care susținuseră campania partidului. Orașul era plin de străini și camerele de hotel deveniseră o raritate. De-a lungul anilor, Annie fusese gazda multor politicieni de la Washington și acum, înainte de bal, dădea o mică recepție pentru clienții ei preferați.

— Recepția mea inaugurală, îi spuse lui Francie în timp ce așteptau, în salonul ei particular, sosirea invitaților. Își mângâie rochia din dantelă de culoarea bronzului. Arăt ca Prima Doamnă a lumii hotelurilor?

— Arăți perfect, o asigură Francie.

Și așa și era. Părul ei castaniu era coafat în bucle moi și ochii îi străluceau de încântare. Dantela de culoarea bronzului se potrivea cu tenul alb, iar decolteul adânc și pătrat îi scotea în evidență sânii plini. Purta un colier din cinci șiruri de smaralde mărunte, cu cercei asortați, și un imens inel cu topaz.

— Nu vreau să intru în competiție, cu diamantele lor, draga mea, îi mărturisi lui Francie. În definitiv, sunt tot „clasa muncitoare”, nu?

Apoi râse copios, gândindu-se la prețul pe care le cerea să-l plătească pentru privilegiul de a sta la Aysgarth.

Dar Annie nu era niciodată rea; pentru oaspeții ei oferea tot ce era mai bun: șampanie Roederer – aceeași pe care o bea și Țarul Rusiei; caviar din Persia; cel mai bun somon sălbatic din Scoția; și homar delicios din Maine.

— Nici la Casa Albă nu mâncăm ceva mai bun, doamnă Aysgarth, îi spuse Președintele, zâmbind.

Camera era plină de femei frumoase, dar Annie era centrul atenției, iar accentul ei din Yorkshire și râsul tumultuos se auzeau peste bâzâiala ca de stup, care caracterizează o petrecere reușită.

Francie stătea lângă ușă, strângând în mână paharul de șampanie, răspunzând politicos când era prezentată cuiva și dorindu-și să nu-i fi promis lui Annie că vine. Niciodată în viața ei nu fusese la o asemenea petrecere și se simțea ca un pește pe uscat.

Ochii de expert ai lui Maryanne Wingate se opriră o clipă asupra ei, înregistrând faptul că era o necunoscută, apoi plecase în căutarea unei prăzi mai importante. Dar ochii lui Buck nu trecură atât de iute pe deasupra ei. Își spuse că e o femeie superbă dar inabordabilă, de parcă ar fi înălțat în jurul său un zid invizibil. Rochia de șifon ca un nor cenușiu era extrem de discretă, iar perlele valorau o avere. Se apropie de ea și-i spuse:

— Arătați ca și cum ați vrea să fugiți. E chiar așa de rea petrecerea?

Ea îl privi, uimită.

— O, nu, deloc. E o petrecere minunată.

El întinse mâna:

— Sunt Buck Wingate.

Francie îi strânse mâna atât de repede, încât abia simți presiunea degetelor ei.

— Francesca Harrison, murmură ea, îmbujorându-se.

Fu rândul lui să pară uimit.

— Dar îl cunosc pe fratele dumneavoastră! exclamă el.

Francie înțepeni, ochii i se răciră, buzele i se crispară și nu răspunse.

— Tatăl meu a fost avocatul tatălui dumneavoastră, spuse el, realizând că se încurca din ce în ce mai tare. Vreau să spun, e singurul motiv pentru care îl cunosc, din cauza administrării averii. Firma mea se ocupă de asta.

Ea dădu din cap și răspunse glacial:

— Înțeleg.

— Domnișoară Harrison, spuse el, deși nu-și explica de ce face atâtea eforturi să o lămurească, pentru că nici ea, nici fratele ei nu însemnau nimic pentru el. Nu l-am ales pe fratele dumneavoastră de client, l-am moștenit. Știți, păcatele părinților...

Buck zâmbi fermecător, oftând ușurat când ea îi răspunse la zâmbet și spuse:

— Vă rog să nu vă scuzați pentru că-l cunoașteți pe Harry, domnule Wingate. E ghinionul dumneavoastră, nu al meu.

El încuviință din cap, încercând să schimbe subiectul, dar în minte i se derula tot ce știa despre ea. Nu exista oare un amant chinez și o corporație multimilionară? Și, desigur, tragica moarte a tânărului ei fiu în incendiu. Trecutul nu i se oglindea deloc pe fața fără cusur, și se gândi din nou cât era de frumoasă.

— Ce vă aduce la o petrecere politică, domnișoară Harrison?

— Annie Aysgarth e o veche prietenă. A vrut să mi se laude cu oaspeții ei.

— Tipic pentru Annie, îi place să fie puțin lăudată - mai ales pentru budincile ei din Yorkshire.

Francie râse.

— Sunt cele mai bune - și probabil cele mai scumpe din lume. Dar Annie nu înseamnă numai atât.

— Și eu cred la fel. O cunosc de zece ani. Cum se face că nu v-am mai întâlnit până acum?

— O, nu știți?

Avea un ton ușor batjocoritor și el ridică întrebător din sprâncene:

— Eu sunt cel mai prost păstrat secret din San Francisco. Infama soră a lui Harrison, cea care trăiește în păcat cu chinezul ei, pe Nob Hill, chiar sub nasul ilustrului ei frate, Harry. Nimeni nu vorbește cu mine, domnule Wingate, dar vorbesc despre mine, pe la spate.

— Buck?

Maryanne îl luă de braț și el se întoarse.

— Maryanne, aceasta este domnișoara Harrison.

Maryanne înclină din cap.

— Într-adevăr? spuse ea, tăios, fără să-i întindă mâna. Ce mai faceți, domnișoară Harrison? Fără să aștepte un răspuns, continuă: Buck, mă tem că trebuie să plecăm, altfel întârziem la bal.

Apoi ieși, fără să-i arunce lui Francie măcar o privire. Buck privi furios în urma ei.

— Scuzați-o pe soția mea, spuse, cu amărăciune. Uneori, e mai prost crescută decât fiica noastră de șase ani.

Francie ridică din umeri, cu fața lipsită de expresie.

— Nu vă faceți probleme, domnule Wingate.

El o privi îndreptându-se către Annie; rochia i se ondula ca un nor în jurul trupului suplu și lumina lămpii i se reflecta în păr și în perle. Atunci, Buck își spuse că părea cea mai singură femeie de pe lume.

Francie știa că nu mai poate rezista; așteptă ca recepția să se termine, apoi îi spuse lui Annie că o doare capul și trebuie să se ducă acasă. Annie o privi sceptică.

— Mă rog, măcar ai apărut. E un început. Hai să vedem ce se mai întâmplă, nu?

Pe Annie o surprinse când Buck Wingate o sună a doua zi de dimineață și mai ales când o întrebă despre Francie.

Îl cunoștea pe Buck de multă vreme. Locuința lui era la Sacramento, dar stătea la Aysgarth de câte ori venea la San Francisco, adică de mai multe ori pe an. La început fusese suspicioasă în privința lui, pentru că nu era de bine cu un bărbat atât de frumos și de fermecător, dar Buck Wingate nu căuta aventuri; era un soț bun, deși soția lui era mai rece ca un bloc de gheață. Era implicat în politică de ani de zile, era unul din cei mai tineri senatori din țară și deja i se prevedea un mare viitor. Atunci, de ce o suna s-o întrebe despre Francie Harrison?

— Maryanne s-a întors acasă, explică el, ca din întâmplare, dar eu a trebuit să rămân aici pentru o întrunire. O să fiu singur, și pentru că ești singura femeie din San Francisco care ar putea avea puțină compasiune pentru mine, te-am sunat să te rog să cinezi cu mine astă-seară. Și pe domnișoara Harrison o invit, desigur, adăugă el, puțin cam pripit.

— Sunt o femeie ocupată, îi spuse ea, dar o să văd ce pot face.

Lăsând telefonul din mână, își aruncă haina pe umeri și o luă la fugă către casa lui Francie. Se rezemă de tocul ușii, cu brațele încrucișate pe piept și cu un zâmbet pe față.

— Deci, Francesca Harrison, ce i-ai spus lui Buck Wingate de l-ai făcut praf?

— Praf? Francie roși, cum făcea când se menționa numele lui Edward Stratton. Te înșeli. Mi-a spus că-l cunoaște pe Harry și am fost foarte nepoliticoasă cu el. Apoi mi-a prezentat-o pe soția lui, care a fost foarte nepoliticoasă cu mine.

— Maryanne Wingate e foarte nepoliticoasă cu oricine nu-i poate fi de folos, spuse Annie. Și, nepoliticoasă sau nu, Buck Wingate solicită onoarea companiei tale la cină, diseară – fără soția lui. Și probabil că i-ar plăcea și mai mult dacă n-aș fi nici eu acolo.

— Atunci ai face bine să-i spui domnului Wingate că nu-i pot accepta invitația. Se uită exasperată la Annie. O, Annie, nu am destule necazuri și fără soțul lui Maryanne Wingate?

— Ba da, fu Annie de acord. M-am gândit doar că ți-ar face bine să știi că lumea nu te-a șters din catastif. Dacă Buck Wingate e interesat, vor fi și alții – dacă le-ai da o șansă.

Dar Francie se mulțumi să clatine din cap. Nu era un om obișnuit și o știa. Căsătoria și fericirea nu erau scrise în destinul ei. Cu toate acestea, la Buck se gândi tot drumul până la fermă.

Imaginea femeii singuratice, în rochia ei ca un nor, rămase multă vreme în mintea lui Buck. Era un bărbat ocupat, care nu făcea niciodată nimic pe jumătate. Se devotase muncii sale și responsabilităților de senator, și încerca să evite șirul nesfârșit de petreceri despre care Maryanne spunea că „sunt pentru binele carierei tale, iubitele”. Intrase în politică pe vremea când era un tânăr idealist și, deși idealurile respective fuseseră temperate de rațiune și de circumstanțe, era încă și avea să fie mereu „un om pentru oameni”. Ura petrecerile și cățărutul Maryannei pe scara socială, deși uneori – trebuia să recunoască – erau necesare.

Casa lor de pe Strada K, din înverzitul Georgetown, era întotdeauna plină de doamne din diverse comitete, care luau prânzul, sau de vizitatori importanți, care luau ceaiul, sau de politicieni influenți la una din cinele „intime”, la lumina lumânărilor, pentru care Maryanne era celebră. „Îți vine să crezi, iubitele”, îi spusese ea, râzând, „oamenii încearcă să-mi mituiască prietenii ca să-mi fie prezentați, sperând că or să primească o invitație. Nu e uimitor?”

Buck o privea prezidând cina, la masa în stil georgian, cu candelabre de argint Paul Storr, de secol 18, cu farfurii de porțelan și pahare de cristal

gravat, cu aranjamentele florale bogate, dar nu ostentative, spunându-și că Maryanne era în elementul ei. Dar la masa aceea nu era nici măcar un singur bărbat, pe care să-l poată numi prietenul lui, și, brusc, se simți la fel de singur ca femeia cea frumoasă în rochie cenușie.

— Hai să invităm prieteni la Broadlands pentru Crăciun, îi spuse impulsiv lui Maryanne, după ce oaspeții plecaseră.

Se aflau în dormitorul ei, iar camerista puneă la loc rochia pe care o purtase. Maryanne se strecură în halatul roz și se așeză la masa de toaletă, zâmbindu-i în oglindă în timp ce-și întindea crema pe față. Dacă exista un loc pe care să-l iubească cu adevărat, atunci acela era casa copilăriei ei, care-i fusese lăsată moștenire de bunicul ei.

— Sigur, iubitele, ce idee minunată! Crăciunul la țară, cu copiii și cu prietenii, ce poate fi mai frumos? O să fac mâine o listă de invitați și o să instruiesc personalul să pregătească totul.

— O să fie bine să fim cu copiii, spuse el, serios. Îi vedem mult prea puțin în ultima vreme.

Ea oftă.

— Așa e, dragule, dar în casa asta mică, pur și simplu nu e loc și, oricum, le e mult mai bine cu doica și cu guvernanta și să fie la aceeași școală. Iar noi suntem mereu atât de ocupați... Oftă din nou, întinzându-și brațele și căscând. Iar eu sunt întotdeauna atât de obosită la sfârșitul zilei, că nu știu de unde o să găsesc energie pentru a doua zi.

Ochii li se întâlneau în oglindă și Buck văzu golul din ei și se întrebă ce se întâmplase cu căsnicia lor. Viețile lor erau aranjate în jurul muncii lui și al ambițiilor ei pentru el. Dacă n-ar fi fost copiii și cariera lui politică, ar fi fost tentat să-i ceară pe loc divorțul. În loc de asta, îi spuse liniștit:

— Noapte bună, Maryanne.

Și închise încet ușa în urma sa.

New York-ul, cu câteva săptămâni înaintea Crăciunului, era locul preferat al lui Buck. Îi plăceau persoanele înfățișându-l pe Moș Crăciun, care sunau din clopoțel în fața magazinelor, și mirosul castanelor pe care vânzătorii ambulanți le vindeau la colțurile străzilor. Îi plăcea aerul cu miros de ger, care-l făcea să-și strângă mai bine în jurul gâtului fularul de cașmir și care-i amintea de iernile copilăriei, când patina pe lacul înghețat și se dădea cu săniuța pe pantele abrupte de la Strawberry Hill, casa bunicilor din partea mamei, în New England, unde familia își petrecea toate Crăciunurile. Privi cu jind la trenulețele, jucăriile și animalele de blană din vitrinele magazinului de jucării, amintindu-și de diminețile de Crăciun de demult, cu focul trosnind în cămin, cu zăpada căzând afară, cu cadourile misterioase, încă nedesfăcute. Își aminti de râsetele familiei, prietenilor și copiilor, de mirosul bunătăților care se găteau în bucătăria cea mare, și-și dori să se poată întoarce în timp, să poată lua totul de la început.

Buck Wingate era ultima persoană pe care Francie s-ar fi așteptat s-o vadă. Se opri o clipă să se uite la el, cu un zâmbet pe față, întrebându-se dacă să-l salute. Tocmai hotărâse că mai bine să nu-l salute, când el se întoarse și o văzu.

— Vă amintiți de mine? spuse ea, timid. Francesca Harrison - ne-am întâlnit la petrecerea lui Annie Aysgarth, la San Francisco. Îi întinse mâna și adăugă, zâmbind: Păreați un băiețel cu nasul lipit de vitrină.

El o privi, surprins. Purta o haină de cașmir cafeniu, strâmtă, cu un guler imens de vulpe, și o pălărie cloche, avea obrajii îmbujorați de frig, iar ochii ei erau de un albastru incredibil, de pansea. Își spuse că arăta incredibil. Zâmbi jenat.

— E chiar așa de vizibil? Îmi aminteam de Crăciunurile de demult. Îi luă mâna, simțindu-i căldura prin mănusa de antilopă moale. Sigur că-mi amintesc de dumneavoastră.

Nu spuse: „Cum aș fi putut uita?” dar ochii lui o spuseră, și ea își feri privirea, roșind.

— Ce faceți la New York, domnișoară Harrison? întrebă el, dându-i drumul la mână.

Ea îi spuse că se afla în oraș ca să vadă o proprietate pentru Corporația Lai Tsin și ca să facă cumpărături de Crăciun.

Buck se uită la cadourile împachetate în culori vesele, pe care Francie le avea în mână, și spuse cu amărăciune:

— Se pare că aveți mai mult succes decât am avut eu. Încă n-am găsit ceva pentru Maryanne - soția mea.

Francie se gândi la Maryanne, atât de rece și sigură de ea.

— Bijuterii? sugeră ea.

El clătină din cap și spuse:

— Încă o pereche de cercei. Și o să fie confundată cu un ornament pentru pomul de Crăciun.

Francie râse și el se gândi, surprins, ce diferit arăta când era fericită.

— Eu știu ce mi-ar plăcea pentru Crăciun, dacă aș fi soția dumneavoastră, spuse Francie, zâmbind în continuare. Tocmai am văzut ceva într-o galerie, și m-am îndrăgostit.

— De ce nu-mi arătați? îi ceru Buck, dorindu-și tovarășia ei.

Porniră pe Fifth Avenue și, după colț, găsiră mica galerie. În vitrină era un mic portret de Morisot, o copilă blondă, cu o față serioasă și cu ochii uimiți. Francie suspină.

— Nu vi se pare că artistul a surprins esența copilăriei?

Buck se gândi încă o dată la toate Crăciunurile minunate ale copilăriei și-i dădu dreptate.

— Mă tem că nu-i tocmai stilul lui Maryanne, spuse, cu regret. Poate că, totuși, o să-i iau perlele cenușii.

Ridică ochii și văzu că începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Era ora patru, și cerul era deja întunecat.

— Măcar lăsați-mă să vă invit la ceai, spuse el, ca să vă mulțumesc pentru ajutor.

Ea înclină din cap, gândindu-se.

— N-ar trebui, am atâtea de făcut.

Buck ar fi pariat că nu avea nimic de făcut la ora patru, în joia dinaintea Crăciunului. Îi spuse, autoritar:

— Nu accept un refuz, și o luă de braț, grăbind-o înapoi, către Fifth Avenue și către hotelul Sherry-Netherland.

Cafeneaua era aglomerată, plină de cei care făceau cumpărături de Crăciun și care se relaxau după alergătura după-amiezii. Vocile lor se amestecau cu viorile cvartetului, cu zgomotul lingurițelor lovite de porțelan și cu râsetele copiilor care erau dăruiți cu înghețate și prăjituri cu ciocolată.

Francie se gândi la Ollie; Crăciunul era întotdeauna momentul cel mai greu și acesta era unul din motivele pentru care se afla la New York, ca să scape de amintiri, dar nu reușea întotdeauna. Își spuse cu tristețe că Ollie n-ar mai fi fost copil – ar fi fost deja un tânăr, și poate că el ar fi fost cel care s-o ducă să ia ceaiul, nu Buck Wingate.

Buck spuse încet:

— Văd că și dumneavoastră Crăciunul vi se pare un moment al singurătății.

Francie îl privi, cu ochi întunecați de tristețe, și el își dori s-o poată îmbrățișa și să-i spună că, într-o zi, va fi din nou bine, dar evident nu putea – și nici nu avea să fie bine. Nimic n-o putea alina pentru pierderea fiului ei.

— Copiii se distrează atât de bine, spuse ea, cu un zâmbet slab. Uite cum se bucură de toate bunătățile interzise!

— Și noi cu ce o să ne răsfățăm? întrebă Buck, vesel. Prăjitura aceea minunată de ciocolată? Sau muntele de înghețată de fructe? Plăcintă cu cireșe? Millefeuille? Sau sunteți tipul de femeie care preferă sandvișuri cu castravete?

Francie râse, scuturându-și tristețea.

— Dacă vreți să știți adevărul, sunt tipul de femeie care preferă brișele, mărturisi.

— Atunci, brișe să fie. Dădu comanda, apoi continuă: Vedeți ce multe am învățat despre dumneavoastră doar în câteva ore? Știu că vreți să cumpărați teren în Manhattan, știu ce vă doriți de Crăciun și ce vă place la ceai – fiți atentă, altfel o să vă aflu curând toate secretele.

Ea râse din nou.

— Dar eu n-am secrete – nu mai am. Viața mea e o carte deschisă, toată lumea știe totul despre mine.

El clătină din cap.

— Nu, o, nu! Pun pariu că sunt foarte puțini cei care o cunosc pe adevărata Francesca Harrison.

Francie îl privi speriată; era prea perspicace. Uitându-se în ochii lui cafenii, se gândi că ajung în ape mult mai adânci decât ar trebui, ca simple cunoștințe, dar nu se putu împiedica să observe ridurile fine din jurul ochilor cu privirea directă și felul în care părul lui negru se ondulează și că la tâmple avea deja fire albe. Annie îi spusese că Buck Wingate, era prea frumos pentru propriul lui bine, și era adevărat.

Apoi chelnerul le aduse ceaiul într-un ceainic de argint și brișele fierbinți, mustind de unt, și el schimbă subiectul, trecând la munca sa. Îi spuse că iubea politica de când era copil și că Senatul îi acaparase viața, așa că nu mai avea timp să se gândească la nimic altceva. Îi spuse că abia dacă-

și vedea copiii și că avea să petreacă Crăciunul cu ei la țară, și că se temea să nu-l trateze ca pe un străin.

— Unde petreceți Crăciunul? o întrebă, după ce terminaseră brișele și ceaiul.

— O, voi fi la ferma mea, cu Annie și cu Lai Tsin, îi spuse ea.

Apoi îi întâlni privirea. Nu simțise niciodată nevoia să-și definească relația cu Mandarinul față de cineva, dar acum spuse:

— Lai Tsin e prietenul meu.

Buck încuviință din cap.

— Vă invidiez prietenia, spuse, încet.

Nu-l lăasă s-o conducă înapoi la Ritz Tower, unde locuia, și el o privi încă o dată îndepărtându-se, croindu-și drum prin mulțime. O urmări până dispăru și se gândi că poate judecase greșit, el fiind cel singur.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, la casa de pe Nob Hill fu adus un pachet minunat împachetat, adresat domnișoarei Francesca Harrison. Îl desfăcu grăbită, rupând panglicile purpurii, ca un copil încântat. Înăuntru se aflau micul tablou pe care-l admirase la New York și un bilet de la Buck Wingate, care spunea: Trebuie să-ți aparțină. Mă voi gândi la tine de Crăciun.

Francie mângâie cu dragoste rama sculptată. Ținu pictura la distanță de un braț și o privi; era la fel de frumoasă ca atunci când o văzuse prima oară. Se gândi la Buck, cum se dusese la galerie și o cumpărase pentru ea, cum îi scrisese biletul – mă voi gândi la tine de Crăciun, spunea el. Apoi clătină din cap și-și spuse că era un cadou prea scump, că n-ar fi trebuit să i-l cumpere și că, desigur, n-o să se gândească la ea de Crăciun. Avea să fie cu familia și cu prietenii, în minunata lui casă de la țară, la distanță de trei mii de mile, care ar fi putut foarte bine să fie și un milion.

Se duse la birou și-i scrisese un bilet, în care-i mulțumi pentru darul plin de atenție și extravagant, și-i spuse că, în schimbul generozității lui, ea va dona saci de jucării și surprize de Crăciun unei duzini de orfeline din țară, în numele lui, și că e sigură că se va gândi cu bucurie la plăcerea pe care le-o făcea copiilor în dimineața de Crăciun.

Apoi luă tabloul și-l puse pe noptiera ei, ca să fie ultimul lucru pe care-l vedea, în fiecare seară, și primul de care să dea cu ochii, dimineața.

Crăciunul la Broadlands, casa de țară a familiei Wingate, era un eveniment de tradiție, dar elegant. Aveau un pom de Crăciun imens, ornat de către personal cu conuri poleite, plin de lumânările mici, roșii, munți de cadouri, în ambalaje costisitoare, și câte un foc de lemne în fiecare cameră. Maryanne îl invitase pe fratele ei, cu soția și copiii, și o duzină de republicani importanți, cu soțiile.

— Nici nu-ți pot spune cât au fost de încântați că i-am invitat, îi zise fericită, lui Buck. Ce idee bună ai avut, dragule.

Crăciunul cu politicieni, nu era deloc ideea lui Buck despre „sărbători cu prietenii”. În dimineața de Crăciun, clătină trist din cap când Maryanne înmână nimicurile scumpe și pline de gust pe care le cumpărase, iar copiii se aruncară asupra jucăriilor. Degetele îi atingeau, în buzunar, biletul de la Francie Harrison; nu avea nevoie să-l recitească, îl citise de atâtea ori, încât îl

știa pe de rost. Se gândi la copiii orfani cărora ea le trimisese daruri și zâmbi, apoi se gândi la ea, petrecând Crăciunul la fermă, între prieteni, așa cum îi spusese că o să facă.

CAPITOLUL 35

Cartierul general al Corporației Lai Tsin din Hong Kong era un turn impunător de 15 etaje. Cei mai buni specialiști studiaseră cu atenție locul și-și făcuseră recomandările, iar clădirea de granit alb, cu multe coloane, stătea puțin strâmb față de stradă, și avea intrarea principală plasată ușor excentric, pentru a împiedica spiritul cel bun, ch'i, să fugă. Trepte largi de marmură, opt la număr pentru a aduce noroc, duceau către ușile masive, cu lac roșu, păzite de o pereche de lei firoși de bronz. Holul de la intrare era pavat cu marmură de diverse culori și decorat cu coloane de malahit, mozaicuri superbe, statui și sculpturi. Biroul lui Lai Tsin nu era ascuns la ultimul etaj, ci se afla la parter, imediat lângă holul principal, unde putea ajunge ușor oricine dorea să-l vadă, de la cei mai mari Taipan-i până la cel mai umil muncitor, și era un birou la fel de simplu ca și primul lui birou din magazia din San Francisco.

E drept, pereții nu mai erau din scânduri de lemn, ci din ziduri lăcuite în culoarea lui preferată, culoarea prunei coapte. Masa de lucru nu era din lemn de tek, ci din abanos, iar în colț nu se mai vedea seiful urât de oțel, pentru că nu mai avea nevoie de el, din moment ce în subsol avea o cameră securizată. Dar încăperea era la fel de curată ca cea veche, cu pensulele și pergamentele chinezești, călimările și tocurile occidentale frumos aliniate pe masă.

Trecuseră mai mult de zece ani de când Francie fusese, ultima oară, în Hong Kong, și de data aceasta locuia în vila albă a Mandarinului, pe faleza de deasupra golfului Repulse. Exteriorul vilei era în stil neoclasic, dar interiorul era chinezesc, cu ferestre de hârtie, mobilă superbă din lemn negru și o colecție aleasă de pergamente, porțelanuri și tablouri vechi. Francie crease casa de pe Nob Hill, dar aceasta era moștenirea lui Lai Tsin.

Lai Tsin o studie cu atenție pe Francie tot timpul cinei. Era în Hong Kong de o săptămână și îi arătase clădirea minunată, flota de vase – care nu mai erau vapoare vechi, cumpărate de ocazie pe bani puțini, ci vase noi-nouțe, cele mai rapide din lume, cumpărate direct de pe șantierele japoneze. Îi arătase reședința și toate comorile lui, iar acum îi spuse umil:

— Tot ce vezi e al tău, Francie. Fără tine, n-aș fi nimic.

Ea îl privi șocată.

— E exact pe dos.

El tăcu cât timp servitorii trecură, cu pași neauziți, să le ia de pe masă farfuriile și să le aducă ceștile cu ceai parfumat.

— Mâine, vom merge la Shanghai, spuse el, și de acolo vom urca pe râu până în satul meu natal.

Ea îl privi uluită, pentru că niciodată nu sugerase o asemenea călătorie, iar Lai Tsin adăugă:

— Aș vrea să-ți arăt satul meu și templul strămoșesc a lui Lilin, ca să poți înțelege mai bine ceea ce am să-ți spun. Mă duc acolo de două ori pe an ca să-mi amintesc de originea mea umilă și ca să nu uit că bogățiile care mă

înconjoară sunt trecătoare. Mă duc să-mi curăț sufletul de setea de câștig și să mi-l împrăzesc. Făcu o pauză, apoi continuă: E important să vii cu mine.

Plecă ochii asupra ceștii de ceai din fața sa, iar ea îl urmări, mirată. Nu-l văzuse niciodată așa, agitat și nesigur de sine.

— Sigur că voi veni cu tine, îi răspunse. Sunt onorată că vrei să-mi arăți toate acestea.

A doua zi plecară către Shanghai, iar când ajunseră acolo se îmbarcară pe micul vas cu aburi al lui Lai Tsin, MV Mandarin. Cât dură călătoria în susul fluviului, Francie rămase pe punte, admirând frumusețea priveliștii, dar Lai Tsin rămase ciudat de tăcut.

Când ajunseră la Nanking, o duse pe țărm și se plimbară împreună pe străzile pe care alergase cândva cu sora lui, fugind de negustorul de sclavi. Francie simți durerea adâncă din vocea lui când îi vorbi de Mayling, și ghici că, de fiecare dată când făcea călătoria aceea, Lai Tsin spera să o găsească, deși în adâncul sufletului știa că e imposibil.

Fluviul curgea liniștit, uneori printre maluri de zece ori mai înalte decât vaporeșul lor, alteori atât de joase, încât doar stuful arăta unde se termină apa și unde începe uscatul. Când se apropiară de pontonul de lângă satul lui natal, Lai Tsin se îmbrăcă în roba albastră cu broderii și-și puse pălăria cu ornamentul de jad alb. Frumosul vas acostă și marinarii săriră să-l ancoreze.

Când se lăsă scara și Lai Tsin și Francie coborâră la țărm, mulțimea deja se adunase. Uluiți, se zgâiau la ciudata femeie barbară, cu păr auriu și cu ochii albaștri pătrunzători, întorcând capetele de teamă, pentru că nu mai văzuseră niciodată o femeie gwailo. Mulți se înclinară în fața unor personaje atât de importante, iar Lai Tsin le împărți bănuți. Apoi, cu Francie alături, porni pe lungul și cunoscutul drum către sat.

Pe drum, îi arătă lui Francie toate lucrurile despre care-i vorbise când îi povestise viața lui, în noaptea când se născuse Ollie: lacul strălucind ca o foaie de oțel sub cerul cenușiu, răzuștele albe și somnoroase, nesfârșitele câmpuri de orez și copiii care le lucrau, păduricea pustie unde trupul lui Chen fusese lăsat pradă păsărilor și câinilor și, în depărtare, strălucind pe deal, templul strămoșesc al lui Lilin.

Zidurile de pământ galben, care înconjuraseră satul, nu mai erau decât niște grămezi de pietre și multe dintre casele dărăpănate erau goale. Numai casa Fratelui cel mare avea hârtie nouă de orez în ferestre și o sobă de fier care trimitea fum către cerul rece. Tânăra soție a Fratelui mai mare măturase în grabă în fața intrării când îi zărise în depărtare, iar acum se ascundea timidă în spatele soțului ei, în ușă, pentru că Mandarinul nu le trecea niciodată pragul. Ochii ei se măriră de uimire când o văzu pe femeia gwailo care pășea alături de Mandarin, și Fratele mai mare mormăi un blestem. „Fiul lui mui-tsai nu va înceta oare niciodată să aducă rușinea asupra numelui lui Ke Chungfen, aducând o femeie gwailo în casa familiei sale?” Dar o spuse suficient de încet ca Lai Tsin să nu audă, temându-se să nu înceteze a le mai plăti banii care le umpleau, în fiecare seară, bolul cu orez și îi împrăztau vinul din sticlă, mai des decât ar fi trebuit.

Tânăra lui soție ieși din spatele lui și îngenunche în fața lui Lai Tsin și a femeii barbare. Atinse pământul cu fruntea și spuse:

— Bun-venit, bun-venit cinstitului Frate mai mic, Ke Lai Tsin, și bun-venit cinstitului său oaspete.

Lai Tsin îi zâmbi blând, o luă de mână și o ridică, mulțumindu-i pentru urare. Fratele mai mare se înclină țeapăn, încercând din răspuțeri să nu se uite la femeia barbară, deși ochii îi erau atrași de ea. În viața lui nu mai văzuse o femeie gwailo, și-și spuse că era cea mai urâtă creatură de pe fața pământului, cu ochii de un albastru atât de îngrozitor, încât probabil că erau ai unui demon, și cu părul atât de deschis, încât probabil că avea peste o sută de ani.

— Bun-venit, Frate mai mic, spuse el, zâmbindu-i lui Lai Tsin și ignorând-o pe Francie. Așteptam vizita ta și vei vedea că templul lui Lilin este măturat și ținut curat. Vânturile cele mari de peste iarnă au suflat aurul de pe coloane și a trebuit să cheltuiesc bani ca să-l înlocuiesc. În fiecare săptămână, soția mea principală se duce să-și arate respectul față de strămoșii tăi, și vei găsi totul după voia ta.

— Mulțumesc pentru raport, Frate mai mare, răspuse Lai Tsin. Se întoarse către Francie și-i spuse în engleză: Acesta e al doilea fiu al lui Ke Chungfen, de la soția lui numărul unu. Ceilalți au plecat de mult să caute de lucru în orașe, dar el e leneș și bea prea mult. Soția lui are inimă bună și i-ar fi mult mai bine fără el, dar e chinezoaică, așa că se va supune tradiției și va rămâne cu el, deși o bate și o tratează mai rău decât pe o servitoare. Așa stau încă lucrurile în China.

Francie îi zâmbi fetei, iar aceasta se ascunse timidă în spatele bărbatului ei. Lai Tsin îi întinse o punguță de piele Fratelui mai mare, care se înclină și-i mulțumi, expresia aspră schimbându-i-se într-un zâmbet slugarnic.

Sătenii se adunaseră și îi priveau de la o distanță respectuoasă, dar se retraseră când trecură pe lângă el. Unii își ascunseră fețele de privirea lui Francie, temându-se că tovarășa Mandarinului poate fi un demon.

Lai Tsin și Francie porniră pe poteca dintre câmpurile de orez și copiii, cu ochi veseli, se îngrămădiră în jurul lor, fără teamă de femeia gwailo, pentru că era cu Mandarinul și el întotdeauna le dădea bănuți și daruri.

Împreună, urcară pe drumul pietros care ducea la templul strămoșesc al lui Lilin, iar când ajunseră acolo Francie rămase mută de admirație. Pereții roșii străluceau ca satinul din cauza zecilor de straturi de vopsea aplicată cu grijă – straturi de lac, fiecare frecat cu glaspapir înainte de a se da următorul, până când lucea ca cel mai fin satin. Sculptura era o veritabilă operă de artă, iar ardezia, lucrată manual, de pe acoperișul curbat, avea o culoare verde, opalescentă. În interior, pereții erau încrustați cu sidef, în modele dantelate, și pe o placă de marmură erau scrise cu aur numele lui Lilin și ale celor doi copii morți ai ei.

Lai Tsin aprinse bețișoare de tămâie în micile suporturi de bronz și se înclină de mai multe ori. Apoi îi spuse lui Francie:

— Te-am adus aici pentru că nu mai pot trăi cu păcatele pe care le am pe conștiință. Tot ce-ți cer e răbdarea de a-mi asculta povestea. Îți voi spune

cele două adevăruri, apoi mă poți judeca așa cum crezi. Inspiră adânc și adăugă: Hai să ne așezăm împreună în casa mamei mele și îți voi spune cele mai adânci secrete din sufletul meu.

Francie se uită din nou la placa de pe zid, care era tot ce mai rămăsese din Lilin și din copiii ei, apoi la fața blândă și la ochii triști ai lui Lai Tsin, și spuse:

— Prietenul meu drag, orice ai avea pe suflet, poți împărtăși cu mine. Nu te teme de judecata mea, pentru că cine sunt eu să-i judec pe alții? Și nimic din ce mi-ai putea spune nu va strica prietenia noastră și dragostea mea pentru tine.

— Vom vedea, spuse el, liniștit.

Povestea fu lungă și când se termină, Francie avea lacrimi în ochi. O dorea inima pentru el, și îl îmbrățișă cu dragoste.

— Îți mulțumesc, îi spuse ea. Tot ce ai făcut a fost cu un scop bun. Sunt onorată de prietenia unei persoane ca tine.

Părăsiră templul și coborâră împreună poteca pietroasă, Mandarinul, brunet și delicat, în robele sale somptuoase, și blonda femeie barbară, în rochia ei simplă, îndreptându-se spre vasul alb și frumos, care avea să-i ducă pe același drum pe care Lai Tsin îl făcuse cu Mayling, cu mulți ani în urmă, și pe care nu avea să-l mai facă niciodată.

CAPITOLUL 36

Francie plecă din Hong Kong către Europa săptămâna următoare. Se întâlnea cu Annie la Paris și de acolo pleca în căutarea viței-de-vie pentru fermă. Vaporul englezesc era plin de familii care se întorceau acasă în concediu, de bărbați palizi de pe plantațiile de cauciuc din junglele Malayeziei, care se îmbarcaseră la Singapore, de bronzații plantatori de ceai, luați de la Colombo, și de obișnuitul amestec de diplomați și oameni de afaceri străini.

Ca Tai-Pan al unuia dintre cele mai bogate hong-uri, Francie fusese așezată la masa căpitanului, alături de cei mai importanți pasageri, și-și jucă perfect rolul. În fiecare seară se îmbrăca discret, dar frumos, într-una din rochiile ei de la Paris. Își punea bijuterii de jad în cocul blond, purta splendidele perle și se parfuma cu iasomie. Le zâmbea tovarășilor de călătorie și le răspundea fermecător când i se adresau, dar nu le încuraja niciodată privirile admirative și nu întârzia niciodată în salon după cină. Când pleca din sufragerie, înapoi către singurătatea cabinei ei, bărbații făceau speculații despre ea, cu voce joasă, dar nimeni nu-i făcu nici un avans, pentru că toți știau că e concubina marelui Tai-Pan, Mandarinul Lai Tsin.

Francie știa ce gândeau, dar nu-i păsa; nu voia decât să fie singură. Vaporul traversă Oceanul Indian, cu escale la Bombay și la Port Said, în drum spre Mediterana. Francie începu să se înveselească abia când văzu țărmurile tivite cu pini ale sudului Franței, și se gândi cu invidie ce mult i-ar fi plăcut să aibă timp să lenevească la Nisa, unde debarcă. Dar avea o rezervare la Ritz, la Paris, și Parisul era orașul pe care-și dorise întotdeauna să-l viziteze, încă de când era copil și învăța franceza cu guvernanta.

Directorul o conduse el însuși în apartamentul ei, care dădea spre strada Cambon; știa ce persoană importantă și bogată e, așa că, în apartament, găsi vase cu imenși trandafiri roșii, boluri cu fructe proaspete și o sticlă de șampanie. Francie își cercetă camerele, cu gândul la Annie, în timp ce încerca arcurile perfecte ale patului și inspecta așternuturile fine și băile impecabile. Annie se gândea să deschidă un hotel aici și trebuia să sosească în patru zile. Între timp, era de capul ei și avea tot Parisul la dispoziție, așa că, fără să mai piardă nici o clipă, plecă cu ghidul de călătorie în mână, ca să-i cerceteze minunile.

Mașina îl ducea pe Buck spre ambasada americană, înapoi de la Palatul Elysée unde, ca șef al unei delegații comerciale, avusese o întrevvedere cu Președintele Franței. Se găsea în orașul lui preferat, era acolo de trei zile, dar nu avusese nici o clipă liberă ca să se bucure de asta. Iar bagajele lui erau deja făcute și, într-o oră, avea să fie în tren, în drum spre Cherbourg și spre transatlanticul Normandie, care pleca în seara aceea spre New York. Privi cu jind pe geamul limuzinei. Ultima oară când venise la Paris fusese cu Maryanne, iar ea nu dorise să vadă decât oameni importanți.

El ar fi vrut să se plimbe în voie pe podurile orașului, nu să treacă în grabă cu mașina peste ele, să se oprească să admire priveliștile, în loc să le vadă în fugă pe geamul limuzinei; ar fi vrut să hoinărească pe bulevardele cu castani și să viziteze fabuloasele muzee. I-ar fi plăcut să bea vin și să-și ia mesele în tihnă, admirând femeile frumoase ale orașului. Și, pentru numele lui Dumnezeu, asta avea să facă.

Ajuns la ambasadă, își anulă rapid călătoria, își luă rămas bun de la ambasador, își trimise bagajele la Crillon și porni la pas prin Place de la Concorde. Se așază pe un scaun, la o cafenea de pe trotuar și comandă un Pernod, savurându-și libertatea. Era singur la Paris și, pentru prima oară, era stăpân pe timpul lui. Se uită la femeia din dreapta lui, cufundată în lectura ghidului turistic și inima îi sări din piept. Era cu spatele la el, dar ar fi recunoscut-o oricum. Trecuse aproape un an de când luase ceaiul cu ea la New York și încă mai păstra în portofel biletul pe care i-l trimisese, mulțumindu-i pentru tablou. De atunci, fusese de mai multe ori la San Francisco – de mai multe ori decât ar fi fost necesar pentru afaceri, întotdeauna în speranța de a o revedea, dar Annie Aysgarth fusese mai tăcută decât un sfînx; întotdeauna îi răspunsese vag că Francie era într-o călătorie sau la fermă. Iar acum, la șase mii de mile distanță, soarta i-o scotea în cale.

Era la fel de frumoasă ca de obicei, într-o jachetă de lână de culoarea ametistului; fusta scurtă îi dezvăluia picioarele, în ciorapi negri, iar părul îi era legat la spate cu o fundă mare de mătase neagră.

Simțindu-i privirea, Francie întoarse capul și-l văzu. Inima îi sări din piept și scăpă cartea din mână.

— Oh! Buck Wingate. Ce surpriză!

Își mușcă buzele, roșind ca o fetiță când el îi ridică ghidul, îi luă mâna și i-o duse la buze, în stil franțuzesc.

— Nici că se putea una mai plăcută, răspunse el, zâmbindu-i. Arăți de nouăsprezece ani cu funda aia în păr, mai frumoasă ca oricând.

Ea râse.

— Orașul ăsta are ceva care face femeile să se simtă de nouăsprezece ani. Trebuie să fie ceva în aer – sau poate că e doar Pernod-ul. Dar ce faci aici?

— O, afaceri. Zâmbi. De fapt, mă distrez. Ar fi trebuit să fiu pe Normandie, în drum spre New York, dar, brusc, n-am putut să mai suport ideea. Sunt la Paris de trei zile și n-am fost în niciunul din locurile mele preferate, n-am mâncat în niciunul din bistrourile pe care le știu. Așa că am anulat călătoria, mi-am luat o cameră la Crillon, și te-am întâlnit pe tine. Așa că, Francie Harrison, dacă nici asta nu e soartă, atunci nu mai știu ce e.

Ea nu se putu împiedica să se gândească cât era de drăguț și de frumos; îi observă din nou ridurile fine din jurul ochilor, când râdea, și faptul că părul îi încărunțea pe la tâmpile, că era înalt și suplu și îngrozitor de atrăgător. Spuse, precaută:

— Sunt de acord, se pare că suntem meniți să ne întâlnim la colțuri de stradă.

— A, dar asta pentru că este imposibil să te întâlnesc oriunde altundeva. Am încercat, dar Annie Aysgarth nu m-a lăsat să mă apropiu de tine.

Inima lui Francie mai rată o bătaie; nu putea ignora scânteile electrice dintre ei. Știa că ar fi trebuit să-i spună pe loc „adio”, dar nu se mai simțise așa de când cu Edward. În plus, era singură la Paris, cel mai frumos și mai romantic oraș din lume.

Îi întâlni privirea și-i spuse conspirativ:

— Annie nu vine decât peste patru zile.

Râseră amândoi.

— Madame ar dori un ghid? întrebă el. La dispoziția dumneavoastră. Începem pe loc.

Îi întinse mâna și ea o luă, simțindu-se ca fetița pe care o văzuse el, în loc de femeia care era. Se lăsă urcată într-un taxi, ca să vadă câteva din minunile Luvrului, apoi mai departe, către Notre Dame, unde ascultară corul cântând un imn, în lumina ce cădea din celebrul rozariu, apoi către cheiuri, ca să scotocească printre mormanele de cărți vechi de la bouquineries, care bordau malurile Senei, oprindu-se uneori ca să bea câte o cafea neagră. Iar când o întrebă unde ar vrea să meargă la cină, ea răspunse fără ezitare:

— La Maxim.

— Maxim să fie.

Francie ezită în fața dulapului într-o lungă nehotărâre, scoțând rochie după rochie, probându-le nerăbdătoare, privindu-se în oglindă, apoi aruncându-le pe pat. În cele din urmă, se hotărî la rochia lungă din crepe de Chine de culoarea mării, tăiată astfel ca să se învâртеjească în jurul trupului. Mânele lungi și strâmte erau tăiate în colțuri la încheieturi, iar la colțurile decolteului pătrat își prinse clipsuri de diamante în formă de frunze. Își prinse părul cu pieptenii de jad, apoi îl desfăcu din nou și-l strânse la spate cu o

fundă, așa cum fusese în după-amiaza aceea, când i-l admirase el. Când termină, se privi în oglindă și-și dădu seama că se îmbrăcase ca să-i facă lui plăcere.

Îl făcu să aștepte zece minute, timp în care ea se perpelii în camera ei, ca să n-o creadă prea nerăbdătoare, apoi coborî să-l întâlnească. O aștepta în hol și Francie își spuse, cu răsuflarea tăiată, că era probabil cel mai frumos bărbat din Paris, iar el o privi cu adorație, făcând-o să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume. Maître d'hotel de la Maxim știa să recunoască o pereche de îndrăgostiți, și-i așeză într-un separeu discret, oferindu-le imediat șampanie.

Francie privi veselă prin restaurantul celebru, la clienții lui superbi, și-și spuse că, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Buck, ar fi cinat singură la hotel.

— Nu-mi vine să cred ce noroc am avut să te întâlnesc, spuse ea, impetuos.

El o privi drept în ochi și răspunse:

— Nici mie.

Electricitatea dorinței fulgeră printre ei și Francie își feri privirea.

Băură în cinstea Parisului, mâncară scoici micuțe Belon de pe un așternut argintiu de gheață și gustară fiecare din farfuria celuilalt. El îi povesti despre misiunea lui, ea despre călătoria la Hong Kong, dar nu-i spuse secretul Mandarinului – și nici pe ale ei. Gustă din crema lui de ciocolată albă și ochii i se măriră de plăcere, făcându-l să râdă. Francie se gândi că probabil șampania era vinovată de spumegarea din venele ei, care o făcea atât de frivolă și de veselă. Nu-și amintea să mai fi râs așa cu un bărbat, nici chiar cu Edward.

Privi în jur, prin restaurantul aglomerat. Nu era nici un cunoscut și se întoarse către el, cu sprâncenele ridicate:

— Mă întreb ce-ar spune lumea dacă l-ar vedea pe senatorul de California luând cina cu miss Harrison?

El o prinse de mână peste masă și-i spuse blând:

— Ar spune că e un bărbat norocos.

— Dar Maryanne ce-ar spune?

Buck se gândi o clipă, apoi răspunse cu seriozitate:

— Maryanne și cu mine nu ne iubim, și mă îndoiesc că ne-am iubit vreodată. De mai multe ori m-am gândit să-i cer să divorțăm. De fapt, ultima oară a fost în dimineață de Crăciun. Îți amintești? Ți-am spus că o să mă gândesc la tine.

Ea încuviință din cap și el continuă:

— Ei bine, m-am gândit. O, în teorie aveam toate elementele unui Crăciun ca la carte, pomul, focul de bușteni, darurile, copiii fericiți și așa-zii prieteni, dar era ca și cum viața noastră împreună n-ar fi fost decât o fațadă costisitoare. Totul era atât de fals, încât mi-am dorit să mă aflu oriunde altundeva. Privind drept în ochii ei albaștri, șopti: Mi-am dorit să fi fost cu tine.

Francie tăcea, așa că el scoase din buzunar biletul ei. Era mototolit și uzat; i-l întinse și spuse:

— Ți-amintești de el? Îl port cu mine de atunci. Și, crede-mă, de multe ori m-am întrebât de ce. Dar de-abia acum cred că am găsit răspunsul. Puse biletul pe masă, între ei, apoi adăugă calm: Francie Harrison, poate că sună nebunește, dar cred că m-am îndrăgostit de tine.

Privirile li se întâlneau; ea se simțea calmă și, în același timp, transportată de fericire. Când se întâlnise cu el la New York, refuzase să accepte posibilitatea ca scânteia dintre ei să fie ceva atât de minunat, de irevocabil, ca iubirea, și clătină din cap.

— Cum s-ar putea, de-abia dacă ne cunoaștem?.

— Timpul nu are nici o legătură cu asta.

— Atunci poate că e farmecul Parisului...

El îi luă mâna și i-o sărută.

— Putea la fel de bine să fie Detroit...

— Atunci cum știm dacă e adevărat?

El îi sărută, din nou degetele și Francie simți fiori în tot trupul.

— Nu pui la îndoială soarta, iei ce-ți oferă și ești fericit.

Ea îl privi înspăimântată și spuse:

— Trebuie să plec.

Buck chemă chelnerul și plăti nota. Apoi ieșiră din restaurant, fără să bage în seamă oamenii care întorceau capul ca să privească perechea elegantă, întrebându-se cine ar putea fi. Francie tăcu tot drumul, în taxi, conștientă de privirea lui asupra ei. Se temea; nu cunoscuse în viața ei decât doi bărbați și nu știa dacă ce simțea era dragoste sau nu. Se gândi la ce-i spusese el, despre cum nu trebuie să pui la îndoială soarta, și, când el o conduse către lift, în holul de la Ritz, spuse:

— Crezi că oamenii ar bârfi dacă l-aș invita pe senator în camera mea, pentru o cafea?

El ridică din umeri și o luă de mână.

— Și ce dacă?

În apartamentul ei fuseseră aprinse lămpile și șampania aștepta în frapiera cu gheață. El deschise sticla și-i turnă un pahar, apoi îl umplu pe al lui, îl ridică și spuse:

— Mai am de făcut un toast, Francie. Pentru iubire.

Ea bău, apoi lăsă jos paharul, îl luă de mână și-l conduse spre dormitor. Draperiile grele de brocart erau trase peste ferestrele înalte și lampa îi arunca o lumină aurie pe față. Îl privi.

— Nu știu ce să fac, spuse, neajutorată.

— Nu-i nevoie să știi, draga mea, răspunse el, cuprinzând-o în brațe.

Pentru Buck, s-o dezbrace pe Francie era ca și cum ar fi desfăcut petalele unei flori, fiecare strat de mătase moale alunecându-i de pe trup, până rămase goală. Sfiala ei îi înmuie inima, iar frumusețea îi aprinse simțurile. O luă în brațe și o strânse, mângâindu-i pielea de catifea, în timp ce ea se agăța de el. O îmbăta să-i simtă trupul alături de al ei, buzele pe ochi, pe gât, în păr. Se atârna cu pasiune de el când o pătrunse, și-l simți tremurându-i în brațe.

— Nu pot să suport să te părăsesc, acum când te-am găsit, îi spuse el mai târziu, în timp ce stăteau îmbrățișați. Cred că toată viața te-am căutat. Îi ridică bărbia și-i preciză: Să nu pleci niciodată.

— Șșșș, făcu ea, punându-i un deget pe buze, nu trebuie să spui asta.

Francie se desprinse din brațele lui și se ridică, îndepărtându-și părul de pe frunte și ațintindu-l cu privirea.

— Hai să ne bucurăm de puținul timp pe care-l avem împreună și să fim fericiți.

Stătea cu brațele încercuindu-i genunchii, părul lung și blond îi cădea pe umeri, acoperindu-i sânii cu o strălucire de aur, iar ochii albaștri, tulburați, îl fixau cu seriozitate. Buck se gândi cât de lipsită de afectare era și cât de puțin conștientă de propria frumusețe, și o compară cu artificialitatea lui Maryanne, cu zâmbetele ei false și cu răceala ei, și înțelese că nu putea renunța la ea.

— Nu-mi pasă, spuse el, trăgând-o înapoi către el, nu te vreau decât pe tine.

O strângea în brațe și Francie se simțea iubită și apărută, deși știa că totul e o imposibilitate, că n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Dar nu voia să se desprindă din brațele lui, din patul acela, din Paris... Își scoase din minte realitatea rece a ceea ce era ea și ce era el. Avea să-și trăiască fericirea atâta timp cât putea, oricât de trecătoare ar fi fost această fericire.

— Numai acum, Buck, spuse ea, fericită. Numai aceste câteva zile.

— Pentru totdeauna, promise el, acoperindu-i fața cu sărutări pasionate. N-o să te las niciodată să pleci.

Iar când făcură din nou dragoste, Francie își permise să spere, doar puțin, în adâncul sufletului, că ar putea fi adevărat.

Nu puteau suporta să se despartă. El trimise după bagaje la Crillon și se mută într-un apartament alături de al ei, la Ritz, și patul ei somptuos deveni centrul micului lor univers. Din când în când se aventurau afară, să bea câte un Pernod într-una din cafenelele de pe Rive Gauche, explorând străduțele înguste din Saint-Louis-en-Ille, vorbind despre tablourile din vitrinele galeriilor și cinând în restaurante luminate cu lumânări, unde monsieur le patron era bucătar, iar madame, soția sa, chelneriță, și unde nu era nimeni care să-i ia în seamă când întârziau la un pahar de vin roșu, ținându-se de mână și privindu-se în ochi, fără nici un gând către viitor.

Într-una din serile acelea lungi, ea îi povesti viața ei, fără să-i ascundă nimic, așteptându-i verdictul. El o privi cu dragoste și spuse:

— Biata mea Francie, a trebuit să fii atât de puternică. Sper că viața nu va mai fi niciodată atât de aspră cu tine.

În ultima lor noapte împreună, Buck o privea periindu-și părul. Strălucea ca satinul și el își trecu mâna prin el, încântat, spunându-i:

— Promite-mi să nu-l tunzi niciodată. E ca o comoară de aur.

Ochii de safir ai lui Francie îi întâlneau pe ai lui în oglindă.

— Îți promit, răspunse, cu tristețe.

El pleca la ora șase ca să prindă trenul și apoi vaporul către America, dar amândoi știau că era mai mult de atât: la ora șase se întorceau la

realitate. Rămaseră îmbrățișați, fără somn, savurând fiecare minut prețios și trecător, dar despărțirea îi pândea, și Francie își spuse disperată că era pentru totdeauna.

— Nu te pot părăsi, îi șopti el, când se apropie momentul. Nu înțelegi, Francie? Viața mea cu Maryanne e falsă, nu mă iubește și n-o iubesc. Până acum n-am simțit așa pentru nici o femeie. Nu știam că există o asemenea fericire. Te rog, spune că rămâi cu mine. O să divorțez și ne căsătorim; spune „Da”. O să cumpărăm o casuță în Washington și o să am grijă de tine și o să ne iubim veșnic.

Întreaga ei ființă tânjea după el, aproape că putea simți gustul vieții alături de el. Își spuse că, datorită lipsei de sens a vieții lui cu Maryanne, poate că totul era totuși posibil. Dar apoi își aminti că Buck era o persoană publică – era pe calea către vârful piramidei, și un divorț scandalos i-ar fi distrus cariera. Iar ea era o femeie cu un trecut scandalos.

Îi acoperi gura cu sărutări, înăbușindu-i vorbele, numărând ultimele clipe de stat împreună, apoi, când veni timpul ca el să plece, rămase goală în pat, în timp ce el își strângea bagajele, spunându-și că nu trebuie să plângă, ci să fie recunoscătoare pentru fericirea pe care i-o dăruise.

Valizele lui Buck erau în hol și-l auzi dând instrucțiuni hamalului, apoi îi auzi pașii când intră înapoi în dormitorul ei. Arăta ca prima oară când îl văzuse: frumos, bine îmbrăcat, puternic – un bărbat de viitor. Francie îngenunche pe patul răvășit, cu cearceaful acoperindu-i goliciunea, așteptând ca el să-și ia rămas-bun. Buck se apropie de ea și-și încolăci șuvițele părului ei mătăsoș în jurul încheieturilor mâinilor, ca pe niște lanțuri de aur.

— Asta nu e sfârșitul, Francie, îi promise, sfredelind-o cu privirea.

Apoi ieși în grabă.

Annie o privea suspicioasă pe Francie. Obrajii ei, de obicei palizi, erau îmbujorați, și avea un aer de agitație, ieșit din comun. O târâse de la un croitor la altul, făcând cumpărături nechibzuite la Patou și Lelong, Molyneux și Chanel, iar acum se aflau în salonul cenușiu al lui madame Vionnet, în timp ce modelele se plimbau prin fața lor. Nu era acolo nimic care să se potrivească siluetei rotunde a lui Annie. Vionnet făcea haine suple, ușoare, mătăsoase și pline de grație, din crepe de Chine și satin suplu, perfecte pentru trupul subțire, cu picioare lungi, al lui Francie. Annie clătină din cap, minunându-se de Francie, care comandă o duzină de rochii de diverse culori.

— Unde Dumnezeu o să porți toate astea? o întrebă. Te duci la Hong Kong o dată la câțiva ani, iar când ești în San Francisco muncești pentru operele tale de caritate, iar restul timpului îl petreci la fermă. Nu prea-mi vine să cred că o să porți rochii de la madame Vionnet când îți îngrijești via.

Francie ridică din umeri și-i aruncă un zâmbet sclipitor.

— O, nu știi, dar prea sunt frumoase, răspunse vag, dar știa că le cumpără pentru că lui Buck i-ar fi plăcut s-o vadă în ele.

Îi era imposibil să și-l scoată din minte și-i era imposibil să nu se gândească la ea însăși, ca parte din viața lui. Primea câte o cablogramă de la el în fiecare zi și toate spuneau același lucru: Te iubesc. Știa că se joacă cu

focul, dar dacă Buck s-ar fi întors vreodată la ea n-ar fi putut să-l alunge din nou.

Annie spuse, suspicioasă:

— Nu cumva ai întâlnit un bărbat? Și când Francie roși adăugă: înțeleg. Atunci de ce nu mi-ai spus despre el?

Francie își mușcă buzele, privindu-și jenată mâinile.

— Nu pot.

— Asta înseamnă că e însurat, zise Annie. O, Doamne, Francie, în ce te-ai mai vârât acum?

— Annie, e Buck Wingate. Vorbele o înecau. E ca un miracol. Vreau să spun, dragostea poate fi un miracol, nu? Nu e ca atunci, cu Edward, când m-am îndrăgostit încetul cu încetul. Asta e Dragoste, Annie.

Aproape că strigă cuvântul, și vânzătoarele și modelele se întoarseră, zâmbind – dragostea era dragoste în orice limbă. Francie își coborî vocea până la o șoaptă conspirativă și-i povesti lui Annie despre furtunoasa ei poveste de dragoste.

— Și l-ai gonit? întrebă Annie, uimită.

— L-am gonit, zise ea, căutând aprobarea în privirea lui Annie.

— Atunci pentru ce toate hainele noi? Te porți de parcă te-ai aștepta să se întoarcă.

— Da... nu... o, Annie, nu știu. Dacă s-ar întoarce... o, ce să mă fac?

O vânzătoare le întrerupse, cerându-i lui madame Harrison să semneze nota, apoi plecară pe jos, încet.

— Buck s-a îndrăgostit de tine în clipa când te-a văzut, la petrecerea mea, spuse Annie. Am știut-o, chiar dacă tu n-ai știut. Dar totul e împotriva voastră, Francie, nu numai Maryanne, e vorba de cariera lui. Îți dai seama la ce trebuie să renunțe dacă se însoară cu tine?

Francie sperase, împotriva evidenței, că Annie o să scoată un răspuns din sacul ei cu judecăți practice, dar nu exista nici un răspuns. Munca era însăși viața unui bărbat.

— Știu, spuse ea, trist, de asta l-am gonit. Nu-l pot lăsa să dea cu piciorul unui viitor strălucit. O, Annie, dar dacă se întoarce?

Annie o privi cu compasiune.

— Hai să așteptăm și să vedem, draga mea, nu?

Petrecură următoarele zile căutând hoteluri pentru Annie, și ea hotărî că francezii aveau stilul lor, și refuză să intre în competiție, apoi luară trenul către Bordeaux. Vizitară o duzină de castele, degustară o sută de soiuri de vinuri, cumpărară viță-de-vie pentru ferma lui Francie, dar tot nu și-l putu scoate din minte, așa că o grăbi pe Annie către Cherbourg. Se imbarcară pe un transatlantic spre New York, cu o săptămână înainte de data stabilită.

La San Francisco atârnă în dulap toate frumoasele ei rochii de la Paris, și așteptă ca el s-o sune. Trecu o săptămână, trecură două. Își spuse că n-o să-l sune ea, că nu trebuie să-l sune. După trei săptămâni se oțeli, își spuse că totul s-a terminat și plecă, cu inima frântă, la fermă.

Vremea era rece și bătea vântul, dar cerul era senin. Își puse pantalonii de călărie și o cămașă cadrilată și își aruncă pe umeri un pulover gros de

flanel. Înșeuă calul ei preferat și porni pe dealuri, cu vântul despletindu-i părul și înțepându-i obrazii, dar i se părea o binecuvântare – orice, numai să-i stingă durerea singurătății.

După multe ore, se întoarse, mânând la pas iapa obosită, dorindu-și să nu-l fi întâlnit niciodată pe Buck Wingate. Iar când intră în curte, el o aștepta. Descălecă și, într-o clipă, fu în brațele lui.

— N-ar trebui să fii aici, spuse ea, cu vocea înăbușită de umărul lui.

— Greșești, spuse el. Aici e locul meu.

O ținu la distanță de un braț, privind-o.

— N-o să mă mai gonești din nou?

Ea clătină din cap.

— Nu pot. Dar n-o să te despart niciodată de soția ta, Buck. Sau de cariera ta. O să fiu fericită să te văd, oricând se va putea.

Iar când el o îmbrățișă, își spuse că, în ciuda sfaturilor Mandarinului, era doar o femeie slabă și neajutorată, atunci când era vorba de dragoste.

CAPITOLUL 37

Maryanne Wingate era o femeie ocupată, era bogată și răsfățată și obișnuită ca lucrurile să se facă așa cum vrea ea, dar nu era proastă. Bănuia că Buck are o aventură și, la început, nu spuse nimic, bănuind că avea să treacă, așa cum se întâmplă de obicei cu astfel de treburi. Nu că și-ar fi făcut griji; își spunea că bărbații au nevoie de asemenea femei cu care să aibă aventuri, femei pe care să le plătească cu mici nimicuri sau cu bani gheață, nu tipul ei de femeie. Și mai știa că bărbații ca Buck nu se însurau niciodată cu acele femei. Poziția ei ca soție era inviolabilă, dar când lunile trecură și weekendurile departe de casă deveniră din ce în ce mai frecvente, iar ușa dintre dormitoarele lor rămase mereu închisă, începu să se îngrijoreze. O aventură întâmplătoare era una, dar o indiscreție majoră ar fi fost un dezastru.

Se gândi furioasă la timpul și efortul cheltuite pentru a împinge înainte cariera lui Buck și se hotărî să meargă până la rădăcina răului. Luă legătura cu o agenție de detectivi foarte discretă și ceru ca soțul ei să fie urmărit. O șocă viteza cu care primi răspunsul – se părea că Buck nici nu se sinchisea să-și acopere urmele. Fu și mai șocată când află numele rivalei ei.

Spumegă în tăcere zile în șir, plimbându-se prin camera ei ca o panteră înfuriată. Buck era din nou plecat – cu ea la fermă. Se ducea acolo de un an, și Maryanne îi mulțumi lui Dumnezeu că ferma era la capătul pământului și cel puțin nu-și fluturau aventura în fața întregului San Francisco. Își aminti că o văzuse pe Francie Harrison la o petrecere și-și spuse, furioasă, că e o femeie frumoasă și, cu o reputație ca a ei, nici nu se miră că Buck se îndrăgostise. Dar acum, dacă nu avea de gând să piardă tot ce se străduise să realizeze, trebuia să facă ceva.

Francie trăia pentru weekendurile lor de la fermă. Era casa lor – a ei și a lui Buck; camera ei era acum camera lor, hainele lui stăteau în dulapul ei, iar cizmele lui de călărie se găseau în hol, lângă ale ei. Pur-sângele lui, negru, nervos, împărțea grajdul cu iapa ei, Appaloosa, cărțile lui îi umpleau rafturile, hârtiile lui îi umpleau biroul, obiectele lui de bărbierit îi umpleau baia. Se

făceau exact doi ani de când se întâlniseră la Paris, și era mai îndrăgostită de el ca oricând, întreaga ei lume se învârtea în jurul orelor furate pe care Buck le petrecea cu ea. Își ținuse promisiunea de a nu cere niciodată mai mult, numai că acum lucrurile erau diferite. Avea nevoie de el.

Era vineri seara și Buck era pe drum, de la San Francisco. Francie se învârtea în pridvorul umbrit, privind plină de speranță în lungul drumului, oftând fericită în timp ce-și număra noroacele: avea ferma aceea frumoasă, cu vacile de lapte și celelalte vite și cu vița ei de vie; avea casa minunată din San Francisco, și operele de caritate; avea avere și doi prieteni buni, Annie și Mandarinul; avea un bărbat care o iubea, iar acum avea și copilul lui.

Se înnegură gândindu-se la frumosul ei Ollie; ar fi renunțat, cu bucurie, la tot ce avea dacă l-ar fi putut aduce înapoi. Circumstanțele morții lui erau insuportabil de dureroase, și le încuiase undeva în străfundurile memoriei, dar Ollie era tot timpul în mintea ei, și vorbea deseori cu Annie despre el. Își amintea noaptea când îl născuse, acolo la fermă, ajutată numai de Annie și Lai Tsin. Iar acum avea să aibă încă un copil fără tată.

Fericirea i se stinse rapid gândindu-se la realitate. Niciodată nu i-ar fi cerut lui Buck să divorțeze de Maryanne pentru ea, dar acum trebuia să se gândească la copil. Se prăbuși în leagănul din pridvor și închise ochii, simțind cum o cuprinde vechea și familiara singurătate, și se întrebă ce era de făcut.

Buck o văzu când luă curba în micuțul lui Ford, și claxonă, alungând păsările din copaci și făcând câinii de la grajduri să latre. Opri în curte cu scrâșnet de frâne, sări din mașină și urcă în fugă treptele verandei, minunându-se că inima încă îi mai tresaltă la vederea ei. Francie i se aruncă de gât și se îmbrățișară strâns.

— A trecut prea mult, murmură el, cu buzele în părul ei moale, a trecut o lună de când nu te-am văzut.

Intrară în casă ținându-se de mână și Buck privi apreciativ în jur; ferma era unul din locurile care nu se schimbau niciodată. O, desigur, se mai adăuga, ici și colo, câte o cameră, se mai punea câte un tablou pe perete, poate perdele noi la ferestre, dar sufletul locului nu se schimba niciodată. Podelele din lemn de ulm străluceau, geamurile sclipeau în lumina soarelui, buchete mari de flori de câmp umpleau numeroasele vase și toată casa mirosea a caprifoi și lavandă și a plăcinte cu cireșe, de la bucătărie.

— Dumnezeuule, cât iubesc locul ăsta! spuse el, cu o voce plină de încântare. De fiecare dată mă întreb de ce plec.

Băgă capul pe ușa bucătăriei și strigă:

— Bună, Hattie. Ce avem la cină?

— Bună, domnu' Buck. Păi, nimic decât pui fript și banane coapte, numai preferatele dumitale, asta-i tot.

Fața ei se luminează de un zâmbet larg și el îi răspunse la fel.

— De asta te iubesc eu, Hattie, pentru că știi drumul spre inima unui bărbat.

— Inimile unor bărbați, pufni ea, întorcându-se la soba ei, dar zâmbea.

Hattie era menajera lui Francie, și era încântată de Buck. „Mărită-te cu el, miss Francie”, spunea ea, deseori. „E cel mai bun lucru care ți se poate

întâmpla.” „Dar e deja însurat, Hattie”, protesta Francie, iar Hattie pufăia dezaprobator și răspundea: „Da” un bărbat poa' să și divorțeze, nu? Și sunteți ca și luați și acu' – numa-n ochii Domnului, nu.” „Ai dreptate, Hattie”, spunea Francie, nehotărâtă, „suntem ca și căsătoriți”. Și cu asta se consola deseori în zilele și nopțile lungi când Buck era la Washington – cu Maryanne.

Buck se dezbracă și se îndreptă către duș, cântând fals, dar din adâncul plămânilor, și Francie izbucni în râs.

— Știi ce? strigă el.

— Ce?

— Am ceva pentru tine. În geanta mea.

— Un cadou?

— E deosebit, foarte deosebit. Buck intră în dormitor, cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor. Sper să-ți placă.

Ea deschise geanta, privind la o cutiuță de aur, apoi la el.

— Haide, deschide-o, o îndemnă, blând.

Ochii zâmbitori ai lui Buck o urmăriră desfăcând funda și deschizând capacul cutiei. Era o miniatură, un portret perfect al lui Ollie. Era exact cum și-l amintea ea, și izbucni în plâns.

— O, Doamne, Francie, îmi pare rău. Se așeză lângă ea pe pat, privind-o speriat. L-am dat să-l facă după fotografia pe care o ții în dormitor. Annie are aceeași fotografie și mi-a împrumutat-o. Mi s-a părut că artistul a prins atât de bine expresia, că mi-am zis c-o să-ți placă. O, Francie, n-am vrut să te supăr.

Ea clătină din cap, cu ochii tot plini de lacrimi.

— E chiar Ollie, și de asta plâng. E cel mai minunat dar, cel mai minunat.

Nu părea momentul potrivit ca să vorbească despre copilul pe care îl aștepta să se nască, iar a doua zi de dimineață îl privi cu tristețe pe Buck pornind înapoi către San Francisco. Știa că stă la Aysgarth, ca de obicei, și-i făcu din nou semn cu mâna, invidiind-o pe Annie care era liberă să stea de vorbă cu el, chiar să ia cina cu el, în public, fără să provoace un scandal. Ferma părea pustie și, brusc, se hotărî să se întoarcă la San Francisco.

Mai târziu, în aceeași zi, Harry Harrison îi văzu mașina oprind în fața casei. Se pregătea de plecare și rămase la piciorul scării, urmărind-o cum intră repede în casă, fără să privească spre el. Purta o jachetă și o fustă simple și conducea un Ford lipsit de pretenții, dar avea aerul plin de încredere al unei femei bogate, ceea ce, fir-ar să fie, chiar era.

Se gândi la ea furios, tot drumul până la Clubul Pacific Union, amintindu-și de Corporația Lai Tsin și gândindu-se la felul în care aceasta, datorită minții ascuțite a Mandarinului, fusese doar vag afectată de prăbușirea bursei, în timp ce el fusese aproape ruinat. Probabil că putea fi încă numit un om „bogat” după toate standardele, dar nu și după ale lui. Datorită unei conduceri bune – dar nu a lui – Banca Harrison Mercantile supraviețuise, dar nu mai era președintele consiliului de conducere, nu avea nici un cuvânt de spus în desfășurarea afacerilor băncii și, categoric, nu se putea atinge de activele ei; dar afacerile lui cu bunuri de larg consum

primiseră o lovitură puternică și investițiile îi dispăruseră ca zăpada care se topește.

Mai avea ce-i rămăsese din fondul aflat în custodie și resturile de acțiuni industriale, dar investiția lui majoră – minele de fosfați din America de Sud – nu dădea rezultatele promise. Era încă foarte convins că aveau să aducă profit în curând, dacă reușea să le păstreze; într-o bună zi, avea să recupereze averea familiei Harrison, avea să fie ca bunicul lui, acumulând banii în lingouri de aur, în subsolul unei bănci, unde nimeni nu se putea atinge de ele. Între timp, probabil că tatăl lui se răsucea în mormânt văzându-l pe Francie cum își flutură averea obținută pe căi dubioase și relația ei ilicită cu afurisitul de chinez.

Clubul era aglomerat, dar ochii lui neobosiți îl găsiră imediat pe Buck Wingate, angajat în conversație cu niște importanți oameni de afaceri din San Francisco; se îndreptă către el și-l bătu pe umăr.

— Bună, Buck, spuse el, amical, înclinând din cap către ceilalți bărbați. Văd că ești ocupat acum, dar aș vrea să schimb o vorbă cu tine mai târziu, dacă se poate.

Harry era ultima persoană pe care Buck ar fi vrut s-o vadă, dar firma lui se mai ocupa încă de banii lui, așa că nu avea încotro.

— Mă întorc la Aysgarth pe la cinci, spuse, glacial. Sună-mă atunci.

Harry încuviință din cap. Simțise răceala din vocea lui Buck și-l enervase. Comandă un Bourbon, întrebându-se ce drept avea Buck Wingate să fie atât de afurisit de superior, când el era clientul, fir-ar să fie. Familia Wingate făcuse avere ocupându-se de afacerile familiei Harrison de-a lungul anilor. Buck ar face bine să țină minte asta. Se așeză să-și bea coniacul, gândindu-se că, întâi, Francie avusese aerul acela superior, apoi Buck, și întrebându-se cine dracu' se credeau.

Buck era singur la San Francisco și Annie fu surprinsă când, după-amiază, o văzu pe Maryanne Wingate intrând în hol și adresându-se recepționarului. Știa că nu este așteptată, pentru că, de fiecare dată când doamna Wingate își însoțea soțul, cereau apartamentul regal. Remarcă faptul că, și după o călătorie lungă, Maryanne arăta impecabil, de o frumusețe rece, în haina roșie cu guler de vulpe argintie și căciulă asortată.

— Doamnă Wingate, ce surpriză plăcută, spuse Annie. Nu vă așteptam de data aceasta.

Maryanne o privi rece. Știa că Annie Aysgarth e prietena lui Francie Harrison și probabil știa de ea și Buck.

— M-am hotărât să-i fac o surpriză soțului meu, răspunse, cu un zâmbet inocent. Bietul om călătorește atât de mult, și știu că-i lipsesc. Un bărbat care trăiește în tensiunea în care trăiește el are nevoie de sprijinul soției, nu credeți?

Annie dădu din cap, politicoasă, dar ceva din zâmbetul lui Maryanne declanșă un semnal de alarmă în mintea ei.

— Sunt convinsă că aveți dreptate, doamnă Wingate, spuse ea, dar aș fi vrut să știu, ca să vă fi păstrat apartamentul dumneavoastră preferat. Mă

tem că e deja închiriat. Poate Knaresborough ar fi bun? Nu e la fel de mare, dar are aceeași vedere către piață și grădini.

— Orice, aprobă Maryanne, cu o bunăvoință neobișnuită. Mutați lucrurile domnului Wingate acolo, cu ale mele.

Conducând-o la lift, Annie avea sentimentul că ceva necurat urma să se petreacă; în mod normal, Maryanne ar fi refuzat să accepte ceva mai mic. Era prea binevoitoare, toată numai dulceață și bunătate.

Maryanne o trată cu încă unul din zâmbetele ei reci, inocente.

— Cred că o să mă odihnesc puțin, domnișoară Aysgarth. Puteți să anunțați să nu fiu deranjată? Camerista poate să-mi despacheteze lucrurile mai târziu. Dacă ați putea să cereți să mi se aducă repede niște ceai, v-aș fi recunoscătoare.

Imediat ce Annie închise ușa în urma ei, Maryanne își scoase haina roșie și căciula de blană. Luă cheile din poșeta din piele de crocodil și deschise valiza cea mare; din ea scoase o haină neagră simplă, desfăcând-o din valurile de foiță în care o înfășurase camerista ei; din una din cutiile de pălării scoase o pălărie neagră, cu boruri largi.

Se repezi în baie și-și pudră repede fața, se rujă, își perie părul blond și scurt și-l îndesă sub pălăria neagră. Cineva bătu la ușă și ea tresări, vinovată, dar nu era decât fata care-i aducea ceaiul, și-i strigă să-l lase pe măsută. Așteptă până auzi ușa închizându-se din nou, apoi îmbracă haina cea neagră, se privi din nou în oglindă, își luă poșeta și se îndreptă către ușă.

Cercetă rapid coridorul pustiu, apoi se repezi la ieșirea de urgență, deschise ușa de serviciu și se repezi în jos, pe scările banale de beton, numărând etajele până ameți. Când ajunse la parter, privi din nou rapid în jur și ieși grăbită pe ușa din dos. Era prima oară în viața ei când ieșea pe ușa servitorilor, și-și trase pălăria mai tare pe ochi, rugându-se să n-o vadă nimeni.

Porni pe strada Taylor către Nob Hill. Urcușul era greu și inima îi bătea puternic în piept când ajunse pe strada California, căutând casa lui Francie. Când o văzu, se opri o clipă să se adune, apoi urcă treptele cu pas ferm și sună.

Întorcându-se de la club, Harry se uită surprins la femeia care suna la ușa surorii sale. La reședința Lai Tsin nu veneau mulți vizitatori, dar femeia în negru avea un aer vag cunoscut. Ascunzându-se în umbră, urmări cum servitorul chinez deschise ușa și femeia îi vorbi. Servitorul deschise mai larg ușa, iar ea se întoarse și aruncă o privire rapidă în jur, înainte de a intra. Harry fluieră, surprins. Ce dracu' făcea Maryanne Wingate la sora lui? Orice ar fi fost, nu era de bine. Nu era stilul lui Maryanne să se furișeze la ușa cuiva, plus că era îmbrăcată în ceva ce aducea a deghizare, cu gulerul ridicat și pălăria trasă pe ochi.

Intrigat, se îndreptă către propria sa casă. Rămase la fereastra de la parter, urmărind, spunându-și că a văzut greșit, că nu poate fi Maryanne. Dar așteptă până ieși, ca să se asigure.

Francie era în camera ei când servitorul îi spuse că doamna Wingate era jos și o aștepta. Îl privi, mută; inima îi tresări de șoc și stomacul i se strânse, dureros.

— Doamna Wingate? întrebă, sperând că băiatul făcuse o greșeală. El dădu solemn din cap.

— Doamna Wingate, miss Francie. Așteaptă în hol.

Francie se ridică încet; știa că Maryanne nu se putea afla în casa ei decât dintr-un singur motiv. Se uită în jos, la fusta de lână, scurtă și plisată, și la bluza albă, simplă, întrebându-se dacă n-ar trebui să se schimbe în ceva mai impunător ca să-și primească rivala. Apoi ridică din umeri și spuse:

— Condu-o pe doamna Wingate în salon, ia-i haina și spune-i că vin într-un minut.

Tremurând, se așeză la masa de toaletă, privindu-și fața speriată. Apoi își perie părul lung și blond și-l prinse la spate cu o panglică de catifea. Se parfumă cu un strop de iasomie, inspiră adânc și porni către ușă. Ezită, cu mâinile pe pânțele, pe rotunjimea încă invizibilă care era copilul lui Buck, apoi deschise ușa și coborî încet scările spiralate.

Ah Fong, băiatul de serviciu, îi deschise ușile salonului. Maryanne stătea la fereastra care dădea spre strada California. Ridică privirea și cele două femei se uitară una la alta, evaluându-se.

— Doamna Wingate? zise Francie, politicoș, dar nu-i întinse mâna, și nici Maryanne n-o făcu.

— O să intru direct în subiect, domnișoară Harrison, spuse ea. Desigur, știți de ce mă aflu aici.

Francie nu spuse nimic și Maryanne se îndreptă către șemineu; privirea i se plimbă încet prin camera luxoasă, cu covoarele ei orientale și operele ei de artă.

— Aveți o casă frumoasă, domnișoară Harrison, observă ea, rece, și, pentru că sunteți o femeie bogată, n-o să vă insult întrebându-vă dacă banii soțului meu au plătit pentru tot acest lux.

Bărbia lui Francie se ridică amenințător, dar nu spuse nimic, iar Maryanne continuă:

— E bine cunoscut, vorbi ea, cu o voce rece și calmă, faptul că bărbații de vârsta soțului meu cad deseori pradă unei – ezită, căutând cuvintele potrivite – unei crize de coeur. Viețile lor sunt atât de pline de muncă, presiuni și obligații familiale, încât brusc au nevoie de o schimbare. O aventură amoroasă este foarte liniștitoare pentru ego-ul unui bărbat, domnișoară Harrison. Uneori mi se pare că bărbații sunt chiar mai frivoli decât femeile. O privi pe Francie cu un zâmbet aproape conspirativ. Dar bănuiesc că știți că, în realitate, sunt doar niște copii răi.

Privirea i se aspri cercetând-o pe Francie, în hainele ei simple, fără machiaj, și cu părul strâns în panglica de catifea.

— Trebuie să recunosc, nu sunteți cum m-am așteptat, continuă ea. Mă gândisem la cineva mai exotic, o femeie cu renume prost, căreia să-i facă plăcere intriga și suspansul unei aventuri ilicite.

Se întoarse din nou către fereastră.

Francie se uită la soția lui Buck: era frumoasă, nu se putea nega asta; și rece, și nici asta nu se putea nega; iar în rochia ei impecabilă, din lână gri, era o doamnă perfectă.

— Ce doreați să-mi spuneți, doamnă Wingate? întrebă, mirată de cât de calm îi suna vocea, în timp ce pe dinăuntru fierbea de spaimă.

Maryanne se răsuci cu fața către ea.

— Am venit aici ca să fac apel la inteligența dumneavoastră, domnișoară Harrison. Nu vreau să cunosc detaliile sordide ale aventurii cu soțul meu, dar sunt lucruri pe care ar trebui să le știți despre el. Pe care trebuie neapărat să le știți. Pentru binele lui. Spuneți-mi, v-ați gândit vreodată la copiii lui?

Francie tresări, Maryanne nu avea cum să știe că e însărcinată, nici chiar Buck nu știa încă...

— Sunt încă mici, domnișoară Harrison, și au dreptul la prezența tatălui lor până cresc. Au nevoie de ajutorul și sfatul lui, ca să nu mai vorbim de sprijinul lui. Cum credeți că-i va afecta povestea asta scandalosă?

Făcu o pauză, lăsându-le vorbelor timp să-și facă efectul, apoi continuă:

— Desigur, n-o să vorbesc despre răul pe care mi l-ați făcut mie, dar o să vă spun ceva mai important - nu numai pentru mine, ci și pentru Buck. Și pentru țara noastră.

Se așeză pe marginea unui scaun din fața lui Francie, cu mâinile în jurul genunchilor ei frumoși, cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Vă vorbește despre munca lui?

Nu așteaptă răspunsul, ridică din umeri și continuă:

— Nu, bineînțeles că nu, sunt sigură că aveți alte lucruri despre care să vorbiți. Atunci trebuie să vă spun că munca înseamnă totul pentru Buck. E un om devotat, un om politic din cap până-n picioare. Trăiește pentru politică. Îl cunoașteți de atât de puțin timp, cum ați putea înțelege? Dar, vedeți, eu îl cunosc de o viață, tatăl lui îl aducea la noi acasă când era copil. Noi eram o familie de politicieni, și Buck rareori se juca cu noi, copiii. O, nu, întotdeauna stătea în bibliotecă, ascultând discuțiile. Cred că absorbea politica prin piele și trebuie să spun că familia mea îl încuraja. Iar când a crescut, cu toții au spus că îl așteaptă un viitor mare. Luați-i lui Buck politica și va fi ca și cum i-ați înfige un cuțit în spate.

Făcu o nouă pauză, ca să lase vorbele să pătrundă în mintea lui Francie; aceasta o privea, fascinată.

— Un scandal ca acesta - ridică din umeri, ridicându-și brațele expresiv - un scandal ca această aventură i-ar termina cariera politică.

Francie își feri privirea, urmărind modelul din covor.

— Înțeleg, spuse ea, încet.

Maryanne oftă.

— Sper, domnișoară Harrison. Sper sincer. De dragul lui Buck, nu pentru mine. Se opri, cu o strălucire triumfătoare în ochi, apoi continuă: Buck are un viitor strălucit în politică. Lumea politicii e universul lui Buck. N-ar fi drept - pentru niciuna din noi - să primejduim asta.

Lui Francie i se strânse inima, se gândi la copilul pe care-l purta și realizează cât de mare era prăpastia dintre lumea lui Buck și a ei. Timpul petrecut împreună la fermă, care i se păruse atât de real, fusese numai pentru un rol pe care-l juca, iar realitatea era bărbatul cu un viitor strălucit în față, însurat cu femeia perfectă, ce-i dăduse copii perfecți care să-i poarte numele. Se uită la Maryanne Brattle Wingate, atât de încrezătoare în „dreptatea” ei, în viața ei, în pretențiile ei asupra soțului ei, și-și dădu seama că nu-i putea niciodată cere lui Buck să renunțe la toate acestea. N-ar fi putut niciodată să fie cea care să-i înfigă cuțitul în spate și să-i fure toate lucrurile pe care se străduise atât să le realizeze.

Ochii îi erau triști, dar vocea calmă și liniștită când spuse:

— Vă mulțumesc pentru că ați venit să mă vedeți, doamnă Wingate. Îmi dau seama cât de greu trebuie să vă fi fost. Desigur, o să-i spun lui Buck că nu vreau să-l mai văd.

Maryanne nu-și putu ascunde triumful din voce când se ridică și răspunse:

— Și, desigur, mă pot baza pe discreția dumneavoastră. Știți cât de important este pentru el.

— Evident.

Francie ieși cu ea în hol. O urmări îmbrăcându-și haina, apoi spuse încet:

— Ah Fong; o să vă conducă.

O părăsi pe Maryanne și urcă scara; intră în camera ei și se întinse pe pat, fără o lacrimă.

Auzi ușa de la intrare închizându-se și privi în tavan, imaginându-și-o pe doamna Wingate coborând treptele și strada, grăbindu-se înapoi la soțul ei și la minunatul lor viitor. Iar când lacrimile începură să curgă, amare, se întrebă de ce soarta se purta atât de aspru cu ea. Se simți din nou cum se simțea în copilărie, când îngrozitorul ei tată stătea în fața ei, cu cureaua în mână. În clipa aceea înțelese că lumea aceea era o lume a bărbaților, iar ea era numai o femeie.

CAPITOLUL 38

Annie o urmări uimită pe Maryanne Wingate traversând în grabă holul, până la lift, și bătând nerăbdătoare din picior în așteptarea acestuia. O privi urcând în lift, uitându-se agitată în jur până când ușile se închiseră și ascensorul porni în sus. Maryanne stătuse la Aysgarth de multe ori în decursul anilor și, în tot acest timp, nu o văzuse niciodată ca acum, în hainele acelea banale, strecurându-se prin holul hotelului ei elegant ca o soție adulterină.

Annie clătină din cap. Ceva nu era în regulă și ar fi vrut să știe ce anume, pentru că sentimentul acela neplăcut, care o cuprinsese, se amplifică.

Un sfert de oră mai târziu, în hotel Intră Harry Harrison. Se duse drept la recepție, anunță că doamna Wingate îl aștepta și ceru numele apartamentului ei. Annie rămase privind suspicioasă în urma lui. Întrebă recepționarul unde se ducea și fu uimită să afle că se îndrepta către

apartamentul familiei Wingate. Intră în salonul elegant al hotelului și se așează pe un fotoliu de lângă ușă, ca să poată vedea cine vine și cine pleacă, apoi ceru un ceai și rămase în așteptare.

Maryanne tocmai ieșea de la duș când auzi soneria de la intrare. Știa că trebuie să fie cineva cu cafeaua pe care o comandase, și strigă „Intră”. Cafeaua era singurul ei viciu, iar acum chiar avea nevoie de o ceașcă. După-amiaza fusese chinuitoare, deși era conștientă că se descurcase minunat de bine.

— Lasă tavă pe masă, ceru ea, uscându-se cu un prosop gros și moale, de culoarea piersicii.

Trebuia să recunoască - Annie Aysgarth, indiferent de mediul din care provenea, știa ce înseamnă „de cea mai bună calitate”, și oferea numai „cea mai bună calitate”, chiar și în ceea ce privește prosoapele. Fredona o melodie în timp ce îmbrăca rochia de casă de catifea albastră și-și încălța picioarele înguste și aristocratice, în papucii brodați cu emblema familiei, comandați special la un magazin exclusivist de pe Jermyn Street din Londra. Încă mai fredona veselă când ieși din baie și dădu nas în nas cu Harry Harrison.

— Dumnezeule, exclamă, uimită, cum ai intrat aici?

— Am sunat la ușă, tu ai strigat „intră”, așa că am intrat. Îmi pare rău că te-am speriat, Maryanne, dar Buck mi-a spus că ne întâlnim aici pe la cinci. Cred că am venit puțin cam devreme.

Maryanne oftă. Nu se osteni să se prefacă încântată că-l vede; Harry nu era una dintre persoanele ei preferate. De fapt, Harry nu aducea decât necazuri, și îi era peste putință să înțeleagă de ce Buck își bătea capul cu el. Se auzi din nou soneria și, de data aceasta, era chelnerul cu cafeaua; o lăsă pe masă și plecă.

Maryanne îi aruncă lui Harry o privire enervată. Voia să fie singură când venea Buck, voia să-l surprindă cu aspectul nou, sexy, al femeii care era pe cale să devină - de dragul lui, nu pentru ea însăși. Turnând cafeaua, se gândi, zâmbind, ce binefăcător era pentru ego-ul unei persoane să învingă o rivală și să recâștige un soț; aproape că merita osteneala, atât o făcea să se simtă de bine.

— Cafea? întrebă ea, întinzându-i lui Harry o ceașcă.

— Mulțumesc, Maryanne.

Harry stătea pe canapea în fața ei, admirând-o, în timp ce ea îl ațintea cu o privire disprețuitoare.

— De ce vrei să-l vezi pe Buck? îl întrebă.

El sorbi din cafeaua fierbinte, uitându-se la ea gânditor, apoi răspunse:

— Îți spun de ce, dacă-mi spui ce ai făcut la sora mea azi după-amiază.

Maryanne simți cum sângele îi dispărea din obraji; o prinsese complet nepregătită și lăsă ceașca din mână, tremurând.

— Cred că e o greșală, vorbi ea, încercând cu disperare să-și adune mințile. N-o cunosc pe sora ta. A, o clipă, mint. Ridică mâna și lăsă capul pe spate, gândindu-se. Da, am întâlnit-o o dată, la o petrecere dată de Annie Aysgarth. Am fost prezentate, cred.

Ridică delicat din umeri, de parcă ar fi fost prea puțin important ca să-și aducă aminte. Harry se distra; zâmbi.

— Valetul meu te-a văzut, și portarul la fel, minți el. Și chiar sub pălăria aia - arată către haina și pălăria negre care zăceau pe un scaun, alături de poșetă, unde le aruncase - chiar și sub ea, nu era nici o îndoială că tu erai. Mă întreb, adăugă el, la fel de delicat cum vorbise ea cu Francie mai devreme, mă întreb dacă dragul, devotatul, corectul Buck nu a intrat cumva într-o relație intimă cu faimoasa mea soră.

Râse văzându-i figura șocată:

— Drept la țintă, așa zice, chicoti, punând ceașca pe masă.

— Vorbești prostii, Harry, ca întotdeauna, spuse ea glacial, dar vocea îi tremura ușor, iar el era genul de bărbat care observa asemenea detalii.

— O, cred că nu, replică, zâmbind în continuare. Nu și dacă ne luăm după raportul detectivului.

Ea se zgâi stupefiată la el, cu fața albă ca varul.

— Raportul detectivului?

El bătu cu palma peste buzunar, tot zâmbind.

— Ar trebui să-ți amintești să ții ușa încuiată, Maryanne, și să nu inviți pe nimeni înăuntru, fără să întrebi întâi cine este. Nu poți ști niciodată, poate fi un hoț. Iar poșeta ta stătea acolo, deschisă atât de tentant...

Maryanne aruncă o privire poșetei, apoi lui; închise ochii, simțind că i se face rău.

— Nenorocitele, șopti.

— O, nu sunt sigur, răspuse el, vesel. Nu vreau să fac nimic rău. Nu vreau decât puțin ajutor - de la tine și Buck. O vorbă-două în locul potrivit, poate la tatăl tău și la bancherul potrivit - știi tu. Vezi tu, am minele astea de fosfat, în America de Sud, și am nevoie de puțin ajutor financiar. Privește-l ca pe o investiție, Maryanne. Asta-i tot ce e - o investiție. Pentru că, într-o zi, curând, mâna asta va aproviziona lumea cu fosfați și tu o să câștigi o avere.

— Am deja o avere, răspuse ea, rece.

El ridică din umeri și se ridică să plece.

— Să-ți spun ce facem, te las pe tine să vorbești cu Buck în numele meu, spuse, îndreptându-se către ușă. Sunt sigur că știi ce să spui, mai bine decât mine. Las lucrurile în mâinile tale pricepute, Maryanne.

Ea se uită ucigaș la zâmbetul lui, iar Harry se bătu din nou cu palma, plin de subînțeles, peste buzunarul în care avea raportul detectivului. Îi auzi râsul pe hol, ca și cum viața ar fi fost o glumă. Știa că de data asta subiectul glumei era ea.

Buck era în hol, așteptând liftul, când Harry ieși din el.

— Harry! exclamă el, surprins.

— Îmi pare rău că nu te-am găsit, Buck, îi aruncă Harry în drum spre ieșire. Mă cam grăbesc. Dar am vorbit cu Maryanne, o să-ți spună ea totul.

Buck se întoarse după el, cu o expresie uluită.

— Maryanne?

Annie se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— O, Buck, mă tem că domnul Harrison ți-a stricat surpriza. Doamna Wingate mi-a spus că s-a gândit ce drăguț ar fi să vină să te întâlnească aici. V-am transferat în apartamentul Knaresborough, la același etaj.

Se priviră o clipă. Annie îl întâlnise deseori pe Buck la fermă. Înțelegea relația lui cu Francie și niciodată nu lăsase acest fapt să-i strice părerea pe care o avea despre Buck, ca om. Dar nu au discutat niciodată despre asta.

Buck dădu din cap și urcă în lift. Fusese o zi lungă și era prea obosit ca să speculeze pe marginea motivelor lui Maryanne de a veni la San Francisco, sau să se întrebe ce voia Harry Harrison.

Dar Annie începu să bănuiască de ce venise Maryanne și nu fu deloc surprinsă când servitorul lui Francie, Ah Fong, sosi, puțin mai târziu, cu un bilet notat Personal, care să-i fie înmânat senatorului Wingate când va fi găsit singur.

Annie Aysgarth luă biletul și-l sună pe Buck, cerându-i să vină până jos s-o vadă.

Buck se întrebă ce-o fi vrând, dar Maryanne era sigură că știe deja. Buck nu se întoarse decât după multe ore, cu privirea unui om nebun.

Maryanne îl privi îngrijorată cum se plimba dintr-o cameră într-alta; avea ochii tulburi de suferință și ea își spuse că ajunsese acolo la timp. Numai dacă n-ar fi văzut-o porcul de Harry, atunci totul ar fi fost perfect. Totuși, nu cerea decât bani, și tatăl ei putea să-i ofere oricând una sau două ocazii bune, iar Buck nu avea nevoie să afle vreodată. Dar expresia de triumf de pe fața dezgustătoare a lui Harry o făcea să se simtă neplăcut, iar cu Buck, care se purta ca un nebun, trebuia să aibă grijă să nu facă vreo prostie. Cum ar fi să se întoarcă la Francesca Harrison.

Buck privea pe fereastră; San Francisco era învăluit în ceață albă, dar el nici măcar nu observa. Se simțea sfâșiat pe dinăuntru. Când citise scrisoarea pe care i-o dăduse Annie, spusese neîncrezător:

— Nu, nu poate fi adevărat.

Apoi se uitase la expresia gravă a lui Annie și-și dăduse seama că e adevărat. Recitise scrisoarea lui Francie de mai multe ori. Nu mai pot trăi viața asta, spunea ea, care e doar o jumătate de viață – chiar mai puțin în ultima vreme. Înțeleg că nu e bine să te despart de lumea ta, de copiii și de munca ta. Am dreptul să iau această hotărâre, Buck, și e definitivă. Nu vreau s-o contești sau să încerci să mă vezi. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, ca să-mi reconstruiesc viața. Te-am iubit și am fost fericită, dar acum s-a terminat...

Ieșise din hotel și pornise în sus, către Nob Hill. Bătuse la ușa lui Francie până când răspunsese Ah Fong. Nu mai fusese niciodată la ea acasă, și intrase în hol, privind peste tot, căutând-o..

— Unde e? întrebuse. Trebuie s-o vad.

Iar când băiatul îi spusese că nu e acolo, nu-l crezuse și pornise din cameră în cameră, strigând-o.

— Miss Francie nu aici, repetă băiatul, speriat. A plecat, nu la fermă... undeva, pentru mult timp...

Ridicase mâinile, cu un gest vag, în timp ce Buck îl privea neajutorat. Apoi înțelese că era adevărat. Francie îl scosese din viața ei pentru totdeauna.

Se întoarse de la fereastră și privi bănuitor la soția sa.

— De ce ai venit azi aici, Maryanne?

— Ca să-ți fac o surpriză, dragule.

El făcu un pas către ea, cu ochii întunecați de durere, și ea spuse speriată:

— S-a întâmplat ceva?

Se opri aproape de ea, cu pumnii strânși, și Maryanne văzu ce eforturi făcea să se controleze. Tremura din tot trupul când o întrebă:

— Tu ai făcut asta, nu-i așa, Maryanne? Tu te-ai dus s-o vezi.

Ea întoarse capul, evitându-i privirea.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ba da, știi!

— Trebuie să te gândești la copii, replică ea, în defensivă. Și la tot ce te-ai străduit să faci, la viitorul tău...

— Chiar e viitorul meu, Maryanne? Sau e viitorul tău? O prinse de bărbie, ridicându-i capul, forțând-o să se uite la el.

— N-o să uit, îi spuse el, calm.

Maryanne văzu înfrângerea în ochii lui și-și dădu seama că învinsese. Îi spuse, cu solitudine:

— E numai spre binele tău, Buck dragule. Nu m-am gândit decât la tine. În definitiv, sunt soția ta.

Buck îi dădu drumul. Căsnicia lui era ca o scoică goală. Francie îl părăsise. În fața lui se întindea un viitor strălucit, dar lui nu-l mai păsa.

Se uită la Maryanne, frumoasă și elegantă în catifeaua albastră. Era soția lui, mama copiilor lui, și apăra ceea ce era al ei. Dar distanța care existase întotdeauna între el și Maryanne devenise acum un șarpe rece și veninos, care stătea între ei.

— Buck... strigă ea când acesta trecu pe lângă ea, intră în camera lui și închise ușa.

Maryanne se prăbuși pe o sofa, oftând ușurată. Se terminase. Se gândi la expresia de durere din ochii lui și-și spuse că nu putea fi chiar atât de rău. A doua zi, durerea avea să-i treacă și se va simți mai bine. Și aveau să strângă cioburile și viața avea să continue ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lysandra se născu în zorii unei frumoase dimineți de primăvară, în superbul pat din lemn sculptat al lui Dolores de Soto Harrison. Alături de Francie, se afla Annie, iar Mandarinul era și el acolo, ca să-i împărtășească bucuria.

Lai Tsin ridică fetița înfășată în șalul alb și ochii îi străluciră de bucurie, pentru că Francie avea un copil căruia să-i dăruiască dragostea.

— Ce fetiță frumoasă! exclamă Annie, fericită. O, Francie, ferma asta bătrână va fi din nou un loc fericit.

— Sigur, miss Francie, spuse Hattie, privind fețișoara copilului. E ca un boboc de trandafir, dimineața, înainte ca soarele să-i desfacă petalele.

Francie zâmbi.

— Mă tem că n-o să am niciodată un buchet întreg, Hattie, spuse ea. Apoi privi tristă către Mandarin. Aș vrea s-o poată vedea Buck. Aș vrea să poată purta numele tatălui ei.

El îi puse cu grijă copilul în brațe. Se înclină și spuse:

— Sunt un om bătrân. Nu pot lua locul tatălui ei, dar voi avea grijă de ea ca de propria mea nepoată. O voi învăța tot ce am învățat și mă voi bucura alături de tine s-o văd crescând.

Francie se uită la vechiul ei prieten; era adevărat că era bătrân, deși nu-i știa vârsta adevărată. Părea mai mic, umerii i se încovoiaseră, dar expresia lui era puternică, ochii îi scăpărau de aceeași energie și avea o minunată demnitate. Se gândi la toate câte le făcuse pentru ea de-a lungul vieții; tot ceea ce însemna ea, toate realizările, mari și mici, i le datora lui. Lai Tsin fusese singurul ei noroc, și acum avea să fie și al copilului ei.

Francie spuse:

— Ai vrea să-i dai Lysandrei numele tău? Este un nume respectabil și ar fi o mare mândrie pentru mine.

Ochii Mandarinului se măriră, mai întâi de uimire, apoi de plăcere. Prinse mânuța mică și perfectă a copilului într-a lui și o sărută.

— Draga mea Francie, spuse el, cu vocea încărcată de emoție, i-ai tăcut bătrânului tău prieten cea mai mare onoare a vieții lui. Eram un țăran nevrednic, nu aveam nimic, nici avere, nici familie, nici dragoste. Acum le am pe toate trei. Am un nume de care să fiu mândru și o nepoată care să-l poarte. Sunt cel mai fericit om din lume.

Mandarinul fu bunicul iubit al Lysandrei timp de șapte ani și, în tot acest timp, Francie își ținu promisiunea de a nu-l vedea pe Buck, deși se gândea la el în fiecare noapte și-i urmărea cariera în ziare. Nu-l revăzu decât după moartea Mandarinului, în 1937, în săptămâna fatidicei petreceri a lui Harry.

PARTEA A V-A.

FRANCIE.

CAPITOLUL 39

Miercuri, 4 octombrie.

Lysandra Lai Tsin sări din pat la șase și jumătate, în dimineața de după ce fusese împrăștiată în mare cenușa Mandarinului, pentru că, deși era tristă, nu putea suporta să piardă nici o clipă din zi. Întotdeauna se trezea cu aceeași dispoziție veselă, cu speranța că poate i se va întâmpla ceva minunat și, de obicei, i se și întâmpla, fie că era un zece la matematică, fie că rămânea peste noapte la prietena ei Dorothy, fie că era numai prăjitura ei preferată la desert. Lysandra iubea viața și o întâmpina în fiecare zi cu fruntea sus, și niciodată, dar niciodată, nu se aștepta să i se întâmple ceva rău.

De aceea fusese o asemenea lovitură când murise bunicul ei, pentru că ei doi fuseseră foarte apropiați, și Lysandra nu s-ar fi așteptat ca o persoană pe care-o iubea, să dispară vreodată.

Dar aceasta era o zi nouă. Soarele strălucea și ea era plină de vechiul ei optimism și de voieșie. Fugi la baie, își spală iute fața și-și pieptănă părul blond și încurcat, împletindu-l strâmb și legându-l cu o panglică roșie, în stil chinezesc. Apoi se inspectă în oglindă ca să vadă dacă arăta altfel și își zise că avea aceeași față și aceiași ochi rotunzi și albaștri și că nu se transformase, peste noapte, într-o frumusețe matură și uluitoare. Trântind ușa în urma ei și fluierând veselă, o luă la fugă pe galeria semicirculară de deasupra holului de la intrare, către camera lui Francie.

Bătu la ușă, așteptând obișnuitul „Intră, scumpo”. Încă de când era mică, imediat ce se trezea, fugea din brațele doicii în camera lui Francie, ca să se urce în patul ei și să împartă cu ea micul dejun. Lui Francie îi plăcea pâinea prăjită doar cu unt, dar Lysandra întotdeauna o mânjea pe a ei cu dulceață de piersici, făcută vara de Hattie. Apoi ea și Francie porneau în jos pe stradă, ca să-și facă ora zilnică de înot la piscina hotelului Fairmont. Francie spunea că e singurul lucru pe care Fairmont îl are în plus față de Aysgarth's Arms, dar Lysandra prefera barul de la Aysgarth, decorat în verde și argintiu, stil art deco, piscinei ornamentate de la Fairmont.

Dar, în ziua aceea, nu auzi nici un răspuns din camera lui Francie, așa că deschise ușa și privi înăuntru. Cu un „Oh” alarmat constată că, în patul imens cu patru stâlpi, nu se dormise. Draperiile de brocart albastru erau încă trase, lampa ardea, iar portretul de fetiță de Morisot, aflat în rama mică de pe noptieră, strălucea ca o icoană, în lumina blândă.

Lysandra privi în jur, strigând-o pe Francie în timp ce cerceta camera de toaletă, cu dulapurile ei pline, și baia cu oglinzi și rafturi, cu pudre parfumate și loțiuni. Dar Francie nu era acolo și Lysandra se înspăimântă. Își pierduse bunicul iubit și acum o pierduse și pe Francie.

Fugi până la capătul galeriei lungi, până-n camera Mandarinului, ezitând înainte de a deschide ușa și a intra.

Apartamentul lui Lai Tsin era singurul apartament chinezesc din întreaga casă, iar Francie, care înțelegea aceste lucruri, supraveghease ea însăși decorarea lui. Prima încăpere era biroul lui. Pereții și tavanul erau lăcuiți într-un roșu lucios. Pe doi pereți erau cărți grele, legate în piele, iar pe peretele dinspre ușă se afla un altar din lemn negru, frumos sculptat. Azaleele albe, care fuseseră florile lui preferate, înfloreau într-un vas lângă fereastră, iar deasupra mesei atârna o lanternă din fier filigranat, decorată cu ciucuri. În jurul mesei erau adunate scaunele mari de lemn lustruit, de care Lysandra se plânsese întotdeauna că sunt incomode.

Fugi în dormitorul lui și aruncă o privire înăuntru, dar camera albă și austeră arăta exact cum arătase întotdeauna. Nu conținea decât un pat chinezesc, foarte jos, cu o plapumă matlasată, o sobă mică de metal și ferestrele înalte cu obloane chinezești dantelate. Dormitorul Mandarinului nu era decorat și era gol.

Lysandra fugi înapoi, de-a lungul galeriei, coborî scările, traversă holul, alunecând pe podelele lustruite, și deschise ușa salonului lui Francie. Oftă adânc, ușurată. Francie era ghemuită pe sofa, dormind adânc.

— O! exclamă ea, aici erai.

Francie deschise ochii și o privi amețită. Se uită în jurul camerei, la tăciunii stinși din cămin, la lampa aprinsă și la draperiile trase, de parcă le-ar fi revăzut după o călătorie lungă, și clătină obosită din cap. Probabil că adormise, dar visele despre trecut o tulburaseră atât de tare, încât se simțea încă epuizată.

— E trecut de șase, spuse Lysandra, nerăbdătoare. Și încă mai porți hainele de ieri. Nu te-ai culcat deloc?

Francie își întinse brațele deasupra capului, zâmbind. Lysandra arăta încă atât de copilăroasă, cu părul împletit strâmb și cu puloverul îmbrăcat pe dos. Întotdeauna era atât de grăbită, că nu avea timp de pierdut cu lucruri cum ar fi fost îmbrăcatul ca lumea.

— Te-ai spălat pe dinți? o întrebă din automatism, cum făcea în fiecare dimineață, și Lysandra clătină vinovată din cap.

— Am uitat. Mă spăl după micul dejun. Fugi către Francie și o îmbrățișă. Nu te găseam. M-am speriat, murmură ea. Am crezut că poate ai plecat și tu. Francie o îmbrățișă la rândul ei.

— N-aș pleca niciodată fără să-ți spun. Apoi zâmbi și continuă: Am o idee grozavă. De ce nu ne-am duce la fermă? Am visat despre asta azi-noapte, am visat că noi două culegeam struguri, și călăream mile în șir, și făceam clătite. Cred că avem nevoie de o vacanță, și bănuiesc că Mousie și Cookie or să fie fericite să te vadă. Dacă plecăm chiar acum, suntem acolo în vreo două ore.

Lysandra se luminează la față gândindu-se la fermă, la câine și la pisică – și la poneiul ei. Bătu din palme, învârtindu-se încântată în jurul camerei.

— Știam eu că o să mi se întâmple ceva minunat azi, strigă ea.

Privind-o, Francie zâmbi. Era doar un copil și era ușor s-o faci fericită. Dar se întrebă, îngrijorată, ce avea să se întâmple când avea să crească și să înțeleagă că ea era frumoasa Lysandra Lai Tsin, poate cea mai bogată fată din lume, cu puteri nelimitate asupra unui imperiu de afaceri cu mii de angajați, care-i aducea milioane de dolari. Oftă; nu avea să fie ușor. Lysandra rareori stătea liniștită, iubea viața și acțiunea, și ideea de a prezida un consiliu de administrație îi era complet străină. Dar Mandarinul o alesese pe ea, și el nu greșise niciodată.

Ferma de Soto era foarte diferită de grupul de clădiri dărăpănate, împrăștiate pe câțiva acri de pământ, cum o găsisese Francie prima oară când ajunsese acolo cu mama ei. De-a lungul anilor, cumpăraseră tot pământul din jur și acum ferma se întindea pe patru sute de acri. Vechea casă de lemn era încă inima fermei, dar fusese mărită, și două aripi noi formau o curte interioară, înconjurată de o galerie lungă de lemn. Lângă clădirile cramei se înălțau trei hambare mari, iar dincolo de ele se aflau dormitoarele muncitorilor și bucătăria. În dreapta casei erau noile grajduri și alături de ele, casa unde trăiau Zocco și soția lui.

Zocco avea acum mai bine de șaptezeci de ani, și era arămiu și noduros ca un stejar bătrân. Copiii lui crescuseră și aveau, la rândul lor, copii, dar el încă mai lucra toată ziua, supraveghind grajdurile și certând muncitorii dacă nu se conformau regulilor lui de curățenie sclipitoare. Încă mai înconjura

călare ferma, reparând gardurile și dormind sub cerul liber, cum făcea când era tânăr, iar mâinile lui artritice tot ca fulgul de ușor țineau frâiele, ca pe vremea când o învățase pe Francie să călărească, în copilăria ei. Soția lui, Esmeralda, gătea pentru muncitorii care îngrijeau via, ca și pentru zecile de muncitori sezonieri mexicani care veneau, în fiecare octombrie, să culeagă strugurii.

Hattie Jeremiah era o femeie masivă și frumoasă, cu pielea ca strugurii negri, cu boabe strălucitoare. Un pachet de energie, conducea casa mare cu o expresie care spunea că nu suportă prostiile și cu un zâmbet jenat, care spunea că „hm”, poate că le suportă.

Hattie aștepta în pridvor, urmărindu-le cum se apropie pe drumul șerpuitor, mărginit de plopii aurii pe care-i iubea Francie.

— Iată-vă, în sfârșit, bombăni ea, cu brațele încrucișate pe pieptul impunător. Credeam că nu mai veniți.

Lysandra sări din mașină aproape înainte de a opri, țopăi în sus pe trepte, direct în brațele lui Hattie, sărutând-o.

— Știi ce? gânguri ea, răsucindu-i-se din îmbrățișare ca un țipar. Nu trebuie să mă duc la școală trei săptămâni de acum înainte.

— Serios? strigă Hattie în urma ei, în timp ce Lysandra cobora înapoi treptele și se îndrepta în viteză către grajduri. Atunci, domnișoară, ai venit tocmai la vreme ca să ajuți la culesul viei și să muncești nițel ca să-ți câștigi pâinea.

Privirea lui Hattie o întâlni pe a lui Francie, plină de înțelegere și afecțiune.

— Îmi pare rău, miss Francie, spuse ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Știu că era de așteptat, da' dacă știi că cineva o să moară nu face să-ți fie mai ușor de îndurat. Până la el n-am cunoscut nici un chinez, da' pentru Mandarin n-am avut decât respect și admirație. Își șterse lacrimile și adăugă: Și dragoste, pentru că a fost cel mai bun și mai cinstit bărbat pe care l-am cunoscut. O îmbrățișă pe Francie și continuă: Nu că aș fi cunoscut vreun bărbat cinstit, în afară de Mandarin, oricum. Toți ăilalți sunt o adunătură de nemernici, după mine.

Francie râse.

— Uneori și eu cred la fel, spuse ea, amintindu-și cum Hattie, la câțiva ani după ce venise la fermă, dispăruse brusc și se întorsese, peste un an, cu un bebeluș în brațe și cu o expresie de dezamăgire în ochi.

— Am greșit, miss Francie, spusese ea simplu. Acum sunt ca tine, cu un copil în brațe și fără un bărbat să-i fie tată. Mi-aș vrea slujba înapoi, dacă se mai poate, și promit că ăsta mic n-o să supere pe nimeni. O să fie liniștit ca un șoricel.

Lai Tsin o ascultase și-i spusese că un copil e o binecuvântare, nu o supărare, și-i construisese o casă unde să-și crească băiatul. Copilul se dusesse la școala elementară din sat, apoi la liceu, și acum băiatul lui Hattie, Jefferson – botezat după celebrul președinte Thomas Jefferson – era în ultimul an la Universitatea California, Berkeley. Termina Facultatea de Medicină, și Hattie spunea cu mândrie că era primul din familia ei care absolvise un liceu, ca să

nu mai vorbim de facultate. Spunea că cei mai mulți dintre ai ei nici nu știau să scrie și să citească cum trebuie, iar acum avea un fiu care o să devină doctor. Și că ea ar fi făcut orice pentru Francie Harrison și pentru Mandarin. Orice i-ar fi cerut.

— Miss Annie a sunat acum vreo jumate de oră, îi spuse lui Francie, intrând în casă.

Fong Joe, băiatul de serviciu, venea în urma lor aducând bagajele, iar doica Lysandrei, Ah Sing, își căra așternutul, pătura matlasată, ceainicul și bețișoarele de tămâie. Pe acestea din urmă le folosea ca să aprindă micul altar al zeului bucătăriei, pe care-l așeza întotdeauna lângă sobă, cu toate bombănelile lui Hattie.

— A zis că nu i-ai spus că vii aci, da' a ghicit ea, și a zis s-o suni imediat.

Pisica roșcată, Mousie, stătea întinsă în hol, într-o pată de lumină, și dădu leneș din coadă când Francie trecu pe lângă ea. Din bucătărie venea un miros apetisant.

— Ce-i place Lysandrei, explică Hattie, fasole prăjită în miere, pui la cuptor și plăcintă cu ciocolată.

Francie râse, traversând holul. Venise acasă și deja se simțea mai bine. Ușa camerei ei era dată de perete, ferestrele erau și ele deschise, ca să lase să intre căldura soarelui, și mirosea a aer curat și a lemn lustruit. Vechiul șifonier din colț conținea cele câteva haine de care avea nevoie: pantalonii de călărie și cămășile, câteva pulovere groase, jacheta de cowboy, din piele de căprioară, și rochiile chinezești de mătase pe care-i plăcea să le poarte seara.

În cameră mai erau o masă de toaletă, un scaun vechi și comod și un covor vechi, de un albastru spălăcit. Patul vechi de stejar, care fusese al mamei ei, era acoperit cu o pătură cusută de soția lui Zocco, cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Fusese camera mamei ei, acolo se născuseră fiul și fiica ei, și de fiecare dată când intra acolo i se trezeau amintirile. Unele dintre ele frumoase, altele îngrozitoare. Dar așa fusese viața ei întotdeauna.

Buck se trezi târziu în dimineața de după petrecerea lui Harry. Se uită enervat la ceas. Era zece și jumătate și abia dacă apucase să doarmă, se răsucise în pat, uitându-se la ceas din oră în oră, până la cinci, când, în sfârșit, ochii lui osteniți se închiseseră și ațipise. Se gândise la Francie; n-o mai văzuse de șapte ani, dar cu o seară înainte văzuse lumină la ferestrele casei ei, și citise în ziare știrile despre moartea, Mandarinului. Știa cât de mult ținea Francie la el și nu-și putea lua gândul de la ea, era singură în casa cea mare.

Se gândi la anii care trecuseră, cu Francie ducându-și viața atât de discretă, și el trăind-o pe a lui, atât de publică. Adevărul era că el nu mai avea o viață particulară. El și Maryanne continuau să se prefacă, „de dragul copiilor”, îi spusese ea, cu sinceritate, dar copiii erau niște adevărați Brattle, la fel de reci ca mama lor. Se duceau la școlile „potrivite”, își făceau prieteni „potrivți”, participau la toate petrecerile „potrivite”, și-și respectau tatăl de la distanță.

Se întrebă din nou de ce Maryanne insistase să meargă la petrecerea lui Harry.

— Numele lui încă mai înseamnă ceva în San Francisco, replicase ea, imperturbabilă, când o întrebuse. Încă îți mai poate fi de ajutor, Buck.

— Nu înțeleg de ce am nevoie de ajutorul lui Harry Harrison, replicase el, sec.

— Ai încredere în mine, Buck. Nu știi eu întotdeauna cel mai bine?

Și-i zâmbise cu acel zâmbet superior al familiei Brattle, care-l enerva atât de tare.

Se dădu jos din pat, îngrozitor de obosit. Sună să i se trimită cafeaua și ziarele de dimineață, apoi intră la duș și dădu drumul la apa rece. Jetul înghețat îl trezi instantaneu; se frecă viguros ca să se usuce, își aruncă pe el halatul și se întoarse în camera de zi, tocmai când sosea cafeaua. Își turnă o ceașcă și aruncă o privire peste Examiner. Cea mai bogată fetiță din lume, spunea titlul de deasupra unei fotografii a unui copil într-o rochie înflorată de vară.

Lysandra Lai Tsin, în vârstă de șapte ani, moștenește un imperiu de multe milioane de dolari de la bărbatul pe care-l numea bunicul ei, Mandarinul Lai Tsin. Celebra ei mamă este, bineînțeles, Francesca Harrison, cu care seamănă izbitor.

Mai erau multe alte informații despre Francie și Mandarin și trecutul ei, dar Buck nu mai citi. Se uita la fotografia Lysandrei și se gândea la Francie și la cei șapte ani care trecuseră de când îl gonise, și-și dădu seama că se uita la fiica sa.

Ceașca de cafea rămase uitată pe masă; își luă capul în mâini și gemu.

— O, Francie, de ce nu mi-ai spus? De ce?

Se gândi la câte avusese de îndurat, crescând copilul singură, și la scandalul căruia îi făcuse față, apoi se gândi la Maryanne, care dormea somnul dreptilor în camera de alături. Se uită la ceas; era încă devreme, dar nu mai putea aștepta. O sună pe Annie Aysgarth. Ea răspunse prompt:

— Buck, spuse ea, surprinsă. S-a întâmplat ceva? Ai vreo nemulțumire?

— Am văzut ziarele de dimineață, spuse el.

— Atunci, mi-ai luat-o înainte, dragule. Eu n-am avut timp. Ce-i atât de important în ele?

— O fotografie a Lysandrei Lai Tsin, în vârstă de șapte ani.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Annie rosti, cu o voce calmă:

— Înțeleg.

Aproape o auzea gândind. Ea continuă:

— Lasă-mă zece minute; apoi vino să luăm micul dejun împreună, la mine în apartament.

Annie era trează de la șase, făcuse baie, se îmbrăcase și se ocupa de corespondența de dimineață, de meniurile zilei, de bucătar, de plângerile personalului și de inspecția generală. Acum își pudră nasul în oglinda de argint din secolul 18, care aparținuse soției unui nobil și, pentru prima oară de când o cumpărase, nu se minună de faptul că ea, Annie Aysgarth, din

strada Montgomery, deținea un obiect atât de frumos și de scump, pentru că de data aceasta se întreba ce avea să-i spună lui Buck despre Francie.

Auzi soneria și, inspirând adânc, se duse să deschidă. Lăsându-l pe Buck să intre, își spuse că, la fel ca pe vinul bun, pe Buck anii îl înnobilau. Mai observă și că era prea slab, că părul negru și des era înspicat cu alb, că pe fața lui erau riduri adânci și că ochii căprui aveau o privire obosită.

El o sărută pe obraz și ea îi spuse aspru:

— Arăți de parcă ai avea nevoie de un mic dejun bun, Buck Wingate.

Nevasta aia a ta nu te mai hrănește?

El ridică din umeri și se așeză în fața ei, la masa cu blat de sticlă groasă, privind-o cum toarnă suc de portocale dintr-o carafă mare de cristal.

— Lysandra Lai Tsin e fiica mea, nu? o întrebă.

Annie se uită la el.

— Mă pui într-o situație foarte dificilă, Buck.

— E în regulă, nu e nevoie să-mi răspunzi. Știu că e adevărat. Spune-mi numai de ce Francie n-a vrut ca eu să știu. Aș fi avut grijă de ele, le-aș fi iubit. Francie era totul pentru mine. Privirea lui o căută pe a ei, apoi adăugă, blând: Încă mai este.

Annie îl privi și văzu un bărbat nefericit; se gândi la Francie și la Lysandra, apoi se gândi la Maryanne Brattle Wingate și cântări cele două părți. Întotdeauna fusese o femeie care spunea ce gândea, și nu ezită nici acum. Îi spuse lui Buck povestea vizitei lui Maryanne la Francie, cum Francie nu voise ca el să renunțe la carieră pentru ea și că niciodată n-ar fi folosit faptul că-i purta copilul, ca motiv de șantaj sentimental.

— Francie nu e așa, spuse ea, aproape firoasă, e o femeie cinstită.

Nu adăugă „spre deosebire de Maryanne”, dar Buck știa că asta gândește.

— Te-a eliberat, spuse Annie, simplu, fără legături și fără obligații. Liber să faci ce ai fi dorit. Să-ți împlinești destinul politic.

Umplu ceștile de cafea, privindu-l cu milă; aproape că-i putea citi gândurile care se succedau cu repeziciune prin mintea lui și nu fu deloc surprinsă când, în cele din urmă, el spuse:

— Trebuie s-o văd, Annie.

Ea dădu din cap.

— S-a dus la fermă cu Lysandra. Au plecat devreme, trebuie să fie acolo acum. Își bău cafeaua și se ridică. Pe birou e un telefon. Trebuie să mă duc să văd ce fac angajații mei. Îi zâmbi și adăugă: Dacă are vreo importanță, eu i-am spus că e o proastă că te alungă.

Apoi ieși în grabă din încăpere, lăsându-l singur.

Numărul lui Francie de la fermă era gravat în memoria lui, și-l formă, auzind cum sună telefonul, imaginându-și-o cum aleargă să răspundă, cum făcea mereu.

— Alo!

Vocea de la celălalt capăt al firului aproape cânta, dar nu era a lui Francie.

— Alo, replică el, precaut. Domnișoara Harrison e acolo?

— Sigur, o chem...

Percepu un troncănit când Lysandra puse receptorul pe masă, și o auzi strigând:

— Mama, e pentru tine!

O voce îndepărtată întrebă:

— Cine e?

— Un bărbat, răspuse Lysandra, și el zâmbi gândindu-se la ironia sortii; era tatăl ei, și cu toate acestea era doar „un bărbat” la telefon pentru mama ei.

— Alo?

Inima îi sări din piept și pulsul i-o luă razna ca înainte, și spuse:

— Francie, sunt Buck.

Francie se rezemă de zid, închizând ochii. Se trezi transportată înapoi în timp, în clipa aceea nu mai exista decât vocea lui Buck la celălalt capăt al firului. Spuse:

— Nu trebuia să-ți spui numele, știam.

— A trecut atât de mult, spuse el, încet.

Francie se prăbuși pe fotoliul de lângă masă.

— De ce mă suni, Buck? E împotriva regulilor noastre.

— Regulile tale, Francie. Nu ale mele. Ea nu răspuse și el continuă: Am vorbit cu Annie, ea mi-a spus să te sun. Sunt la ea în apartament acum. Am văzut fotografia Lysandrei în Examiner. Fotografia fiicei mele.

Francie oftă.

— Annie ți-a spus?

— N-a fost nevoie. Mi-am dat seama.

— E o fată frumoasă, spuse Francie, apăsându-și pieptul cu mâna, încercând să-și potolească bătăile inimii. Nu știe nimic despre... despre noi, și nici nu vreau să afle.

El sesiză avertismentul din vocea ei și spuse grăbit:

— Francie, trebuie să stăm de vorbă. Te rog, sunt lucruri care trebuie discutate. Trebuie să te văd.

Ea se gândi la toți anii care trecuseră, la cât de mult o iubea pe Lysandra, la cât de mult îl mai iubea încă pe Buck, și-și spuse că nu putea suporta să-l revadă, deși el avea dreptul la asta. Acum, când știa de fiica lui.

— Francie, trebuie să plec mâine dimineață. Am ședințe aici toată ziua, o să le anulez și o să vin la fermă...

— Nu.

Nu voia ca el să se întâlnească cu Lysandra, ar fi fost prea dureros pentru ea să-i vadă împreună.

— Nu vreau să anulezi nimic pentru mine. Vin eu la San Francisco. O să fiu acolo diseară. Unde ne întâlnim?

El hotărî rapid:

— Vino la Aysgarth, în apartamentul lui Annie, la ora opt și, Francie... îți mulțumesc.

Închise telefonul cu mâini tremurătoare. Lysandra o privea curioasă.

— Cine a fost, mami? Cineva rău? Pari supărată.

Francie se uită uimită la ea, clătină din cap și zâmbi.

— O, nu, n-a fost cineva rău. E... e un vechi prieten, asta-i tot.

— Un vechi prieten? Atunci eu de ce nu-l cunosc?

Lysandra își lăsă capul pe un umăr, întrebător, la fel cum făcea Francie când punea o întrebare, și mama ei râse.

— Pentru că tu ai numai șapte ani și prietenii vechi sunt mult mai vechi de atât.

Brusc, se simți cuprinsă de fericire gândindu-se la Buck, și o îmbrățișă impulsiv pe Lysandra. Apoi își luă coșul cu flori și-l duse în bucătărie; începu să pună florile în vase, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar pe dinăuntru tremura toată la gândul de a-l revedea.

Harry se trezi, furios pe Maryanne. Așezându-se la masă, se întrebă cine dracu' se credea de se purtase atât de arogant, cu o seară înainte, când fără el n-ar fi fost decât o soție de fost om politic. Și fusese atât de afurisit de evazivă când o întrebase despre mărirea investiției pentru forajele petroliere din New Mexico; oftase și-și dăduse ochii peste cap și întrebase când anume aveau de gând sondele să scoată aurul negru, care ar fi trebuit să le aducă profitul.

Răsuci în minte problemele în timp ce se arunca asupra mâncării sale favorite, rinichi sote și ouă prăjite, și hotărî că greșeala era în echilibrul relației lor. Maryanne se purta ca și când ea ar fi fost cea superioară, de parcă ea ar fi fost șeful și el subalternul, de parcă ea ar fi fost zeița Brattle, iar el doar praful de sub roțile carului ei triumfal. Era timpul să-i dea o lecție înfumuratei Maryanne.

O sună după micul dejun. Era unsprezece și jumătate, ea căscă și spuse enervată:

— De ce suni, Harry? Ne-am văzut doar acum câteva ore, la petrecerea ta îngrozitoare. Cine erau oamenii aceia din cinematografie? Mi-a fost foarte greu să-i explic lui Buck de ce am venit.

Harry nu se obosi să-i explice că motivul pentru care ea și Buck se aflaseră acolo fusese să-i crească lui credibilitatea în fața lui Zev Abrams și a celorlalți, când avea să se ducă la ei să le ceară să investească în sondele lui. „Evident, Buck e deja implicat”, avea să le spună, plin de încredere, și știa că acum aveau să-l creadă; în definitiv, nu luaseră de curând masa cu el, la Harry acasă?

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, Maryanne, îi spuse el, moale.

Ea se rezemă de perne, gemând.

— Dumnezeuule, acum ce mai e, Harry? Sunt o femeie ocupată.

— Dar niciodată prea ocupată ca să mă vezi pe mine.

Ea îndepărtă receptorul de ureche, surprinsă, de parcă l-ar fi văzut pe Harry. Se gândi îngrijorată că devenea prea insistent, chiar sâcâitor.

— Nu-mi poți spune la telefon? Întrebă, plângăreț.

— Nu. Trebuie să te văd. Astă-seară, la ora opt. La mine, spuse el, scurt.

— Nu pot să fac asta. Ce să-i spun lui Buck?

— Spune-i că iei cina cu o veche colegă de școală. Din experiența mea cu femeile, scuza asta funcționează întotdeauna.

— Serios, spuse ea, glacial.

— Ora opt, repetă el și închise telefonul.

Maryanne puse receptorul jos și se lăsă pe spate între perne, întrebându-se ce să facă. Harry devenea o problemă, iar problemele trebuiau rezolvate, deși nu prea știa cum. Oftă adânc; în clipa aceea nu era nimic de făcut. Harry o adusese exact acolo unde dorise, și era conștient de asta.

CAPITOLUL 40

Maryanne oftă ușurată când Buck îi spuse că era ocupat în seara aceea, pentru că, cel puțin, o scutea de jena de a căuta o scuză ca să plece o jumătate de oră, pentru a se întâlni cu Harry.

— Nu-ți face griji pentru mine, dragule, spuse ea, încă înfuriată la gândul că Harry îi ceruse - nu, îi ordonase - să se ducă să-l vadă. O să cer să mi se trimită ceva de mâncare în cameră. Căscă delicat. Oricum, sunt obosită.

Buck se uită la ea, surprins că nu-l întrebase unde se duce, dar comunicarea între el și Maryanne se reducea la minimum, și acela legat de afaceri. O privi pudrându-și nasul frumos, examinându-se în oglinjoara micii pudriere Cartier, dungată cu aur și platină și având inițialele ei bătute în rubine - un dar de la el de un Crăciun, cu mulți ani în urmă. Se însurase cu o femele rece, ambițioasă, care ar fi renunțat bucuroasă la întreaga ei familie ca să devină Prima Doamnă. Ridică din umeri; nu-i mai păsa. Inima i se încălzi gândindu-se la Lysandra, nou-descoperita sa fiică, și la Francie, pe care avea s-o revadă în câteva minute.

Maryanne lenevea pe sofa în capotul ei de culoarea piersicii, urmărindu-l cum își pune pardesiul și se îndreaptă către ușă.

— Pa, dragule, strigă ea, aruncându-i un sărut.

Expresia din ochii ei se transformă în furie când el îi spuse un „la revedere” peste umăr, în timp ce închidea ușa.

Maryanne se uită la ceas; nu avea timp de pierdut, trebuia să se îmbrace și să se ducă până la Harry și să se întoarcă, înainte de revenirea lui Buck. Își dădu seama că nu știa cât avea să lipsească Buck, nici măcar unde se ducea, dar nu avea acum timp să se gândească la asta. Se îmbracă rapid într-o rochie de lână neagră, cu pantofi negri de antilopă, iar pe deasupra aruncă o capă de cașmir verde, căptușită cu nurcă. Hotărâse că dublurile de blană erau o idee bună, pentru că nu era bine să pară prea ostentativ bogată în ochii publicului, când Buck era prezentat ca „un om pentru oameni”. Își luă poșeta mică, îndesă în ea cheia, pudriera Cartier, rujul, agenda din piele de șarpe și o batistă, apoi se grăbi către lift. Holul principal era aglomerat și Maryanne aruncă ocheade rapide în jur, apoi se strecură neobservată pe ușile batante.

Annie se afla în Salonul Dales, întâmpinându-și oaspeții, ca de obicei, înainte de a se duce în restaurant ca să se asigure că totul e în ordine. Dar în seara aceasta oaspeții ei nu beneficiau decât de jumătate din atenția ei. Îl lăsase pe Buck în apartamentul ei, iar acum se uita după Francie. În cele din urmă, câteva minute după opt, o văzu traversând grăbită holul plin de lume. De la distanță, Annie o văzu căutând în poșetă cheia și urcând în liftul ei

particular. În timp ce uşile din filigran de metal se închideau în urma ei, lui Annie îi scăpă un suspin de îngrijorare. Spera din inimă că făcuse bine.

Francie închise ochii în timp ce liftul urca silenţios către etajul 20. Uşile se deschiseră, ea deschise ochii, şi-l văzu pe Buck în faţa ei, privind-o.

— Francie, spuse el, cu ochii plini de dragoste.

— Buck.

Coborî din lift şi îi întinse politicos mâna, cercetându-i faţa.

— Arăţi exact la fel, doar puţin mai bătrân.

— Cu şapte ani mai bătrân, îi aminti el.

N-ar fi putut descrie cu ce era îmbrăcată, dar era ceva albastru care-i scotea în evidenţă culoarea ochilor, şi, într-o epocă în care toate femeile îşi tunseseră părul, ea îl purta încă lung, prins într-un coc somptuos la ceafă.

— Nu l-ai tuns, spuse el, amintindu-şi de promisiunea ei, şi Francie clătină din cap. Te-aş fi urât dacă ai fi făcut-o, continuă el. Întotdeauna când mă gândesc la tine, aşa te văd.

Privirile li se întâlneau şi pe Francie o cuprinse acelaşi vechi sentiment. Dacă se îndoise vreodată că-l va iubi pe Buck Wingate până-n ziua morţii, acum nu mai avea nici un dubiu. Dar el era soţul altei femei şi un om important.

— N-ar fi trebuit să vin, spuse ea, agitată. Nu avem nimic să ne spunem, Buck.

— Ba da, avem. Îi luă mâna, o lipi de obrazul lui, apoi îi sărută delicat degetele. Mă simt ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc, ca şi când am fi înapoi, unde ne-am întrerupt. Ca şi cum viaţa ar fi o simplă chestiune de „te iubesc” şi „mă iubeşti”.

Ea îşi trase mâna.

— Dar asta nu e adevărat - nu-i aşa? Timpul nu s-a oprit în loc şi viaţa nu e niciodată atât de simplă. Mi-am aranjat viaţa în felul meu. Am munca mea, operele mele de binefacere, o am pe fiica mea. Nu mai am nevoie de secrete şi minciuni. Nu vreau decât linişte.

Se îndreptă către sofa de lângă fereastră şi se așeză înainte de a i se înmuia genunchii. Inima îi bătea nebună şi nu voia decât să se arunce în braţele lui, dar nu putea. Trebuia să se gândească la Lysandra. Îşi prinse genunchii cu braţele şi se aplecă înainte, urmărindu-l.

— Maryanne a venit la tine, nu-i aşa? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Şi ce dacă? Avea dreptate.

— De ce nu m-ai sunat măcar, să fi vorbit cu mine...

Părea disperat şi Francie ar fi vrut să-l ia de mână şi să-i spună că totul e în regulă, că nu s-a schimbat nimic.

— Eram însărcinată. Tu erai însurat, aveai copiii la care să te gândeşti. Şi cariera ta. Eu trebuia să iau decizia.

— Decizia ta, Francie. Nu a mea. Eram doi în povestea asta. Nu aveam cumva şi eu dreptul să votez?

Ochii lui erau rugători şi Francie oftă.

— N-am venit să vorbesc despre tine sau despre mine, Buck. Am venit din cauza Lysandrei. Ea nu știe că tu ești tatăl ei, și nici nu vreau să afle. I-am spus că tatăl ei ne-a părăsit înainte ca ea să se nască, iar ea a acceptat asta. Are numai șapte ani, dar pune întrebări, și i-am povestit cum erai și cât de mult ai fi iubit-o. Nu mă pot aștepta să înțeleagă acum, dar poate când va mai crește, când va fi ea însăși femeie, atunci va înțelege.

Buck se gândi la cei doi copii, atât de adânc cufundați în propriile lor vieți, încât rareori îi vedea, și la această fiică pe care-i era interzis s-o vadă, și strigă, ridicând brațele spre cer:

— Cu ce am greșit? Viața mea nu înseamnă nimic, nu am nimic...

— O, Buck, nu spune asta. Te rog, nu spune asta.

Francie îl privea șocată.

— E adevărat, spuse el, cu amărăciune. Când te-am întâlnit la Paris, ți-am spus că viața mea e o fațadă, o prefăcătorie. Nu s-a schimbat nimic.

— Ai munca ta, spuse ea. Un viitor strălucit, toată lumea spune asta...

Buck ridică din umeri și ea se ridică și se apropie de el. El întinse brațele și Francie i le prinse; se îmbrățișară, frunte lângă frunte. Trupurile lor se alăturară cu familiaritatea amanților, Francie îi simțea inima bătând, răsuflarea în păr, brațele puternice în jurul el. Era ca și cum s-ar fi redeschis porțile paradisiului și i s-ar fi permis să intre din nou, doar pentru câteva clipe.

— Întoarce-te la mine, Francie, murmură el. Hai să începem din nou. Te iubesc, întotdeauna te-am iubit.

Francie ar fi vrut din toată inima să spună „Da”. Se trase un pas înapoi și-l privi în ochi.

— Spune-mi un lucru, Buck. Dacă ți-aș fi cerut să iei decizia asta acum șapte ani, dacă ți-aș fi cerut să renunți la tot, la soție, la copii, la carieră, la viitorul tău strălucit, și să te însori cu mine, ce-ai fi spus?

Buck ezită, cu ochii în ochii ei.

— Nu pot să te mint, spuse el, încet. Pur și simplu nu știu.

Francie dădu trist din cap; era răspunsul la care se așteptase. Își luă haina și o puse pe umeri.

— Te rog, nu încerca s-o vezi pe Lysandra, îi spuse, calm. N-ar fi cinstit față de ea. Sau față de mine. Nici chiar - reuși să zâmbească - față de tine.

— Francie, spuse Buck apucând-o de umăr, disperat, te rog nu pleca. Nu știu ce să fac fără tine.

— Totul o să fie bine, Buck, spuse ea. O să continuăm să facem ce-am făcut toți anii ăștia.

Apoi se smulse din încleștarea lui și urcă în lift. Ușile aorii se închiseră, îndepărtându-l din nou din viața ei. Ochii li se întâlniră, plini de dor, în timp ce liftul își începu coborârea lentă și dispăru din raza vizuală.

Harry le dăduse seară liberă servitorilor; voia să fie singur cu Maryanne. În biblioteca lambrisată cu lemn de stejar ardea focul și pe masa din spatele sofalei Chesterfield aștepta o carafă cu coniac fin, franțuzesc, alături de două pahare de cristal, subțiri ca foaia de hârtie. Când auzi soneria, deschise chiar el ușa, și Maryanne îl privi surprinsă.

— Unde e majordomul tău? Întrebă ea, pășind în hol.

— Bietul om a trebuit să-și viziteze un coleg în spital, minți Harry, așa că i-am dat o seară liberă.

Îi luă capa căptușită cu blană și o aruncă neglijent pe un scaun de lemn sculptat, și Maryanne îl privi suspicioasă.

— Și minunații tăi valeți, Harry? Sau măcar o cameristă?

— Păi, desigur, în vremurile astea îngrozitoare, „cu amintirea Depresiunii economice atât de proaspătă în minte”, spuse el, citând-o, m-am gândit să nu mai țin deloc valeți. Îi angajez cu ziua, de câte ori am nevoie. Iar cameristele vin zilnic. Au muncit din greu să curețe după petrecerea de aseară. Le-am spus că răspund eu la ușă și-mi invit musafirii înăuntru, așa că pot pleca devreme.

Ochii lui Maryanne se îngustară.

— Și de când al devenit atât de generos?

Harry purta o jachetă elegantă de catifea și zâmbea cu zâmbetul acela satisfăcut, ceea ce o făcea să nu aibă deloc încredere în el. Îl urmă în bibliotecă, observând, dintr-o ochire, focul aprins, luminile discrete și cele două pahare.

— Stai aici, lângă mine, Maryanne, spuse Harry, bătând cu palma pe sofa.

Ignorându-l, ea se îndreptă către fotoliul de lângă foc și se așeză.

— Coniac? întrebă el, făcându-și de lucru cu carafa și paharele.

Maryanne ezită; bea rareori, dar acum avea nevoie de ceva să-i calmeze nervii. Harry cocea ceva și nu-și putea da seama ce.

— Mulțumesc, spuse, cu o voce calmă.

El îi întinse paharul, îl luă pe al său și se postă în fața focului, privind-o.

— Mă bucur să te revăd, Maryanne. Ne vedem atât de rar între patru ochi.

Ea îl privi, în gardă, pentru că ceva din tonul lui o făcea să se înfioare.

— Ca să fim exacti, Harry, replică repede, nu ne vedem niciodată între patru ochi. Și ca să fiu sinceră, nu știu ce caut acum aici singură cu tine. Se uită la ceasul cu diamante de la mână și adăugă scurt: Poate-mi poți explica repede, pentru că Buck mă așteaptă.

El zâmbi și luă o înghițitură de coniac, savurându-l încet.

— Relaxează-te, îi spuse jovial, știm amândoi că nu e nici o grabă. În definitiv, Buck n-o să-ți simtă lipsa, nu?

— Ce vrei să spui cu asta?

Maryanne își puse jos paharul, privindu-l atent.

— Maryanne, suntem atât de buni prieteni, între noi nu există secrete, nu-i așa? Trebuie să recunosc, nu-l înțeleg pe Buck, să neglijeze o femeie atât de frumoasă ca tine. Dar întotdeauna a fost devotat carierei lui - cu excepția micului „episod” cu scumpa mea soră, evident. Amândoi ne amintim de asta, nu-i așa, Maryanne? Și, desigur, ți-am fost foarte recunoscător pentru ajutor.

— Mai vrei bani, spuse Maryanne, fără intonație.

El dădu din cap.

— Și asta.

Puse jos paharul și veni să se așeze în fața ei, iar Maryanne ridică agitată privirea către el.

— Știi că te-am admirat întotdeauna, Maryanne, spuse el, apucând-o de mână. Ești o femeie frumoasă; te risipești pentru un bărbat ca Buck, ai nevoie de cineva care să te învețe ce e viața, cineva care să topească gheața din jurul inimii tale și să descătușeze energiile tale secrete...

— Nu fi prost, Harry, spuse ea, aspru.

Fața îi ardea de dezgust. Se ridică și încercă să treacă de el, dar Harry o apucă de braț și o trase brutal către el. Ochii ei se măriră de groază când el își lipi buzele de ale ei, cu o mână mângâind-o pe spate, în timp ce cu cealaltă o ținea strâns ca într-o menghină.

Pentru prima oară în viața ei, lucrurile îi scăpau de sub control, și Maryanne era înspăimântată. Când, în fine, el își desprinse gura de a ei, ea țipă:

— Dă-mi drumul, nenorocitul, sau pun să te aresteze, te bag în pușcărie pentru asta.

— Evident nu, spuse el, calm. Gândește-te la scandal. Nici nu trebuie să-ți descriu ce-ar spune ziarele.

O luă în brațe și o cără către sofa, în timp ce ea se zbătea.

— Să nu îndrăznești să mă atingi, Harry Harrison, îl avertiză în timp ce el o pune pe canapea și îngenunchea lângă ea. Dacă mă atingi, țip.

— Dă-i drumul, replică el. Nu e nimeni să te audă. Și, în plus, mă stimulează. Poate că asta te excită, Maryanne? Un pic de smotoceală?

O lovi brusc peste față și ea țipă, privindu-l îngrozită. El își trecu mâna peste tot trupul ei, și ea îl privi cu fascinație oripilată, ca pe o insectă care se târa pe ea.

Se înfiora când începu să-i desfacă șirul de nasturi micuți, îmbrăcați în satin, de la gâtul rochiei.

— Nu mă atinge, îl avertiză. Îți dau bani câți vrei...

— Sigur c-o să-mi dai, mormăi el, desfăcându-i rochia și dezvelindu-i sânii mici, îmbrăcați în mătase.

Maryanne știa că e nebun, chiar mai nebun decât sora sa. Se uită disperată în jur, după o armă; carafa masivă de cristal era pe masă, chiar deasupra capului ei. Întinse brațul, încercând s-o prindă. Reuși și, când Harry ridică capul dintre sânii ei, îl lovi cu carafa cât putu de tare, în ceafă.

Carafa era mai solidă decât craniul lui; nu se sparse. Coniacul se scurse peste rană, și Harry gemu și se ridică în picioare, împleticindu-se.

Își duse mâna la cap. Din rană curgeau valuri de sânge, și se uită ucigător la ea. Maryanne își întoarse privirea, prea speriată ca să se miște. El se împletici până la șemineu, apucându-se de polița de deasupra lui, continuând s-o privească mut, apoi genunchii i se înmuiară și căzu grămadă pe vatra de piatră.

Maryanne îl privea stupefiată. Pendula din colț ticăia încet, buștenii din vatră trosneau și aruncau scânteii, dar Harry nu scotea un sunet. Ea își trase rochia peste sânii goi, strâmbând din nas la mirosul de coniac, apoi se ridică și se îndreptă precaută către el. Harry zăcea pe o parte, ceafa îi era o masă

de sânge și oase sparte, și Maryanne se strâmbă scârbită. Făcându-și curaj, îi luă pulsul. Oftă ușurată, Harry era încă în viață.

— O, Doamne, spuse ea, încheindu-și cu febrilitate rochia. O, Doamne, ar trebui să chem o ambulanță.

Apoi se gândi la Buck și la scandal, și-și văzu toată viața distrusă. Clătină violent din cap – nu putea să lase să se întâmple asta, pur și simplu nu putea! Privi din nou disperată în jur, în timp ce ceasul bătea ora nouă. Deja nouă! Nu avea decât cuvântul lui Harry că servitorii erau plecați, puteau să se întoarcă în orice clipă. Se întrebă înnebunită ce să facă.

Buștenii trosniră în foc și, în mijlocul unei jerbe de scânteii, unul dintre ei se rostogoli până la margine. Rămase fumegând periculos și Maryanne îl privi, hipnotizată, până căzu. De undeva din labirintul de spaimă din mintea ei răsări un gând limpede. Întreaga cameră trăsnea a coniac, Harry băuse, căzuse și se lovise la cap... Nu avu nevoie decât să împingă, delicat, cu vârful pantofului ei de antilopă neagră și bușteanul atinse covorul scump Aubusson, la nici un metru de Harry. Fumegă o clipă, apoi sclipi roșu și izbucni o limbă galbenă de foc.

Cu un țipăt speriat, Maryanne fugi din cameră, trântind ușa în urma ei. Fugi prin holul de marmură până la ușă, apoi își aminti de capă și se întoarse. Și-o aruncă pe umeri, cu blana întunecată în afară, în speranța că va fi mai puțin vizibilă. Apoi deschise ușa și ieși.

Privi în sus și-n jos pe stradă, dar era o noapte rece și întunecoasă, și era pustiu. Coborî în fugă treptele, grăbindu-se cât o lăsau pantofii cu tocuri înalte. Când intră în Union Square, încetini pasul, netezindu-și părul și dorindu-și să-și poată pudra nasul și să-și rujeze buzele, ca să aibă un aspect mai normal. Apoi își dădu seama că-și lăsase poșeta la Harry.

Se gândi la bușteanul de pe covor și la poșeta ei, care se afla pe fotoliul de lângă șemineu, și-și spuse că probabil arsese deja. Strângându-și mai tare blana în jurul ei, intră în hotel și traversă în grabă holul până la lift, rugându-se să fie la parter și să fie gol. Avea noroc, și urcă în el, ignorând liftierul care o salută vesel, și apăsă pe buton, rezemându-se de perete, așteptând să ajungă în siguranța camerei sale.

Maryanne își ascunse fața în gulerul hainei și aproape fugi pe coridor, până la apartamentul ei, și numai când ajunse la ușă realiză că nu avea cheile, pentru că erau în poșetă. Iar poșeta era la Harry acasă. I se strânse inima; asta însemna că trebuia să coboare din nou și să-i explice recepționarului că ieșise și-și pierduse cheile. Liftul de serviciu se opri la etajul ei și din el coborî un chelner cu o tavă. Oftă ușurată și se îndreptă către el; el trebuia să aibă chei și să-i poată deschide apartamentul, și era salvată.

În câteva minute, era în cameră, pregătindu-și o baie fierbinte, cât de fierbinte putea să suporte, turnând în apă cantități imense din uleiul ei de baie scump, franțuzesc. Își scoase rochia distrusă, strâmbând din nou din nas la mirosul de coniac, o făcu ghem și o aruncă în coșul de gunoi. Rupse toată lenjeria de mătase pe care o purta, o făcu bucățele mici și o aruncă după rochie. Apoi intră în cadă și se lăsă pe spate, cu ochii închiși, lăsând apa parfumată să spele urmele mâinilor lui Harry.

Era tot acolo o jumătate de oră mai târziu, când veni Buck.

— Tu ești, dragule? întrebă, pe tonul ei calm, obișnuit.

— Da.

Buck stătea în ușă privind-o și Maryanne se uită recunoscătoare la el. Era puternic și frumos, ca în fotografiile din ziare. Era soțul ei, acum nimic nu le putea face rău. Pusese lucrurile la loc, în ordine. De undeva, vag, de pe stradă, se auzi sunetul sirenelor.

— Cât e ceasul, dragule? întrebă ea.

— Nouă și un sfert.

— E vreun incendiu pe undeva, spuse ea, cu un zâmbet leneș, întinzându-se la loc și închizând ochii.

Casa avusese destul timp să la foc și, dacă din dezgustătorul Harry mai rămăsese ceva, până acum trebuie să fi fost de nerecunoscut.

CAPITOLUL 41

Francie stătea în pat, trează, când auzi vaietul sirenelor de la mașinile care urcau dealul. Mintea îi era încă plină de Buck, de felul cum arăta, de ridurile apărute pe fața lui, de ochii rugători. Se gândea cum o năpădise din nou dragostea pentru el, cât de mult și-ar fi dorit să stea cu el, să i-o arate pe fata lor cea frumoasă, să-l aibă din nou în viața ei. Dar o sunase pe Annie și-i spusese ce se întâmplase, și că nu mai voia să vorbească cu el niciodată. Ca să nu se poată răzgândi.

Mașinile de pompieri trecură cu zgomot pe sub ferestrele ei, apoi se opriră cu scrâșnete de frâne, iar ea se ridică în capul oaselor, speriată. Fugi la fereastră și se uită la casa lui Harry. Flăcările ieșeau pe ferestre și Francie închise ochii, crezând că visează, dar, când îl deschise din nou, văzu că era adevărat. Casa, marele monument ridicat în cinstea numelui Harrison, era în flăcări. Din nou.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, se trezi proiectată în trecut; de data aceasta, cu mai bine de treizeci de ani în urmă, imediat după cutremur, când privise casa tatălui ei arzând, laolaltă cu restul străzii California. Lăsând perdeaua să cadă la loc, se întrebă ce avea să spună Harry acum.

Cu o strângere de inimă, își aminti de noaptea când murise Ollie. Întotdeauna știuse că Harry avea ceva de-a face cu moartea băiatului, și aceasta era o palidă răzbunare. Numai că ea nu voia răzbunare, nu voia decât să nu se mai gândească niciodată la Harry.

Își îngropă fața în pernă, încercând să nu mai audă zgomotele de afară, dar nu putea, așa că se ridică obosită și coborî în bucătărie să-și facă un ceai.

Ah Fong era în hol, cu ușa de la intrare deschisă, privind incendiul.

— Casa domnului Harrison, miss Francie, spuse el, gesticulând agitat.

Francie ieși alături de el. Strada era plină de mașini de pompieri, și zeci de oameni turnau apă peste flăcările din ferestre, în timp ce alții, pe scări, încercau să stingă acoperișul.

— Au scos pe toată lumea din casă? întrebă ea, gândindu-se la servitori.

Ah Fong ridică din umeri.

— Au spus că nu e nimeni înăuntru.

Francie își făcu ceaiul și-l luă cu ea sus, dar nu-l bău. Rămase întinsă în pat, gândindu-se la noaptea cutremurului și la marele incendiu. Și la Josh. Și la unul din secretele pe care i le spusese Mandarinul în templul lui Lilin. Și-și dădu seama că acum trebuia să-i spună lui Annie. Când se crăpă de ziuă, trase perdelele și se uită la ruine. Reședința Harrison era o carcasă carbonizată. Se uită la ea îndelung, așteptând o reacție, dar nu simți nimic, nici plăcere, nici triumf. Pur și simplu, pentru ea nu mai conta.

Annie fu prima care o sună.

— Am auzit că a ars casa lui Harry. E adevărat? întrebă ea.

— E adevărat. Arată exact așa cum arăta după cutremur.

— A fost nevoie de treizeci de ani ca soarta să se răzbune, spuse Annie, cu amărăciune, și nimeni nu merită mai mult ca Harry să piardă tot ce are.

— Ești ocupată azi? întrebă Francie, brusc.

Annie se gândi la milionul de treburi pe care le avea și spuse calm:

— Nu neapărat.

— Trebuie să te văd.

Urmă o tăcere, apoi Annie spuse:

— Vin într-o oră.

Francie o aștepta în hol.

— Nu te obosești să-ți scoți haina, spuse ea. Mergem undeva.

— Să ne întâlnim cu Buck? întrebă Annie, urcându-se în Ford-ul negru al lui Francie.

— Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre el, zise Francie aspru. N-a fost să fie, Annie. Viața lui are un alt curs decât a mea. Sunt singură, Annie, și așa a fost întotdeauna. Noaptea trecută, când am văzut casa arzând, mi-am amintit de Josh. Îți aduci aminte noaptea când a murit Mandarinul? întrebă ea, în timp ce urcau dealul. Când ți-am spus că nu știi tot adevărul? Ei bine, acum am să-ți spun. N-am putut înaintea, Annie, pentru că era secretul lui, dar vreau să ții minte că tot ce a făcut, a făcut din dragoste. Te duc să vezi ceva, apoi o să-ți spun ce s-a întâmplat.

O duse în sudul orașului, până la micul cimitir de pe faleză, și-i arătă lui Annie mormântul frumos îngrijit, cu numele lui Josh pe piatra funerară, în timp ce-i spuse povestea despre cum Mandarinul îl luase de la Sammy și încercase să-l ajute, dar fusese prea târziu. Și de ce nu le lăsase să-l vadă pe Josh înainte de a muri. Annie era tristă, dar nu vărsă nici o lacrimă.

— Mă bucur, spuse ea, simplu. N-aș fi putut suporta să-l văd așa. A avut dreptate, îl jelisem și era timpul să ne întoarcem înapoi la viață.

Rămaseră una lângă alta, încălzite de soarele la apus, privind marea și amintindu-și de Josh, iar la plecare Annie spuse:

— E un loc minunat, Francie. Lui Josh i-ar fi plăcut.

Toți vânzătorii de ziare de pe stradă anunțau ediția specială când ajunseră înapoi la San Francisco, în după-amiaza aceea.

— Ce spun? întrebă Annie, coborând geamul ca să audă mai bine.

Francie clătină din cap; era ora de maximă aglomerație, străzile erau pline, și ea era concentrată asupra volanului.

— Harry Harrison mort în incendiu, urlă vânzătorul de ziare, alergând printre mașini și întinzându-le un exemplar din Chronicle, în timp ce Annie îi întindea o monedă.

Francie frână brusc. Ochii ei uimiți îi întâlniră pe ai lui Annie și întrebă:

— Poate fi adevărat?

— E cât se poate de adevărat.

Annie desfăcu ziarul și se aplecară amândouă asupra lui, citind cum Harry Harrison murise în flăcările care îi mistuiseră casa, cu o seară înainte. Francie scutură din cap:

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, mirată. La fel cum a murit Ollie.

Trebuie să fie răsplata lui Dumnezeu.

— Dacă Harry a fost răspunzător pentru moartea lui Ollie, atunci e răzbunare, fu Annie de acord. Se uită îngrijorată la Francie, care era calmă și ciudat de palidă. Te simți bine?

Francie suspină adânc. O bătu pe Annie pe mână și spuse:

— În toți anii ăștia, de când a murit Ollie, mi-am dorit să-l ucid pe Harry, și acum e mort. Totul a fost șters de pe fața pământului într-o singură noapte, Annie. E ca un dar, dar nu e un dar aducător de fericire.

O lăsă pe Annie la hotel, apoi porni înapoi spre casă, întorcând capul să se uite la clădirea care devenise mormântul lui Harry, la fel cum fusese și pentru tatăl lui. Ruinele erau înconjurată de un cordon și jumătate de duzină de polițiști făceau de pază, priviți de o mulțime de curioși și de nenumărați ziarști și fotografi. Cu toții întoarseră capetele s-o privească când trecu pe lângă ei, și Francie hotărî să folosească intrarea de serviciu din spate.

Îi salută pe Ah Fong și pe bucătarul chinez, iar aceștia îi povestiră că reporterii pândiseră casa toată ziua, așteptând-o. Intră în mica ei cameră de zi, se apropie de fereastră și rămase privind agitația de peste drum. Nu era fericită că Harry murise; nu era nicicum. Numai obosită.

Se aruncă pe un scaun și-și scoase pantofii din picioare, recitind articolul din ziar. Se face o autopsie, dar raportul medicului legist a stabilit deja, fără urmă de îndoială, că rămășițele sunt ale domnului Harrison.

Aruncă ziarul și-și rezemă capul pe perne, cu ochii închiși. Harry era mort și Buck se întorsese la viața lui, iar ea trebuia să se întoarcă la a ei. A doua zi va călări pe moșia ei, cu Lysandra, își va îngriji via și va pălăvrăgi cu Hattie, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și așa trebuia să fie de atunci înainte.

Toată noaptea se răsuci în așternut, chinuită de nesomn; avea prea multe în cap, Josh, Buck și Harry. La șapte, era în picioare și îmbrăcată. Coborî obosită în salonul de dimineață. Masa era așternută pentru un mic dejun solitar, iar ziarul de dimineață aștepta lângă tacâm. Își turnă cafea și îl deschise, ca să recitească titlurile despre Harry. Numai că, de data aceasta, spuneau: Harry Harrison – ucis.

Citi, îngrozită: Deși trupul i-a fost aproape complet distrus de foc, autopsia a relevat că domnul Harrison nu a murit în flăcări. Murise înainte de izbucnirea incendiului, din cauza unei fracturi de craniu. Cadavrul a fost găsit cu fața în jos și poliția a confirmat că rana nu putea fi cauzată de cădere, ci

de o lovitură deliberată la cap. Până la ora actuală, nu a fost găsit nici un suspect.

Aruncă pe jos ziarul și o sună pe Annie.

— Se spune că cineva l-a omorât pe Harry, zise ea dintr-o suflare. O, Annie, cine ar putea fi?

— Oricare dintr-o sută de oameni, cred, replică Annie. Și eu mi-am dorit de nenumărate ori. Bănuiesc că a mers cu cineva prea departe și asta a fost tot. Și nu pot să spun că-l condamn pe asasin.

Fără să vrea, Francie râse.

— Ți-am spus vreodată că ești tonică? Întotdeauna reușești să pui lucrurile în lumina potrivită.

Annie spuse:

— Mulțumesc pentru ieri, Francie. Mă simt mult mai bine știind că Josh e unde e și că am aflat despre ultimele lui zile. Am multe pentru care să-i mulțumesc Mandarinului.

Francie zâmbi.

— Aud soneria. Sper că nu sunt din nou reporterii. Te las..

Își sorbi cafeaua, ascultându-l pe Ah Fong traversând holul și deschizând ușa. Auzi o voce bărbătească, iar Ah Fong traversă holul înapoi.

— Miss Francie, șopti el, cu o voce tremurătoare, e poliția. Trei polițiști, miss Francie. Spun că trebuie să vorbească cu tine. Imediat, au spus...

— Foarte bine, replică ea, mirată, invită-i în salon.

Bănuia că vor să-i pună întrebări despre Harry, din moment ce era singura lui rudă în viață, așa că-și netezi părul în oglindă și porni spre salon.

Cei trei bărbați se întoarseră să se uite la ea. Unul era un ofițer de poliție, ceilalți doi nu purtau uniforme. Se prezentară ca detectivul-inspector Walter Sinclair, sergentul Charlie Mulloy și ofițerul Steiglitz de la poliția din San Francisco.

Îi invită să se așeze, ceea ce primii doi făcură, dar ofițerul de poliție rămase în picioare lângă ușă, și ea îl privi surprinsă. Se așeză în fața celor doi în civil și întrebă:

— Bănuiesc că e în legătură cu fratele meu, Harry? Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Inspectorul Sinclair scoase un carnetel din buzunar.

— E adevărat, că sunteți domnișoara Francesca Harrison? Și că sunteți sora decedatului, Harmon Lloyd Harrison, jr., cunoscut ca Harry Harrison?

— Sigur că da, răspuse ea, surprinsă. Știți deja asta.

— Doar o formalitate, doamnă, spuse repede detectivul Mulloy.

— Domnișoară Harrison, cum ați descrie relațiile dintre dumneavoastră și fratele dumneavoastră?

Francie îl privi disprețuitor.

— Îl uram pe fratele meu, toată lumea știe asta. Iar el mă ura pe mine. E descris în detaliu în toate ziarele din țara asta.

— Se spune, continuă inspectorul, privind-o drept în ochi, că l-ați acuzat pe domnul Harrison pentru moartea fiului dumneavoastră, Olliver, în incendiul de la magazia lui Lai Tsin, cu mai mulți ani în urmă.

— Părerile și viața mea particulară îmi aparțin, replică ea, furioasă. Iar acum ați vrea să-mi spuneți exact de ce vă aflați aici?

El își dresese vocea, privindu-și din nou notele.

— Avem martori care afirmă că v-au auzit spunând că vreți să-l uciideți pe Harry Harrison pentru ce i-a făcut fiului dumneavoastră.

Ea se uită la fața lui congestionată și la ochii înguști, și realizează brusc încotro bătea.

— Nu puteți să sugerați, în mod serios, că aș avea ceva de-a face cu moartea fratelui meu! exclamă ea.

Inspectorul își dresese din nou vocea, uitându-se la detectivul Mulloy.

— Ați vrea, doamnă, să ne spuneți unde erați între orele opt și nouă, miercuri seara?

Francie îl privi fix. Îi cereau un alibi, ca în filmele cu gangsteri, iar miercuri seara fusese cu Buck Wingate în apartamentul lui Annie, și nu le-ar fi spus niciodată asta. Dar dacă le-ar fi spus că a fost singură acasă, acolo în oraș, ar fi suspectat-o de uciderea lui Harry.

Raționa rapid și spuse:

— Eram... eram la Aysgarth's Arms. Mi-am petrecut seara cu prietena mea, Annie Aysgarth.

Cei doi detectivi schimbă priviri semnificative și Mulloy spuse:

— Am întrebat deja personalul de serviciu de la Aysgarth, doamnă.

Există martori care spun că doamna Aysgarth a fost acolo în cea mai mare parte a serii, mai întâi în salonul Dales, apoi în restaurant. A rămas până târziu și a cinat singură, apoi a stat de vorbă cu oaspeții, în hol.

Privirea lui o întâlnește pe a lui Francie în timp ce se ridică și spuse calm:

— Mă tem, doamnă, că este de datoria mea să vă arestez sub acuzația uciderii fratelui dumneavoastră, Harmon Lloyd Harrison, jr.

Francie se uită mută la el, apoi spuse:

— Nu e adevărat. Nu l-am ucis pe Harry. Am mințit pentru că știam că, dacă spun că am fost singură acasă, o să vă gândiți că eu am făcut-o. E o greșeală.

— Dacă vreți să vă puneți haina, doamnă, vă ducem la secție și vorbim acolo.

Îi făcu semn polițistului în uniformă.

— Condu-o pe domnișoara Harrison sus, să-și ia lucrurile, Steiglitz.

Francie urcă încet până-n camera ei, prea șocată pentru a gândi limpede. Își puse o haină de culoarea prunei coapte și o pălărie asortată, trăgând voaleta peste ochi. Steiglitz o urmă înapoi la parter, trecând pe lângă bucătarul speriat, pe lângă cameristele chinezoaice și pe lângă Ah Fong, care spuse cu lacrimi în ochi:

— O sun pe domnișoara Aysgarth, miss Francie. O sun chiar acum. Ea știe întotdeauna ce să facă.

Detectivul Mulloy deschise ușa și Francie dădu cu ochii de un baraj de flash-uri fotografice. Se uită la ele, stupefiată, apoi detectivii o apucară de brațe, o urcară în mașina poliției și o duseră de acolo.

CAPITOLUL 42

Vineri, 6 octombrie.

Buck plecase de la hotel devreme, joi dimineață. Era la Universitatea Stanford, unde tocmai ținuse un curs, când auzi veștile despre incendiu, și, când ajunsese la Sacramento, află că Harry murise. Mai târziu, citi șocat raportul care spunea că fusese ucis.

Era vineri seara, târziu, când ajunsese la San Francisco. Intenționase să se întoarcă la Washington de dimineață. Nu mai avea nici un motiv să rămână, terminase treaba. Avusese o zi grea, cu opriri în mai bine de o duzină de orașe mari și mici. Dăduse mâna cu demnitarii locali și cu „oamenii obișnuiți”. Abia dacă avusese timp să ia o înghițitură de mâncare și, când intră în apartamentul lui de la Aysgarth, nu-și dorea decât un duș și un pat moale.

— Tu ești, iubitul? strigă Maryanne din camera ei, și Buck se întrebă, pentru a mia oară, cine credea că ar putea fi.

Maryanne ieși, imaculată în rochia verde-închis, cu părul blond ondulat peste capul frumos, zâmbindu-i.

— Bietul de tine, spuse ea, alintător, trebuie să fii epuizat. Să-ți pregătesc ceva de băut.

Se duse la bar și turnă whisky peste un cub de gheață, exact cum îi plăcea lui. Buck se cufundă obosit într-un fotoliu și ea se așeză în fața lui pe sofa, legănându-și un picior, cu același zâmbet pe față.

— Mă gândeam să luăm cina aici, sus, spuse ea. Ceva ușor. Știu că ești prea obosit ca să mănânci mult.

— Dacă vrei, răspuse el, indiferent, privind absent piciorul care se legăna. Ce s-a întâmplat cu pantoful tău? întrebă el, brusc. Pare uzat la vârf.

Maryanne privi în jos la pantoful de antilopă neagră și se înroși. Aruncase pantofii în dulap, după ce se întorsese de la Harry, și în seara aceea îi încălțase fără să se mai uite la ei.

— Fir-ar să fie, spuse ea, ridicându-se și plecând să-i schimbe, sunt prăfuiți, nu-i așa? O să cer valetului să-i curețe.

— Ce s-a întâmplat cu Harry? întrebă Buck, la fel de brusc.

— Harry? O, ce șocant, nu-i așa? Bietul om a murit ars în propria sa casă, și acum se crede că e o crimă.

Ezită; înțelese că Buck nu știa că Francie fusese arestată și se întrebă dacă să-i spună, dar decise că mai bine nu. Plecau dimineață devreme. Știa că Buck e prea obosit ca să dea drumul la radio și, dacă ascundea ziarele, cu puțin noroc nu avea să afle decât când aveau să fie la Washington.

— Bănuiesc, spuse Buck, privind gânditor în pahar, că Harry era genul de om pe care mulți s-ar fi bucurat să-l vadă mort.

— Ei bine, n-o să stăm pentru înmormântare, spuse Maryanne, scurt. Îmi pare rău pentru Harry, dar trebuie să mă întorc la copii. Stau prea mult departe de ei.

Buck ridică ochii, surprins. Îi vedea pe copil la fel de rar ca el și asta pentru că așa voia. Își termină băutura și se duse să facă un duș, iar când se întoarse, chelnerul aducea tava cu cina. Maryanne dispăru repede în camera ei.

— Ai tu grijă, te rog, Buck, îi strigă în grabă.

— Mă bucur să vă văd, domnule senator. Chelnerul zâmbi în timp ce aranja vasele. Trebuie să fiți supărat pentru prietenul dumneavoastră, domnul Harrison.

— O veste foarte tristă, fu Buck de acord, semnând nota.

— Mă întreb, doamna Wingate și-a găsit cheile, domnule? zise chelnerul, plin de bunăvoință. Le-am căutat peste tot în noaptea aceea, pe coridor și în lift, dar nici urmă.

— Cheile?

— Da, domnule. Miercuri seara, când s-a întors, a spus că le-a pierdut. Dar e în regulă, spuneți-i să nu-și facă griji. Doamna Aysgarth are multe dubluri. Lucrurile astea se întâmplă, nu-i așa?

— Cred că da, replică Buck, întrebându-se vag unde fusese Maryanne miercuri seara.

Îi dădu chelnerului un bacșiș, îi spuse „Noapte bună” și-și turnă încă o băutură, privind absent pe fereastră, întrebându-se dacă Francie e acasă și ce gândește despre moartea detestatului ei frate. Probabil că se bucură, își spuse el, deși probabil că are remușcări pentru un asemenea sentiment. Se gândi s-o sune pe Annie s-o întrebe, dar chiar atunci Maryanne se întoarse în cameră; oricum nu avea nici un drept.

— Consomme, spuse ea, ridicând capacul unui vas și inspectându-i conținutul. Prepeliță friptă pentru tine și salată de homari pentru mine. Arăți groaznic, dragul meu. Vino să mănânci, miroase bine.

Buck se așeză în fața ei, urmărind-o cum își mănâncă salata, ascultându-i vorbăria despre ce aveau să facă la Washington, despre petrecerile la care trebuiau să participe și despre dineul pe care-l dădea în cinstea ambasadorului englez. Sună telefonul și Maryanne se întrerupse în mijlocul frazei.

— Răspund eu, spuse Buck, îndreptându-se către telefon.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator Wingate, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Sunt detectivul sergent Mulloy, domnule. Sunt sigur că știți despre incendiul de la domnul Harrison. Îmi pare rău, domnule senator, știu că era un prieten de-al dumneavoastră și de-al soției. De fapt, asta mă aduce aici astă-seară. E datoria noastră să căutăm printre ruine, să căutăm, de fapt, motivul incendiului și orice s-ar mai fi salvat. Ei bine, ceva destul de valoros s-a găsit în cenușă, domnule, și valetul a spus că aparține soției dumneavoastră. E o pudrieră cu inițialele ei pe ea. Servitorii mi-au spus că dumneavoastră și soția ați cinat acolo marți seara, domnule, și probabil că a uitat-o.

— Mulțumesc, spuse Buck, automat.

— Au curățat-o puțin, bineînțeles, domnule senator. Cred că o s-o găsiți în bună stare. Mai are chiar și pudră înăuntru. E uimitor cum unele lucruri supraviețuiesc unui incendiu și altele nu, ați fi surprins ce găsim: ceasuri de mână, jucării, pantofi... Nu încetează să mă mire.

— Da, fu Buck de acord.

— Atunci o trimit sus, domnule senator, și dacă ați putea semna nota de primire și să mi-o trimiteți cu valetul, v-aș fi foarte recunoscător.

— Nu-ți face probleme, spuse Buck. Cobor eu s-o iau.
Simți privirea lui Maryanne asupra lui când porni spre ușă și-i spuse:
— Jos e cineva care vrea să mă vadă.
— Dar cina...

Ușa se închise în urma lui și Maryanne strânse supărată din buze, întrebându-se ce poate fi atât de important.

Buck luă pudriera de la ofițer și semnă pentru ea. O puse în buzunar și ieși pe stradă; avea nevoie să fie singur cu gândurile sale. Traversă rapid piața și urcă pe Nob Hill. În jurul ruinelor reședinței lui Harrison mai era încă mulțime adunată, și se opri și el să se uite. Își aminti cum cinase în casa aceea doar cu patru nopți în urmă; degetele i se strânseseră în jurul micii pudriere din buzunar și pipăi inițialele, din rubine, gândindu-se, uluit, la Maryanne. Îi veni în minte o imagine a ei. Stătea pe sofaua înflorată, îmbrăcată într-un halat de culoarea piersicii, pudrându-și nasul. Folosise tocmai această pudrieră. Fusese în noaptea când o revăzuse pe Francie, aceeași noapte în care luase foc casa lui Harry. Noaptea când Harry Harrison fusese asasinat.

Strânse pudriera atât de tare, că se îndoi. Își aminti de figura îngrijorată a chelnerului care întrebuse dacă doamna Wingate își găsisse cheile; el îi deschisese ușa, miercuri seara, așa spusese.

— Domnule senator Wingate!

Se întoarse repede să se uite la ofițerul de poliție.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă omul.

Buck ridică din umeri.

— Mulțumesc, nu. Numai că îl cunosc, și e șocant...

— Sigur, domnule. Îmi pare rău, domnule senator. Dar bănuiesc că vă simțiți mai bine acum, că au arestat-o pe femeie. Între noi doi, sunt aproape siguri că ea a făcut-o.

Buck își descleștă degetele din jurul pudrierii, cuprins de ușurare. Fusese nebun să se gândească la asta. Sigur că fusese una din femeile lui Harry, vreo biată fată respinsă...

— Toată lumea știe că el și sora lui se urau, continuă ofițerul. Familia Harrison se luptă de mai bine de treizeci de ani. Ea a spus întotdeauna că el i-a omorât fiul și bănuiesc că a fost doar o chestiune de timp, până să se răzbune.

Buck îl privi, complet șocat.

— Ce tot spui? Cine a fost arestată pentru uciderea lui Harry?

— Păi, sora lui, domnule.

Ofițerul se uită îngrijorat după el când Buck se răsuci pe călcâie și plecă.

Approape alergă în josul dealului, către Aysgarth, cu capul în piept, cu mâinile în buzunare, cu mintea plină de imagini oribile: Francie îngrozită și singură, Francie în închisoare pentru uciderea lui Harry. O crimă pe care era sigur că n-o comisese.

Maryanne stătea pe aceeași sofa, purtând același capot de culoarea piersicii pe care-l purtase miercuri seara. Ridică ochii din carte și-i zâmbi ușurată.

— Scumpule, am fost atât de îngrijorată pentru tine. Unde ai fost? El scoase pudriera din buzunar și i-o întinse.

— Am fost să iau asta, răspunse, cu vocea gătită de furie.

Ea se uită la obiect, apoi la el.

— O, Doamne, spuse, zguduită. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu ea. Am pierdut-o pe undeva?

— Ai lăsat-o la Harry, îl spuse el, cu o voce egală. Miercuri seara.

— Miercuri seara? Nu fi caraghios, am fost la Harry marți, nu miercuri, spuse ea, tulburată.

— Noi am fost la Harry, marți. Tu ai fost la Harry, miercuri. Noaptea în care ți-ai pierdut cheile și chelnerul ți-a deschis ușa. Îți amintești, Maryanne?

Ea își trecu mâna prin părul impecabil, agitată.

— Miercuri? Te înșeli, în mod sigur. N-am fost aici, singură cu tine?

— Ce se petrecea între tine și Harry? Ea ridică mâna, în semn de protest, și Buck continuă: Nu. Nu mă minți. Vreau să știu ce se petrecea.

Ea ridică din umeri, înfrântă.

— Harry mă șantajă, spuse, încet. În legătură cu tine și afurisita de soră-sa. L-am plătit ani de zile - o, nu din banii mei, ci arătându-i afacerile profitabile... prin intermediul familiei mele și al tău, Buck, deși tu n-ai știut niciodată nimic. Îl privi furioasă. E numai vina ta, dacă n-ai fi avut nenorocita aia de aventură, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ea l-a amenințat toți anii ăștia, așa mi-a spus Harry. Iar acum au arestat-o pentru crimă. Și dacă nu l-ar fi ucis, într-o zi ar fi omorât-o el pe ea. Au fost ca sacul și peticul.

— Francie nu l-a omorât pe Harry, spuse Buck, apucând-o brutal de umăr.

Ea îi zâmbi, cu zâmbetul inocent de copilă, pe care-l folosea atât de des.

— Ba, bineînțeles că da, Buck. Doar că nu vrei să crezi. Harry mi-a spus că îl acuza de moartea fiului ei în incendiu. Nu crezi că era cea mai bună răzbunare? Încă un incendiu? E de-a dreptul biblic, ochi pentru ochi, foc pentru foc...

— Cățea mincinoasă și intrigantă, strigă el, dându-i drumul.

Maryanne căzu înapoi pe sofa, gândindu-se că Buck era de-a dreptul înspăimântător, cu sclipirea aceea sălbatică în priviri.

— Totul s-a întâmplat demult, Buck, spuse ea, cu o voce împăciuitoare. Ai terminat o aventură, și asta-i tot. Și, în definitiv, eu sunt cea care a trebuit să plătească pentru ea. Ridică din umeri. Harry era un... un nemernic...

— N-am terminat cu Francie, spuse el, aspru. Tu ai făcut-o. La fel cum ai încercat să-mi conduci toată viața. Nu voiam s-o părăsesc, o iubeam...

Ea se legă de timpul trecut, pe care-l folosise Buck în legătură cu dragostea.

— Ei, vezi, ai iubit-o, totul s-a terminat, și acum s-a băgat într-un necaz. Îmi pare rău, Buck, dar nu putem lăsa asta să ne afecteze viețile, nu când sunt atâtea în joc.

El rămase tăcut, cu mâinile în buzunare, privind-o, și-și dădu seama că miza devenise prea mare pentru Maryanne. Se gândi la frumusețea rece și impenetrabilă cu care se însurase, la copiii lui înstrăinați, la viitorul lui cel strălucit, și realizează că totul era cenușă. Maryanne transformase în cenușă viețile lor, tot așa cum arsesse casa lui Harry, miercuri seara.

Se întoarce și-și luă paltonul.

— Unde te duci? întrebă Maryanne, strângându-și speriată capotul de mătase în jurul trupului.

— Mă duc s-o văd pe Francie. Știu că n-a făcut-o ea - are un alibi perfect. Miercuri seara era cu senatorul Buck Wingate - în timp ce tu erai la Harry.

— Nu! Nu! Nu e adevărat!

Maryanne fugi după el, călcând pe poalele capotului.

— Întotdeauna ai obținut ce ai vrut, spuse Buck, dar nu și de data asta, Maryanne.

— Am făcut-o pentru tine, Buck, urlă ea, atârnându-se de brațul lui. Am făcut-o pentru tine... pentru noi.

— Orice ai fi făcut, ai făcut pentru tine, spuse el, cu amărăciune, la fel ca întotdeauna. Numai că acum trebuie să înveți să trăiești cu fapta ta.

Maryanne îl privi îndreptându-se către ușă. De pe buze îi scăpă un suspin, și-și luă capul în mâini, tremurând. După un timp, se adună și intră în dormitor. Se așeză la masa de toaletă, privind în oglindă la părul despletit și la ochii înspăimântați, gândindu-se cât de aproape fusese de o rezolvare completă. Știa că Buck ar fi ajuns la Casa Albă, într-o zi, și reflectă la puterea, prestigiul și aprecierea de care ar fi avut parte. Le-ar fi avut pe toate, dacă n-ar fi fost prostia lui Buck. Se întrebă ce avea să facă el în legătură cu Harry, și hotărî că nu trebuia să-și facă griji pentru asta; nu exista decât cuvântul lui Buck că pudriera nu fusese uitată la petrecere. Nimeni altcineva nu putea dovedi nimic. Era în siguranță. Iar de data asta, când avea să se întoarcă, o să-l facă să plătească pentru tot. Pentru tot ce o făcuse să pătimească în săptămâna aceea.

Își perie părul și-și pudră nasul, se schimbă de rochia de casă ruptă și se așeză pe sofa să-l aștepte.

Sergentul de serviciu sări în picioare când senatorul Buck Wingate intră în încăpere și ceru să-l vadă pe șeful poliției.

— Sigur, domnule... ăăă, senator Wingate. Cred că e acasă, domnule senator. O să-l sun, imediat, domnule.

Buck așteptă un sfert de oră, într-un birou mic și înghesuit. Pe masă ardea o lampă cu abajur verde, pe rafturi se îngrămădeau dosare, și nu existau decât două scaune cu vopseaua cojită.

— Domnule senator Wingate, mă bucur să vă văd. Cu ce vă putem ajuta?

Șeful poliției era un bărbat plinuț, cu o față inteligentă, îmbujorată de graba cu care venise.

Buck se așeză, privindu-l drept în ochi, și spuse:

— Sunt aici pentru Francesca Harrison.

— Cazul Harrison?

Șeful poliției părea surprins.

— Am venit să vă spun că domnișoara Harrison nu a comis această crimă, ofițer Rawlins. N-ar fi putut. Vedeți, se afla cu mine în seara aceea.

Rawlins aproape exclamă de uimire; în slujba lui vedea și auzea multe lucruri – scandalurile erau scandaluri, dar acesta era unul imens. Oftă, spunându-și că sexul putea lua complet mințile unui bărbat; fie că era senator sau portar, toți erau la fel. Dar acesta era un om important, chiar foarte important. Iar familia soției era aproape ca o casă regală, dacă ar fi existat așa ceva în America...

— Sunteți sigur că vreți să spuneți asta, domnule? întrebă el delicat, oferindu-i o cale de scăpare.

— Sunt convins. Domnișoara Harrison este nevinovată și sunt gata să semnez o declarație cum că se găsea cu mine. Dacă e nevoie, merg la tribunal ca martor pentru ea.

Rawlins clătină grăbit din cap.

— Nu va fi necesar, domnule senator, bineînțeles că nu. Sunt cât se poate de dispus s-o eliberez pe domnișoara Harrison pe baza cuvântului dumneavoastră. Nu e nevoie de nici o declarație, domnule. Nimeni nu trebuie să știe.

Se uită la Buck și zâmbi, gândindu-se cu cinism că oamenii de felul lui reușeau întotdeauna să fie și cu brânza-n puțină, și cu burta plină. Dar Buck spuse scurt:

— Vreau să dau această declarație, ofițer Rawlins. Și vreau s-o fac cunoscută și presei. Vreau să știe toată lumea că domnișoara Harrison nu este absolvită de această acuzație gravă pe baza unor sofisticări tehnice. Vreau să se știe că este nevinovată, fără nici o urmă de îndoială. Nu vreau să las nici o suspiciune pe baza căreia presa să construiască încă un scandal pe care nu-l merită.

Ofițerul părea agitat.

— Mă îngrijorează doar situația dumneavoastră, domnule senator. Cum o să pară?

Buck ridică din umeri.

— M-am gândit la toate implicațiile, ofițer Rawlins.

— Atunci, domnule, dacă vreți să vă scrieți declarația, eu o s-o contrasemnez ca martor. Apoi o să trimit după domnișoara Harrison. Acum este într-o cameră puțin mai încolo, pe hol.

Viziunea îngrozitoare – Francie într-o celulă cenușie de închisoare – dispăru din mintea lui Buck și puse mâna pe toc, scriindu-și repede declarația. O semnă cu mână fermă, iar șeful poliției își adăugă semnătura alături de a lui.

Se auzi un ciocănit în ușă, și tânărul sergent o deschise, făcându-i loc lui Francie. Ținea capul plecat, și ochii îi erau întunecați de oboseală și de șoc; arăta ca o căprioară speriată. Francie privi de la el la șeful poliției, fără o vorbă și Buck își dădu seama că și acum era gata să-l apere, pe el, familia lui, cariera lui politică. Minunata lui carieră pentru care sacrificase fericirea lor. Îi zâmbi, cu dragostea oglindită pe față.

— E în regulă, Francie, spuse el. Ofițerul Rawlins știe că erai cu mine în noaptea când a muțit Harry. Ești liberă.

Ea îl privi, apoi ridică mândră capul.

— Liberă? Întrebă ea.

Dar Buck știa ce întrebă de fapt.

— Da, răspunse el, luând-o de braț și ieșind din biroul întunecos și mic. Amândoi suntem liberi, continuă, zâmbind.

A doua zi de dimineață, Maryanne citi în Examiner povestea senzațională a eliberării lui Francie Harrison și anunțul zvonitei retrageri din politică a senatorului Wingate.

Furioasă, aruncă ziarul pe podea și călcă în picioare poza frumosului ei soț, apoi chemă camerista și ceru să i se facă bagajele. Se îmbracă cu grijă în rochia de lână gri-argintie, își puse capa căptușită cu nurcă și pălăria asortată. Se rușă puțin mai tare ca de obicei, verificându-și înfățișarea în oglinda imensă. Apoi coborî să facă față ziaristilor care o așteptau, adunați pe stradă, în fața hotelului Aysgarth.

— Doamnă Wingate, strigă unul din ei, ieșindu-i în față în timp ce se îndrepta spre limuzină. Doamnă Wingate, ce aveți de spus despre Francie Harrison și soțul dumneavoastră? Dar despre demisia lui, doamnă Wingate?

Ea se întoarse, pe jumătate urcată în mașină, și le zâmbi:

— Domnilor, domnilor! exclamă ea, într-o furtună de flash-uri, vă mulțumesc pentru interes, dar sunt sigură că vă dați seama că toate acestea sunt de natură personală. Și noi, familia Brattle, nu discutăm niciodată asemenea lucruri în afara familiei.

Și, cu un ultim zâmbet curajos, urcă în mașină și porni spre aeroport, de unde luă un avion către New York, pentru a-și consulta avocații în legătură cu divorțul.

Din capul scărilor, Annie Aysgarth o urmări pe Maryanne în spectacolul de adio, în rolul frumoasei soții a senatorului Wingate și oftă ușurată când, în cele din urmă, plecă. Împreună, Harry Harrison și Maryanne Wingate conspiraseră pentru a distruge viețile celor din jurul lor. Maryanne și Harry se asemănau: amândoi egoiști și lipsiți de scrupule, primeau fără a dăruia nimic în schimb și nu se dădeau în lături de la nimic. Nici chiar de la crimă. Acum, Harry era mort, iar Maryanne își crease propriul ei infern și trebuia să învețe să trăiască în el.

Reporterii și fotografiile plecaseră, dornici să scrie povestea plecării dramatice a lui Maryanne, iar Annie coborî treptele și se întoarse să-și privească hotelul. Crease acest loc și pe toate celelalte. Aysgarth era lumea ei și o iubea. Iubise copiii lui Francie, cum îl iubise și pe Josh când era mic;

deși nu avusese un soț și propriii ei copii, era împlinită. Urcă treptele înapoi în lumea ei. Printre tragedii, norocul îi zâmbise și era o femeie fericită.

Francie și Buck erau la fermă. Între ei erau de spus atât de multe lucruri, care nu aveau să fie discutate niciodată. Nu aveau nevoie. El spusese totul când o anunțase că erau liberi.

Buck nu demisionase imediat ce izbucnise scandalul.

— Dacă o fac, se vor gândi că fie tu, fie eu suntem vinovați, îi spusese el lui Francie. O să vezi, o să fie o minune de trei zile, apoi o să vină un nou scandal să-i ia locul. În plus, trebuie să le las timp să vadă pe bine să numească în locul meu. Nu-i pot lăsa baltă pe toți oamenii care depind de mine.

Evident, avusese dreptate. Era agreat la Washington, iar peste o lună, când își depusese demisia, comentatorii politici fuseseră gata să-i cânte osanale. Lumea politicii pierde un om important, scriseseră ei. Dar este doar prin propria lui alegere, nu din cauza vreunei presiuni puritane. Sperăm că se va bucura de retragerea sa și de noua sa viață, dar Partidul Republican ar face o mare prostie să-l lase să plece definitiv, și se zvonește că va fi disponibil pentru o funcție de consilier, pentru care experiența lui imensă îl face mai mult decât potrivit.

Când se întâlneau, în fine, cu Lysandra, o luase în brațe, o sărutase și-i spusese că este prietenul mamei ei, cel cu care vorbise la telefon. Se lăsase pe vine, ca s-o poată privi în ochi, iar ea se uitase tăcută la el, apoi întrebuse:

— Tu ești, nu? Tu ești tatăl meu?

Francie scăpase o exclamație de uimire, temându-se de ce avea să urmeze, dar el îi zâmbise blând și-i răspunsese:

— E adevărat, Lysandra. Sper că o să mă ierți că n-am fost lângă tine în primii șapte ani, dar vezi tu, nu știam de tine.

— Acum o să rămâi? întrebă ea, cu capul aplecat într-o parte.

— Dacă mă lasă mama ta, replicase el, aruncându-i o privire lui Francie.

Iar Lysandra își strecurase mâna într-a lui și-i spusese plină de încredere:

— O, te iubește. Știu eu.

Acum erau cei mai buni prieteni, iar Francie îl urmărea plimbându-se printre butucii de vie. Buck se apleca spre Lysandra, care-i arăta ceva, probabil îi explica cum tundeau vița pentru iarnă. Lysandra știa totul despre totul.

Buck ridică ochii și-i surprinse privirea.

— Mă învață despre cum se cultivă vița, strigă el. Nu ți-am spus întotdeauna că vreau să mă fac viticultor?

Francie își aminti că o făcuse, cu mulți ani în urmă, și râse, îndreptându-se spre ei. Nu-și dorea decât să fi fost acolo și Mandarinul, care-i schimbase soarta, ca să se bucure alături de ei.

PARTEA A VI-A.

LYSANDRA.

CAPITOLUL 43

Hong Kong.

Lysandra Lai Tsin își îndeplinise mai mult decât bine rolul pe care i-l lăsase moștenire Mandarinul. Era președinta Corporației Lai Tsin, o femeie frumoasă într-o lume a bărbaților, deși era permanent atentă să nu exploateze asta. Iarna purta costume sobre, aproape severe, de culori închise, iar vara, aceleași costume, dar din mătase. Deși avea picioare lungi și frumoase, se rezuma la tocuri joase; părul blond și ondulat îl ținea strâns în părți cu piepteni vechi de jad din fabuloasa ei colecție. Pielea ei era albă și fără cusur, avea ochii de safir ai mamei ei și gura cu buze pline, colorate în roșu-aprins – singurul machiaj și singura ei concesie făcută feminității. Dar chiar și dușmanii ei – ca să nu mai vorbim de cei ce o respectau – erau de acord că Lysandra nu avea nevoie de fard; nu cu înfățișarea pe care o avea. Și cu banii pe care îi avea. Și cu puterea pe care o avea. Și nimeni, dintre cei ce se apropiaseră de ea, nu putuse vreodată uita ochii aceia albaștri, reci și enigmatici, și nici parfumul ei discret, aproape insesizabil, ca mirosul curat al unei grădini vara, cu o tușă vagă de liliac.

Era singură în biroul ei, la etajul 30 al noii clădiri Lai Tsin, între Connaught și Des Voeux. Sediul oficial al companiei era tot vechiul depozit de pe chei, unde începuse Mandarinul. Când noul zgârie-nori înlocuise primul sediu al Mandarinului, Lysandra insistase ca toate lucrurile minunate, pe care el i le arătase cu mândrie pe vremea când era doar o fetiță – coloanele de malahit, mozaicurile și sculpturile – să fie păstrate și încorporate în arhitectura uluitor de modernă a noii clădiri. Iar lei imenși de bronz încă mai prezidau intrarea, împiedicând ghinionul să intre.

Era șapte și jumătate seara. Soarele apunea deasupra golfului Victoria, colorând cerul în roșu și aur și apele murdare într-un roz de carnaval. Lysandra ajunsese la birou ca de obicei, la șapte și jumătate dimineața. Acum, încăperea era tăcută, cu excepția ticăitului ceasului ornamental și a zgomotelor înfundate ale străzii aflate cu treizeci de etaje mai jos. Rareori Lysandra își părăsea biroul în timpul zilei – întotdeauna veneau ceilalți la ea, iar dacă avea vreo întâlnire la masa de prânz, atunci aceasta se servea în sufrageria ei particulară de la etajul 13, loc care avea reputația de a fi egal, din punct de vedere gastronomic, cu cele mai bune restaurante din Hong Kong. Iar Lysandra avea reputația de a fi una din cele mai dure femei de afaceri ale orașului.

— Bătrânul a știut ce face când a ales-o pe ea să conducă compania, spuneau Tai-Pan-ii din Hong Kong, cu admirație morocănoasă. N-o poți înșela pe Lysandra Lai Tsin. Nimic nu scapă ochilor ei albaștri, de vultur, și are un instinct pentru afaceri care nu poate fi numit decât supranatural. Sau fung-shui bun.

Se spunea că Lysandra Lai Tsin și-a început cariera când era un copil de numai zece ani.

În noiembrie 1941, Lysandra făcuse vizita ei anuală la unchiul Philip Chen și la familia acestuia – și Buck avea să se învinovățească întotdeauna pentru lipsa lui de previziune. Deși în Europa era război, în Hong Kong afacerile erau ca de obicei: portul era plin de cargouri, iar avioanele Pan Am circulau regulat spre și dinspre Statele Unite. Buck era încă foarte agreat la

Washington, deși demisionase din Senat. Dorise să-și petreacă timpul cu Francie și să se devoteze măririi fermei și viei, dar Washington-ul încă-l mai atrăgea și uneori era chemat acolo în calitate de consilier.

Departamentul Apărării îi ceruse să plece în Hong Kong într-o misiune de trei săptămâni, chipurile în calitate de observator pe lângă o delegație comercială. Nu exista nici un motiv să se creadă că America sau americanii ar fi fost în vreun fel amenințați, iar japonezii nu se manifestau agresiv dincolo de granițele Chinei. Iar Lysandra se alintase și implorase, cu ochii plini de dorință:

— În definitiv, îi spusese ea lui Francie, și Hong Kong e casa mea, sau va fi într-o zi. Tristețea îi umpluse ochii și adăugase: În plus, asta a vrut și bunicul Lai Tsin să fac.

Privirea tristă își atinsese scopul. Francie se uitase la Buck și oftase.

— E adevărat, Mandarinul a vrut ca tu să vizitezi anual Hong Kong-ul. Lysandra se aruncase de gâtul mamei ei.

— Te rog, mami, murmurase ea, te rog, lasă-mă să mă duc. O să fiu în siguranță cu Buck, știi și tu.

Buck zâmbise și spusese:

— Asta n-o pot nega.

Așa că Lysandra plecase cu el și, după trei zile de ședere în Hong Kong, Buck căpătase febră tifoidă, petrecuse două săptămâni în spital și fusese trimis acasă pe targă. Se hotărâse ca Lysandra să stea cu Philip Chen și soția lui, Irene, s-o conducă acasă în câteva săptămâni. Slab și neputincios, Buck fusese de acord că era mai bine decât s-o lase să meargă cu un bolnav. Apoi lucrurile se întâmplaseră prea repede ca cineva să mai aibă timp să acționeze.

Pe 7 decembrie, japonezii atacaseră simultan Pearl Harbor și trecuseră granița dintre Shenzen și Hong Kong. Aeroportul Kai Tak fusese bombardat, pistele fuseseră distruse și, în mai puțin de trei săptămâni, în ziua de Crăciun a anului 1941, Hong Kong se predase. Philip Chen îndepărtase rapid documentele secrete și importante din sediul corporației, inclusiv pe cele din seiful personal al Mandarinului, a cărui cheie nu o aveau decât el și Francie, și le ascunsese sub scândurile podelei din bucătăria casei sale. Nu era cea mai bună ascunzătoare din lume, dar era tot ce putea face.

Francie era înnebunită de teamă pentru Lysandra și familia Chen. Palid și obosit, încă slăbit după boală, Buck o ținea în brațe, în timp ce ea vărsa lacrimi amare, reproșându-și greșeala de a fi lăsat-o pe Lysandra să plece.

— E vina mea, spusese Buck, cu buzele strânse, într-un efort de a-și controla teama pentru fiica iubită. Eu am dus-o acolo și e răspunderea mea s-o aduc înapoi. O s-o scot de acolo, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac pe lumea asta.

A doua zi plecase la Washington.

Pentru prima oară în viață, Francie nu suportase să stea la fermă, care era atât de plină de Lysandra – zidurile și mesele pline de fotografiile ei, dulapurile debordând de hainele ei, rafturile, de cărțile ei, câinii Lysandrei care o urmăreau peste tot. Toată viața ei era acolo, acolo începuse totul... și

se putea foarte bine ca acolo să se și termine. Îngrozită, Francie plecase la Washington după Buck. Numele lui încă mai avea răsunet în capitală, Buck cunoștea pe oricine era cineva. Dacă se putea trage vreo sfoară ca să fie găsită Lysandra, atunci Buck era cel care o putea face.

Philip Chen urmărise cum soldații britanici erau mânați din urmă către lagărele de prizonieri din Kowloon. Ca mulți alți chinezi, alergase pe lângă ei, dându-le ce mâncare și bani putuse găsi la repezeală, ajutând un biet soldat tânăr și obosit să-și care ranița, până când un japonez brutal se repezise la ei, lovindu-i cu patul puștii. Când se ridicase și plecase, privise înapoi la tânărul soldat care încă mai zăcea la pământ; acesta nu fusese atât de norocos. După aceea, Philip știuse la ce să se aștepte de la învingătorii japonezi.

Se publicaseră note care le cereau tuturor civililor străini să se prezinte la oficialitățile japoneze pentru a fi trimiși în lagărele de lângă mare, la Stanley; numai chinezii erau liberi să rămână. Philip vorbise cu soția lui, Irene. Ei erau cei răspunzători de siguranța moștenitoarei numite de Mandarin, Lysandra, pe care o iubeau ca pe propriul lor copil; hotărâra imediat că trebuie s-o ascundă, cu orice risc, până la sfârșitul războiului. Ah Sing, doica Lysandrei, îi urmărea cu îngrijorare. O adora pe Lysandra și acum simțea primejdia. Dragostea ei era la fel de feroce ca a unei mame pentru fiica numărul unu.

În după-amiaza aceea, Philip Chen fusese chemat la comandamentul japonez. Bărbatul care-l interogă, prin intermediul unui traducător, era arogant și brutal. Îi ceru unuia dintre soldați să-l lovească în cap pe Philip Chen pentru că nu se plecase în fața invadatorului japonez. Ochii îi scăpărau de plăcere din cauza puterii pe care o avea asupra influentului comprador al uneia din cele mai importante companii din Hong Kong.

— Măine, spuse el, la ora unsprezece, Armata Imperială Japoneză va prelua clădirea și bunurile Corporației Lai Tsin. Cerem ca Tai-Pan-ul tău să te însoțească la această întrevvedere, pentru a semna documentele prin care renunță la toate drepturile sale în favoarea Guvernului Imperial Japonez.

În ochii lui Philip Chen sclipi mânia, dar se controlă; ghici că spionii lor nu știau mare lucru despre Corporația Lai Tsin, cu excepția faptului că era bogată și-i râvneau bunurile și navele, dintre care multe, datorită bombardamentelor japoneze, zăceau acum sub apele portului Hong Kong. Mai ghici, de asemenea, că nu știau nimic despre Lysandra.

— Tai-Pan-ul era la San Francisco în timpul invaziei voastre, spuse el, cu dispreț. Nu va fi disponibil ca să semneze asemenea documente.

Ochii reci ai ofițerului japonez îi întâlniseră pe ai lui.

— Avem informații diferite. Ridică vocea, furios: Informatorul nostru e demn de încredere. Un chinez. Știm că Tai-Pan-ul companiei Lai Tsin se află în Hong Kong și îl vom aștepta aici, mâine la unsprezece. Altfel represaliile vor fi serioase, domnule Chen - pentru tine și familia ta.

Philip îi simți privirea sfredelindu-i spatele, când fu scos din cameră de către soldat, și se grăbi către casă, bolnav de îngrijorare. În timpul acela scurt, Poliția Militară Japoneză își câștigase reputația de a fi la fel de brutală ca și Gestapo-ul german, iar el știa că se putea aștepta la ce era mai rău. Era

un om bogat și important în Hong Kong și trăia într-o casă frumoasă. Era o țintă vizată, și o știa.

— O s-o ducem în China, în vreun sat îndepărtat, unde se poate ascunde, îi spuse el soției sale speriate, dar ea îi răspunse că nu se poate.

— E atât de blondă și cu ochii ei albaștri nu poate fi deghizată în chinezoaică. Chiar dacă am trimite-o cu Robert, adăugase ea, încruntându-se de îngrijorare când privi la Lysandra și la fiul lor în vârstă de paisprezece ani, care ascultau discuția.

— Nu plec fără Lysandra, spuse Robert, cu încăpățănare.

Era un băiat înalt, cu ochelari, foarte studios, iar Lysandra bănuise întotdeauna că n-o poate suferi, așa că-l privi surprinsă când adăugă:

— Stau aici să am grijă de ea.

Philip clătină din cap.

— Trebuie s-o scoatem de aici imediat, înainte de a veni s-o caute.

Lysandra privi de la Philip la Irene, realizând că din cauza ei erau într-o primejdie cumplită.

— Ce vor japonezii de la mine? întrebă, mirată.

— Au cerut ca Tai-Pan-ul să vină mâine la birouri ca să se întâlnească cu generalul și să semneze personal ordinul de rechiziționare a companiei.

— Și dacă n-o fac?

El ridică din umeri.

— Vor fi „represalii”.

Forțele de ocupație japoneze se aflau acolo de destulă vreme, ca Lysandra să știe ce însemna asta, și se gândi ce ar fi făcut mama ei.

— Bine, atunci e simplu. Mâine merg la birouri și ca Tai-Pan al Corporației Lai Tsin semnez ordinul. Apoi, când câștigăm războiul, vom lua totul înapoi.

Philip zâmbi auzind-o cât de îndrăzneată era; era doar o școlăriță și își închipuia că se putea pune cu cuceritorul japonez.

— Oi fi tu Tai-Pan, dar până împlinești optsprezece ani, mamaia e președinta companiei. Un document semnat de tine, ca minoră, nu ar avea nici o valoare.

— Atunci e chiar mai bine, nu-i așa? Or să creadă că au obținut ce vor și or să te lase în pace.

— Nu pot să te las să faci asta, e prea periculos. Tu nu știi de ce sunt în stare, Lysandra, nu au conștiință, nici milă.

Ea îi cântări cu grijă vorbele: tot ce știa era că japonezii nu aveau să arate nici o milă față de unchiul Philip, de mătușa Irene și de Robert, dacă o ascundeau și nu se prezenta la birouri a doua zi.

— Ca Tai-Pan al Corporației Lai Tsin, spuse ea, ridicându-și bărbia și privindu-l pe Philip Chen în ochi, îți dau primul meu ordin. Mâine, la ora unsprezece, mă vei însoți la birourile noastre, unde voi semna documentul pentru japonezi.

Philip Chen îl iubise mult pe Preacinstitul său Părinte, Lai Tsin. Dragostea și loialitatea o transferase asupra Preacinstitei lui Nepoate,

Lysandra; se gândi la Francie și la Buck și-și spuse că n-o putea expune unui asemenea pericol.

— Ei așteaptă un bărbat, spuse el, gândindu-se rapid pe cine să folosească drept înlocuitor. Vom găsi pe cineva care să meargă în locul tău.

— Nu! Vocea Lysandrei era imperioasă: Bunicul mi-a dat mie responsabilitatea. Eu voi fi cea care să semneze documentul.

Fața i se adumbri și-și pierdu brusc toată bravura.

— Nu înțelegeți? E singura cale. Sunteți familia mea, vă iubesc, nu-i pot lăsa să vă facă rău!

— Când or să vadă că e doar un copil, spuse Irene, încurajator, or s-o lase în pace.

Dar Ah Sing clătină din cap și plecă, iar în noaptea aceea arse tămâie la toți zeii de care-și putu aduce aminte, rugându-se ca Irene să aibă dreptate.

A doua zi de dimineață, Lysandra se trezi devreme și alergă la Robert în cameră. El ridică capul de pe pernă și o privi adormit, căutându-și ochelarii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, alarmat. Au venit japonezii să ne ia?

— Nu, nu, zise ea. Voiam doar să te întreb ceva. Se aplecă spre el, conspirativ. Tocmai mi-am dat seama că, până voi fi destul de mare ca să conduc corporația, tatăl tău se va pensiona. Robert, te rog, vrei să fii tu compradorul meu când te faci mare?

El își găsi ochelarii și și-i puse pe nas, privind-o.

— Eu vreau să fiu neurochirurg, spuse el. Nu cred că aș fi un comprador prea grozav.

Lysandra scăpă un suspin.

— Promite-mi că o să te gândești, îl rugă. Mandarinul mi-a spus întotdeauna că o să am nevoie de toți prietenii pe care-i am.

Philip nu voia să riște, așa că, după micul dejun, îi trimise pe Robert și pe Irene să stea cu niște prieteni în Kowloon. De acolo, deghizați în țărani, la adăpostul întinericului, aveau să fie duși în Noile Teritorii și aveau să treacă granița în China, unde se puteau ascunde. Lysandra avea ochii plini de lacrimi când îi sărută de rămas bun, întrebându-se când avea să-i mai revadă.

Aproape de ora unsprezece, Ah Sing o ajută pe Lysandra să se îmbrace în cea mai bună rochie de bumbac, cu șosete albe și pantofi negri de piele. Deși era îngrozitor de cald, Lysandra își puse pe deasupra roba de mătase albastră, brodată cu auriu și purpură. Japonezii rechiziționaseră deja toate vehiculele din Hong Kong, așa că Lysandra, însoțită de Ah Sing, care nu se lăsase despărțită de ea, porni cu ricșa spre birouri.

Personalul fusese avertizat de vizita generalului japonez și așteptau cu toții în picioare, speriați, în impunătorul hol de la intrare. Căscară ochii de mirare când îl văzură pe Philip Chen intrând cu micuța Lysandra Lai Tsin în roba ei de Mandarin. Se aliniară rapid și se înclinară respectuoși când ea trecu pe lângă ei, iar la rândul său Lysandra înclină regal din cap și zâmbi fiecăruia.

Biroul Mandarinului, aflat în spatele holului principal, era exact cum îl lăsase el; nimănui nu i se permitea să-l folosească și era curățat și îngrijit în fiecare zi de cel mai de încredere angajați. Pe masa de abanos erau aranjate

pensulele și cerneala chinezească, tocurile și călimara de argint și vechiul lui abac de lemn, ca și cum, în orice moment, Mandarinul ar fi putut să se întoarcă la birou. Lysandra privi portretul lui, atârnat pe peretele din fața ferestrei, și îi zâmbi tremurat. Ca și ea, era îmbrăcat în roba de Mandarin și părea înțelept și bun, exact cum și-l amintea. Lysandrei îi tremurau genunchii și palmele îi asudau de teamă când se așeză pe scaunul impunător din spatele biroului bunicului ei, așteptându-l pe generalul japonez. Mai mult decât orice și-ar fi dorit ca mama și tatăl ei să fie acolo. Căutând să-și facă curaj, privi din nou portretul Mandarinului, amintindu-și de momentul când o adusese acolo prima oară și-și spusese că el se aștepta să fie dârză în fața sortii potrivnice, cum fusese și el mereu.

Philip Chen stătea în spatele scaunului ei și o duzină de bărbați, șefii tuturor departamentelor, se aliniaseră lângă el, în timp ce Ah Sing, ghemuită într-un colț, pipăia tăișul cuțitului de bucătărie ascuns în mânecă, gata să ucidă pe oricine ar fi încercat să-i facă vreun rău iubitei ei Fiice numărul unu.

La ora unsprezece fix se auziră zgomote, ordine lătrate și sunetul cizmelor mărșăluind prin holul de marmură. Ușa se deschise brusc și îl văzură pe generalul japonez în cadrul ei, privindu-i.

Lysandra observă rapid că era la fel de scund ca și ea, suplu, cu o mustață minusculă și cu ochii înguști, oblici. Spre deosebire de soldați, uniformă lui avea o croială perfectă; nasturii de metal sclipeau, cizmele străluceau și pe umeri purta o pelerină lungă, căptușită cu un material purpuriu. În spatele lui se vedeau o jumătate de duzină de soldați, cu puștile pregătite, și un tânăr locotenent care avea să le fie translator.

Generalul intră în încăperea, lovindu-și palma cu cravașa; se uită la Philip Chen și la directorii care se înclinau respectuos. Privi îndelung portretul Mandarinului. Apoi își întoarse ochii spre copilul blond, care trona pe scaunul de lemn negru din spatele biroului celui mai puternic Tai-Pan din Hong Kong. Zâmbetul pe care catadicsise să-l afișeze fu înlocuit de o privire încărcată de o furie atât de sălbatică, încât Lysandra închise ochii.

Răcni ceva în japoneză și interpretul repetă speriat în engleza fără cusur pe care o învățase la Universitatea Stanford din California.

— Generalul întreabă ce fel de glumă este aceasta, pe care îndrăzniți s-o faceți cu emisarul Majestății Sale Imperiale? Vă avertizează că represaliile vor fi severe și vă cere să-l aduceți imediat pe adevăratul Tai-Pan al Casei Lai Tsin.

Lysandra se ridică în picioare, săltă bărbia în aer, exact cum făcea Francie când era furioasă, și spuse:

— Spune-i generalului că eu sunt Tai-Pan al hong-ului Lai Tsin. Eu sunt cea care va citi documentele pe care le-a adus și voi hotărî dacă să fie semnate.

Ochii sălbatici ai generalului erau fixați asupra ei, în timp ce interpretul îi transmitea mesajul, și de data aceasta Lysandra nu-și feri privirea. Observă cu satisfacție că fața lui deveni din roșie, vânătă, încercând să se hotărască dacă nu cumva își băteau joc de el.

Se uită crunt la Philip Chen, lătrând încă o întrebare către translator.

— Generalul vă întreabă care vă este numele și de ce marele hong Lai Tsin este condus de un copil.

Lysandra înclină din cap cu gravitate.

— Spune-i generalului că sunt Lysandra Lai Tsin. La moartea Preacinstitului meu Bunic, Mandarinul Lai Tsin, am rămas singura stăpână a imperiului său. L-a cunoscut deja pe compradorul meu, domnul Chen, iar aceștia sunt directorii mei. Spune-i generalului că sunt singura persoană care are puterea de a semna documentele lui și că îmi asum toată răspunderea pentru compania și angajații mei.

Generalul îl ascultă pe traducător; privirea îi era încă nesigură, pentru că își dădea seama că, dacă era o păcăleală, întregul Hong Kong avea să afle curând despre ea; avea să fie de râsul tuturor și avea să-și piardă cinstea obrazului atât de rău, încât probabil că va trebui să-și ia viața.

— Întreab-o pe fată unde este Marele Sigiliu al lui Lai Tsin.

Lysandra luă din sertar cutia de santal cu intarsii de aur și scoase sigiliul de jad sculptat.

— Iată-l, spuse ea, punându-l pe birou. Iar acum îi vei spune generalului că vreau să văd imediat documentele.

Scaunul era înalt și lunecos și se foi în el, sperând că generalul nu-i vede picioarele care nu atingeau podeaua. Japonezul o privi aspru; îi ordonă interpretului s-o întrebe cine e mama ei și unde locuiește. Când auzi răspunsul, știu că Lysandra era cine spunea că este.

Arzând de furie pentru ce era obligat să facă, își lovi călcâiele și se înclină scurt în fața ei înainte de a-i înmâna documentele, în timp ce interpretul explica faptul că ceda compania spre a fi „condusă” de reprezentanții Maiestății Sale Imperiale, împăratul Hirohito. Ea trebuia să-și pună semnătura și sigiliul, apoi compradorul și toți directorii trebuiau să-și adauge semnăturile pe document. Bunurile companiei, inclusiv clădirea în care se aflau și toate vasele din port, urmau să fie cedate.

Lysandra se întoarse din nou către portretul bunicului. Apoi îl privi pe arogantul japonez, pe unchiul Chen și pe ceilalți bărbați și-și dădu seama că nu avea de ales.

Folosind pensulele Mandarinului, își scrisese numele cu frumoasele caractere pe care le învățase de la el. Puse sigiliul și totul se încheie.

Punând cu grijă sigiliul la loc în cutia lui, privi cu ură spre japonezul care aștepta. Împinse scaunul și se ridică.

— Spune-i generalului tău că acum are ce a dorit, aceste birouri sunt ale lui; noi plecăm.

Din privire îi chemă pe Philip și pe șefii de departamente și, fără un cuvânt, îi conduse afară din biroul Mandarinului.

Generalul se uită cum ieși din încăpere, cu capul blond ridicat cu mândrie. Pantofii negri și șosetele albe i se ițeau de sub roba de mătase brodată și strângea în mâinile mici cutia cu sigiliul Casei Lai Tsin.

Pentru prima oară în cariera sa, generalul nu găsi nimic de spus, iar interpretul își feri nervos privirile, nevoind să fie martor la o asemenea pierdere a cinstei obrazului, ca generalul să nu-și verse furia pe el.

— N-o să scape cu asta, mormăi generalul, foșnind documentele pe care i le lăsase pe birou, și vocea îi tremura de ură când adăugă: N-o să-i meargă.

Puțin timp după aceea, Philip Chen și directorii fuseseră arestați de Kempeitei, duși la Curtea Supremă, interogați brutal și torturați, pentru ca la câteva săptămâni să fie închiși și condamnați la muncă forțată, la reconstruirea pistelor aeroportului Kai Tak. Lysandra Lai Tsin fusese trimisă în Mancuriu, unde a fost închisă împreună cu alți prizonieri importanți. Câteva luni mai târziu, fusese răpită de un grup de patrioți chinezi și, după o călătorie lungă și plină de primejdii prin Rusia, ajunsese în Finlanda neutră. Prima persoană pe care o văzuse când coborâse din avionul mic și nesigur a fost Buck; i s-a aruncat în brațe, cu lacrimile șiroindu-i pe fața trasă și obosită.

— O, Buck, fusese tot ce putuse spune printre suspinele sfâșietoare, în timp ce el o ținea strâns în brațe, plângând în părul el încurcat și murdar.

— E în regulă, micuțo, murmurase el. Acum ești în siguranță! Curând o să fim acasă, la mami.

Și-i mulțumi lui Dumnezeu că-și putuse ține promisiunea față de Francie.

Zburară la Londra, iar de acolo la New York, pentru o revedere nespuse de fericită cu Francie. Dar aventurile Lysandrei fură ținute secrete, de teama represaliilor asupra lui Philip Chen, până când, după război, fusese și el eliberat și s-a reîntors la familia sa.

Pe dinafară, viața Lysandrei redeveni aceea a unei școlărițe normale, dar experiența își lăsase amprenta pe sufletul ei și o făcea să se simtă diferită de micile ei prietene. Francie încerca să o facă să vorbească despre ce i se întâmplase, dar Lysandra nu-i putea spune mamei ei și ținea toate acele imagini sălbatice și înfricoșătoare închise într-un compartiment secret al minții ei, pentru a nu mai fi scoase la iveală niciodată.

Annie fu cea care reuși, în cele din urmă, să spargă bariera. Lysandra venise după școală să ia ceaiul cu ea, în apartamentul de la ultimul etaj al hotelului Aysgarth - eveniment care-i făcea plăcere atât pentru că avea sentimentul că plutește deasupra orașului, cât și pentru că avea parte de prăjiturile minunate făcute de patiserul elvețian al hotelului; dar nu avea voie să mănânce decât două.

— Două prăjituri sunt de ajuns pentru orice fetiță în creștere, care nu vrea să devină grasă, îi spuse Annie, deși ea însăși se împlinise binișor. Turnând ceaiul în ceștile de porțelan albastru, îi preciză: Mama ta e bolnavă de îngrijorare din cauza ta, știi, nu?

Lysandra o privi fără expresie.

— Mama e îngrijorată? De ce? Ce am făcut?

— E vorba de ce n-ai făcut. Nu ai vorbit deloc despre lagărul de prizonieri și despre ce s-a întâmplat cu tine acolo.

— Nu vreau să mă gândesc la asta! exclamă Lysandra, uitându-se la prăjitura de ciocolată din farfurie. Brusc, nu mai părea atât de apetisantă.

Annie spuse blând:

— Știi, scumpa mea, uneori singurul mod de a scăpa de amintirile rele este să vorbești despre ele, să le privești în față. Apoi poți să spui: „La dracu' cu ele, am scăpat pentru totdeauna!”

Lysandra o privi cu îndoială. Annie era nașa ei, dar îi era și prietenă. Îi spunea în față ce avea de spus, nu-și îndulcea criticile, nu se temea să-i spună când credea că a depășit măsura și nici nu se zgârcea cu laudele când le merita. Annie era întotdeauna imparțială, nu judeca niciodată pe nimeni și avea talentul de a vedea ambele fețe ale unei probleme. Niciodată nu-i oferea soluții, dar reușea să-i arate cum să le găsească, iar acum Lysandra recunoscuse că ceea ce-i spusese era adevărat.

O privi în tăcere, cu ochii ei albaștri înspăimântați. Annie se îngrășase cu vârsta. Avea părul alb, în loc de castaniu, dar ochii mari și pătrunzători erau la fel când exprimau afecțiunea sau mila.

— Nu voiam să-i sperii pe mama și pe Buck mai mult decât i-am speriat deja, murmură Lysandra, frângându-și mâinile. Știu că se consideră vinovați că m-au lăsat să plec, dar eu sunt de vină, Annie. Eu am insistat că o să fie bine. Buck pleca, iar eu doream așa de tare să-l văd pe unchiul Philip, și... și tot restul. Am pus în primejdie viețile tuturor, a familiei Chen, a lui Buck...

— Și pe a ta, spuse Annie, blând.

Se aplecă înainte, luă mâinile fierbinți și încleștate ale Lysandrei, i le descleștă și le prinse între ale ei, răcoroase și blânde. Și deodată, țâșni întreaga poveste despre cât de speriată fusese, de fapt, sub fațada de îndrăzneală pe care o afișase când semnase documentul japonez, despre teroarea pe care o simțise când îi văzuse pe Irene și pe Robert dispărând în noapte și realizase că se putea să nu-i mai vadă niciodată, despre disperarea singurătății în închisoarea japoneză, despre groaza de a nu ști ce i se întâmplase lui Philip. Când veniseră chinezii s-o ia, crezuse că o duc la execuție.

— Toată lumea crede că am fost atât de curajoasă, murmură printre lacrimi, dar, Annie, n-am fost, am fost speriată tot timpul.

— Sigur că da, iubito, spuse Annie, alinător. Numai un prost n-ar fi fost speriat.

Ascultă poveștile Lysandrei despre brutalitățile la care asistase zilnic, despre bătăile și țipetele pe care le auzea noaptea, despre fojgăiala șobolanilor și duhoarea de vomă și de latrină. Și, deși avea o figură impasibilă, pe dinăuntru sufletul lui Annie era sfâșiat de mila copilului.

— Și tot timpul mă gândeam la mami, spuse Lysandra. Mă gândeam ce îngrijorată trebuie să fie. Plângeam până adormeam în fiecare noapte, gândindu-mă la ea și la Buck, și la tine, Annie. Mă prefăceam că am câinii culcați la picioare, cum îi aveam la fermă, și că aud foșnetul vântului în livadă și nechezatul poneilor în grajduri. Încercam să alung din minte toate lucrurile rele și uneori mergea, și visam că sunt din nou acasă.

— Iar acum chiar ești acasă, copilă, chiar ești. Și de asta trebuie să-ți amintești, nu de lucrurile rele. Războiul e blestemat și a fost puțin și din vina ta că ai fost prinsă în mijlocul lui, dar și mama ta și Buck sunt vinovați că au cedat. Toți ați suferit pentru asta, dar acum s-a terminat și poți să te aduni și

să-ți continui viața. La fel cum a făcut mama ta când era copil, nu cu mult mai mare decât ești tu acum. Și dă-mi voie să-ți mai spun ceva, adăugă ea cu fermitate, să nu mai spui niciodată că n-ai fost curajoasă, pentru că ai fost, Lysandra Lai Tsin. Orice soldat bun poate să-ți spună că se teme când dă piept cu inamicul și pleacă la bătaie. Iar tu ai fost la fel de curajoasă ca orice soldat bun.

— Chiar crezi asta? Întrebă Lysandra, cu o voce tremurătoare.

— Ba bine că nu, spuse Annie, cu un zâmbet pe figura ei încă frumoasă. Și acum, hai să mai bem un ceai, vrei?

Dar conversația rămase secretul lui Annie și al Lysandrei, iar după aceea, de câte ori un străin sosea la Hong Kong, i se spunea întotdeauna: „Ai grijă la Lysandra Lai Tsin, a moștenit și bărbăția bătrânului odată cu imperiul lui”. Și cu toții chicoteau amintindu-și istoria școlăriței care-l făcuse de râs pe generalul japonez, făcându-l să-și piardă atât de tare cinstea obrazului.

Patru ani mai târziu, vasele Lai Tsin brăzdau din nou mările lumii și marea companie își recâștigase puterea. Lysandra petrecu patru ani la Universitatea Vassar, topită de dor după Hong Kong. Știa că soarta ei era diferită de cea a fetelor din înalta societate, pe care le întâlnea. O, purta și ea aceleași pulovere de cașmir, aceleași perle și cizme de călărie, dar ele nu voiau decât să-l întâlnească pe Prințul Fermecat, să se mărite și să aibă copii, iar ea era Lysandra Lai Tsin, Tai-Pan al uneia din cele mai bogate companii din lume. Aștepta cu nerăbdare să-și ia în primire responsabilitățile.

— E ca și cum ai fi domnul Rockefeller, îi spusese una dintre fete, mirată, când pleca, în fine, de la Vassar către Hong Kong.

Francie și Buck zburaseră cu ea, iar la aeroport îi aștepta familia Chen.

— Nu te schimbi niciodată, Philip, îi spuse Francie, îmbrățișându-l. Arăți tot ca băiatul serios, cu ochelari, care-l ajuta pe Ollie la teme.

— Dacă zeii ar fi fost mai blânzi, Ollie ar fi fost în continuare cu noi, spuse el, liniștit. Dar tu, Francie, nu ești nici măcar cu o zi mai bătrână și ești chiar mai frumoasă.

Francie scutură din cap cu tristețe.

— Nici chiar eu nu pot să ignor părul alb, Philip.

— Înțelepciunea vine odată cu părul alb, iar înțelepciunea sporește frumusețea.

— Fii atent, zise Buck. N-o să fiu în stare să țin pasul cu toate complimentele astea chinezești.

— Dar e adevărat!

Lysandra o privi admirativ pe mama ei, era la fel de suplă și de elegantă ca și cu douăzeci de ani în urmă. Bluza de mătase crem și jacheta albastru-închis îi scoteau în evidență mijlocul încă subțire, și purta o pălărie de pai cu boruri late și cu o gardenie prinsă într-o parte.

— Mama se face mai frumoasă pe măsură ce îmbătrânește. Și mătușa Irene la fel, adăugă ea, îmbrățișând-o pe chinezoaica micuță, la fel de elegantă în rochia de shantung roșu. Și nu are nici păr alb, continuă cu admirație. Apoi o strânse din nou în brațe și exclamă: O, ce mă bucur să vă văd!

Numai Robert se schimbuse. Stătea mai în spate, așteptând ca cei mai în vârstă să se salute, și Lysandra se gândi cât de matur părea.

— Robert, zise ea, grăbindu-se către el, cu mâinile întinse. Arăți...

Se opri, cântărindu-l, în timp ce el îi zâmbea. Era înalt, cu umerii lași, ochii albaștri îi erau ascunși pe jumătate de ochelarii cu rame de baga și avea același păr negru și des. Dar mai era ceva, iar Lysandra ezită, căutând cuvintele potrivite. Avea un aer de încredere, de parcă ar fi știut exact încotro se îndrepta pe lume – dar știuse întotdeauna.

— Arăți „distins”, îi spuse, în fine, ca un neurochirurg celebru.

El râse.

— Iar tu arăți exact la fel – dar mai slabă.

— Nu sunt slabă, strigă ea, indignată. Sunt modernă și suplă. Râse. Fiar să fie, întotdeauna ai știut cum să mă scoți din sărite. Apoi îl îmbrățișa și adăugă: Mai suntem prieteni?

— Întotdeauna, promise el. Poți să contezi pe mine.

Tai-Pan-ul venise să-și ia în primire moștenirea de drept și în sala cea mare a clădirii Lai Tsin se ținu o petrecere. După lunga cină formală, Francie își privi cu mândrie fiica ridicându-se și ținându-și discursul. Părea foarte tânără în cheong-sam-ul lung, dar vorbea într-o chineză mandarin fără cusur, promițând să conducă firma cu aceeași siguranță și fermitate ca bunicul ei, spunându-le că se roagă ca, într-o zi, să devină la fel de înțeleaptă cum era el, și că hong-ul Lai Tsin avea să continue să fie recunoscut pentru cinstea și corectitudinea sa, peste tot în lume.

— O, Buck, șopti Francie, strângându-l de mână cu o înțepătură de spaimă, sper ca Mandarinul să fi știut ce face. E atât de tânără, n-ar trebui oare să se distreze, ca celelalte fete de vârsta ei?

— Lysandra nu e ca celelalte fete, răspuse el, tot în șoaptă.

Mandarinul a modelat-o când era doar un copil. În plus, are tăria și hotărârea ta, și asta dorește. Și, crede-mă, dacă va veni vreodată ziua când va hotărî că nu mai vrea, va fi la fel de sigură și de hotărâtă.

— Sper să ai dreptate, murmură Francie.

O săptămână mai târziu, ea și Buck se întoarseră în California.

— O să-mi fie dor de tine, îi spuse Lysandrei la despărțire.

— Nici pe jumătate din cât o să-mi fie mie, răspuse fiica ei, îmbrățișându-o, cu lacrimi în ochi.

Îi privi pe Buck și pe mama ei urcând în avion, înghițindu-și nodul din gât când Buck o luă pe Francie de umeri și se întoarseră să-i facă semn cu mâna. Se gândi cât de perfect arătau împreună, de parcă ar fi fost făcuți unul pentru altul, și cât de mult se bucura pentru fericirea lor. Dar când avionul dispăru printre nori, își spuse că viața ei avea să fie diferită de a lor. Destinul ei nu era să fie soție, ci Tai-Pan la Lai Tsin.

Munci un an alături de Philip Chen, învățând tot ce putea de la el. Își lua cărți acasă să studieze noaptea, își făcea griji pentru timpul pe care-l pierdea la petreceri, la sfârșitul săptămânii, sau dansând cu tineri care întotdeauna păreau mult mai tineri și mai lipsiți de griji decât ea. În spatele fațadei aceleia de tinerețe și frumusețe, se găsea o femeie serioasă, hotărâtă să trăiască la

înălțimea cerințelor moștenirii ei, și nimic nu avea să-i stea în cale. Apoi, la numai douăzeci și doi de ani, îl întâlni pe Pierre d'Arrancourt.

Avea patruzeci de ani și arăta foarte distins. Părul negru avea tușe argintii la tâmple, nasul era exact cât trebuie de arogant și gura senzuală. Era înalt și suplu, cu umerii lași, și era diferit de toți băieții pe care-i cunoscuse. Îl văzu pentru prima oară călărind într-o cursă pe hipodromul Happy Valley.

— Cine e? întrebuse ea, cu ochii mari de interes, pariind imediat cincizeci de dolari pe el.

— O, e prințul Pierre, îi spusese cineva. Se arată prin Hong Kong din când în când, când se plictisește de Paris, New York sau Buenos Aires. E francez, cu un titlu foarte vechi, dar a trăit mai mult în Argentina - de asta călărește așa bine, probabil.

— Probabil, răspunsese ea, ridicând binoclul ca să-l urmărească trecând primul linia de sosire.

Prințul apărură și la balul dat în seara aceea de guvernator, iar Lysandra își dădu seama că o observase privindu-l și-și feri timid privirea. În toți cei douăzeci și doi de ani ai vieții ei nu avusese niciodată un prieten - o, ieșise la multe întâlniri, dar niciodată nu avusese un prieten adevărat. Știa că mama ei își face griji pentru asta, dar Annie înțelegea că nu era momentul. Trebuia să muncească serios și să câștige jocul și, deși nimeni nu realiza, în spatele aspectului ei superb se ascundea o fată tânără și nesigură pe ea, care nu știa nimic despre iubire.

Pierre era mult mai în vârstă decât ea și nu știa exact cum să reacționeze când veni să se prezinte și s-o invite la dans. Se gândi că era mai frumos chiar și decât Buck și ascultă vrăjită poveștile lui despre ferma din Argentina, apartamentul de pe Avenue Foch și castelul familiei de pe Loara. Viața lui părea strălucitoare și cosmopolită, pigmentată cu nume exotice din lumea teatrului, filmelor și societății, și la distanță de ani-lumină de propria ei viață retrasă și destinată unui unic scop.

— Și ce faci singură toată ziua, aici în Hong Kong? întrebă el, reușind să facă totul să sune teribil de plicticos și provincial, iar când ea îi răspunse că muncește din greu, ca să învețe să conducă compania pe care o moștenise de la bunicul el, Pierre râse. Ochii negri erau plini de amuzament când spuse:

— Ei bine, poate ar trebui să facem ceva ca să schimbăm asta. Ești mult prea frumoasă ca să te pierzi în afaceri.

Nimeni până atunci nu-i spusese că e frumoasă și Lysandra îi zâmbi cu răsuflarea tăiată. După aceea trebui să plece să ia masa cu grupul cu care venise, dar deseori în noaptea aceea privirea i se îndreptase către el.

A doua zi de dimineață, lângă tava cu micul dejun găsi un buchet de boboci de trandafir, mici și perfecți, și un bilet în care îi spunea că speră s-o revadă. Lysandra puse florile în apă, amintindu-și, cu o mică înfiorare, de ochii lui negri privind într-ai ei și de vocea lui joasă spunându-i cât e de frumoasă. Toată ziua îi vâjâi capul gândindu-se la el, sperând s-o sune, dar la șase și jumătate încă n-o făcuse, iar ea plecă acasă dezamăgită. Ah Sing îi deschise ușa, zâmbind cu gura până la urechi, și, când intră în apartament, Lysandra văzu casa plină de flori: trandafiri și orhidee, iasomie, bujori și

gardenii. Parfumul era copleșitor, iar mesajul era clar: prințul Pierre era foarte interesat de frumusețea ei blondă și nu de mintea ei de femeie de afaceri.

Sună telefonul; era el.

— Mulțumesc pentru flori, spuse ea, dintr-o suflare. N-am văzut niciodată atât de multe, trebuie să fi jefuit toți florarii din Hong Kong.

El râse și o invită la masă, la hotelul Peninsula. Când ajunsese acolo, toți ridicară din sprâncene văzând-o în cheong-sam și cu părul blond strâns în coc.

— Toți uită că rădăcinile mele sunt chinezești, îi spuse lui Pierre, mândră.

Purta pe umăr una din gardeniile de la el și Pierre îi spuse că niciodată nu va mai miroși o gardenie fără să se gândească la ea.

— Gardeniile au fost făcute pentru tine, îi declară, și ea zâmbi, încântată să se afle în compania celui mai frumos bărbat din încăperea.

Când o duse acasă, îi sărută mâna la ușă; ea îl urmări întorcându-se la mașină, îi făcu semn cu mâna și se duse la culcare cu amintirea lui în gând.

Seara următoare, când se întoarse de la birou, o aștepta un pachetel împachetat în hârtie purpurie și legat cu panglici strălucitoare. Citi pe el numele ei, scris de mână, și cântări pachetul în palmă, întrebându-se ce poate fi în el. Apoi îl desfăcu și se uită plină de încântare la micul evantai de jad, sculptat atât de perfect, încât părea o bucată de dantelă. Dar biletul de la el o încântă și mai tare: „L-am găsit pe Hollywood Road. M-am gândit la tine, îmbrăcată în cheong-sam, și am știut că e făcut pentru tine.”

Îl sună grăbită.

— E un cadou mult prea extravagant, îi spuse, râzând, dar nu pot suporta ideea de a ți-l da înapoi. Va trebui să-ți cumpăr ceva în schimb.

— Nu primesc niciodată cadouri de la femei, răspunse el, brusc glacial.

Ea replică, tulburată:

— O, n-am vrut să spun nimic rău, numai... ei bine, bănuiesc că am vrut să te fac la fel de fericit cum m-ai făcut tu pe mine.

— Asta-i tot ceea ce cer în schimb, spuse el, galant. Și încă un lucru: cinează din nou cu mine în seara asta.

Lysandra se gândi la cina la care fusese invitată mai înainte și știu că trebuie s-o anuleze. O duse la un restaurant chinezesc din Kowloon, unde ea purta o rochie albastră și evantaiul ei minunat, fluturându-l încet în aerul cald, în timp ce el îi spunea povești despre familia lui, care data dinainte de Ludovic, Regele Soare, singurul rege francez despre care Lysandra știa câte ceva.

Cină cu el în serile următoare, iar apartamentul ei micuț se umplu atât de tare de flori, încât semăna cu o grădină exotică. Și în fiecare seară îi făcea un alt cadou: piepteni de jad bătuți în perle și diamante galbene – „culoarea părului tău”, îi spuse el; o pereche de papuci de mătase brodați cu fir de aur, despre care îi spuse că fuseseră ai Împărătesei-Dragon Cixi; și în fine, pentru că ea îi interzisese să continue, un splendid ou-bijuterie, presupus Fabergé, pe care îi spuse că l-a cumpărat de la un emigrant rus.

Philip și Irene Chen auziră curând de noul pretendent al Lysandrei și nu auziră de bine.

— E numai o aventură, spuse Irene, cu speranță, dar Lysandra e atât de tânără și de neexperimentată. Sper să nu facă vreo prostie.

Și se gândi ce bine ar fi fost ca Robert să fie acolo, ca s-o avertizeze prietenește, dar acesta își făcea internariatul la Georgetown.

Lysandra îl duse pe Pierre să vadă vechea reședință a bunicului ei, care era acum un muzeu fabulos. Îi arătă impunătoarea clădire Lai Tsin și vasele lor din port. Iar când el o luă în brațe și o sărută, șoptindu-i vorbe pasionate la ureche, fu repede de acord să se mărite cu el.

— Hai s-o ținem în secret, îi spuse el, jubilând. O să dăm mai târziu o petrecere mare, la Paris, pentru prietenii mei.

Ea se gândi cu vinovăție la mama ei, căreia i-ar fi plăcut atât de mult să vină la nunta ei, dar entuziasmul lui Pierre pentru planul făcut o cucerii, și era atât de îndrăgostită, încât se gândea numai la el. A doua zi închiriară un iaht și porniră spre Macao, unde Lysandra Lai Tsin deveni mireasa prințului Pierre d'Arrancourt, în urma unei ceremonii foarte scurte și intime, ținută într-o superbă biserică portugheză. Purtă o rochie de dantelă roșie, culoarea de nuntă în China, și avu un buchet de trandafiri purpurii. Era atât de îndrăgostită, încât uită cu totul că e președintele corporației Lai Tsin; nu mai voia să fie decât soția lui Pierre.

Le trimise lui Francie și lui Buck o telegramă scurtă la San Francisco, semnând-o „Prințesa d'Arrancourt”, iar ei îi răspunseră exprimându-și surpriza și cerându-i să-și aducă imediat acasă soțul, spre vedere și aprobare. Dar Pierre dori să meargă prin Europa și închiriară apartamentul prezidențial pe primul vas cu destinația Marsilia.

Pierre nu era un amant foarte tandru și atent, dar Lysandra nu avea cu cine să-l compare, așa că presupuse că atitudinea lui „acceptă-sau-las-o-baltă” era ceva normal. Nici măcar o clipă nu-și închipui că lipsa ei de experiență lui i se părea o pacoste și adorația ei tinerească, o plictiseală. Ea era atât de îndrăgostită, încât nu vedea decât ce frumos și elegant era și observa cu gelozie cum îl priveau celelalte femei.

Pierre nu-i fu necredincios până nu ajunseră la Paris. Petrecu mult timp la telefon în apartamentul lor de la Georges V, unde locuiau pentru că apartamentul lui de pe Avenue Foch era în curs de „redecorare” - deși oricum îi spuse că intenționa să-l vândă și să cumpere unul mai mare. O trimise singură la casele de modă să-și cumpere haine.

— Nu poți să continui să porți ororile alea de cheong-sam-uri, îi spuse el disprețuitor, și ea îl privi, rănită, amintindu-și cât de mult îi plăcuseră.

Lysandra nu știa unde-și petrece după-amiezile. Cinau singuri și devreme în apartamentul lor aproape în fiecare seară, apoi el pleca, spunându-i că trebuie să-și viziteze bunica bolnavă, sau că se duce să joace cărți cu prietenii, sau că pleacă la Deauville să vândă poneii pe care-i creștea la ferma din Argentina.

Stăteau la Georges V de două luni când îi găsi în buzunarul halatului biletul de la iubita lui, și deși era în franceză, știa destul ca să înțeleagă că nu

e doar o aventură întâmplătoare, că dura de ani de zile și gemu când își văzu propriul nume: „... concubina ta chinezoaică bogată, care te ține cum ți-ai dorit întotdeauna să trăiești”, spunea biletul. Vălul iubirii îi căzu de pe ochi și privi adevărul în față. Se gândi la mama ei și la poveștile despre ea, cum fusese numită „concubina Mandarinului”, și-și aminti cât de mult o duruseră și în ochi îi fulgeră mânia.

Se auzi o bătaie în ușă, și când spuse „Intră”, fu, surprinsă să-l vadă pe director.

— Prințesă, iertați-mi îndrăzneala, spuse acesta, cu un aer jenat, dar cred că trebuie să fie o scăpare din partea prințului. E vorba de notă, doamnă, i-am prezentat-o de mai multe ori și prințul a promis s-o plătească, dar până acum... nimic. V-am adus-o dumneavoastră, doamnă, în speranța că veți rezolva personal această mică problemă, spre satisfacția tuturor.

Lysandra îl privi și i se strânse inima; acum totul îi era limpede. Se gândi la curtea pe care i-o făcuse Pierre, cu cuvinte fermecătoare și daruri, și se gândi la Mandarin și la ce-i spusese cu mulți ani în urmă în Hong Kong, când avea șapte ani și partenerii lui de afaceri o copleșiseră cu o cascadă de cadouri.

„Ține minte”, îi spusese el, „darurile nu sunt, pentru că acești oameni îți sunt prieteni, ci pentru că ești o Lai Tsin.”

Pierre nu se însurase cu ea pentru că o iubea; nu se însurase cu Lysandra. Se însurase cu averea Lai Tsin.

Semnă nota și directorul îi mulțumi plin de efuziune, ieșind din salon cu spatele și închizând încet ușa în urma sa, iar după puțin timp i se trimise o sticlă cu cea mai bună șampanie, împreună cu complimentele și scuzele lui pentru deranj.

Lysandra nu pierdu timpul: sună camerista și îi ceru să-i împacheteze lucrurile. Apucând o foarfecă, luă la rând, sistematic, toate dulapurile lui Pierre, tăindu-i în bucăți toate frumoasele lui costume, lăsând în urmă un maldăr de zdrențe. Valizele ei așteptau; se îmbrăcă, apoi desfăcu sticla cu șampanie și toasta în cinstea Mandarinului, bunicul ei, ale cărui vorbe înțelepte i se întipăriseră în minte pe vecie și ale cărui sfaturi avea să le urmeze mereu. Goli restul sticlei cu șampanie peste cravatele scumpe, de mătase, ale lui Pierre și ceru să i se ducă bagajele jos. Se duse la aeroport și luă primul avion către New York, iar de acolo acasă, la San Francisco, ca să plângă pe umărul mamei ei.

Bârfa e o grenadă cu fitil scurt și povestea explozivă, despre cum prințul Pierre își găsisse hainele făcute fășii pe podeaua unui apartament de hotel din Paris (apartament pentru care nici măcar nu plătise) și despre cum Lysandra îl lăsase fără un ban, ajunse la Hong Kong înaintea ei. Și se adăugă la istoriile despre Lysandra Lai Tsin care, treisprezece ani mai târziu, când o cunoscuse Matt Jarrad, se transformaseră deja în legendă.

Soarele apusese deasupra Mării Chinei și Lysandra se întoarse cu spatele la fereastră, oftând. Pierre era doar o amintire neplăcută acum, divorțase de el rapid, iar avocații ei zdrobiseră orice încercare a lui de a pretinde o bucațică din uriașa avere Lai Tsin. În ceea ce privește ziaele

internaționale, fusese doar una dintre acele minuni care ține trei zile, și nimic mai mult, dar în sufletul Lysandrei rana rămăsese.

Robert Chen se întorsese în Hong Kong, lucra la spitalul de acolo și acum conducea secția de neurochirurgie, fondată de Lai Tsin. Era prietenul și confidentul ei și era, la rândul lui, căsătorit cu munca sa, astfel încât se înțelegeau unul pe altul. Ea își dedica tot timpul firmei și ieșea numai rareori cu bărbați, al căror trecut îl cunoștea bine și cu care avea relații de afaceri, dar nu-și mai permisesese niciodată să se mai îndrăgostească. Până la Matt.

Era târziu. Plecă de la fereastră, își luă poșeta de pe birou și porni cu pas grăbit spre ușă. Îi spuse noapte bună secretarei, care oftă ușurată și ridică receptorul ca să-l anunțe pe șofer că Madame era pe drum către el.

Lysandra urcă în Rolls-ul verde-închis, privi pe fereastră, fără interes, la traficul lent, în drum spre casă. „Acasă” era o „vilișoară” albă, imensă și luxoasă, pe jumătate ascunsă printre oleandri și jacaranda, situată pe elegantul bulevard Po Shan, pe care timp de un an o împărțise cu Matt, fără să-i pese ce gândeau marii Tai-Pan-i ai Hong Kong-ului, sau oricine altcineva.

Matt era un aventurier, știuse din clipa când îl văzuse prima oară. Era frumos și lua viața ușor, un artist care cutreierase lumea doar cu un sac vechi din piele, în care avea câteva cămași, o pereche de blugi de schimb și prețioasele lui pensule și vopsele.

Îl întâlnise la o expoziție a lucrărilor lui, la o galerie nouă și la modă, pe Nathan Road. Ea și tot restul lumii erau la patru ace, dar artistul apăruse în blugi decorați și cu o cămașă albă, prost croită și fără guler. Era înalt, slab, avea părul roșcat, încă umed după duș, și ochi verzi-cenușii care păreau să vadă prin fațada ei construită cu grijă. Gura, cu buze senzuale, avea colțurile ușor ridicate când o văzu cântărindu-l.

— Îmi pare rău pentru cămașă, spusesse el. Când am văzut cât de elegantă e galeria și am citit pe invitații „șampanie și gustări”, m-am repezit la croitorul din colț și l-am pus să-mi facă jumătate de duzină din astea. Zâmbi, cu ochii plini de încântare: Tot anul trecut am trăit într-o colibă pe o plajă din Bali; probabil că nu mai sunt deloc potrivit pentru ieșiri în societate. Am uitat toate regulile.

— Oricum nu arăți ca un bărbat care respectă regulile, răspunsese ea. Ochii li se întâlniseră pentru o clipă, apoi el spusesse:

— Cred că s-ar putea spune că ai dreptate.

Lysandra rămăsese mai mult decât de obicei în asemenea ocazii, iar când mulțimea se subțiasse, el venise la ea și-i spusesse:

— Mai stai puțin. la cina cu mine.

O privise cercetător; Lysandrei inima aproape că-i urcase în gât; nu cunoscuse pe nimeni cu un spirit atât de liber, un bărbat care să trăiască după propriile sale reguli.

Îl dusese acasă și-l hrăni cu ouă jumări și cu șampanie, iar când el îi atinsese obrazul și apoi o sărutase, ceea ce simțise fusese cu totul nou pentru ea. O întrebase despre viața ei și-i povestise despre familia ei, apoi despre Pierre.

— N-am cunoscut nici un bărbat care să nu se gândească la banii mei de cum mă cunoaște, îi spusese, provocator.

El o privise rece și răspunsese:

— Ei, uite că ai cunoscut unul acum, doamnă Bani-Grămadă. Eu nu mă gândesc decât că pielea ta e ca o catifea și că ochii tăi își schimbă culoarea de la acvamarin la safir în lumina lumânării și că ar trebui să-ți ții părul liber pe spate, nu prins cu piepteni cu pietre scumpe. Ești o fecioară pre-rafaelită și n-am nevoie de banii tăi. Nu vreau decât să te pictez.

Ea îl privise uluită.

— Nu vrei să faci dragoste cu mine?

El zâmbise și-i luase fața în mâini.

— Și asta.

Asta fusese cu un an în urmă; un an de iubire pătimasă și de certuri la fel de pătimase, pentru că ea se ținea de promisiunea de a-și dedica timpul conducerii Corporației Lai Tsin și respecta un regim de afaceri strict, plecând de acasă în fiecare dimineață la șapte și jumătate fix și întorcându-se uneori la opt sau la nouă seara. El o aștepta acolo, rezemat de balustrada verandei, cu un pahar cu whisky în mână și cu șampania – singura ei băutură – așteptând în frapiera de argint, brumată. Lysandra își spunea ei însăși că nu avea să renunțe la ce era – la cine era – pentru nici un bărbat, iar în fiecare noapte distanța dintre ei părea să crească.

— Las-o baltă, îi spusese el într-o noapte. Las-o baltă, Lysandra. Compania nu are nevoie de tine în fiecare zi, indivizii ăia ar putea s-o conducă și cu ochii închiși. Trăiește-ți viața – fii femeie, măcar o dată. O privise cu ochii lui calmi și spusese: Mărită-te cu mine, Lysandra.

Ea ridicase din umeri, respingând propunerea, gândindu-se furioasă că el își închipuie că firma Lai Tsin s-ar putea descurca fără ea. Fără ea – Tai-Pan-ul cel devotat. Matt așteptase un răspuns, dar ea nu-i oferise niciunul, așa că se întorsese cu spatele, cu un zâmbet strâmb, iar Lysandra își spusese speriată că părea să aibă ochii triști.

O părăsi la fel de simplu cum se cunoscuseră.

— Unde te duci? întrebuse ea, uimită, când el își aruncase puținele lucruri în sacul vechi de piele.

— Plec, răspunsese calm.

— Pleci?

Lysandra făcuse ochii mari.

— Plec de lângă tine, dragostea mea, adăugase el, cu zâmbetul lui cald și strâmb.

Apoi își aruncase sacul pe umăr și cu o ultimă privire se întorsese și ieșise din dormitor și din superba casă de pe cel mai elegant bulevard din oraș și din viața lor comună.

Rolls-ul intră pe alee, iar ea coborî grăbită și intră în casă. Aruncă o privire pe verandă, cum făcea întotdeauna, pe jumătate așteptându-se să-l vadă acolo, dar bineînțeles că el nu era, iar ea intră nefericită în dormitor. Camera lor, cum o numea întotdeauna când se gândea la ea – acum fără dezordinea vopselelor lui pe chiuveta din baie, fără ceasul lui (cumpărat pe

câțiva dolari de la un vânzător ambulant de pe Cathay Road) pe noptieră, fără bluzele lui aruncate pe scaune, fără cărțile lui pe rafturi. Casa părea un mormânt tăcut. Nu venea nimeni, nu avea nevoie să se schimbe pentru cină, așa că făcu un duș rapid și se îmbrăcă într-un halat moale, de cașmir.

Ah Sing, care acum era prea bătrână ca să mai aibă grijă de ea, dar care deținea o poziție onorifică de șefă peste ceilalți servitori, dădu buzna în cameră. Avea o față ridată ca o coajă de nucă, părul alb îl ținea strâns la spate și insista să poarte în continuare haina neagră și pantalonii largi, caracteristici profesiei ei.

— A venit, Tânără Stăpână, spuse ea în chineză, căutând în buzunarul adânc al hainei sale. Nu ți-a spus bătrâna ta mamă că o să vină?

„Bătrână Mamă” era termenul onorific pentru o amah, dar mai era și semnul iubirii Lysandrei pentru ea. Uimită, ridică privirea.

— Ce a venit, Ah Sing? întrebă, puțin impacientată; era obosită și avea multe pe cap.

— Scrisoarea pe care o aștepti de atâtea luni.

Ah Sing scoase ilustrata din buzunar și i-o întinse.

— Uite, vezi. E de la el. Nu am dreptate?

Lysandra luă ilustrata cu mâini tremurătoare; era din Australia, o plajă undeva lângă marea Barieră de Corali. Nu se vedea decât o colibă cu acoperiș de stuf, o fâșie de nisip auriu și, ca o părere, un surf alb pe marea azurie. Singurul lucru care lipsește ești tu, scria pe spate.

Inima îi sări din piept, așa cum se întâmplase prima oară când îl văzuse, și i se înmuiară genunchii.

— Nu poate să vorbească serios, Ah Sing, spuse ea repede. Cum poate să se aștepte ca eu să renunț la tot ce este aici și să mă duc să trăiesc pe o insulă pustie? Sau, cel puțin, luna asta este o insulă pustie. Luna viitoare poate fi Katmandu, sau Noua Guinee, sau Venezuela.

Ah Sing îi puse mâna pe umăr și spuse liniștit:

— Bătrâna ta mamă nu e destul de înțeleaptă ca să te îndrume în astfel de lucruri. Tot ce știe e că fiica numărul unu nu e fericită. Și, dacă toți banii din lume nu o pot face fericită, atunci ceva nu e în regulă.

Lysandra se gândi multă vreme la ce-i spusese Ah Sing. Răsuci cartea poștală de la Matt pe toate părțile, ducând-o la buze, apoi la obraz. Se plimbă pe verandă, privind în jos la luminile Hong Kong-ului. Se gândi la mama ei și la Buck, și la cât de fericiți erau. Îl cunoscuseră pe Matt la ultima lor vizită, cu șase luni în urmă.

— E diferit, spusese Francie, zâmbind.

— Poate prea diferit, replicase Lysandra.

Matt se înțelesese minunat cu mama ei și până și Buck, care de când cu Pierre se uita cu suspiciune la toți prietenii ei, spusese:

— E un bărbat cinstit, Lysandra, o raritate în ziua de azi.

„Poate prea cinstit”, se gândi ea cu tristețe acum. Realiza că viața ei se află la o răscruce și nu știa încotro s-o apuce. Gândurile i se întoarseră la Mandarin și la momentul când o adusesese pentru prima oară la Hong Kong, pe

vremea când el era bătrân și ea doar un copil și își aminti ce-i spusese despre „adevăruri”.

„Nu voi avea onoarea de a te însoți pe lungul drum către maturitate”, îi spusese el. „Îți dau tot ce-ți poți dori pe acest pământ – bogății, putere, succes – cu speranța că viața îți va fi binecuvântată cu fericire. Ți-am spus totul, Lysandra, cu excepția unui singur Adevăr. Acest Adevăr e secretul meu. Acest Adevăr este scris și încuiat în seiful meu personal din biroul din Hong Kong. Numai dacă te copleșește și cărarea vieții ți se pare neclară trebuie să-l citești. Iar dacă acea zi va veni, nepoată, atunci mă rog zeilor ca tu să mă ierți și ca Adevărul să-ți ajute să alegi drumul potrivit către fericire.”

Lysandra fugi în dormitor. Îmbracă o pereche de blugi, o cămașă de bumbac și cizme de cowboy. Înghăță cheile de la mașină, fugi la garaj și coborî dealul în micul ei Mercedes 500 SEL decapotabil, îndreptându-se către Central.

Paznicul de noapte al clădirii Lai Tsin o recunoscă imediat și îi dădu drumul în clădire, iar Lysandra urcă cu liftul la etajul 13, spre biroul ei. Dădu jos de pe perete pergamentul chinezesc care masca seiful ei personal, formă rapid combinația și scoase plicul pe care-l mutase din vechiul seif al Mandarinului când compania se mutase în noul sediu. Apoi, cu mâini tremurătoare, deschise scrisoarea și, așezată la propriul ei birou, la fel cum stătea el pe vremea când era conducătorul marelui hong Lai Tsin, citi ce-i lăsase Mandarinul:

Nepoatei mele, Lysandra, strănepoților, stră-strănepoților și tuturor celor ce vor urma, celor dragi pe care nu-i voi cunoaște niciodată. Această scrisoare vă va veni de dincolo de mormânt, căci vremea mea a trecut de mult. Dorința mea fierbinte este să nu fie citită, dar dacă soarta o va cere cu tot dinadinsul, atunci fie.

Vă voi spune povestea adevărată a lui Mayling. Dar pentru a face aceasta, mai întâi trebuie să dezvălui Neadevărurile. Să vă explic.

Mayling avea 13 ani și Lai Tsin 9 când au fost vânduți de tatăl lor. Vânzarea femeilor era o afacere înfloritoare în provinciile chineze. Bărbații făceau avere răpind fete tinere, care erau apoi vândute și revândute de multe ori. În ciuda vieții ei aspre și a violenței tatălui ei, Mayling era o fată veselă și fericită, cu ochi plini de viață. Părul îi cădea până la mijloc și îl purta împletit, ca toate chinezoaicele. Uneori visa cum va arăta când avea să devină femeie și-și peria părul lucios și-l strângea în coc, prinzându-l cu fire de pai, în loc de ace cu pietre prețioase. Se prefăcea că poartă un cheong-sam elegant, de mătase, și se plimba de colo-colo cu eleganță, imaginându-și că e o mare doamnă, soția numărul unu a unui bărbat bun și bogat, cu servitori, care să aibă grijă de ea, și copii cu care să joace. Din păcate, era doar un vis.

Când negustorul de carne vie a smuls-o pe Mayling de lângă fratele ei, în noaptea aceea la Shanghai, viața ei s-a schimbat. Iar când a dus-o în cabina lui și i-a atins locurile secrete, a țipat atât de tare, încât el a pălmuit-o. Dar ea a continuat să țipe. El a apucat-o de gât, gândindu-se s-o stranguleze, atât era de furios, dar și-a amintit cât de mult a plătit pentru ea și s-a gândit cu lăcomie la profit. Mai erau o sută de alte fete pe care le-ar fi putut avea,

fără să se împotrivescă ca Mayling, și, în plus, dacă o vindea ca virgină, obținea mai mulți bani pe ea.

A mai lovit-o de câteva ori ca s-o învețe minte, apoi i-a pus un sac pe cap și a cărat-o, înfășurată ca un câine mort, la mal. Lui Mayling îi țiuiau urechile de la lovituri, capul îi plesnea de durere și rămase prostrată în lectica ce se legăna pe străzile Shanghai-ului. Se rugă să găsească o scăpare, dar nu fu să fie așa. Lectica se opri și bărbatul o aruncă pe strada întunecată. O târî de coadă într-o clădire la fel de întunecată, de-a lungul unui coridor prost luminat. În camera din capătul culoarului se afla un bătrân, așezat la o masă. Avea o față zbârcită și ochi atât de înguști, încât Mayling se întreba cum de poate vedea. Cu toate acestea simțea cum o cântărește din priviri.

Negustorul de carne vie o trase de coadă, forțând-o să stea dreaptă. Îi pipăi carnea cu degetele, lăudându-i calitățile și mai ales virginitatea, până când se făcu roșie de rușine. Bătrânul își spuse prețul și negustorul îl sâcâi pentru mai mult, dar după multe țipete ajunseră la un târg și fu lăsată singură cu noul ei stăpân.

Mayling se lipi de un zid, dar bărbatul n-o atinse. În schimb, îi ceru să-l urmeze, iar Mayling era prea speriată ca să nu se supună. O duse într-o pivniță și o lăsă acolo, încuind ușa ca să nu poată scăpa. Mayling se așeză pe trepte, în întuneric, plângând. Un șobolan trecu pe lângă ea, și Mayling țipă și sări în picioare, dar nimeni nu-i veni în ajutor. Se gândi la fratele ei, spunându-și că n-o să-l mai vadă niciodată. Era singură, într-o lume dușmănoasă pe care nici măcar n-o înțelegea.

Când ușa pivniței se deschise în cele din urmă, era prea epuizată ca să mai țipe sau să mai plângă, așa că-l urmă ascultătoare pe bătrân până la o căruță care aștepta. Avea mâinile și picioarele legate și era acoperită cu paie. Căruța porni încet pe străzile orașului spre periferie.

Mayling nu mai știa câte ore trecuseră când o coborâră din căruță și o legară din nou, dar văzu că se afla la marginea unui sat mare. Căruțașul o duse într-o colibă de lemn, o aruncă înăuntru și încuie ușa. Auzi un sunet și încercă să privească în întuneric. O duzină de perechi de ochi se uitau la ea. Se lipi de perete cu un strigăt de spaimă, dar o voce de fată spuse blând:

— Nu te teme, surioară, și noi suntem prizoniere.

Cineva se apropie și o luă de mână. Mayling abia o putea vedea în întuneric și deși mâna fetei era aspră, vocea îi era caldă:

— Dar ce mică ești! exclamă ea, încă mai porți coadă. Ești doar un copil.

— Am treisprezece ani, recunosc Mayling, apucând mâna aspră de muncă a fetei.

O auzi oftând.

— Eu am cincisprezece, replică cu blândețe. Am fost răpită din satul meu. Și celelalte fete la fel; unele au fost ademenite de pe câmp, cu promisiuni de angajare ca servitoare în case bogate de la oraș, iar altele au fost vândute de tații lor, pentru că nu voiau să plătească dotă și ospăț de nuntă pentru ele. Toate suntem niște femei fără valoare, și cine știe ce o să se aleagă de noi.

O luă pe Mayling să stea lângă ea și-i oferi orez dintr-un castronel. În ciuda disperării și a durerii de cap, lui Mayling îi era foame. Știa însă că puținul orez era tot ce avea fata și, politicoasă, luă numai o înghițitură. Celelalte fete îi oferiră cu generozitate castroanele lor și din fiecare luă câte o înghițitură, înclinându-se și mulțumindu-le cu respect. Apoi o învinse oboseala și se culcă cu capul în poala celeilalte fete.

Le treziră niște bărbați care plesneau din bice și care le ordonară să se ridice și să iasă din colibă. Mayling le urmă pe celelalte. Era seară și o lună nouă se ițea printre copacii care înconjurau orașelul, sclipind pe apele râului care curgea în apropiere. Bărbații le cerură să-și scoată hainele, dar fetele lăsară capetele în jos și refuzară, până când simțiră șfichiul biciului; atunci, țipând, făcură cum li se spusese. Bărbații le împinseră într-un șir, râzând și bătându-și joc de rușinea lor, când încercau să-și acopere goliciunea. Le răsuciră brațele la spate și le legară încheieturile atât de strâns, încât la cea mai mică mișcare sfoara le intra adânc în carne. Apoi bătrânul atârână de gâtul fiecărei fete o pancartă cu prețul și, îndemnate de bice, le duseră către sat.

Mayling mergea ultima în șir, cu capul plecat și cu ochii în lacrimi, recunoscătoare întunericii care-i ascundea goliciunea. Dar drumul din afara satului era luminat puternic de zeci de felinare. Se înălțaseră tarabe, unde se vindea vin de orez, iar grupuri de bărbați, deja pe jumătate beți, se întoarseră să se zgâiască la ele. Fetele se împiedicau și ezitau, dar biciul le îndemna să meargă înainte, pe mijlocul drumului, pe lângă bărbații care le priveau în tăcere. Apoi, cu un strigăt gutural, ca dintr-un singur piept, aceștia se repeziră la fetele îngrozite. Cele care încercară să fugă fură biciuite fără milă și rămaseră acolo, tremurând, în timp ce bărbații le examinau.

Și Mayling ar fi vrut să fugă și să se ascundă, dar, ca un animal la tăiere, rămase pironită pe loc, împietrită de teamă. Bărbații treceau pe lângă ea, privindu-i trupul imatur și râzând. Îi ciupeau carnea și-i atingeau locurile cele mai intime cu mâinile lor murdare, cercetându-i virtutea, scuișând cu dispreț în praful de la picioarele ei în timp ce se târguiau cu furie asupra prețului. Mayling lăsă capul în piept, atât de rușinată, încât ar fi vrut să moară. Un țăran Hakka, de vârstă mijlocie și foarte murdar, se târgui țipând pentru ea, râzând știrb când încheie târgul.

Mayling întâlni pentru o clipă privirea prietenei ei, înainte de a fi târâtă de acolo. Ochii fetei erau plini de simpatie, exprimând durerea și tristețea femeilor care de secole fuseseră supuse bărbaților, spre a fi folosite și ocărăte, cumpărate și vândute. Clătină din cap și murmură un rămas-bun, în timp ce țăranul o târa pe Mayling de acolo. O aruncă, tot goală, în spatele căruței lui, acoperind-o cu paie murdare. Apoi porni către coliba lui de pe câmp.

Crud și ignorant, trupul îi puțea și dinții îi putrezeau în gură. O luă ca un animal, lăsând-o amorțită de durere și de șoc, mânjită de propriul sânge și de vomă.

A doua zi o puse din nou în căruță și o vându unui alt țăran. Acesta era mai tânăr, mai puțin urât, dar la fel de crud. Și el avusese de gând s-o țină

doar o noapte și apoi s-o vândă, dar îi plăcu noua lui mireasă-copil, cu părul ei lung și negru și cu sânii abia îmbobociți și îi plăcea felul cum țipa de fiecare dată când se culca cu ea. Era în drum spre Shanghai, ca să ia un vapor către America și Muntele de Aur. Hotărî că mireasa-copil trebuie să meargă cu el. Când avea să se sature de ea, avea s-o vândă. În America erau puține chinezoaice și avea să scoată un preț bun. Îi rase fruntea ca unui băiat și îi împleti părul într-o coadă. O îmbrăcă în haine de coolie și-i spuse că dacă scoate vreun cuvânt o omoară. Apoi o luă cu el pe vas.

Călătoria dură patru luni și fu foarte grea. Mayling stătea tăcută lângă stăpânul ei, temându-se să vorbească. Era singura femeie de pe vas, și știa ce i se întâmpla dacă bărbații își dădeau seama ce e cu ea, sau dacă țăranul se hotăra să le-o vândă. Ar fi vrut să se înece, dar el n-o pierdea din ochi. Până când căpitanul îi ordonă să fie servitorul lui și atunci trebui să-i îndure bețiile și insultele.

Când izbucni taifunul se rugă zeilor să se scufunde corabia, dar soarta nu fu atât de milostivă. Iar când porni furtuna, pe coasta Mendocino, sări în apă împreună cu ceilalți, gândindu-se că în fine va fi izbăvită și va muri. Dar când se cufundă în valurile înghețate, instinctul de conservare se trezi în ea. Dădu cu disperare din picioare și ieși la suprafață, tocmai când providența îi trimise în cale o bucată de lemn. Se agăță de ea, încercând să respire, privind în jur la capetele care răsăreau din apă. Deodată se trezi cu țăranul lângă ea. Îi smulse bucata de lemn, lovind-o, înjurând-o.

— Tu nu meriți, urlă, desfăcându-i degetele de pe scândură. Nu ești decât o fată. Viața ta nu înseamnă nimic.

Auzi mugetul unui val mare care se repezea peste ei, apoi fu înghițită de apele întunecate și reci, plămâni i se umplură, îi plesneau, se îneca, era la un pas de moarte. Tot trupul o durea când se trezi aruncată pe țărm și valul se retrase, lăsând-o pe un petec de prundiș la poalele unei stânci. Auzi un strigăt și privi în urmă. Țăranul se lupta cu valurile. Îi văzu fața, lividă de furie și în spatele lui, marea retrăgându-se ca aspirată de o forță uriașă.

Mayling se ridică în picioare și o luă la fugă, chinuindu-se să urce stânca abruptă, apucându-se de pietre și de buruieni. Picioarele îi alunecau și mâinile îi sângerau. Îl auzi în urma ei și privi în jos. Alerga pe pietriș și suspină de frică, știind că dacă o ajunge din urmă o ucide. Își dori să se fi înecat împreună cu ceilalți decât să fie omorâtă de el. Marea mugea furios, iar țăranul se întoarse și privi uluit în urmă. Oceanul se retrăsese mult, lăsând o fâșie de prundiș de cincizeci de iarzi lățime, dar acum se aduna într-un singur val imens și se repezea către țărm, din ce în ce mai înalt, din ce în ce mai rapid. Se sparse de stânci, înghițindu-l pe bărbat.

Mayling se atâră de marginea stâncii, privind în jos la valul care se retrăgea, dar nu mai era nimeni. Țăranul dispăruse odată cu ceilalți. Numai ea supraviețuise.

Prea îngrozită ca să se miște, așteptă ca oceanul să vină și s-o ia și pe ea, dar deodată totul era calm, liniștit ca un lac sub lumina lunii.

Mayling urcă stânca. În noaptea aceea se odihni, apoi porni la drum. Trăi cu fructe și cu ce putu să fure sau să ucidă cu propriile mâini. Noptile

erau reci și, când ajunse la capela micuță de lemn, se ghemui pe o bancă și adormi. Pastorul, care o găsi, era roșu la față, cu ochi șireți și bolborosea vrute și nevrute despre „Domnul”. Ea nu înțelegea nimic, numai că atunci când îi puse mâna pe umăr, deveni alt om. O duse la el acasă. Trăia într-o comunitate de oameni cu ochi aspri și le spuse plin de pioșenie că o salva pe păgână, luând-o în casa lui, „casa Domnului”. În noaptea aceea o puse să îngenuncheze în fața lui, în timp ce bea whisky, intonând rugăciuni lungi și disperate. Apoi îi făcu ce-i făcuseră și ceilalți bărbați.

Era îmbrăcată ca un băiat, în hainele diavolilor străini și stătea încuiată în casă. Disperată, se cațără pe o fereastră și evadă. Mult mai târziu, spre uimirea ei, dădu peste un grup de chinezi care munceau pe câmp și se ascunse după copaci, urmărindu-i. Erau ei chinezi, dar erau și bărbați și se temea. Țăranul îi spusese ce preț bun ar fi luat pe ea, odată ajunși la Muntele de Aur și știa că era adevărat. Dar stomacul îi era sfâșiat de foame, cădea de oboseală și știa că nu mai poate continua. Putea să găsească un loc liniștit în pădure, unde să se ghemuiască la poalele unui copac și să-și aștepte moartea. Dar atunci nu avea să-și mai vadă niciodată frățiorul și-i era atât de dor de el... Nu putea face decât un singur lucru.

Se gândi bine. Purta deja haine de băiat, chiar dacă erau haine de diavol străin. Era mică și nedezvoltată și cu ușurință ar fi putut trece drept băiat. Avea fruntea rasă, iar cu coada ei împletită arăta exact ca un băiat.

Mayling trase aer adânc în piept. Știa că, dacă vrea să supraviețuiască în lumea aceea, trebuia să trăiască ca un bărbat.

Draga mea, timp de doi ani Mayling a lucrat alături de bărbații din Toishan. Fiecare zi era un chin, pentru că în fiecare zi se temea să nu fie descoperită. Era tânără și subțire și arăta ca un băiat; era întotdeauna atentă să-și țină trupul acoperit cu grijă, dar fiecare lună, acum că devenise femeie, era din ce în ce mai greu să se ascundă. Munca era grea și brutală, dar nu se plângea. Îi privea cu atenție pe bărbați. Învăță să vorbească, să se poarte și să gândească la fel ca ei. Mayling trăi ca un bărbat până când uită cu desăvârșire ce înseamnă să fii fată, dar nu uită ce înseamnă să suferi din cauza bărbaților.

Când munca se termină în cele din urmă, plecă alături de ceilalți, prin văile fertile ale Californiei, spre Santa Clara, San Joaquin, Ojai și Salinas, culegând cireșe sau alune, lămâi, portocale și salată, iar când sezonul se încheie și se apropie iarna se duse în orașul cel mare. Făcu toate slujbele mărunte pe care le putu găsi.

San Francisco era mare și înspăimântător, dar prinse curaj când văzu Chinatown. Străzile aveau un aspect familiar, la fel și templele cu dragonii lor de aur și mirosul de tămâie, vocile, fețele, magazinele cu inscripțiile lor cu urări de prosperitate și viață lungă. Familiare erau și mirosul de mirodenii, copiii în haine vesele, ghicitorii și ceainăriile.

Se uita cu invidie la fete, feminine în cheong-sam-urile lor, cu jachete matlasate și cu flori în păr, apoi se uita cu tristețe la propriile mâini asprite de muncă, comparându-și picioarele mari, în cizme grosolane, cu picioarele lor mici și delicate, cu pas mic. Asculta tonurile înalte ale vocilor lor și propriile ei

cuvinte monosilabice, copiate după bărbați, și îi era dor de rochii și de piepteni pentru păr, de pantofi feminini și de vorbe între femei. Își dorea să fie din nou fată, ca ele.

Dintr-un impuls, intră într-un magazin chinezesc și își cheltui puținii bani pe o tunică și o pereche de pantaloni de mătase purpurie, prefăcându-se față de vânzător că le cumpără ca dar pentru sora ei. Cumpără pantofi și piepteni pentru păr și le duse în cămăruța ei murdară din spatele unei băcănii. Scoase de pe ea toate hainele bărbătești și se privi goală. Avea aproape șaisprezece ani, iar trupul ei era tot ca de fetiță, cu sâni mici, talie subțire și șolduri înguste de adolescent. Umplu cu apă găleata de tablă și se spală cu grijă. Apoi puse pe ea hainele de mătase. Încălță pantofii cu tălpi alunecoase și-i despleti părul, răsucindu-l într-un coc la ceafă și prinzându-l cu pieptenii.

Se privi în fereastra murdară și văzu un miracol. Nu mai era țăranul Lai Tsin, era din nou tânăra Mayling. Exersă mersul prin cameră în ciudații pantofi delicați, încruntându-se de durere, pentru că se obișnuise cu cizme mari și largi. Apoi, adunându-și curajul, se aventură pe stradă, neîndrăznind să se uite la nimeni, de teamă să nu râdă de ea. Intră încet într-o prăvălie de pe o alee, unde era un fotograf care făcea poze chinezilor care voiau să le trimită acasă. Acesta abia îi aruncă o privire, îi dădu numai un evantai și-i spuse să stea nemișcată. Urmă o lumină orbitoare, apoi totul se termină.

Mayling se întoarse în camera ei. Își scoase hainele, le împături și le puse cu grijă la păstrare, pentru că era atât de obișnuită să fie Lai Tsin, încât nu mai știa cum să se poarte ca o fată și-i era frică.

Înapoi în hainele ei bărbătești, își găsi o slujbă într-un tripou, servind băuturile, curățând mesele, spălând podelele. Făcea toate treburile murdare. La sfârșitul fiecărei săptămâni, când își primea cei câțiva dolari, se ducea să-i cheltuiască la mesele de joc și uneori câștiga, alteori nu, pentru că jucătorii erau mai deștepți decât țăranii de la care învățase ea să joace. Și în fiecare duminică, fără greș, se ducea la lecțiile de engleză ținute de Școala de Duminică. Avea un acoperiș deasupra capului, burta plină, și nu dorea nimic mai mult.

Wu Feng, chinezul care conducea tripoul, plătea chirie unui proprietar gwailo, și săptămânal acesta venea să-și ia banii. Era un bărbat tânăr, înalt, cu ochi albaștri, păr negru și creț și cu barbă, iar ochii lui Mayling erau deseori atrași de el când îl servea cu vin de orez. De acum vorbea destulă engleză ca să înțeleagă când îi cerea vin, sau când o întreba câți ani are și de unde vine. Vocea bărbatului era blândă și ochii lui zăboveau deseori asupra ei, dar nu se temea, căci în mintea lui ea era Lai Tsin. Era „bărbat”, ca și el.

Apoi, într-o săptămână, el nu veni să-și ia banii, ci trimise un mesaj lui Wu Feng, ca să-i trimită el prin cineva. „Poate să vină Lai Tsin”, îi transmise el lui Wu Feng, indicându-i adresa.

Mayling era speriată la ieșirea din Chinatown și se grăbi să străbată Market Street, cu capul în piept, îngrozită de fețele diavolilor străini. Casa proprietarului era foarte mare. Avea cinci trepte albe, care duceau la ușa lăcuită, iar Mayling speră că cizmele ei nu vor murdări marmura imaculată.

Sună la ușă. Un servitor chinez, în jachetă albă și cu mănuși albe, de bumbac, îi deschise. Îi zâmbi șiret:

— Stăpânul te așteaptă sus, îi spuse, împingând-o ușor către treptele mochetate.

Mayling porni ezitant către trepte, apoi se întoarse să se uite după el, dar dispăruse. Cu un suspin speriat urcă până-n capătul scărilor și strigă numele proprietarului. Era un nume celebru în San Francisco și se vedea că e un om bogat, mai bogat decât văzuse ea vreodată pe cineva. Se uită la comorile lui, covoare de mătase, tablouri uriașe, întunecate, urne de argint și vase de cristal. Aștepta, neștiind ce să facă.

Îl auzi chemând-o înăuntru și ea înaintă pe coridor, în direcția din care venea vocea. Îl găsi așezat la un birou mare. Mayling se înclină și el se ridică și se duse la ușă și o încuie. Ea clipi din ochi, surprinsă, apoi își aminti că era o tranzacție financiară; în mod evident, nu voia ca servitorii să vadă sau să audă.

Scoase pachetul din buzunarul secret și-l puse pe birou.

— Chiria lui Wu Feng, cinstite domn, spuse cu vocea ei profundă.

El se rezemă de marginea biroului, cu brațele încrucișate pe piept. O privi multă vreme, apoi râse.

— Mulțumesc, Lai Tsin, spuse, încă zâmbind. Și cum ți-ar plăcea să iei banii ăștia înapoi? Banii tăi de data asta, în buzunarul tău secret?

Ea exclamă de uimire, ochii i se măriră gândindu-se, dar întrebă, uluită:

— Ce poate face Lai Tsin ca să câștige atâția bani?

— Chiar nu știi?

Vocea lui era joasă, cu un ton de răgușeală pofțicioasă. Întinse mâna și o apucă de umăr. Mayling scoase un strigăt ușor; mai auzise tonul acela în vocea unui bărbat, mai simțise strânsoarea aceea de oțel, mai simțise mâini tremurând de pofță. Dar bărbatul acesta o credea băiat.

— Nu, domnule, nu. Nu înțelegeți, strigă ea.

El râse simțind-o zbătându-se în strânsoarea lui.

— Ce nu înțeleg, băiete? întrebă, amuzat. Nu înțeleg privirile pe care mi le arunci în fiecare vineri când vin la Wu Feng? Nu ți-am înțeles eu bine semnele, privirea languroasă, mișcările mâinilor și ale șoldurilor? Sigur că le-am înțeles. Tu și cu mine ne înțelegem perfect, micuțule Lai Tsin. Vreau ce poți tu să-mi dai și tu vrei ce pot eu să-ți dau. Luă banii de pe birou și-i aruncă spre ea: la-i. Sunt generos cu cei care-mi fac pe plac.

Mayling se smuci din strânsoarea lui și el râse când o văzu repezindu-se la ușă. Desigur, era încuiată. Se întoarse încet cu fața spre el.

— Nu înțelegeți, repetă în engleza ei greoaie. Nu sunt Lai Tsin. Sunt Mayling. Sunt fată.

El clătină din cap, râzând:

— Asta-i bună, chicoti, cu fața îmbujorată de amuzament. O fată în blană de oaie!

Apoi o trase cu brutalitate către el, vârandu-și mâinile între picioarele ei. O privi surprins, apoi cu un hohot de râs îi ordonă să-și scoată hainele. Mayling tremura de frică și umilință. Clătină din cap - mai bine murea decât

să facă ce i se ceruse. Dar asta nu făcu decât să-i sporească bărbatului apetitul. Pentru el devenise băiat și fată la un loc și tremura de dorință când o trânti pe podea, îi smulse hainele și se aruncă peste ea, împiedicându-se și înjurând în timp ce intra în ea, tremurând de pasiune în cele câteva minute cât își satisfăcu dorința bestială. Apoi se ridică în picioare și își încheie pantalonii. Se îndreptă spre birou și se așeză, netezindu-și părul și cravata.

— Acum poți pleca, îi spuse cu răceală, și nu vreau să te mai văd la Wu Feng. Înțelegi? Nu vreau să-ți mai văd fața vreodată.

Mayling se ridică în picioare, împleticindu-se. Tot trupul îi era inundat de sămânța lui și tremura de dezgust și de furie în timp ce se îmbrăcă repede și se îndreptă către ușă. Era încuiată; el îi aruncă cheia peste birou și-i spuse:

— Nu știu ce fel de joc joci, dar te avertizez că e periculos. Alți bărbați n-ar fi fost atât de cumsecade ca mine. Te-ar fi ucis pentru o asemenea înșelăciune.

Mayling închise ușa încet în urma ei. Coborî cu pași lenți scara superbă și traversă holul de la intrare. Cu coada ochiului îl zări pe servitorul chinez, care zâmbea. Acesta fugi după ea, apucând-o de umăr. Îi șopti:

— Domnul Harrison este un om generos, dă-mi jumătate din ce ți-a dat și n-o să spun nimic despre tine.

Ea îl privi fără expresie:

— Domnul Harrison?

— Șeful meu, spuse el enervat. Harmon Harrison, marele bancher. E cel mai puternic om din San Francisco.

— N-am luat nici un ban, spuse ea, împingându-l din drum și coborând scările în fugă.

Numele nu însemna nimic pentru Mayling. Doar peste mulți ani avea să înțeleagă cine era.

Nu-și aminti cum reuși să ajungă înapoi în Chinatown, dar se întoarse în cămăruța ei, își scoase hainele de pe ea și-și frecă trupul cu apă înghețată și cu săpun până când îi amorți. Apoi își puse hainele de fată și se întinse pe pat, întrebându-se ce să facă. Îi era dor de mama și de fratele ei și ardea de ură pentru toți bărbații. Dar când lacrimile îi secară, în cele din urmă realiză că nu era nimic de făcut. Trebuia să-și continue prefăcătoria. Numai că nici un bărbat nu avea s-o mai atingă vreodată, iar dacă încerca vreunul, avea să-lucidă.

A doua zi își găsi o nouă slujbă, ca hamal, cărând legume și pui la piață. Iar noaptea muncea într-un alt tripou, un loc mai mic și mai prăpădit, condus de tong-uri, cu divane pe care să stea fumătorii de opium și cu paznici cu cuțite ascunse la centuri. Nu-i păsa, abia dacă-i observa. Nu avea nevoie decât de bani. Iar peste câteva luni constată că e însărcinată.

Nu știa nimic despre asemenea lucruri și când realiză că avea în pântec copilul detestatului Harmon Harrison, era prea târziu ca să mai facă ceva, chiar dacă ar fi avut curajul. Munci până când îi fu imposibil să-și mai ascundă sarcina, apoi își găsi altă locuință. Redeveni Mayling, în haine de mătase și cu părul strâns în coc.

O chinezoaică bătrână, moașă, veni s-o ajute, dar Mayling trebui să-i plătească mult mai mult ca de obicei, pentru că femeia o disprețuia din cauză că nu avea soț. Nu știa la ce să se aștepte și crezu că durerile nașterii îi vor distruge mintea, dar în cele din urmă copilul se născu. Un băiat, palid la față și plângăreț.

După o vreme, bătrâna își termină treaba și o lăsă singură. Mayling se uită la copilul înfășurat în scutece și așezat lângă ea pe pat. Era micuț, avea păr negru și ochi albaștri și nu semăna deloc cu diavolul străin. Părea chinez, ca ea. Și părea la fel de neajutorat și de speriat ca și ea. I se frânse inima de mila lui și în sfârșit îl luă în brațe și-l hrăni.

Când băiatul împlini două luni, Mayling își dădu seama că trebuia să se întoarcă la muncă. Se gândi și se răzgândi la ce avea de făcut și nu găsi decât un singur răspuns. În China fusese întotdeauna obiceiul ca familiile cu prea multe guri de hrănit să-și dăruiască unul sau doi copii unor cupluri mai puțin norocoase, așa că acum Mayling găsi o familie pentru fiul ei. Erau de vârstă mijlocie și renunțaseră să mai spere că vor avea bucuria de a avea propriul lor copil, așa că ochii li se luminau de fericire când Mayling le încredință băiatul. Le promise că le va trimite bani în fiecare lună, apoi se întoarse și plecă repede, cu ochii arzând de lacrimi.

Mayling redeveni Lai Tsin. Se întoarse la muncă pe câmp și la jocurile de noroc. Avea o viață solitară, pentru că nu îndrăznea să numească pe nimeni prieten. Stătea singură și în fiecare lună trimitea bani pentru copil, dar niciodată nu încercă să-l vadă, în toți anii aceia lungi și triști.

Timpul trecu și într-o zi perechea îi trimise un mesaj că fiul avea acum optsprezece ani și se logodise. Mayling trimise imediat toți banii pe care-i avea, ca să plătească pentru nunta lui, dar nu primi nici o invitație. Anul următor i se spuse că i se născuse un fiu și se bucură de bucuria lor. Era acum bunică, deși după socotelile ei nu avea mai mult de treizeci și patru de ani. Se întoarse la muncă, la câmp și la mesele de joc, o siluetă singuratică în Chinatown.

În ziua cutremurului cel mare, Mayling se întorcea la ea acasă, pe strada Kearney. Jucase până la ziuă și când strada se zgudui brusc sub picioarele ei și se trezi aruncată la pământ, primul ei gând fu că zeii erau supărați pentru multele ei păcate și că în fine venise momentul să plătească. Se târî până pe un prag, în timp ce lumea se prăbușea în jurul ei, iar când pământul se opri din zgâlțâială și clădirile din tremurat, deschise ochii și văzu dezastrul. Imediat se gândi la fiul și la nepotul ei și inima i se strânse de spaimă.

Sări în picioare și o luă la fugă pe străzile aglomerate și distruse, până la casa unde locuiau. Nu mai exista. Vecinii se agitau, mutând bârne și bucăți de zidărie, săpând cu mâinile goale în dărâmături, în timp ce un băiețel pe jumătate dezbrăcat stătea așezat pe trotuar, privindu-i solemn. Mayling alergă spre el și-l luă de mână. El se agăță de ea, privind-o cu ochi plini de încredere. Cineva strigă că-i găsiseră și pe cei bătrâni și pe cei tineri, încă în paturi. Coșul căzuse pe ei și muriseră pe loc. Pătuțul copilului, aflat într-o altă cameră, era neatins.

Mayling trecu printre dărâmături și se uită la fața fiului ei mort. Era prima oară când îl vedea, de când îl dăduse, la două luni, și inima i se îndolie, pentru că era tânăr și frumos și avea pentru ce să trăiască. Le spuse vecinilor că avea să aibă grijă de copil. Aceștia îi găsiră rapid niște haine și cu o ultimă privire lungă, îl părăsi pe fiul ei pentru a doua și ultima oară.

Vedeți deci, dragii mei, povestea lui Mayling este a lui Lai Tsin, iar povestea lui Lai Tsin este povestea lui Mayling. Când Lai Tsin a întâlnit-o pe Francie Harrison pe Nob Hill, i-a spus că băiatul este orfan și l-a salvat dintre dărâmături. Era numai o parte din adevăr. Băiatul era, de fapt, nepotul lui, Philip Chen. Și nepotul lui Harmon Harrison. Va fi întotdeauna marea mea durere că n-am putut recunoaște că e sânge din sângele meu, dar era deja prea târziu. Trecuse prea mult timp și aveam o nouă identitate, dar în inima mea Philip Chen a fost mereu fiul iubit pe care nu l-am cunoscut niciodată.

Îți spun acest adevăr acum, Lysandra, căci ca femeie ești vulnerabilă nu numai în fața celorlalți, ci și față de tine însăși. Am fost forțată de împrejurări să-mi neg feminitatea ca să pot supraviețui. Și tot succesul meu, toată averea și toată puterea mea ca Tai-Pan nu mi-au ajuns pentru a compensa pierderea.

Vei citi acestea numai când vei avea nevoie și te sfătuiesc de acum, dragă nepoată, să-ți amintești mai întâi de toate că ești femeie. Nu-ți refuza fericirea în căutarea de sine. Fii puternică și aventuroasă. Caută-ți propriul drum în viață, oriunde te-ar duce el. A fi femeie este o șansă. Folosește-o cu înțelepciune, cu milă și cu dragoste.

Lacrimi amare curgeau pe obrazii Lysandrei când puse scrisoarea Mandarinului la loc în plic. Inima îi ardea de milă pentru Mayling, pentru teribilul ei secret și pentru suferința ei și-și dorea din toată puterea să poată întoarce timpul ca să-i ofere o nouă șansă bietului copil speriat care, forțat de împrejurări, avea să devină „Mandarin”.

Se gândi multă vreme la tristețea vieții lui Mayling și la sacrificiile pe care le făcuse ca să supraviețuiască. Iar mesajul îi era la fel de limpede cum îi fusese lui Francie, cu mulți ani înainte.

„Fii puternică, fii tu însăși”.

Lysandra luă plicul și se întoarse la Po Shan. Se duse în cameră ei și se privi în oglindă. Văzu o femeie de treizeci și doi de ani, încă frumoasă și dezirabilă, dar deja cu riduri de oboseală în jurul ochilor și gurii. Văzu anii care aveau să vină întinzându-se în fața ei, goi și triști, cu tot mai mult succes și tot mai mulți bani, dar cu bătrânețea apropiindu-se, și-și spuse că Matt avea dreptate – corporația Lai Tsin putea merge înainte fără ea. Dar ea nu putea merge înainte fără Matt – nu mai putea.

Înălță o rugăciune de mulțumire înțeleptului Mandarin care-i arătase calea spre fericire. Luă un sac din dulap, îl umplu la repezeală cu câteva lucruri strict necesare vieții într-o colibă de paie pe o plajă, apoi adăugă parfumul ei preferat, de gardenii. Apoi luă scrisoarea, se duse la șemineu și aprinse un chibrit; urmărind cum scrisoarea lui Mayling dispărea într-un norișor de fum, se simți mai aproape de Mandarin decât se simțise vreodată în viață.

Îl sună pe Philip Chen și-i spuse ce hotărâse, cerându-i ajutorul.

— Știi că vei avea întotdeauna ajutorul meu, spuse el calm.

Îl cunoștea pe Matt, îl plăcea și nu-l puse la îndoială decizia, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Se gândi la Lai Tsin și la mărturisire și spuse:

— Philip...

— Da?

Ezită, cu receptorul strâns în mână.

— O, nimic. Numai că, mă întrebam dacă ai știut vreodată cât de mult te-a iubit Lai Tsin.

— M-a iubit ca pe propriul lui fiu, știu asta.

Vocea lui era calmă, fără nici un subînțeles ascuns în cuvinte, și ea spuse repede:

— Voiam doar să-ți spun că și eu te iubesc, Philip. Și vreau să-ți mulțumesc... pentru tot.

— Noroc, micuțo, spuse el încet. Gândul nostru te va însoți. Voi face tot ce pot ca să conduc compania până-ți vei numi succesorul.

Ea rămase o vreme privind în gol, gândindu-se la Philip, la Lai Tsin și la Harmon Harrison. Apoi se scutură, reveni la realitate și dădu câteva telefoane directorilor importanți ai companiei. Apoi îl sună pe Robert. El râse când auzi.

— Ar fi trebuit să te duci cu el când te-a chemat, ți-am spus.

— Robert, crezi că e prea târziu? Poate că nu mă mai iubește?

— Nici o șansă. Orice bărbat care se îndrăgostește de tine are de executat o sentință pe viață.

— Sper să ai dreptate.

Urmă o tăcere, apoi el adăugă:

— Trebuie să fug, trebuia să fiu la spital de acum un sfert de oră. Noroc, Lysandra.

— Păstrăm legătura, spuse ea, puțin tristă, închizând telefonul, simțindu-se ca și cum ar fi dat la o parte o perioadă din viața ei.

Se uită la ceas când dădu operatorului internațional numărul de la fermă; era trei după-amiaza. Buck răspunse și vocea lui veselă și familiară făcu să i se pună un nod în gât.

— Ce mai faci, fetițo? Întrebă el. Totul e în regulă?

— O, Buck, sunt îndrăgostită! spuse, suspinând.

— Ai de gând să plângi din cauza asta?

— N-nu, sunt doar fericită, asta-i tot.

— Sper că e vorba de Matt, nu?

— Da.

— Ei, scumpa mea, e un tip grozav, un caracter; sigur n-o să te plictisești cu un om ca Matt.

— Deci mă aprobi?

El râse.

— Dacă mai e nevoie - și dacă promiți să ne inviți la nuntă de data asta.

Lysandra simți că roșește.

— L-am refuzat prima oară... s-ar putea să trebuiască să-l cer eu de bărbat.

Râsul lui bubui din nou pe linie.

— Întotdeauna ai fost o fată care a știut cum să ceară ce vrea. Noroc, fetiço, și ține minte, ai grijă de tine..

Francie veni la telefon și Lysandra o simți vibrând în tăcere, de peste mii de mile de ocean.

— Cred că întotdeauna am căutat ce aveți tu și Buck, mamă, îi spuse ea, și de data asta cred că am găsit. Numai că a trebuit să aflu pe calea cea mai dureroasă că dragostea cere mult de la om. Cere să fie pe locul întâi.

Ascultând-o, Francie privea neatentă la priveliștea din fața ușilor deschise către curte. Vedea o pereche de cai alergând în padoc, dealurile cu rânduri îngrijite de viță-de-vie, trandafiri printre ele. Agitația din viața ei părea la mii de ani-lumină depărtare de fericirea și liniștea prezentului. Își trecu îngrijorată mâna prin păr, încercând să nu se gândească la dezastrul cu Pierre. Matt era altfel, știa asta, și în ciuda stilului lui nomad de viață, avea ceva statornic în el. Fusese destul de puternic pentru a pleca de lângă Lysandra când văzuse că ea e hotărâtă să trăiască în felul ei, și-l respectase pentru asta, fiindcă știa cât de mult o iubea. Spera că e omul potrivit.

— Cum poți fi sigură? întrebă ea.

— O, mamă. În vocea Lysandrei se simțea amuzamentul: Cum poți tocmai tu să mă întrebi asta? Cum ați știut tu și Buck? Pierre m-a flatat și mi-am închipuit că sunt îndrăgostită. Dar Matt reprezintă realitatea - la bine și la rău. În plus, am deschis scrisoarea Mandarinului. Se opri: Mamă, tu știai ce scrie în ea?

Francie oftă.

— Da, știam. M-a dus în satul lui și mi-a arătat templul lui Lilin. Dar mi-am dat cuvântul că-i voi respecta secretul - toate secretele - Lysandra, și nu-ți puteam spune nici chiar ție.

— O, mamă, ce curaj a avut. A sacrificat atât de multe și ne-a lăsat moștenire mai mult decât succesul și bogăția. Și-a dezgolit sufletul ca să ne poată ajuta - și acum îi urmez sfatul. Trebuie să mă grăbesc, mamă, trebuie să prind avionul, așa că urează-mi succes, vrei?

— Sigur că-ți urez succes, draga mea, și fericire.

Francie zâmbi, îndreptându-se spre veranda unde o aștepta Buck. Se așeză lângă el și-l luă de mână.

— A spus că vrea ce avem noi doi, îi spuse. Crezi că face bine?

El o privi cu ochi plini de dragoste, văzând aceeași femeie frumoasă pe care o cunoscuse cu mulți ani în urmă.

— Poți să fii sigură, îi răspunse zâmbind.

Iar a doua zi de dimineață, devreme, Lysandra Lai Tsin se afla într-un avion care o ducea spre Australia și spre Matt.

EPILOG.

Mulți ani după aceea, când China claustrată își deschidea din nou porțile către lume, Lysandra și soțul ei, Matt, se urcară într-o joncă dărăpănată la Shanghai, trecură de Nanking și de Wuhu, navigând în sus pe

apele galbene ale fluviului Yangtze, printre dealuri înalte și printre maluri verzi, refăcând călătoria fatidică a iubitului ei Mandarin. Pe drum, îi spuse lui Matt povestea lui Mayling și a fratelui ei, Lai Tsin, a frățiorului Chen și a frumoasei mui-tsai Lilin, mama lor. Dar nu divulgă secretul Mandarinului, nici chiar bărbatului pe care-l iubea, care era tatăl celor trei copii ai ei și care îi dăruia mai multă fericire decât credea că poate exista.

Stăteau împreună rezemați de balustrada joncii care se pregătea să acosteze; lângă mal se vedea un ponton care se clătina ca un om beat și coolie în haine albastre, maoiste, se repezira să prindă parâmele și să le lege. Pământul galben se ghemuia ca o fiară sub cerul cenușiu, iar drumul care ducea spre satul Mandarinului abia dacă mai era o potecuță.

Se aventură pe poteca îngustă, privind în jur, căutând locurile care i se păreau deja cunoscute; dar lacul era uscat și înecat de bălării și nu mai adăporea frumoasele rațe albe; câmpurile de orez se transformaseră din nou în mlaștini, iar din desișul fung-shui, unde micul Chen fusese dat pradă câinilor și păsărilor, nu mai rămăseseră decât câțiva copaci golași. Zidurile, care cândva încercuiseră satul, se prăbușiseră de mult, câinii flămânzi nu mai bântuiau în căutare de hrană și tot ce mai rămăsese din case erau câteva grămezi de pământ galben.

Lysandra se înfioră privind scena dezolantă; nu mai era nimic care să-i amintească de Mandarin și se întoarse tristă, dorindu-și să nu fi venit niciodată.

O luară pe poteca înierbată dintre câmpurile de orez și deodată văzu, pe dealul din fața lor, ca o flacăra pe fundalul peisajului cenușiu, templul strămoșesc al lui Lilin. Urcară cu răsuflarea tăiată poteca stâncoasă până ajunseră în fața lui și deși lacul pălise și ornamentele de aur pieriseră de mult, îl văzură minunat de frumos.

Intrară și, înăuntru, așezat pe podea, găsira un bătrân călugăr. Era atât de bătrân, încât oasele fragile abia îi mai puteau purta povara cârnii împușinate. Fața îi era numai piele și os și avea o barbă cenușie, ascuțită, iar ochii păreau chiar mai bătrâni decât restul trupului, scâlțați în înțelepciune și plini de bunătate. Instinctiv, Lysandra se înclină în fața lui.

Stătea pe așternutul lui de iarbă, înfășurat în roba de culoarea șofranului și ea se așeză lângă el și i se adresă în chineză:

— Precinstite Părinte, îmi pare rău să-ți tulbur pacea cu umila mea prezență, dar am venit aici să-mi aduc omagiul strămoșilor mei.

Bătrânul îi cercetă trăsăturile, dar nu-i puse la îndoială vorbele:

— Spiritele se vor bucura că ai venit, răspunse cu voce subțire.

— Spune-mi, Părinte. Toată viața s-a scurs din locul acesta. De ce ești aici?

— Precinstită fiică, replică el blând, am dat peste acest loc acum mulți ani, în călătoriile mele, și de fiecare dată când trec pe aici sunt atras de pacea și frumusețea lui. De fiecare dată mă opresc și petrec câteva ore sau câteva zile aici, nu știu cât de mult, pentru că sunt atât de bătrân, încât nu mi mai pot aminti trecerea timpului.

— Atunci îți amintești de acest loc, preacinstite Părinte? Întrebă Lysandra. Îți amintești de acest sat? Ce s-a întâmplat cu el?

El dădu din cap.

— Chiar de când am venit prima oară, satul era foarte sărac, iar stăpânul era lacom și aspru. A venit secetă după secetă, an de an, uscând câmpurile de orez și uscând lacul. Tinerii fugeau de stăpânul cel lacom și se duceau la oraș, în căutarea unei vieți mai bune. Mari schimbări s-au abătut peste China și satul a fost abandonat. Casele s-au dărâmat și s-au întors în pământul din care au fost făcute, iar vântul a venit și le-a spulberat praful. Apoi, într-un an, marele Ta Chiang s-a ridicat și a acoperit pământul și a rămas așa până-n vară, când s-a întors în matca sa și seceta a lovit din nou. În fiecare iarnă, Ta Chiang vine mai aproape și stă din ce în ce mai mult și foarte curând nu va mai rămâne decât acest deal, cu templul strămoșesc al femeii Lilin și al copiilor ei.

Lysandra îi mulțumi, apoi aprinse bețișoarele de tămâie pe care le adusese și îngenunche pe podea, închinându-se spiritelor celor dragi.

Își luă rămas-bun de la călugăr și-i puse o ofrandă în bol. Un vânt ușor îi mângâie părul blond, atingându-i blând obrazul când se întoarse pentru ultima oară să privească templul ridicat pentru Lilin și familia ei, strălucind ca un giuvaer pe deal, și zâmbi:

— Ea știe, îi spuse mulțumită lui Matt. Știe că am fost aici să spun „mulțumesc”.

Vântul umflă pânzele micii jonci când aceasta se desprinse de mal ca să-și înceapă călătoria de întoarcere; suspină pe câmpurile pustii și dezolante, purtând cu el praful, strat după strat, până când, foarte curând, nu avea să mai rămână nimic în afara templului purpuriu de pe deal.

SFÂRȘIT

1 Ivy-iederă.

2 Joss - soartă.